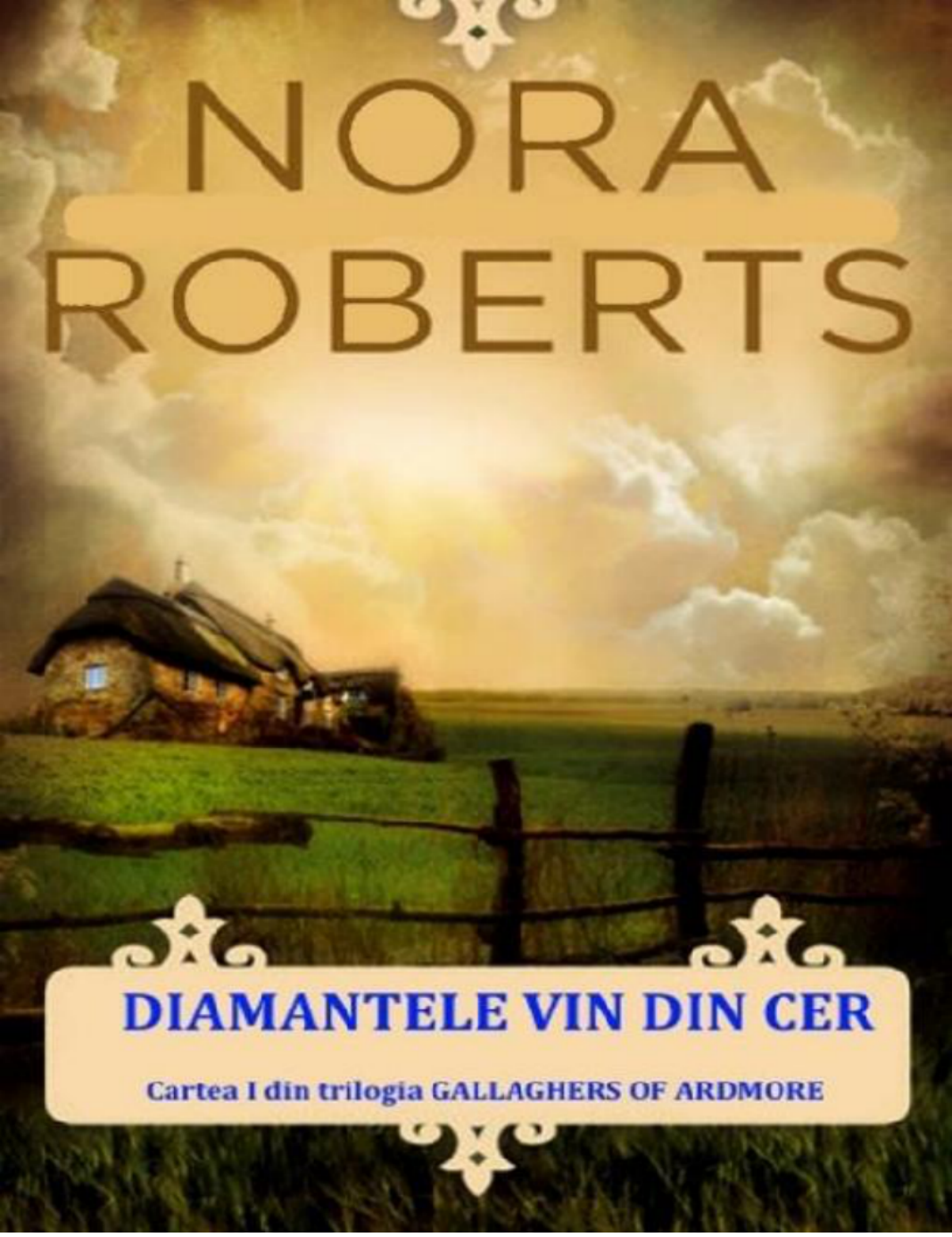
NORA
ROBERTS
DIAMANTELE VIN DIN CER
Cartea I din trilogia GALLAGHERS OF ARDMORE

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20

Nora Roberts

Diamantele vin din cer

Pentru Ruth Ryan Langan

Come away! O, human child!
To the woods and waters wild,
With a fairy hand in hand,
For the world's more full of weeping than
you can understend.

W.B. YEATS

Nora Roberts

DIAMANTELE VIN DIN CER

Cartea I din trilogia GALLAGHERS OF ARDMORE

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Editura

MIRON
Editura MIRON
București, 2001

© copyright by Nora Roberts, *Jewels of the sun*
©copyright 2001 by Editura MIRON
Toate drepturile rezervate Editurii Miron
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc - electronic sau mecanic - inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95063-9-5

Capitolul 1

Categoric și fără discuție, își pierduse mințile.

Fiind psiholog, era și cazul s-o știe.

Se vedeau toate semnele, îi dădeau târcoale, vibrând, de luni de zile. Iritarea, nervozitatea, tendința spre visare cu ochii deschiși și uitarea. Îi lipsea motivația, energia, scopul.

Părinții ei comentaseră în stilul lor blajin. Colegii începuseră să-i arunce priviri furișe, cu milă discretă sau dezgust neliniștit.

Ajunsese să-și deteste munca, să antipatizeze studenții, să le găsească zeci de cusururi prietenilor și rudelor, asociaților și superiorilor.

În fiecare dimineață, sarcina simplă de a se da jos din pat ca să se îmbrace pentru cursurile de peste zi dobândise proporțiile escaladării unui munte.

Mai rău, ale unui munte care n-o interesa nici cât să-l vadă de la distanță, necum să se și cațăre pe el.

Apoi, mai era și comportamentul repezit, impulsiv. A, da, asta era picătura care umplea paharul.

Jude Frances Murray cea stabilă cât încape, una dintre cele mai solide ramuri din arborele genealogic al familiei Murray din Chicago, fiica devotată și chibzuită a doctorilor Linda și John K. Murray, își dăduse demisia.

Nu ceruse voie de la universitate, nu solicitase un concediu, ci plecase, în plin semestru.

De ce? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Fusese un șoc la fel de mare pentru ea, ca și pentru decan, pentru colegi, pentru părinții ei.

Oare la fel ar fi reacționat și în urmă cu doi ani, când i se destrămase căsnicia? În nici un caz.

Și-ar fi văzut pur și simplu de ale ei - cursurile, studiile, întâlnirile - fără nici o problemă, chiar în timp ce se perinda pe la avocați și completa îngrijit hârtiile care simbolizau sfârșitul unei vieți în doi.

Nu că ar fi fost o alăturare prea fericită, nici cine știe ce hărțuială pentru avocați ca să-i pună capăt legal. O căsnicie care durase opt luni fără ceva nu genera prea multe complicații. Nici pasiune.

Pasiunea, probabil că asta îi lipsea. De-ar fi avut un dram, măcar, în suflet, William n-ar fi părăsit apartamentul pentru o altă femeie

încă aproape înainte ca florile din buchetul nupțial să se fi ofilit.

Dar nu avea nici un rost să se amărască după atâta timp. Era ceea ce era. Sau, mai bine-zis, fusese ceea ce era. Numai Dumnezeu o fi știut ce era acum.

Poate că și asta conta. Ajunsese pe o margine, privise în jos spre marea întinsă și neagră a monotoniei, a plictiselii, a neschimbării care era Jude Murray. Rotise din brațe, se retrăsese de pe margine - și o luase la fugă urlând.

Un lucru atât de nefiresc pentru ea.

Simplul gând îi provoca asemenea palpitații, încât se întreba dacă nu cumva o păștea un infarct, ca să le pună capac la toate.

PROFESOARĂ AMERICANĂ DE COLEGIU GĂSITĂ MOARTĂ
ÎNTR-UN VOLVO ÎNCHIRIAT

Ciudat anunț funerar ar mai fi fost și ăsta. Poate ar fi apărut în *Irish Times,* pe care îi plăcea atât de mult bunicii ei să-l citească.

Părinții ei ar fi fost șocați, desigur. Era un stil de a muri atât de public, indiscret, *necuviincios.* Complet nepotrivit.

Evident, li s-ar fi frânt inimile, dar în primul rând ar fi fost nedumeriți. Ce Dumnezeu îi venise fetei ăleia, să se ducă în Irlanda când avea o carieră prosperă și un condomeniu fermecător pe malul lacului?

Ar fi dat vina pe influența bunicii.

Și, desigur, ar fi avut dreptate, cum avuseseră încă din momentul când fusese concepută, printr-o împerechere de foarte bun gust, la un an precis după ce se căsătoriseră.

Deși nu-i făcea plăcere să-și imagineze, Jude era sigură că părinții ei făceau întotdeauna amor foarte precis și cu bun-gust. Cam ca baletele tradiționale și coregrafiate impecabil care le plăceau atât de mult.

Și-acum, ce-o apucase, să stea într-un Volvo închiriat, cu tâmpitul ăla de volan pe tâmpita de parte cealaltă a mașinii, gândindu-se cum făceau sex părinții ei?

Nu putu decât să-și apese ochii cu degetele până când imaginea se șterse.

Exact așa pățești când te-apucă nebunia.

Trase adânc aer în piept, o dată și încă o dată. Oxigen pentru limpezirea și calmarea creierului. După cum se părea, avea în față două căi.

Putea să-și scoată balizele din mașină, să intre în aeroportul din Dublin, să-i înapoieze cheile agentului de închirieri cu părul roșu ca morcovul și zâmbetul lat de-o milă și să-și ia un bilet înapoi spre casă.

Evident, nu mai avea slujbă, dar putea trăi foarte comod câteva luni din portofoliul de acțiuni, săru' mâna mult.

Nu mai avea nici condomeniu, întrucât îl închiriase acelui cuplu simpatic pentru șase luni, dar dacă se întorcea totuși, putea locui la bunica o vreme.

Iar bunica ar fi privit-o cu ochii ei frumoși, albaștri spălăciți, plini de dezamăgire. *Jude, draga mea, mereu te oprești la un pas de dorința inimii. De ce nu poți face niciodată și acel ultim pas?*

— Nu știu. Nu știu.

Nefericită, Jude își acoperi fața cu mâinile, începând să se legene.

— Tu ai fost cu ideea să vin aici, nu eu. Ce-am să fac la Faerie Hill Cottage, șase luni de-acum încolo? Nici măcar nu știu să conduc mașina asta nenorocită.

Mai avea puțin până s-o bușească un plâns în hohote. Îl simțea arzându-i gâtul, răsunându-i în urechi, înainte ca prima lacrimă să cadă, își lăsă capul să cadă pe spate, cu ochii strâns închiși, blestemându-se.

Crizele de plâns, accesele de nervi, sarcasmele și toate celelalte violențe de comportament nu erau decât diverse feluri de a se da în spectacol.

Fusese educată să înțeleagă, să recunoască acest lucru. Și n-avea să i se lase pradă.

— Înainte, spre faza următoare, Jude, idioată nenorocită. Vorbești singură, plângi în Volvo-uri, ești prea nehotărâtă, prea paralizată ca să sucești cheia în contact și să te tot duci.

Își mai trase o dată respirația, și-și îndreptă umerii.

— A doua variantă, murmură ea. Du la bun sfârșit ce ai început.

Întoarse cheia și, cu o mică rugăciune de a nu ucide sau schilodi pe cineva - inclusiv pe ea însăși - scoase mașina din parcare.

Cânta, mai mult pentru sine, ca să nu zbiere de fiecare dată când ajungea la câte unul dintre cercurile de pe șosea pe care irlandezi le numeau veseli sensuri giratorii.

I se scurtcircuita creierul, uita care era stânga și care dreapta, își imagina cum intra cu Volvo-ul în câte un grup de trecători nevinovați, așa că fredona toate melodiile care-i treceau prin mintea îngrozită.

Pe drumul spre sud, de la Dublin în Comitatul Waterford, începu să urle melodii din filme, să ragă cântece de pahar irlandeze și, când scăpă ca prin urechile acului la ieșirea din orașul Carlow, chirăi corul din *Brown Sugar* destul de tare ca să-l facă pe Mick Jagger să se strâmbe.

După asta, se mai calmă cât de cât. Poate că zeii călătorilor fuseseră destul de șocați de zgomot ca să facă un pas înapoi și să nu-i mai tot împingă în cale alte mașini.

Poate datorită influenței omniprezentelor troițe ale Fecioarei Maria care populau marginea drumului.

În orice caz, șofatul deveni mai lin, Jude începând aproape să se simtă bine.

Valuri-valuri de coline verzi scânteia în lumina soarelui, strălucitoare ca partea interioară a unor scoici, întinzându-se cât vedeai cu ochii spre umbra munților îndepărtați.

Conturul lor masiv se profila pe un cer așternut cu nori fumurii și o lumină perlată ce-și avea locul mai degrabă în tablouri decât în realitate.

Niște picturi, își spuse Jude, în timp ce gândurile îi hoinăreau în voie, zugrăvite atât de minunat, încât, dacă le priveai destul de mult timp, simțeai că alunecai în ele, contopindu-te cu culorile, formele și scena pe care câte un maestru o crease din strălucirea propriul său geniu.

Asta vedea, când îndrăznea să-și ia ochii de la drum. Strălucire și o frumusețe teribile, orbitoare, care îi sfâșia inima în același timp în care i-o și alina.

Verzi, imposibil de verzi, câmpiile erau întrerupte de garduri șubrede sau de șiruri de copaci piperniciți. Vaci pătate și oi lățoase pășteau alene, iar siluete mărunte le străbăteau cu tractoarele.

Ici și colo, erau presărate cu case albe și crem, unde rufele fâlfâiau pe sârme și florile puneau pete de culoare discordante în grădini.

Apoi, ca prin miracol, apăreau zidurile vechi ale unei abații ruinate, înălțându-se mândră și spartă pe fundalul orbitor al câmpiei și al cerului, ca și cum ar fi așteptat să-i vină din nou vremea.

„Ce-ai simți," se întrebă Jude, „dacă ai traversa câmpia și ai urca pe treptele netede și alunecoase rămase în picioare printre pietrele acelea dărâmate? Ai simți - ai putea să simți - secolele de picioare care au călcat pe aceleași trepte?

Ai putea, așa cum susținea bunica ei, să auzi - numai de-ai asculta - muzica și vocile, zarva bătăliilor, plânsetele femeilor, râsetele copiilor de mult morți și uitați?"

Nu credea în asemenea lucruri, desigur. Dar, în lumina aceea, în aurul acela, păreau aproape posibile.

De la grandoarea ruinelor la farmecul simplității, pământul se întindea darnic. Acoperișuri de fân, cruci de piatră, castele, apoi sate cu ulițe înguste și pancarte scrise în limba gaelică.

La un moment dat văzu un bătrân plimbându-și câinele pe marginea drumului, unde iarba creștea înaltă și un mic indicator avertiza asupra căderilor de pietre.

Omul și câinele purtau pălărioare maro, pe care Jude le găsi absolut fermecătoare. Mult timp păstră imaginea în minte, invidiindu-i pentru libertatea și simplitatea vieții lor.

Se plimbau în fiecare zi, probabil, fie ploaie, fie soare, apoi mergeau acasă să-și bea ceaiul într-o căsuță frumoasă, cu acoperiș de

fân și grădină îngrijită. Câinele avea un coteț al lui, dar de cele mai multe ori stătea încovrigat la picioarele stăpânului său, lângă foc.

Și ea ar fi vrut să se plimbe pe câmpiile acelea cu un câine credincios. Doar să umble și nimic altceva, până îi venea să se așeze.

Apoi, să stea așezată până-i venea să se ridice din nou. Ideea o fascină. Să facă numai ce voia, când voia, în felul ei și în ritmul ei propriu.

Îi era atât de străină, acea libertate simplă, cotidiană. Marea ei teamă era aceea de a o găsi în sfârșit, de a-i atinge cu vârfurile degetelor marginea argintată, pentru ca apoi s-o piardă.

În timp ce drumul șerpuia ca o panglică în lungul coastelor din Waterford, Jude zărea crâmpeie din mare, ca o mătase albastră la orizont, cenușie și verde turbulentă când se revărsa peste curba nisipoasă, largă, a câte unei plaje.

Tensiunea din umeri începea să i se risipească. Mâinile i se relaxară puțin pe volan.

Aceea era Irlanda despre care îi vorbise bunica ei, culoarea, dramatismul și pacea ei, și, bănuia Jude, motivul pentru care venise în sfârșit să vadă unde-i fuseseră înfipte rădăcinile, înainte de a și le fi smuls pentru a le răsădi dincolo de Atlantic. Acum se bucura că nu-și pierduse curajul la poartă, fugind înapoi la Chicago.

Reușise sau nu reușise să parcurgă cea mai mare parte din drumul lung de trei ore și jumătate, fără nici o problemă?

Nu punea la socoteală mica zăpăceală de la giratoriul din Waterford City, căruia îi dăduse ocol de trei ori, pentru ca în cele din urmă să fie cât pe ce să se ciocnească de un autocar plin cu turiști la fel de speriați.

În fond, toată lumea scăpase nevătămată.

Iar acum, aproape ajunsese. I-o confirmau indicatoarele satului Ardmore. Știa, după harta pe care i-o desenase cu grijă bunica ei, că Ardmore era satul cel mai apropiat de casă. Acolo avea să se ducă după provizii și alte cumpărături.

Evident, bunica ei îi dăduse și o impresionantă listă de nume, oameni pe care ar fi trebuit să-i caute, rude îndepărtate cărora să li se prezinte. Acest lucru putea să mai aștepte.

„Imaginează-ți," își spunea, „să nu trebuiască să vorbești cu nimeni, zile-n șir! Nici să ți se pună întrebări, pretinzându-ți-se să cunoști toate răspunsurile. Și nici să conversezi nimicuri la ceremoniile facultății. Nici un program obligatoriu de respectat."

După un moment de plăcere vecină cu extazul, inima îi tresări, în panică. Ce Dumnezeu avea să *facă,* timp de șase luni?

Nu era nevoie să stea șase luni încheiate, își reaminti Jude, în timp ce trupul i se încorda din nou. Nici o lege nu i-o dicta. N-avea s-o aresteze nimeni la vamă, dacă se întorcea după șase săptămâni. Sau

șase zile. Sau, la o adică, șase ore.

Și, ca psiholog, ar fi trebuit să știe că problema cea mai mare era aceea de a se strădui să se ridice la înălțimea așteptărilor. Inclusiv ale ei proprii.

Deși acceptă faptul că se descurca mult mai bine în teorie decât în practică, avea să schimbe acest lucru chiar acum, pentru tot timpul cât urma să stea în Irlanda.

Din nou calmă, deschise radioul.

Torentul de cuvinte în gaelică șiroind din difuzor o făcu să caște ochii, apăsând pe butoane pentru a găsi un post în engleză și cotind spre Ardmore, nu pe drumul care urca Tower Hill, spre casa ei.

Imediat ce-și observă greșeala, norii de pe cer se sparseră, ca și cum o mână gigantică le-ar fi implântat un cuțit drept în burtă.

Ploaia începu să ropotească pe capota mașinii, revărsându-se peste parbriz, în timp ce Jude încerca să găsească butonul care acționa ștergătoarele.

Trase pe margine și așteptă până când ștergătoarele de parbriz începură să se balanseze vesel prin ploaie.

Satul stătea pe nodul sudic al comitatului, sărutând Marea Celtică și Golful Ardmore. Auzea freamătul valurilor pe mal, în timp ce furtuna făcea prăpăd în jurul ei, puternică și pătimașă.

Vântul zgâlțâia ferestrele, șuierând amenințător prin fisurile pe unde reușea să se strecoare.

Își imaginase cum s-ar fi plimbat agale, familiarizându-se treptat cu satul, cu casele frumoase, cârciumile pline de fum și clienți, plaja despre care îi vorbise bunica ei, falezele dramatice și câmpiile verzi.

Dar aceea fusese o după-amiază fermecătoare, însorită, cu săteni plimbându-și bebelușii roșii în obraji cu cărucioarele și bărbați cu ochi alunecoși ridicându-și pălăriile în fața ei.

Nu-și imaginase o furtună de primăvară bruscă și violentă, aducând cu sine rafale de vânt și străzi pustii. *Poate că nici nu mai locuiește nimeni aci,* își spuse. Poate era un soi de Brigadoon și nimerise în el accidental, într-un secol greșit.

O altă problemă, își zise Jude, era propria sa imaginație, pe care trebuia să și-o înfrâneze cu o regularitate dezgustătoare.

Sigur că acolo locuiau oameni, numai că aveau atâta minte încât să stea naibii la adăpost de ploaie. Casele erau frumoase, aliniate ca niște cucoane cu flori la picioare. Flori, observă ea, care tocmai încasau o mamă de bătaie.

Nu avea nici un motiv de a nu aștepta acea frumoasă după-amiază însorită ca să se întoarcă în sat. Acum era obosită, o cam durea capul și nu voia decât să intre într-un interior cald și plăcut.

Porni de la bordură, încet, prin ploaie, împietrită la gândul că avea să treacă iarăși o intersecție.

Nu-și dădu seama că șofa pe contrasens decât când scăpă ca prin urechile acului de o coliziune frontală. Sau, mai bine zis, când mașina care venea o evită în ultima clipă, țipând din claxon.

Dar găsi bifurcația, ceea ce-i reaminti că i-ar fi fost imposibil să n-o observe, dată fiind lancea de piatră a marelui turn rotund de pe culmea colinei.

Se înălța prin ploaie, străjuind catedrala veche și fără acoperiș Saint Declan și toate mormintele marcate cu pietre aplecate și înclinate care-ncotro.

Un moment, i se păru că vedea un om, îmbrăcat în ceva argintiu, cu luciu mat și ud, sub ploaie.

Și, încordându-și vederea, aproape că ieși de pe așa-zisul drum. De data asta, nervii n-o mai făcură să cânte. Inima îi bubuia prea tare pentru a-i permite așa ceva.

Mâinile-i tremurau, în timp ce înainta încet, încercând să vadă unde era omul, ce făcea. Dar nu văzu decât marele turn, ruinele și mormintele.

Evident, acolo nu fusese nimeni, își spuse ea. Nimeni n-ar fi stat în mijlocul unui cimitir, în plină furtună. Ochii îi obosiseră și-i jucau farse.

Nu avea nevoie decât să ajungă într-un loc cald și uscat, unde să-și tragă respirația.

Când drumul, îngustându-se mereu, deveni doar o cărare noroioasă mărginită de ambele părți cu garduri vii, înalte cât un stat de om, Jude socoti că se rătăcise de-a binelea.

Mașina se hurducă și sărea peste hârtoape, în timp ce ea se chinuia să găsească un loc unde să poată întoarce și porni înapoi.

În sat exista adăpost și, cu siguranță, cuiva avea să i se facă milă de o biată americancă fără minte care nu era în stare să găsească drumul.

Văzu un mic zid de piatră acoperit cu un fel de rugi spinoși, care în oricare altă situație ar fi arătat pitoresc, apoi văzu un drumeag desfundat ce reieși a fi ideea de alee a cuiva, însă trecuse de el când își dădu seama ce era și se temu să încerce o înapoiere în marșarier prin noroi.

Drumul urca, iar făgașele deveneau aproape șanțuri. Cu nervii întinși la limită și dinții clănțănindu-i sonor, Jude manevră peste un nou hop, după care se gândi serios să se oprească pe loc, așteptând să vină cineva și s-o tracteze tocmai până la Dublin.

Când văzu încă o spărtură în gardul viu, gemu de ușurare. Coti, lăsând amintire un strat de vopsea, apoi își rezemă fruntea de volan.

Se rătăcise, era obosită, și flămânda și o tăia un pipi cu disperare. Acum trebuia să coboare din mașină, în ploaia torențială, și să bată la ușa unui străin. Dacă i se spunea că până la casă mai erau doar trei minute, tot ar fi trebuit să cerșească permisiunea de a se repezi până

la toaletă.

Mă rog, irlandezii erau renumiți pentru ospitalitatea lor, așa că se îndoia că ar fi fost refuzată, ca să se ușureze în tufe. Totuși, nu voia să apară cu ochii hăituiți înnebunită.

Înclină oglinda retrovizoare și văzu că ochii ei, îndeobște de un verde calm și liniștit, erau într-adevăr cam deznădăjduiți.

Umezeala îi încreți se părul, așa că părea să aibă pe cap un tufiș zburlit, în culoarea scoarței de copac. Pielea-i era palidă ca moartea, combinând efectele neliniștii și ale oboselii, și nu mai avea energie ca să-și scoată trusa de farduri pentru a încerca o oarecare retușare.

Încercă să afișeze un zâmbet prietenos, care să-i convingă gropițele să apară în obraji. Gura-i era puțin cam prea lată, își spuse, la fel cum și ochii se holbaseră o idee cam prea mult, iar tentativa se soldă mai mult cu o grimasă decât cu un surâs.

Dar de mai mult nu era în stare.

Își înhăță poșeta și deschise portiera mașinii, gata să înfrunte ploaia.

În acel moment, zări o mișcare într-o fereastră de la etaj. Doar o perdea, atrăgându-i privirea în sus Femeia din fereastră era îmbrăcată în alb și avea un păr blond, blond aproape alb, care i se revărsa în valuri bogate peste umeri și sâni.

Prin pânzele cenușii ale ploii, ochii li se întâlniră un moment, nu mai mult de-o clipă, iar Jude avu impresia unei mari frumuseți și a unei enorme tristeți.

Apoi femeia dispăru, rămânând numai ploaia.

Jude se înfioră. Aversa vântoasă o pătrundea până în măduva oaselor, așa că își sacrifică demnitatea luând-o la fugă spre portița albă care dădea într-o curticică înveselită cu râuri de flori ce curgeau prin ambele laturi ale unei alei înguste, de pietriș alb.

Nu exista verandă, numai un prag, dar etajul casei ieșea în afară deasupra lui, oferindu-i mult doritul acoperământ. Ridică un inel de alamă în formă de nod celtic și bătu cu el în ușa de lemn negeluit care părea groasă ca o cărămidă și avea o arcadă fermecătoare.

În timp ce dârdâia, încercând să nu se gândească la vezică, scrută atâta cât putea din adăpostul ei.

Părea o casă de păpuși. În întregime albă, cu un brâu verde ca pădurea și ferestrele cu multe ochiuri, mărginite de obloane ce păreau să îmbine plăcutul cu utilul. Acoperișul, din paie, era un adevărat miracol. Un semnal de vânt format din trei coloane de clopote cânta melodios.

Bătu din nou, mai tare de astădată. „La naiba, știu că ești în casă” - și, lăsând deoparte orice bune maniere, ieși în ploaie pentru a încerca să privească prin fereastra de lângă ușă.

Imediat, sări înapoi, vinovată, la auzul unui claxon prietenos.

O camionetă roșie și cam ruginită, al cărei motor torcea ca un motan mulțumit, opri în spatele mașinii ei. Jude își dădu la o parte din față părul ud, pregătindu-se să se explice, când șoferul sări afară.

La început, îl luă drept un bărbat scund și zvelt, cu cizme zgâriate, pline de noroi, geacă murdară și pantaloni de lucru roși, dar fața care-i zâmbi de sub șapca maronie era vizibil feminină.

Și aproape superbă.

Avea ochii verzi ca dealurile ude din jurul lor, și pielea luminoasă. Jude văzu șuvițele de păr roșcat rostogolindu-se de sub șapcă, în timp ce femeia se apropia grăbită, reușind să se miște grațios în pofida cizmelor greoaie.

— Deci, dumneavoastră sunteți domnișoara Murray. Ați ales perfect momentul, nu-i așa?

— Serios?

— Păi, ați am cam întârziat, de vreme ce nepotul doamnei Duffy, Tommy, iarăși și-a aruncat jumate din cuburi în veceu și-a tras apa după ele. A ieșit o mizerie înfiorătoare.

— Hmmm, fu singurul răspuns la care se putu gândi Jude, în timp ce se întreba de ce stătea de vorbă cu o străină, în ploaie, despre toalete înfundate.

— N-ați găsit cheia?

— Cheia?

— De la ușa din față. Mă rog, eu o am pe a mea, așa că vă deschid să scăpați din udătura asta.

Părea o idee minunată.

— Mulțumesc... începu Jude, în timp ce o urmă înapoi spre ușă. Dar dumneavoastră cine sunteți?

— O, scuzați-mă. Eu sunt Brenna O'Toole, îi întinse tânăra o mână, scuturându-i-o energic pe a lui Jude. V-a spus bunica dumneavoastră, nu-i așa, că vă aștept cu casa pregătită?

— Buni... cu casa? se înghesui Jude sub copertină. Casa mea? Asta-i casa mea?

— Da, ea e, dacă sunteți Jude Murray din Chicago, zâmbi cu bunătate Brenna, deși își arcuise sprânceana stângă. Trebuie că sunteți destul de obosită, pun prinsoare, după călătorie.

— Într-adevăr, își frecă Jude fața cu mâinile, în timp ce Brenna descuia ușa. Și eu care credeam că mă pierdusem.

— Se pare că v-ați regăsit totuși. *Ceade mile failte,* adăugă ea, făcând un pas înapoi, pentru ca Jude să poată intra prima.

De-o mie de ori bun-venit, traduse ea în gând. Măcar atâta gaelică știa. Și, când intră la căldură, avu într-adevăr senzația de o mie.

Antreul, doar cu puțin mai spațios decât treapta de afară, era flancat într-o parte de o scară cu treptele lustruite de timp și pași.

O arcadă, în dreapta, dădea în micul *living room,* frumos ca un

tablou, cu pereții de culoarea biscuiților proaspăt copți, brâul auriu ca mierea și perdelele de dantelă îngălbenite cald de vremuri, astfel încât tot ce se afla în cameră părea scăldat de razele soarelui.

Mobila era roasă și decolorată, dar veselă, cu pernele sale moi, în dungi albe și albastre. Mesele erau pline de comori - bibelouri din cristal, figurine încrustate, sticluțe miniaturale.

Peste podelele late erau răspândite covoare multicolore, iar șemineul de piatră era pregătit deja, cu bucăți de turbă, după câte i se părea lui Jude.

Mirosea a pământ și a încă ceva, cu un vag iz floral.

— Fermecătoare, nu-i așa, își împinse iarăși Jude părul din față, învârtindu-se în loc. Ca o casă de jucărie.

— Bătrânei Maude îi plăceau lucrușoarele drăguțe.

Ceva din tonul lui Brenna o făcu pe Jude să se oprească din piruetă, pentru a-i privi fața.

— Îmi pare rău, n-am cunoscut-o. Ai ținut mult la ea.

— Sigur, toată lumea o iubea pe bătrâna Maude. Era o mare doamnă. S-ar bucura că ești aici, să ai grijă de casă. Nu i-ar plăcea să stea goală și pustie. Deci, să-ți arăt locurile? Ca să te orientezi.

— Ți-aș fi recunoscătoare, dar mai întâi am urgentă nevoie la baie.

Brenna râse scurt.

— Lung e drumul de la Dublin. Lângă bucătărie e o cămăruță de toaletă. Tata și cu mine am transformat-o dintr-o debara, acum trei ani. Drept într-acolo e.

Jude nu mai pierdu vremea cu explorările. „Cămăruță” era cuvântul ideal pentru jumătatea de baie. Dacă îndoia brațele și le ridica, s-ar fi lovit cu coatele de pereți.

Dar aceștia erau zugrăviți într-un plăcut roz-pal, porțelanul alb lucea de curățenie și pe bară erau atârnate în ordine prosoape brodate.

O privire în oglinda ovală de deasupra lavaboului îi confirmă că, într-adevăr, arăta atât de rău pe cât se temea.

Și cu toate că avea o statură și o constituție medie, pe lângă Brenna cea subțire ca o zână, ea părea o ditamai amazoana.

Nemulțumită de comparația care-i trecuse prin minte, își suflă de pe frunte bretonul încrețit și ieși din nou.

— A, eu le-am și adus pe astea.

Eficienta Brenna îi descărcase deja bagajele și le cărase în antreu.

— Cred că, după atâta drum, cazi de pe picioare. Îți duc lucrurile sus. Cred că vei vrea să stai în camera bătrânei Maude, e foarte plăcută, apoi punem ibricul pe foc ca să bei un ceai, și-ți fac focul. E o umezeală îngrozitoare afară.

În timp ce vorbea, urcă scara cu cele două enorme valize ale lui Jude, ca și cum ar fi fost goale. Dorindu-și să fi petrecut mai mult timp

în sala de gimnastică, Jude o urmă cu geanta, laptop-ul și cu printerul portabil.

Brenna îi arătă două dormitoare - avusese dreptate, cel al bătrânei Maude, cu vederea sa spre grădina din față, era mai plăcut.

Dar Jude nu-și putu forma decât o impresie cețoasă, căci aruncă o singură privire spre pat și decalajul orar îi căzu pe umeri ca o povară de plumb.

Nu ascultase decât parțial vocea veselă și melodioasă care-i explica despre așternuturi, încălzire, capriciile micului șemineu din dormitor, în timp ce Brenna aprindea turbă.

O urmări ca și cum ar fi umblat prin apă, până la parter, să pună ceaiul pe aragaz și să-i arate cum funcționa bucătăria.

Auzi ceva în legătură cu cămara proaspăt aprovizionată și recomandarea de a-și face cumpărăturile de la Duffy's, din sat, când avea nevoie de provizii.

Mai erau și altele - stive de turbă lângă ușa din spate, așa cum prefera să folosească bătrâna Maude, dar și lemne, în caz că ea însăși le prefera pe acestea, cum fusese cuplat din nou telefonul și cum să aprindă focul în cuptorul din bucătărie.

— Ei, ia aici, că adormi pe picioare, îi puse cu compasiune Brenna în mâini o cană albastră cu pereți groși. Ia-l sus cu dumneata și întinde-te. Eu îți aprind focul aici, jos.

— Iartă-mă. Nu prea pot să mă concentrez.

— Vei putea mai bine, după ce tragi un pui de somn. Numărul meu e aici, lângă telefon, dacă ai nevoie de ceva. Familia mea stă doar la un kilometru de-aici, mama, tata și patru surori, așa că dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să suni sau să treci pe la ai lui O'Toole.

— Da, am să... patru surori!

Brenna râse din nou, în timp ce o conducea pe hol.

— Păi, tata tot spera să aibă un băiat, da' așa a ieșit. E înconjurat de femei, până și cățeaua... Hai, sus cu matale.

— Îți mulțumesc atât de mult. Zău, de obicei nu sunt așa de... vagă.

— Mă rog, nu în fiecare zi zbori peste ocean, nu? Mai vrei ceva, înainte să plec?

— Nu, aș...

Se rezemă de balustradă, clipind din ochi.

— Of, am uitat. Era o femeie în casă. Unde s-a dus?

— O femeie, zici? Unde?

— La fereastră.

Jude se clătină, cât pe ce să verse ceaiul, apoi scutură din cap să și-l limpezească.

— Când am ajuns aici, în fereastra de la etaj era o femeie, se uita afară.

— Ei, nu mai spune?

— Da. O femeie blondă, tânără, foarte frumoasă.

— A, aia trebuie să fie Lady Gwen.

Brenna se întoarse, intră în living și aprinse grămada de turbă.

— Nu i se arată oricui.

— Unde-a plecat?

— A, e tot aici, cred.

Încredințată că turba luase foc, Brenna se ridică, scuturându-și genunchii pantalonilor.

— De trei sute de ani e aici, mai mult, sau mai puțin. E fantoma dumitale, domnișoară Murray.

— Ce zici că e?!?

— Fantoma matale. Da' nu-ți face griji cu ea. N-o să-ți facă nici un rău. A avut o poveste tristă, pentru altă dată, când nu vei fi așa de obosită.

Îi era greu să se concentreze. Creierul voia să i se închidă, trupul să-i iasă din funcțiune, dar i se părea foarte necesar să lămurească acest punct.

— Vrei să spui, casa e bântuită?

— Sigur că e bântuită. Bunica dumitale nu ți-a spus?

— Nu cred că a pomenit de asta. Deci, crezi în stafii.

Brenna înălță din nou sprâncenele:

— Păi, ai văzut-o sau n-ai văzut-o? Poftim, confirmă ea, când Jude nu făcu altceva decât să se încrunte. Trage un pui de somn și, dacă mai târziu te scoli, vino până la *Gallagher's Pub* și-am să-ți fac cinste cu prima halbă.

Prea buimacă pentru a se mai putea concentra, Jude se rezumă să clatine din cap:

— Nu beau bere.

— Ei, haide, mai mare rușinea! exclamă Brenna, pe cât de șocată, pe atât de sinceră. Mă rog, atunci, bună ziua îți doresc, domnișoară Murray.

— Jude, murmură ea, neputând decât s-o privească lung.

— Jude, atuncea.

Brenna îi mai aruncă un zâmbet orbitor și ieși pe ușă, în ploaie.

Bântuită, își spuse Jude, în timp ce pornea în sus pe scară, cu capul învârtindu-i-se alene la câteva degete înălțime deasupra umerilor.

Fantezii irlandeze prostești. Dumnezeu îi era martor că bunica ei n-o mai slăbea cu poveștile, dar numai atât erau și nimic mai mult: povești.

Dar văzuse pe cineva... nu?

Nu - ploaia, perdelele, umbrele... Puse jos ceaiul pe care încă nu-l gustase și reuși să-și scoată pantofii. Nu existau nici un fel de fantome. Nu exista decât o casă frumoasă, pe o colină mică și fermecătoare. Și ploaia.

Căzu pe pat cu fața în jos, se gândi să tragă pătura peste ea și adormi înainte de a mai face o mișcare.

Iar când visă, visă o bătălie purtată pe o colină înverzită, cu soarele scânteind în spade ca nestematele, cu zâne dansând în pădurea unde lumina lunii zăcea pe frunze asemenea unor lacrimi, și cu o mare albastră care lovea ca o inimă bătând malul ce o aștepta.

Și, pe tot parcursul visurilor, singurul lucru constant era sunetul scăzut al unui plânset de femeie.

Capitolul 2

Când Jude se trezi, era complet întuneric, iar din micul foc de turbă nu mai rămăseseră decât niște luminițe rubinii.

Le privi lung, cu ochii cârpiți de somn și inima zbătându-i-se în gât ca un cerb înnebunit, căci le confundase cu niște ochi care o priveau.

Apoi, memoria ei reveni brusc, iar mințile i se limpeziră. Era în Irlanda, în casa unde locuise bunica ei în copilărie. Și înghețа de frig.

Se ridică în capul oaselor, frecându-și brațele înfrigurate, apoi bâjbâi după lampa de pe noptieră. Aruncă o privire la ceas, clipi din ochi și se strâmbă.

Era aproape miezul nopții. Puiul de somn pentru refacere durase aproape douăsprezece ore.

Și, descoperi, nu-i era numai frig. Mai murea și de foame.

Un moment, se întrebă ce putea face cu focul. Întrucât părea aproape stins, iar ea nu avea habar cum să-l aprindă din nou, îl lăsă în pace și coborî la bucătărie să caute ceva de mâncare.

Casa trosnea și gemea în jur - sunete familiare, își spuse ea, deși o făceau să tresară, privind mereu peste umăr. Nu la asta se gândea, chiar și având în vedere fantoma despre care îi vorbise Brenna.

Pur și simplu nu era prea obișnuită cu sunetele casnice. Podelele condomeniului ei nu scârțâiau, iar singura lumină roșie din timpul nopții era a lămpii de control de la sistemul ei de alarmă. Dar avea să se obișnuiască și cu aceste noi împrejurimi.

Brenna se ținuse de cuvânt.

Bucătăria era bine aprovizionată cu mâncare, în frigiderul ca pentru păpuși și cămara mică, îngustă. I-o fi fost ei frig, dar n-avea să moară de foame.

În primul moment, se gândi să deschidă o cutie de supă și s-o încălzească rapid în cuptorul cu microunde. Întorcându-se în loc, cu cutia în mână, făcu o descoperire șocantă.

Nici urmă de cuptor cu microunde.

„Ei," își spuse Jude, „asta e o problemă." Nu avea ce face decât s-o ia băbește, cu cratița și aragazul, și imediat se izbi de a doua dilemă, când își dădu seama că nu exista nici un deschizător de conserve automat.

Bătrâna Maude nu trăise numai într-o altă țară, conchise Jude, în timp ce scotocea prin sertare, ci și într-un alt veac.

Reuși să folosească deschizătorul manual pe care îl găsise și turnă supa într-o cratiță, pe plită. După ce alese un măr din fructiera de pe masă, se duse la ușa din spate și o deschise, pentru a vedea o ceață învolburată, fină ca mătasea și umedă ca ploaia.

Nu vedea nimic altceva decât însuși aerul, cu straturile sale cenușii pale plutind în noapte.

Nu se distingea nici o formă, nici o lumină, numai fuioarele și formele pe care-i plăcea ceții să le plămădească din sine însăși. Dârdâind, făcu un pas afară și fu învăluită într-o clipă.

Sentimentul de singurătate fu imediat și complet, mai profund decât știuse vreodată. Dar nu era înspăimântător, nici trist, își dădu ea seama, când întinse un braț, pentru a vedea ceața înghițindu-i mâna până la încheietură. Era ciudat de eliberator.

Nu cunoștea pe nimeni. Nimeni n-o cunoștea. Nu se aștepta nimic de la ea, decât ceea ce-și cerea ea însăși. Pentru noaptea aceea, o noapte minunată, era absolut singură.

Auzea un soi de pulsație în noapte, o bătaie joasă, ropotitoare. Marea să fi fost? Sau numai respirația ceții? Chiar când începea să râdă de sine însăși, auzi un alt sunet, scăzut și vesel, ca o melodie cristalină.

Fluiere și clopote, flaute și șuierături?

Vrăjită, aproape că părăsi pragul ușii din spate, gata-gata să urmeze magia sunetului în ceață, ca o visătoare umblând în somn.

Clopotele de vânt, își dădu ea seama, cu încă un mic hohot de râs, de-acum cam nervos. Nu erau decât clopotele de vânt, asemenea drăgălașilor clopoței din fața casei.

Și probabil că încă mai era pe jumătate adormită, din moment ce se gândise să iasă din casă în pas de dans la miezul nopții, rătăcind prin ceață pentru a urma sunetul muzicii.

Își impuse să revină înăuntru, închizând ușa. Imediat, auzi fâșâitul supei care dădea în clocot.

— La naiba!

Se repezi la aragaz și stinse focul.

— Ce-o fi cu mine? Până și o puștoaică de doișpe ani ar putea încălzi o tâmpită de cutie de supă, pentru numele lui Dumnezeu!

Șterse supa vărsată, frigându-și două degete, apoi mâncă stând în picioare, pe când își ținea singură predici.

Sosise timpul să nu mai moșmondească aiurea, să-și bage mințile-n cap. Era o persoană responsabilă, o femeie de nădejde, nu una care să stea visând în ceață la miezul nopții.

Lua supa cu lingura, mâncând cu gesturi mecanice, ca o datorie față de organism, fără nimic din plăcerile naive pe care le îngăduia o gustare la miezul nopții.

Era vremea să privească în față motivul pentru care venise în

Irlanda. Să nu-și mai tot închipuie că era doar o vacanță prelungită, în timpul căreia să-și exploreze rădăcinile și să lucreze la hârtii care ar fi cimentat latura publicistică a carierei sale universitare nu tocmai impresionante.

Venise fiindcă-i fusese o frică de moarte că se afla în pragul unei prăbușiri de un soi sau altul. Stresul devenise însoțitorul ei constant, invitând-o vesel să savureze câte o migrenă sau să flirteze cu ulcerele.

Ajunsese pe punctul de a nu mai putea privi în față rutina zilnică a meseriei, pe punctul de a-și neglija studenții, familia... și pe sine însăși.

Mai rău, pe punctul unde ajungea să-și antipatizeze deschis studenții și familia. Și pe sine însăși.

Indiferent de cauze - și încă nu era tocmai pregătită să exploreze această zonă - singura soluție fusese o schimbare radicală.

O perioadă de odihnă. Prăbușirea nu era o rezolvare. Iar prăbușirea în public ar fi fost inacceptabilă.

N-avea de gând să se umilească, nici pe sine însăși, nici pe familia ei, care nu făcuse nimic ca să merite asta. Așa că fugise - ca o lașă, poate, dar într-un chip ciudat acesta fusese singurul pas logic la care să se fi putut gândi.

Când bătrâna Maude răposase grațios, la venerabila vârsta de o sută unu ani, i se deschisese o ușă.

Fusese inspirată să intre pe acea ușă. Fusese un gest responsabil. Avea nevoie de timp, timp de singurătate, de liniște și de reevaluare. Și exact asta avea să facă.

Intenționa să lucreze. În veci nu și-ar fi putut justifica deplasarea și timpul, dacă nu avea vreun plan. Intenționa să experimenteze cu un articol în care să se combine genealogia și profesiunea.

Cel puțin, studiul documentar al legendelor și miturilor locale, precum și analiza psihologică a sensurilor și obiectivelor acestora, aveau să-i țină mintea în priză, lăsându-i mai puțin timp pentru melancolie.

Petrecuse mult prea mult timp rumegându-și amarul. O trăsătură irlandeză, susținea mama ei, gând care o făcu pe Jude să ofteze. Irlandezii erau niște mari melancolici, așa că dacă simțea nevoia să-și facă din când în când cheful, alesese cel mai potrivit loc din lume pentru așa ceva.

Simțindu-se mai bine, Jude se întoarse să pună farfuria goală în spălătorul de vase și descoperi că nu exista nici spălător de vase.

Chicoti în tot timpul drumului până în dormitor.

Își despachetă lucrurile, punându-le meticulos pe toate în minunatul dulap scârțiitor și fermecătorul scrin cu sertare înțepenite. Își rândui articolele de toaletă, admirând spălătorul antic, și se desfătă

cu un duș prelungit, stând în cada cu gheare la picioare, a cărei perdea de plastic subțire zornăia în jur pe inelele ei de alamă brunată.

Luă pe ea o pijama de flanelă și un halat, înainte ca dinții să-i înceapă să clănțănească, apoi se apucă să aprindă cărămizile de turbă. Surprinsă de propriu-i succes, pierdu douăzeci de minute așezată pe podea, cu brațele în jurul genunchilor, zâmbind în văpaia frumoasă și imaginându-și că era o soție de fermier mulțumită care-și aștepta bărbatul să se întoarcă de la câmp.

Când se trezi din visul cu ochii deschiși, începu să exploreze al doilea dormitor, analizându-i posibilitățile de eventual birou.

Era o cameră mică, având ferestre înguste îndreptate spre fațadă și latura casei. După o scurtă deliberare, Jude hotărî să se instaleze cu fața spre sud, ca să poată vedea coroanele copacilor și clopotnițele bisericilor din sat, precum și plaja lată care ducea spre mare.

Cel puțin, presupunea că aceea avea să fie priveliștea, după ce se lumina de ziuă și se risipea ceața.

Următoarea problemă era aceea a locului unde să se instaleze, din moment ce în cameră nu exista nici un birou.

Petrecu ora următoare căutând o masă potrivită, după care o cără la etaj pe cea din living, pentru a o pune exact în dreptul ferestrei, înainte de a-și aduce echipamentele.

Îi trecu prin minte că ar fi putut scrie pe masa din bucătărie, lângă focul mic și plăcut, în cântecul clopotelor de vânt. Dar o asemenea formulă părea prea improvizată. Găsi adaptorul potrivit pentru priză, își bută computerul și deschise fișierul în care intenționa să-și scrie jurnalul zilnic al vieții ei în Irlanda.

3 aprilie, Faerie Hill Cottage, Irlanda
Am supraviețuit călătoriei.

Se opri un moment, râzând ușor. Parcă ar fi supraviețuit unui război. Se pregăti să șteargă propoziția, pentru a începe din nou. Apoi, se opri. Nu, jurnalul îi era destinat numai ei și avea să scrie tot ce-i trecea prin minte, așa cum îi venea.

Drumul de la Dublin a fost lung și mai greu decât îmi imaginasem. Mă întreb cât timp îmi va lua ca să mă obișnuiesc cu șofatul pe stânga. Mă îndoiesc că voi reuși vreodată. Totuși, peisajul a fost minunat. Nici una dintre fotografiile pe care le-am văzut nu reprezintă nici pe departe priveliștile irlandeze. Să spui că sunt verzi, nu e de ajuns. Nici „verde-bogat" nu se potrivește. Cred că tot ce pot spune e că strălucesc.

Satele par fermecătoare și atât de incredibil de curate, încât îmi imaginez armate de elfi furișându-se în fiecare noapte să frece trotuarele și să dea lustru caselor.

Am văzut puțin din satul Ardmore, dar când am sosit eu turna cu

găleata și eram prea obosită ca să-mi formez alte impresii reale decât obișnuita curățenie și farmecul unei plaje largi.

Am găsit casa din pură întâmplate. Bunica ar zice că a fost mâna soartei, desigur, dar de fapt n-a fost decât un noroc chior. E atât de frumoasă, cum stă pe delușorul ei, cu florile inundând totul până la ușa din față. Sper să le pot îngriji cum se cuvine. Poate că în sat au o librărie unde să pot găsi cărți despre grădinărit. În orice caz, acum e clar că prosperă, în pofida umezelii reci din aer.

Am văzut o femeie - mi s-a părut că văd o femeie - la fereastra dormitorului, privindu-mă. A fost un moment ciudat. Am avut impresia că ochii ni s-au întâlnit efectiv, că un moment ne-am susținut privirile. Era frumoasă, palidă, blondă și cu o expresie tragică. Desigur, n-a fost decât o umbră, o iluzie optică, fiindcă aici nu mai e nimeni.

Brenna O'Toole, o femeie extrem de eficientă din sat, a apărut imediat după mine și a rezolvat problemele într-un mod vioi și prietenos - și pentru care îi sunt foarte recunoscătoare. E superbă - mă întreb dacă toți cei de-aici or fi la fel de superbi - și are acel comportament aspru, bărbătesc, pe care unele femei îl pot adopta atât de perfect, rămânând totuși absolut feminine.

Cred că mă găsește o proastă nepricepută, dar m-a tratat cu delicatețe.

A vorbit ceva despre o bântuire a casei, ceea ce cred că se spune despre toate casele din țară. Dar, întrucât m-am hotărât să explorez posibilitățile de a scrie un articol pe tema legendelor irlandeze, s-ar putea să cercetez bazele afirmației ei.

Evident, organismul și ceasul meu interior sunt răsturnate pe dos. Am dormit aproape toată ziua și am luat o masă la miezul nopții.

Afară este noapte și ceață. Ceața e luminoasă și oarecum pătrunzătoare. Mă simt comod trupește și liniștită sufletește.

Totul va fi bine.

Se rezemă de spătar, cu un oftat prelung. Da, își repetă ea în minte, avea să fie totul în regulă.

La ora trei dimineața, atunci când adesea spiritele se agită, Jude se ghemui înfrigurată în pat sub o plapumă groasă, cu un ceainic plin pe noptieră și o carte în mâini. Focul ardea molcom în cămin, iar prin dreptul ferestrelor plutea ceața. Se întreba dacă fusese vreodată în viața ei mai fericită.

Și adormi cu lampa aprinsă și ochelarii de citit căzuți pe vârful nasului.

La lumina zilei, după ce vântul risipise ceața și ploaia, lumea ei arăta cu totul altfel. Lucea o lumină blândă, scăldând câmpiile într-un verde de o frumusețe dureroasă. Auzea păsările, ceea ce-i aminti că trebuia să scoată cartea pe care și-o cumpărase, despre identificarea

speciilor.

Totuși, pe moment era atât de plăcut doar să stea și să asculte trilurile lichide. Nu părea să conteze ce pasăre cânta, atâta timp cât nu tăcea.

I se părea aproape un sacrilegiu să calce în picioare iarba deasă, cu fire elastice, dar era un păcat căruia Jude nu-i putea rezista.

Pe colina de lângă sat, văzu ruinele mărețe ale fostei catedrale închinate Sfântului Declan și grandiosului turn circular care o domina. Se gândi un moment la silueta pe care i se păruse c-o văzuse în curte, sub ploaie. Și se înfioră.

Ce prostie. Era un loc ca oricare altul, la urma urmei. Un loc istoric interesant. Știa de la bunica ei și din ghid despre inscripțiile în alfabetul ogam dinăuntru și despre arcadele romanești. Avea să intre și să le vadă cu ochii ei.

Iar spre răsărit, dacă n-o înșela memoria, dincolo de hotelul de pe faleză, se află vechea Fântână a Sfântului Declan, cu cele trei cruci de piatră ale ei și jilțul de piatră.

În curând avea să viziteze ruinele și fântâna, urcând pe cărarea de pe faleză și, poate, ocolind promontoriul. Ghidul o asigurase că o așteptau priveliști mirifice.

Azi însă își dorea lucruri mai simple, mai liniștite.

Apele golfului scânteiau albastre, în tonuri tot mai închise spre larg. Plaja lată și întinsă era pustie.

În altă dimineață, își spuse ea, avea să meargă cu mașina până în sat numai pentru a se plimba singură pe plajă.

Ziua de azi era destinată hoinărelilor peste câmpii, așa cum își imaginase, departe de sat, cu ochii spre munți. Uitase că nu dorea decât să studieze florile și să se orienteze cu privire la zona din jurul casei, înainte de a se ocupa de treburile practice.

Trebuia să-și instaleze o mufă telefonică în dormitorul al doilea, ca să poată intra pe Internet pentru cercetări.

Și să telefoneze la Chicago, pentru a-și anunța familia că ajunsese cu bine. Și, desigur, să se ducă în sat pentru a afla unde-și putea face cumpărăturile și operațiunile bancare.

Dar afară era atât de frumos, cu atmosfera blândă ca o sărutare și briza atât de răcoroasă, încât să-i alunge din minte ultimele urme ale oboselii de pe drum, încât continuă să meargă și să admire peisajele, până când pantofii i se udară în iarba îmbibată de ploaie.

Ca și cum ar fi alunecat într-un tablou, își spuse ea din nou, un tablou animat cu freamăt de frunze, glasuri de păsări și miros de plante umede, în creștere.

Când văzu o altă casă, avu aproape un șoc. Era cuibărită pe marginea drumului, după niște garduri vii și o fațadă cam șubredă, cu laturile și calcanul părând să fi fost piese diferite, trântite împreună la

întâmplare. Și, cumva, se potriveau.

Era o combinație fermecătoare de piatră și lemn, cornișe și streșini cu un belșug de flori în față și în spate.

Dincolo de grădinile din dos se afla un hambar - pe care bunica ei l-ar fi numit șură - printr-a cărui ușă se vedeau îngrămădite unelte și scule.

Pe alee văzu o mașină vopsită în gri și părând să fi ieșit de pe linia de montaj cu ani de zile înainte de nașterea lui Jude.

Un câine mare galben dormea la soare în curtea laterală - sau, cel puțin, părea să doarmă.

Zăcea pe spate, cu labele în aer, ca și cum l-ar fi călcat o mașină.

Casa familiei O'Toole? se întrebă Jude, după care bănuiala i se confirmă, când pe ușa din spate ieși o femeie cu un coș de rufe.

Avea un păr roșu strălucitor și silueta robustă, lată în șolduri, pe care Jude și-o imagina la o femeie ce născuse cinci copii.

Câinele, dovedind că era viu, se răsuci pe o parte dând din coadă, în timp ce femeia mergea spre sârma de rufe.

Lui Jude îi trecu prin minte că niciodată nu mai văzuse pe cineva întinzând rufe la uscat. Era o muncă pe care, în centrul orașului Chicago, nici chiar cele mai harnice gospodine n-o mai făceau.

Părea un proces care nu necesită gândire, fiind, așadar, extrem de calmant. Femeia scoase niște cârlige dintr-un buzunar al șorțului, le apucă în gură și se aplecă să scoată din coș o față de pernă. O scutură brusc, apoi o prinse pe sârmă.

La fel procedă cu următoarea rufă, prinzând-o cu al doilea cleștișor.

Fascinant!

Continuă tot așa, fără nici o grabă vizibilă, în timp ce câinele galben îi ținea companie, golind coșul în timp ce rufele agățate se umflau și fâlfâiau umed în briză.

Încă o parte din tablou, conchise Jude. Avea să intituleze acel fragment „Gospodină de la țară".

Când coșul fu gol, femeia se întoarse spre sârma alăturată și începu să desprindă rufele agățate dinainte, care se uscaseră deja, împăturindu-le pe rând, până când coșul se umplu din nou.

Și-l propti pe șold și reveni în casă, cu câinele zburdând pe urmele ei.

Ce mod minunat de a-ți petrece dimineața, reflectă Jude.

Iar seara, când toți se întorceau acasă, urma să-i întâmpine un miros îmbietor din bucătărie. Vreun soi de fiertură, își imagina Jude, sau o friptură cu cartofi, rumenită în suc propriu. Toată familia se așeza la masa plină cu farfurii și castroane desperecheate fermecător, vorbind despre cele de peste zi, râzând și strecurându-i resturi câinelui, care cerșea sub masă.

Probabil că familiile mari erau foarte mângâietoare.

Desigur, nici cu cele mici nu era nimic în neregulă, adăugă ea, simțindu-se imediat vinovată. Faptul de a fi singură la părinți avea avantajele lui. Se bucurase de toată atenția părinților ei.

Poate chiar prea multă atenție, îi murmură o voce mică la ureche.

Cu gândul la acea voce mult prea grosolană (și-o alungă din minte), se întoarse să pornească înapoi spre casă, pentru a-și ocupa timpul cu ceva mai practic.

Întrucât se simțea ca o ingrată, telefonă acasă. Cu diferența de fus orar, își prinse părinții chiar înainte de a pleca la serviciu și-și înăbuși vinovăția sporovăind veselă, spunându-le că era odihnită, se simțea bine și aștepta cu nerăbdare noile experiențe.

Știa prea bine că amândoi îi considerau impulsiva plecare în Irlanda un fel de experiment, o bruscă abatere cu patruzeci și cinci de grade de la calea pe care și-o urmase mulțumită atâta vreme.

Nu avea nimic împotrivă, ceea ce o ușura. Erau doar nedumeriți. Nu aveam cum să le dea explicați, nici lor și nici ei însăși.

Cu familia în minte, mai dădu un telefon. Bunicii Murray nu era nevoie să-i explice nimic. Pur și simplu știa. Cu inima mai ușoară, Jude îi povesti bunicii sale toate detaliile călătoriei, impresiile, cât de mult îi plăcea casa, în timp ce își fierbea un ceai și-și făcea un sandviș.

— Tocmai am făcut o plimbare, continuă ea, cu receptorul prins între ureche și umăr, în timp ce punea gustarea pe masă. Am văzut ruinele și turnul, de departe. Am să le vizitez altă dată.

— E un loc minunat, răspunse bunica Acolo se simt multe.

— Mă rog, mă interesează foarte mult să văd încrustațiile și arcadele, dar azi n-am vrut să mă îndepărtez atât de mult. Am văzut casa vecinilor. Familia O'Toole, probabil.

— A, Michael O'Toole, mi-l amintesc de pe vremea când era un băiețandru - avea un zâmbet ager și obiceiul de a te tapa de ceai și prăjituri. S-a însurat cu fata aia drăguță a lui Logan, Mollie, și au făcut cinci fete, cea pe care ai cunoscut-o, Brenna, e cea mai mare. Cum o mai duce, drăguța de Mollie?

— Păi, nu i-am vizita. Era ocupată cu rufele.

— Vei descoperi că nimeni nu este prea ocupat că să-și găsească un moment liber, Jude Frances. Data viitoare când mai treci, intră totuși s-o saluți pe Mollie O'Toole.

— Așa am să fac. A, și, Buni? zâmbi ea amuzată, sorbind din ceai. Nu mi-ai spus că e o casă bântuită.

— Ba cum să nu-ți spun, fato. N-ai ascultat benzile, n-ai citit scrisorile și celelalte pe care ți le-am dat?

— Nu, nu încă.

— Și-ți spui că iarăși o apucă pe Buni, cu închipuirile ei. Tu doar uită-te prin lucrurile pe care ți le-am dat să le iei cu tine. E scrisă acolo și povestea cu Lady Gwen și iubitul ei din neamul zânelor.

— Un iubit din neamul zânelor?

— Așa se spune. Casa e construită pe o colină a zânelor, cu pluta, sau palatul, dedesubt, iar ea încă îi mai așteaptă, suferind pentru că a renunțat la fericire pentru rațiune, iar rațiunea și-a pierdut-o din mândrie.

— Ce trist, murmură Jude.

— Ei, este, într-adevăr. Totuși, e un loc minunat, pe colină, ca să te cobori în tine însăți după pofta inimii. Coboară-te și tu într-a ta, cât te afli acolo.

— În clipa asta, nu caut decât puțină liniște.

— Ia cât de multă poftești, se găsește destulă. Dar nu sta prea mult cu mâinile-n sân, uitându-te la restul lumii. Viața e mult mai scurtă decât crezi.

— De ce nu vii și tu, Buni, să stai aici cu mine?

— A, am să mă întorc, dar acum e vremea ta. Fii atentă la ea. Ești o fată bună, Jude, dar nu e nevoie să fii bună tot timpul.

— Mereu mi-o spui. Poate găsesc vreun haiduc irlandez chipeș și-nfiripăm o poveste de-amor necugetată.

— Nu ți-ar strica deloc. Să pui flori pe mormântul verișoarei Maude din partea mea, bine, iubito? Și să-i spui că am să trec s-o mai văd, când oi putea.

— Așa voi face. Te iubesc, Buni.

Jude nu știa când trecuse timpul. Voise să facă ceva productiv, chiar intenționase să iasă să se joace cu florile, câteva minute. Să culeagă doar o mână, ca să le pună în sticlă albastră cu gât lung pe care o găsise în living.

Evident, culesese prea mult și acum avea nevoie de altă sticlă. În casă nu părea să se găsească nici o vază propriu-zisă. Și-apoi fusese atât de nostim să stea așezată pe prag, aranjându-le și dorindu-și să le fi cunoscut denumirile, încât petrecuse acolo aproape toată după-amiaza.

Făcuse o greșeală, ducând în birou sticla verde, mică și pântecoasă, ca s-o pună pe masa cu computerul. Dar nu intenționase decât să se întindă pentru câteva minute. Dormise două ore în cap, pe patul mic din cabinet, trezindu-se buimacă și deznădăjduită.

Își pierduse simțul disciplinei. Se lenevise. De peste treizeci de ore, nu făcuse decât să doarmă și să piardă vremea.

Și iarăși îi era foame. În ritmul ăsta, conchise ea în timp ce scotocea prin bucătărie după o gustare rapidă, într-o săptămână urma să fie grasă, greoaie și prostită la cap.

Avea să iasă, să facă un drum până în sat. Să găsească o librărie, banca, poșta. Urma să afle unde era cimitirul, ca să viziteze mormântul bătrânei Maude, pentru bunica ei.

Asta ar fi trebuit să facă de dimineață. Dar, așa, scăpa de-o grijă, iar a doua zi putea parcurge hârtiile și benzile pe care i le dăduse bunica ei.

Mai întâi se schimbă, alegând o pereche de pantaloni marinărești strâmți, o bluză pe gât și un blazer care o făceau să se simtă mult mai vioaie și mai profesionistă decât puloverul gros și blugii pe care-i purtase toată ziua.

Își atacă părul, „atac" fiind singurul termen pe care îl putea folosi ca să descrie acțiunile necesare pentru a-l îmblânzi, sub forma unei cozi împletite groase, când el nu voia decât să se încrețească și să se zbârlească în toate părțile în același timp.

Cu machiajul, fu mai prudentă. Niciodată nu fusese prea îndemânatică, dar rezultatele păreau suficiente pentru o vizită oarecare în sat.

O privire în oglindă o înștiința că nu arăta nici ca o moartă de-o zi, nici ca o matracucă - două riscuri foarte probabile, în ceea ce-o privea.

Trăgând adânc aer în piept, porni să încerce încă o partidă cu mașina închiriată și drumurile irlandeze.

Tocmai se așezase la volan, întinzând mâna spre contact, când își dădu seama că uitase cheile.

— Ginkgo, murmură ea, ieșind din nou. Ai să-ncepi să vorbești despre copacii ginkgo.

După o căutare frustrată, găsi cheile pe masa din bucătărie. De astă dată, își aminti și să aprindă o lumină, întrucât putea să se întunece înainte de întoarcerea ei, și să încuie ușa din față. Cum nu-și amintea dacă pe cea din spate o încuiase, se blestemă în gând și ocoli casa să se ocupe și de ea.

Soarele asfințea la vest și, printre razele lui, cădea o burniță fină, când în sfârșit băgă mașina în marșarier și ieși încet cu spatele din curte.

Drumul era mai scurt decât își amintea și mult mai pitoresc, fără ploaia care să bombardeze parbrizul. În gardurile vii îmboboceau cercelușii sălbatici, ca niște picături sângerii.

Rugii spinoși aveau floricele albe, despre care urma să afle că erau porumbari și frezii, îngălbenite de primăvară.

După o cotitură, văzu pereții dărâmați ai catedralei pe colină și lancea turnului dominând satul.

Pe-acolo nu umbla nimeni.

De opt sute de ani se aflau în acel loc. Fie și numai atâta era o minune în sine. Prin războaie, molime și foamete, prin sânge, moarte și renaștere, puterea dăinuia. De a adora și a apăra.

Se întrebă dacă nu cumva bunica ei avea dreptate - și, dacă da, ce-o fi simțit stând în umbra lor, pe pământul care susținuse greutatea celor cucernici și a celor profani.

Ce gând ciudat, își spuse ea, alungându-și-l, în timp ce intra în satul care, timp de șase luni, avea să fie al ei.

Capitolul 3

În *Gallagher's Pub,* lumina era scăzută, iar focul, însuflețit. Așa le plăcea clienților, în serile umede de la începutul primăverii. *Gallagher's* își servea și-și bucura clienții de peste o sută cincizeci de ani, în același loc, oferind bere la butoi bună, un pahar rezonabil de whisky nebotezat și un loc comod pentru savurat halba sau paharul.

Sigur, când Shamus Gallagher își deschisese localul public în Anul Domnului Nostru 1842, împreună cu buna sa soție, Meg, alături, poate că whisky-ul fusese mai ieftin.

Dar omul trebuie să-și câștige pâinea, oricât de ospitalier ar fi. Așa că whisky-ul se scumpise mai mult decât fusese odinioară, dar se servea cu aceeași plăcere de a fi savurat.

Când deschisese cârciuma, Shamus își pusese în ea toate economiile de-o viață și toate speranțele nevestei. Trecuseră mai mult prin vremuri grele decât ușoare și, odată, un vânt de furtună venit de pe mare smulsese acoperișul și-l luase cu el până la Dungarvan.

Sau, cel puțin, așa le plăcea unora să spună, când degustau mai mult decât un pahar, două, de whisky irlandez.

Totuși, cârciuma dăinuise, cu rădăcinile înfipte în nisipul și stânca din Ardmore, iar primul fiu al lui Shamus luase locul tatălui său, după vechea tejghea din lemn de nuc, urmat de fiul lui, și așa mai departe.

Generații întregi de Gallagheri serviseră generații întregi de clienți și prosperaseră destul de bine pentru a mări cârciuma, astfel încât acum puteau veni mai mulți, în serile umede, după o zi de muncă grea, să bea o halbă, două.

Pe lângă mâncare se servea și băutură, ca să îmbie și trupul, nu numai sufletul. Iar în cele mai multe seri cânta și muzica, să bucure inima.

Ardmore era un sat de pescari, așa că depindea de roadele mării și trăia odată cu toanele acesteia. Fiind pitoresc și putându-se lăuda cu câteva plaje frumoase, depindea și de turiști. Și trăia odată cu toanele lor.

Gallagher's era unul dintre principalele sale puncte de atracție. În vremurile bune și în cele rele, când peștii veneau din belșug, sau când furtunile făceau golful să fiarbă astfel încât nimeni nu îndrăznea să se aventureze în larg cu plasele, ușile cârciumii erau deschise.

Fumul și aburii de whisky, aroma fierturilor și sudoarea oamenilor

se impregnaseră adânc în lemnăria sa neagră, astfel încât mirosea tot timpul a viață. Banchetele și scaunele aveau tapițerie roșie, bătută în nituri de alamă înnegrită.

Plafoanele erau deschise, lăsând să se vadă grinzile podului, și multe erau serile de sâmbăta când muzica răsuna atât de tare, încât făcea grinzile să se zguduie. Podelele erau zgâriate de cizme, râcâite de picioarele scaunelor și arse de câte o scânteie sau scrum de țigară aprins. Dar localul era curat și, de patru ori pe an, era șlefuit și lustruit ca un salon.

Barul însuși făcea mândria localului, cu tejgheaua sa din lemn de nuc închis la culoare, făcută de bătrânul Shamus însuși dintr-un copac despre care oamenii spuneau că fusese lovit de trăsnet în Noaptea de Sânziene. Astfel, purta în sine un strop de vrajă, iar cei care se așezau acolo o simțeau cel mai bine.

În spatele barului, pe peretele lung, cu oglindă, se înșirau sticle pentru plăcerea ochiului. Toate erau curate și lucitoare ca niște monede nou-nouțe. Neamul Gallagher ținea o cârciumă plină de viață, dar și ordonată. Petele erau șterse pe loc, nu se zărea nici un fir de praf și niciodată nu se servea de băut în pahare murdare.

Pentru foc se ardea turbă, fiindcă le plăcea turiștilor, iar aceștia știau să deosebească un local numai pentru localnici de unul pentru toți. Vara și la începutul toamnei veneau stoluri-stoluri, ca să se lăfăiască pe plajă, în vreme ce iarna și la începutul primăverii erau mai puțini. Dar veneau totuși și majoritatea treceau și pe la *Gallagher's* ca să radă un păhărel, să asculte un cântecel sau să guste una dintre plăcintele cu carne și condimente ale cârciumii.

Clienții regulați intrau adesea după masa de seară, atât pentru conversații și bârfe, cât și ca să bea o halbă de Guinness. Unii luau și cina, dar de obicei cu ocazii deosebite, venind cu toată familia. Dar mai venea și câte un bărbat singur, sătul de propriile lui talente culinare, ori dornic să flirteze cu Darcy Gallagher, care de obicei nu se codea să-i facă pe plac.

Putea lucra la bar, la mese și la bucătărie.

Însă bucătăria îi plăcea cel mai puțin, așa că o lăsa în seama fratelui ei, Shawn, ori de câte ori găsea o scuză.

Cei care cunoșteau localul *Gallagher's* știau că Aidan, fratele cel mare, era șeful, acum când părinții lor păreau hotărâți să rămână în Boston.

Majoritatea erau de acord că părea să se fi liniștit după dorul lui de ducă din trecut, iar acum gospodărea cârciuma familiei într-un mod cu care s-ar fi mândrit până și Shamus.

Din partea lui, Aidan se mulțumea cu locul unde era și cu ceea ce făcea. În timpul hoinărelilor lui, învățase multe despre viață și despre sine însuși.

Se spunea că moștenise mâncărimea de tălpi din ramura Fitzgerald a familiei, cum i se întâmplase și mamei sale care, înainte de măritiș, cutreierase destul lumea, plătindu-și taxele cu vocea ei.

Când abia împlinise optsprezece ani, își luase rucsacul la spinare și pornise prin țară, trecând apoi în Anglia, Franța, Italia și chiar și Spania.

Petrecuse un an în America, fascinat de munții și câmpiile din Vest, asudând în canicula Sudului și înghețând o iarnă în Nord.

Aidan și ai săi aveau talente muzicale la fel de mari ca ale mamei lor, așa că își câștigase pâinea cântând sau servind la baruri, după cum se nimerea cu fiecare ocazie. Când văzuse tot ce jinduia să vadă, se întorsese acasă, om umblat prin lume la douăzeci și cinci de ani. În ultimii șase ani, ținuse cârciuma, locuind în odăile de deasupra.

Dar aștepta. Nu știa ce anume, ci numai că aștepta.

Chiar și acum, în timp ce umplea o halbă cu Guinness, turnă un pahar de Harp și asculta cu o ureche conversația pentru cazul că ar fi fost obligat să comenteze, în sinea lui stătea pasiv, atent, răbdător.

Cei ce-l priveau destul de îndeaproape, îi puteau observa acea pândă în ochi, în ochii săi albaștri ca lumina fulgerului sub sprâncenele la fel de închise la culoare ca lemnul barului de mare preț unde lucra.

Avea chipul cu osatură aspră al celților, plin de o frumusețe sălbatică apărută din contopirea genelor fine ale părinților lui, nas lung și drept, gură cu buze pline și nerușinat de senzuale, o bărbie dură, gata să primească oricâți pumni, cu o mică brazdă în mijloc.

Era clădit ca un bătăuș - lat în umeri, lung în brațe și îngust în șolduri. Și, într-adevăr, își petrecuse o bună parte din tinerețe înfigându-și pumnii în mutre sau încasându-i el însuși. Atât pentru distracție, cât și, cum nu-i era rușine să recunoască, din pricina temperamentului.

Se mândrea cu faptul că, spre deosebire de fratele său, Shawn, nu se alesese niciodată cu nasul rupt în luptă.

Când Jude intră, o observă imediat - mai întâi ca jupân cârciumar, apoi ca bărbat. Arăta atât de îngrijită, cu jacheta elegantă și părul legat la spate, atât de pierdută, scrutând salonul cu ochii ei mari, ca o căprioară căutându-și cărarea prin pădure.

Drăgălașă ființă, își spuse el, ca majoritatea bărbaților când văd o față și o siluetă atrăgătoare. Și, fiind unul care văzuse multe în cariera lui, îi observă și nervozitatea care o țintuise chiar lângă ușă, parcă gata să se întoarcă și s-o ia la fugă din clipă-clipă.

Înfățișarea ei, felul de a se purta, îi captară pe dată interesul, iar o vibrație joasă și plăcută începu să-i încălzească sângele.

Jude își îndreptă umerii, cu o mișcare deliberată, care îl amuză, și veni spre bar.

— Bună seara dumneavoastră, o salută Aidan, în timp ce împingea cârpa pe tejghea, ștergând stropiturile de băutură. Care să vă fie plăcerea?

Jude deschise gura să vorbească, intenționând să ceară politicoasă un pahar de vin alb. În clipa următoare, Aidan zâmbi, arcuindu-și încet, alene, buzele, cu un surâs care îi stârni o palpitație inexplicabilă în măruntaie, prefăcându-i mintea într-un bâzâit haotic de paraziți.

Da, își spuse ea, ca prin ceață, acolo toți erau superbi.

Aidan nu părea deosebit de grăbit să-i audă răspunsul, rezemându-se doar de bar, comod, apropiindu-și de ea chipul acela cu adevărat minunat, coborând capul și sprânceana în același timp.

— Vasăzică, te-ai pierdut, iubito?

Jude avu impresia că se topea, făcându-se fleașcă pe jos într-o băltoacă de hormoni și poftă lichefiată. Ridicolul total al imaginii o făcu să-și revină brusc în fire.

— Nu, nu m-am pierdut. Aș putea primi un pahar de vin alb? Chardonnay, dacă aveți.

— Cu asta, te-aș putea servi.

Dar, pe moment, nu făcu nici o mișcare.

— Deci, ești yankee. Oi fi tânăra verișoară americană a bătrânei Maude, care-a venit să stea o vreme în casa ei?

— Da, sunt Jude, Jude Murray.

Instinctiv, îi întinse mâna, iar un zâmbet prudent îi făcu gropițele să apară fugar în obraji.

Aidan avusese întotdeauna o mare slăbiciune pentru gropițe, pe o față frumoasă.

li luă mâna, dar nu i-o scutură.

O ținu doar, continuând s-o privească până când - Jude era gata să jure că o simțise - oasele începură să i se înfierbânte.

— Bun venit la Ardmore, domnișoară Murray, și la *Gallagher's*. Eu Sunt Aidan, iar ăsta e localul meu. Tim, oferă-i domnișoarei scaunul tău. Unde ți-s bunele maniere?

— A, nu, nu tre...

Dar Tim, un om mătăhălos cu o claie de păr având culoarea și textura lânii de oțel, coborî de pe taburet.

— Mă scuzați.

Își mută privirea, dinspre meciul transmis la televizorul din capătul barului, pentru a-i face cu ochiul, scurt și cuceritor.

— Doar dacă nu preferi o masă, adăugă Aidan, în timp ce Jude rămânea în picioare, cam descumpănită.

— Nu, nu, e foarte bine așa. Mulțumesc.

Se săltă pe taburet, încercând să nu se încordeze că devenea centrul atenției. Asta o deranja cel mai mult la școală, toate acele chipuri întoarse spre ea, așteptându-se să fie inteligentă și profundă.

În sfârșit, Aidan îi eliberă mâna, tocmai când Jude credea că avea să i se dizolve într-a lui, și luă halba de sub robinet, pentru a o împinge între două mâini nerăbdătoare.

— Și cum găsești Irlanda? o întrebă, în timp ce se întorcea să ia o sticlă de vin de pe raftul din fața oglinzii.

— Minunată!

— Ei, nimeni de-aici n-o să te contrazică.

Îi turnă vin, privind mai mult spre ea decât spre pahar.

— Și bunica dumitale ce face?

— A...

Jude era uimită că-i umpluse perfect paharul, fără a-i arunca nici o privire, pentru ca apoi să i-l pună în față.

— Face foarte bine. O cunoști?

— Da, cum să nu. Mama mea era o Fitzgerald, verișoară cu bunica ta - de gradul trei sau patru, cred. Deci, asta înseamnă că și noi suntem veri.

Bătu cu un deget în pahar:

— *Slainte,* verișoară Jude.

— A, bine... mulțumesc.

Jude ridică paharul, tocmai când din spate începeau niște strigăte.

Vocea unei femei, limpede ca dangătul clopotelor de la biserică, acuza pe cineva că era un capsoman nenorocit și împiedicat, cu tot atâția creieri cât o ridiche.

I se răspunse, pe un ton iritat, că ar fi preferat să fie o ridiche nenorocită, decât tâmpit ca pământul în care creștea.

Nimeni nu păru deosebit de șocat de răcnetele și înjurăturile care urmară, și nici de bubuitura neașteptată care o făcu pe Jude să tresară, vărsându-și câțiva stropi de vin pe dosul mâinii.

— Ăștia-s alți doi veri de-ai tăi, îi explică Aidan, în timp ce-i luă din nou mâna, pentru a o șterge cu mișcări precise. Sora mea, Darcy, și fratele meu, Shawn.

— Aha. Și, n-ar trebui să meargă cineva să vadă ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Unde?

Jude făcu ochii mari, în timp ce vocile din spate se întețeau.

— Ai vrut să-mi dai cu platou-n cap, vipero, și-ți jur că...

Amenințarea se sfârși cu o obscenitate, când ceva se izbi de perete. Peste câteva secunde, pe ușa din spatele barului ieși o femeie, roșie la față și satisfăcută, ducând o tavă cu mâncare în mâini.

— L-ai pus la podea, Darcy? vru să știe cineva.

— Nu, s-a ferit, aruncă ea din cap, înfoindu-și părul negru ca pana corbului.

Temperamentul îi venea bine. Ochii albaștri îi scăpărau, iar gura generoasă i se bosumflase. Ducea tava cu șoldul scos obraznic în afară, spre o familie de cinci membri îngrămădiți la o masă scundă.

Iar când servi, aplecându-se să audă ce-i murmura femeia de la masă, își aruncă pe spate capul, râzând.

Și râsul îi stătea la fel de bine ca temperamentul, remarcă Jude.

— Am să-ți rețin prețul platoului din salariu, o informă Aidan, când reveni agale spre bar.

— Cu atât mai bine. Merită fiecare bănuț, păcat că nu l-am nimerit. Alde Clooney mai vor două Cola, o bere de ghimbir și două Harp - o halbă și-un pahar.

Aidan începu să le pregătească.

— Darcy, ea e Jude Murray din America, a venit să stea în casa bătrânei Maude.

— Încântată de cunoștință.

Un viu interes înlocui imediat temperamentul în ochii lui Darcy. Forma bosumflată a buzelor făcu loc unui zâmbet rapid și orbitor.

— Te-ai instalat bine?

— Da, mulțumesc.

— De la Chicago ești, așa-i? Îți place aici?

— E un sat frumos.

— Și plin cu magazine elegante, restaurante și alte alea. Cu ce te ocupi la Chicago, din ce trăiești?

— Preda psihologia.

Predam, se corectă Jude în sinea ei, însă i-ar fi fost prea greu să explice, mai ales din moment ce atenția tuturor se îndreptase iarăși spre ea.

— Ei, nu zău? Ei, da' pică de minune, luciră cu umor și o undă de malițiozitate frumoșii ochi ai lui Darcy. Poate-l cauți și pe frate-meu Shawn la cap, când ai timp. Are ceva aiurea pe-acolo, de la naștere.

Luă tava cu băuturi pe care Aidan o împinsese spre ea, apoi îi zâmbi:

— Și să știi c-au fost două platouri. Am ratat de ambele dăți, da' a doua oară am fost cât pe ce să-l ard peste ureche.

Și porni cu pas săltat să servească băuturile și să mai ia comenzi de la mese.

Aidan schimbă câteva pahare pe lire, mai puse încă două sub robinete ca să se umple încet, apoi înălță o sprânceană spre Jude:

— Vinul nu e pe gustul tău?

— Poftim? coborî ea privirea, și observă că abia sorbise. Nu, e foarte bun.

Bău, din politețe, apoi zâmbi, astfel încât gropițele i se treziră din nou la viață.

— Delicios, de fapt. Eram distrată.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru Darcy și Shawn. Shawn e iute de picior, într-adevăr, dar și sora noastră are un braț, glonț. Dacă voia să-l lovească, ar fi reușit.

Jude scoase un sunet ambiguu, în timp ce cineva din colț începea să cânte o melodie la o concertină.

— Am și eu niște veri la Chicago, spuse Tim, care rămăsese în spatele ei, așteptându-și cu răbdare a doua halbă. Dempsey îi cheamă, Mary și Jack. Nu cumva îi cunoști?

— Nu, îmi pare rău, se răsuci Jude pe scaun, ridicând fața spre el.

— Chicago-i un oraș mare. Vărul-meu Jack și cu mine am copilărit împreună, iar el s-a dus în America să lucreze cu unchi-su după mamă, într-o fabrică de ambalat carne. De trei ani e-acolo și se plânge cumplit de vânturi și ierni, da' nici gând să vină-napoi acasă.

Luă halba de la Aidan, mulțumind, și împinse pe tejghea câteva monede.

— Aidan, și tu ai fost la Chicago, nu?

— În trecere, mai mult. Lacul arată nemaipomenit și parc-ar fi marea. Iar vântul care suflă dinspre el te taie ca un cuțit, până-n măduva oaselor. Dar poți mânca acolo niște fripturi, dacă nu mă înșeală memoria, de-ți vine să plângi de recunoștință că Dumnezeu a creat vaca.

Vorbea lucrând, în timp ce completa altă comandă pentru tava surorii sale, lăsă robinetele să curgă și destupă o sticlă de bere americană pentru un băiat care părea să fie încă la vârsta unui *shake* de lapte.

Muzica se înveseli într-un ritm mai vioi. Când Darcy ridică din nou tava de pe bar, cânta într-un stil care-o făcu pe Jude să se uite la ea cu admirație și invidie.

Nu numai din cauza vocii, deși era destul de surprinzătoare, cu limpezimea ei de argint. Ci față de dezinvoltura care-i permitea să cânte în public.

Era o melodie despre moartea unei fete bătrâne rămasă nemăritată, iar Jude, după privirile bărbaților din salon, de la micul Clooney, care avea vreo zece ani, până la un bătrân scheletic din capătul opus al barului, conchise că Darcy Gallagher nu putea să aibă nici în ruptul capului o asemenea soartă.

Alții i se alăturară într-un cor, iar robinetele începură să curgă mai repede.

Prima melodie se continuă cu o a doua, aproape fără să-și schimbe ritmul. Aidan preluă versurile, cântând despre trădarea femeii cu banderola de catifea neagră, atât de lin încât Jude nu putu decât să se holbeze la el. Avea un glas la fel de bogat ca al surorii lui și de o frumusețe tot atât de nepăsătoare.

În timp ce cânta, umplu o halbă cu bere, apoi îi făcu cu ochiul, în timp ce o împingea pe bar. Jude simți că se înroșea la față - copleșită de rușine că o surprinsese privindu-l lung dar spera ca lumina să fi fost destul de slabă ca să-i ascundă roșeața.

Jude își luă paharul, sperând să arate firesc, ca și cum ar fi stat adesea prin baruri unde izbucneau cântece de jur împrejurul ei, iar bărbați ce arătau ca niște opere de artă îi făceau cu ochiul.

Și descoperi că paharul era plin. Îl privi încruntată, convinsă că băuse măcar jumătate din vin.

Dar, cum Aidan se afla la jumătatea barului, și nu voia să-l întrerupă nici din lucru, nici din cântat, ridică din umeri și savură vinul din paharul plin.

Ușa bucătăriei se deschise din nou. Jude fu recunoscătoare că nimeni nu era atent la ea, căci nu se îndoia că-i săriseră ochii din cap. Omul care apăru arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-un platou de filmare - vreun film despre străvechii cavaleri celți, care salvau regate și domnițe.

Avea o constituție deșirată și slabă, la care mergeau bine jeanșii uzați și puloverul închis la culoare. Părul îi era negru ca noaptea și se ondula peste gulerul puloverului.

Ochii, de un albastru visător ca un lac, scânteiau de umor. Avea gura ca a lui Aidan, senzuală și puternică, iar nasu-i era doar atâta de coroiat cât să-l scutească de povara perfecțiunii.

Jude îi observă ciupitura urechii drepte și presupuse că era Shawn Gallagher, și că nu se ferise destul de repede.

Shawn străbătu cu mișcări grațioase salonul, pentru a servi mâncarea pe care o aducea pe tavă. Apoi, cu o mișcare fulgerătoare care o făcu pe Jude să-și țină respirația, pregătindu-se pentru o luptă, își înhăță sora, o smuci cu fața spre el și începu s-o învârtească într-un dans complicat.

Oare ce fel de oameni se puteau înjura la un moment dat, iar peste câteva minute dansau împreună în cârciumă, râzând? Clienții fluierau și aplaudau. Picioarele tropăiau. Dansul se rotea destul de aproape de Jude pentru a o face să simtă curentul stârnit de trupuri. Apoi, când se opri, Darcy și Shawn se îmbrățișară afectuos, zâmbindu-și ca doi nătângi.

După ce-și sărută sora drept pe gură, Shawn își întoarse capul, pentru a o studia pe Jude cu cea mai prietenoasă expresie:

— Ei, și cine să fie asta, apărută din noapte la *Gallagher's?*

— E Jude Murray, verișoara bătrânei Maude, îi răspunse Darcy. El e fratele meu, Shawn, cel care are mare nevoie de ajutorul tău profesional.

— A, mi-a zis Brenna că te-a întâlnit, când ai ajuns. Jude F. Murray, din Chicago.

— De la ce vine „F”? vru să știe Aidan.

Jude întoarse capul să-l privească, și constată că i se cam învârtea.

— De la Frances.

— A văzut-o pe Lady Gwen, anunță Shawn și, înainte ca Jude să se

fi întors la loc, în cârciumă se lăsă liniștea.

— Ei, nu?

Aidan își șterse mâinile cu cârpa, o puse deoparte și se rezemă de bar.

— Ca să vezi.

Urmă o scurtă pauză, încărcată de așteptare. Bâjbâind, Jude încercă s-o umple cu ceva.

— Nu, mi s-a părut doar... Ploua.

Își luă paharul, bău cu sete și se rugă ca muzica să înceapă din nou.

— Și Aidan a văzut-o pe Lady Gwen, umblând pe faleză.

Jude îl privi pe Shawn, apoi din nou pe Aidan.

— Ai văzut o fantomă, pronunță ea cu grijă.

— Plânge, în timp ce merge și așteaptă. Iar sunetul îți înjunghie inima, de-ți sângerează dinăuntru în afară.

O parte din ea nu voia decât să se lase purtată de melodia glasului lui, însă clipi și clătină din cap.

— Dar de fapt nu crezi în stafii.

Aidan își înălță din nou sprânceana.

— Și de ce n-aș crede?

— Fiindcă... nu există?

Râzând, cu un sunet bogat, curgător, Aidan îi lămuri misterul paharului care nu se golea niciodată, umplându-l din nou.

— Tare-aș vrea să te mai aud spunând asta după ce-ai locuit aici o lună. Bunica ta nu ți-a spus povestea lui Lady Gwen și a lui Carrick cel din neamul zânelor?

— Nu. Sau, de fapt, am mai multe casete pe care le-a înregistrat pentru mine, plus scrisori și articole de ziar în care e vorba de legende și mituri. Mă gândesc, ăă... să scriu un material pe tema folclorului irlandez, ca să-l înscriu în psihologia culturii.

— Auzi acolo, nu se osteni Aidan să-și ascundă amuzamentul, deși văzu că se adumbrea la față; după părerea lui, buzele i se îmbufnau în cel mai drăgălaș mod din câte văzuse. Ai venit în cel mai potrivit loc ca să culegi materiale pentru un proiect atât de interesant.

— Ar trebui să-i povestești despre Lady Gwen, interveni Darcy. Și alte povești, Aidan. Tu le spui cel mai bine.

— Atunci am să i le spun altă dată. Dacă te interesează, Jude Frances.

Era nedumerită și, își dădu ea seama cam abătută, destul de afumată. Adunându-și demnitatea atât cât putea, dădu din cap:

— Sigur că da. Aș dori să includ culoare și povestiri locale în cercetările mele. Voi stabili cu plăcere niște întâlniri - când ți-e mai comod.

Zâmbetul lui se ivi din nou, încet, firesc. Zdrobitor!

— Mda, mă rog, pe-aici nu suntem așa de formaliști. Trec eu într-o

zi pe la tine și, dacă nu ești ocupată, am să-ți spun câteva din poveștile pe care le știu.

— În regulă. Îți mulțumesc.

Deschise poșeta, dând să scoată portofelul, dar Aidan îi acoperi mâna cu a lui.

— Nu e nevoie să plătești. A făcut casa cinste, în semn de bun-venit.

— Foarte frumos din partea ta.

Ar fi dorit tare mult să știe măcar aproximativ cât bun-venit își turnase în sânge.

— Să mai treci, o invită el, când se ridică în picioare.

— Neapărat. Noapte bună.

Privi în jur, părându-i-se politicos să-i salute pe toți, apoi reveni cu ochii spre Aidan.

— Îți mulțumesc.

— Noapte bună și ție, Jude Frances.

Aidan o petrecu cu privirea, luând absent un pahar, când i se ceru încă o bere. Drăgălașă, își spuse el din nou. Și destul de încorsetată, pentru a-l face pe un bărbat să se întrebe de ce ar fi avut nevoie ca s-o destindă.

Probabil i-ar fi plăcut să afle. În fond, avea timp destul.

— Trebuie că-i bogată, comentă Darcy, cu un ușor oftat.

Aidan se întoarse spre ea:

— De ce spui asta?

— Se vede după haine, toate sunt simple și perfecte. Cerceii ăia mici de la urechile ei, cerculețele alea, erau din aur curat, iar dacă pantofii nu erau italienești, jur că mă mărit c-un măgar.

Aidan nu-i observase nici cerceii, nici pantofii, numai înfățișarea de ansamblu, acea feminitate discretă și îngrijită.

Și, bărbat fiind, își imaginase cum i-ar fi desprins panglica din jurul părului, eliberându-i-l.

Dar sora lui stătea bosumflată, așa că se întoarse și-i dădu un bobârnac în nas.

— O fi bogată, draga mea Darcy, dar e singură și timidă, cum tu nu ești niciodată. Cu toți banii ei, n-o să-și cumpere un prieten.

Darcy își împinse părul înapoi peste umăr.

— Am să trec eu pe la ea, în vizită.

— Ce inimă bună ai.

Zâmbind, își luă tava.

— Când a plecat, te uitai la poponețul ei.

Aidan zâmbi și el:

— Am ochi buni.

După ce ultimul client porni spre casă, iar paharele fură spălate,

podelele șterse și ușile încuiate, Aidan descoperi că era prea agitat ca să adoarmă, să citească o carte sau să savureze un pahar de whisky lângă foc.

Nu-l deranja acea ultimă oră din zi petrecută de unul singur în camerele lui de deasupra cârciumii. Adeseori era neprețuită. Dar la fel de neprețuite îi erau și lungile plimbări pe care obișnuia să le facă în nopțile când cerul era spuzit cu stele, iar luna plutea albă pe deasupra apelor.

În noaptea aceea, merse pe faleză, căci într-acolo îl purta gândul. Spusele fratelui său erau destul de adevărate. Aidan o văzuse pe Lady Gwen, nu o dată, stând deasupra mării, cu părul pal fluturat de vânt în spatele ei precum coama unui cal sălbatic și mantia învolburată, la fel de albă ca luna de pe cer.

Prima dată, în copilărie, îl cuprinsese o spaimă surescitată. Îl mișcase peste măsură plânsul ei de jale și disperarea de pe față.

Nu scosese o vorbă, dar îl privise, îl văzuse. Pe asta putea s-o jure pe tot atâtea Biblii câte-i încăpeau stivuite sub mână.

Astă-noapte nu căuta duhuri, nu umbla după amintirea spirituală a unei femei care pierduse ceea ce-i era mai scump pe lume înainte de a o fi recunoscut.

Nu dorea decât să facă o plimbare în aerul răcoros al nopții, într-o țară unde se întorsese fiindcă nicăieri altundeva nu se simțise mai ca acasă.

Când urcă pe cărarea pe care o cunoștea la fel de bine ca drumul din pat până la baie, nu simți decât noaptea, aerul și marea.

Jos, valurile își purtau nesfârșitul război cu stâncile. Lumina semilunii se revărsa într-o linie delicată peste apele negre care niciodată nu se linișteau pe deplin. Aici, Aidan putea să respire și să reflecteze îndelung, cum rareori avea timp când își făcea treburile zilnice.

Cârciuma era pentru el prezentul. Și, cu toate că niciodată nu se așteptase să-i suporte întreaga povară, i se potrivea pe umeri destul de bine.

Hotărârea părinților lui de a rămâne la Boston definitiv, nu doar atâta cât să-l ajute pe unchiul lui să-și deschidă restaurantul și să răzbească în primele șase luni de activitate, nu-l surprinsese prea mult. Tatăl lui dusese amarnic dorul fratelui său, iar mama fusese oricând dispusă să se mute într-un loc nou.

Aveau să se întoarcă, nu pentru mult timp, poate, atâta cât să-și revadă prietenii, să-și îmbrățișeze nepoții. Dar *Gallagher's Pub* trecuse iarăși din mâinile tatălui într-ale fiului.

Întrucât era moștenirea lui, avea de gând să-i facă cinste.

Darcy n-avea să servească la mese și să facă sandvișuri toată viața. Acceptă și asta. Își economisea banii cum își pune deoparte veverița

alunele. Când aduna destui ca să fie mulțumită, avea să plece.

Shawn era destul de încântat, pe moment, să țină bucătăria, să-și viseze visele și să le audă pe toate femeile din sat oftând după el.

Într-o bună zi, avea să nimerească peste visul potrivit și femeia potrivită - ceea ce era cu atât mai bine. Dacă Aidan avea de gând ca *Gallagher's* să meargă înainte - și asta voia - trebuia să-și găsească o femeie și să se apuce de procrearea unui fiu sau a unei fiice, la o adică, întrucât nu era atât de tradiționalist încât să nu lase moștenirea unei fete.

Dar pentru asta, slavă Domnului, era timp.

În fond, avea doar treizeci și unu de ani și nu intenționa să se însoare numai din simț de răspundere. Trebuia să existe iubire, pasiune și comuniune sufletească, înainte de a se depune jurămintele.

Unul din lucrurile pe care le învățase în călătoriile lui era cu ce anume putea un om să se mulțumească și cu ce nu putea. Puteai să te mulțumești cu un pat de scânduri, dacă aveai de ales între el și podea, și să fii recunoscător. Dar nu te puteai mulțumi cu o femeie care te plictisea sau nu-ți ațâța sângele în vene, oricât de frumoasă ar fi fost la față.

În timp ce se gândea la asta, se întoarse și privi peste întinderea câmpiei, spre mică ridicătură unde stătea căsuța albă sub cerul înstelat. Pe coș se înălța un fuior de fum alb, iar la o singură fereastră ardea lumina.

„Jude Frances Murray," își spuse și constată că în minte îi apărea fața ei. „Ce faci tu în căsuța ta de pe dealul zânelor? Citești o carte bună, poate, una plină de importanță și mesaje profunde.

Sau îți faci de cap cu o poveste plină de haz și nebunii, când nu e pe-aproape nimeni să te vadă? Imaginea te îngrijorează", medită el. Atâta lucru înțelesese, din ora pe care o petrecuse Jude pe un taburet la barul lui. „Ce-or fi zicând oamenii? Ce văd, când se uită la tine?"

Și, în timp ce se gândea la aceste lucruri, Jude asimila tot ceea ce putea să vadă sau să audă în jur. Aidan se îndoia că o știa, dar i-o citise în ochi.

Se gândi să-și sacrifice puțin timp pentru a afla ce părere avea despre ea, ce vedea la ea și cât din toate acestea era real.

Îi aprinsese deja sângele, cu ochii aceia mari de zeiță a mării și părul legat sever. Îi plăcea vocea ei, acea precizie ce părea atât de contrară sfielii, într-un mod care îl intriga.

Oare ce-ar fi făcut drăgălașa Jude, dacă pornea într-acolo și-i bătea la ușă? N-avea nici un rost s-o sperie, numai fiindcă era neliniștit și ceva nedefinit îl atrăgea spre ea.

— Atunci, somn ușor, murmură, vârându-și mâinile în buzunare, pe când vântul șuiera în jurul lui. Va sosi o noapte când n-am să mai pornesc la plimbare pe faleză, ci spre ușa ta. Iar atunci, vom vedea ce

se întâmpla.

O umbră trecu prin dreptul ferestrei, iar perdeaua se dădu la o parte.

Și apăru, aproape ca și cum l-ar fi auzit. Era prea departe ca să se distingă mai mult decât o siluetă conturată pe fundalul luminos.

Aidan își spuse că la fel putea să-l vadă și ea, ca pe o umbră la marginea falezei.

Apoi perdeaua căzu la loc și, peste câteva momente, lumina se stinse.

Capitolul 4

Seriozitatea, își spunea Jude, începea cu responsabilitatea.

Și amândouă își avea rădăcinile în disciplină. Cu această scurtă predică în minte, se trezi din somn a doua zi dimineață, își pregăti un mic dejun simplu și urcă în birou cu ceainicul, pentru a se apuca de lucru.

N-avea să iasă la o plimbare pe dealuri, deși era o zi absolut superbă.

N-avea să hoinărească visătoare printre flori, oricât de frumoase se vedeau de la fereastră. Și, cu siguranță, n-avea să se ducă în sat, ca să piardă o oră, două, pe plajă, oricât de mult o ispitea gândul.

Deși mulți considerau că ideea ei de a explora legendele irlandeze transmise din generație în generație era cel mult un capriciu, cu siguranță că ar fi dat rezultate viabile, dacă o aborda corect și cu mintea limpede. Arta povestirii orale, la fel ca aceea a cuvântului scris, era la urma urmei una dintre pietrele de temelie ale culturii.

Nu se putea îndura să recunoască faptul că dorința ei cea mai ascunsă și cea mai secretă era aceea de a scrie. De a scrie povestiri, cărți, de a deschide pur și simplu acea cameră încuiată cu grijă din inima ei, pentru a lăsa cuvintele și imaginile să se reverse afară.

Ori de câte ori încuietoarea clănțănea, își reamintea că era o ambiție nepractică, romantică, ba chiar prostească.

Era mult mai firesc ca oamenii normali, cu talente mediocre, să se mulțumească doar cu rațiunea.

Cercetarea, detalierea, analiza, erau activități raționale, pentru care se instruise anume.

Lucruri care se așteptau din partea ei, își spuse, cu o undă de nemulțumire. Materia pe care și-o alesese era suficient de rebelă.

Prin urmare, avea să exploreze motivațiile psihologice pentru formarea și perpetuarea din generație în generație a miturilor specifice țării strămoșilor ei.

Irlanda era înțesată de asemenea mituri.

Duhuri și *banshee*, *pooka* și zâne. Ce minune bogată și plină de imaginație era mintea celtică!

Spuneau că locuința ei se afla pe un deal al zânelor, unul dintre locurile vrăjite care ascundeau pluta lucitoare de dedesubt.

Dacă n-o înșela memoria, legenda spunea că un muritor putea fi

ademenit, sau chiar răpit, în lumea zânelor de sub colină, pentru a fi ținut acolo o sută de ani.

Nu era fascinant? În pragul secolului douăzeci, niște oameni obișnuiți, aparent raționali, chiar puteau face asemenea afirmații, fără să clipească.

Aceasta, conchise ea, era forța mitului asupra intelectului și asupra psihicului. Și era o forță destul de mare, destul de puternică, pentru ca un scurt răstimp, noaptea, singură fiind, aproape - aproape - s-o fi crezut.

Cântecul clopotelor de vânt și șuieratul vântului sporiseră efectul. Melodiile cântate de aer erau hărăzite să stârnească visele. Apoi, silueta aceea stând pe faleză. Umbra unui bărbat profilându-se pe cer și mare îi atrăsese privirea într-acolo, făcându-i inima să bubuie în piept.

Putea să fi fost un om care-și aștepta iubita, sau care o plângea. Un prinț din neamul zânelor, țesându-și vraja peste mare. Foarte romantic, după părerea ei, și foarte impresionant.

Și, desigur - evident - oricine fusese, oricine se plimba pe faleza bătută de vânt după miezul nopții, era un nebun. Dar la asta nu se gândise până dimineață, căci efectul imaginii o făcuse să ofteze și să se înfioare toată noaptea.

Însă nebunia, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, făcea parte din farmecul oamenilor și al poveștilor lor. Așa că urma s-o folosească. S-o exploreze. Să se cufunde în ea. Activată, reveni la computer, lăsând în pace pentru moment scrisorile și casetele, și începu să scrie.

Se spune că această casă stă pe o colină a zânelor, una dintre nenumăratele ridicături de pământ din Irlanda, sub care locuiesc zânele, în palatele și castelele lor. Se spune că dacă te apropii de un deal al zânelor, poți auzi melodiile cântate în marea sală a castelului, sub iarba de un verde intens. Iar dacă te urci pe un deal, îți asumi riscul de a fi răpit chiar de zâne, pentru a fi silit să le îndeplinești poruncile.

Se opri, zâmbind. Desigur, era un început mult prea liric și, mă rog, mult prea *irlandez,* pentru un articol academic serios. În primul an de facultate, referatele ei fuseseră depunctate regulat tocmai pentru asemenea defecte.

Îndruga verzi și uscate, nu urmărea subiectul, neglija să-și respecte propria structură.

Știind cât de importante erau notele pentru părinții ei, învățase să-și stăpânească aceste digresiuni colorate.

Dar acum nu scria pentru notă, nu făcea decât să schițeze o ciornă. Avea s-o perie mai târziu. Pentru moment, hotărî să-și consemneze gândurile și să pună bazele analizei.

Știa destule, din poveștile bunicii sale, pentru a schița un contur

sumar al celor mai comune personaje mitologice. Ei îi revenea sarcina de a găsi poveștile și structura potrivite pentru fiecare personaj de legendă, explicându-i apoi locul în psihologia oamenilor care îi dăduseră naștere.

Lucră toată dimineața la definițiile de bază, adăugând adesea câte un subtext care asocia personajul cu omologul său din alte culturi.

Concentrată asupra muncii, aproape că nu auzi ciocănitul la ușa din față - și, când îl conștientiză, clipi din ochi, smulgându-se dintr-o explicație despre Pisogue, înțeleapta irlandeză prezentă în majoritatea satelor din vechime.

Agățându-și ochelarii de gulerul puloverului, coborî grăbită la parter. Când deschise ușa, Brenna O'Toole se întorcea deja spre camionetă.

— Îmi pare rău că te deranjez, începu Brenna.

— Nu mă deranjezi deloc.

Cum putea o femeie cu cizme de lucru înnoroiate s-o intimideze? se întrebă Jude.

— Eram în camera mică de sus. Mă bucur că ai venit. Prima dată, nu ți-am mulțumit cum se cuvine.

— A, nici o problemă. Dormeai pe picioare.

Brenna se îndepărtă de poartă, pornind din nou spre prag.

— Deci, te-ai instalat? Ai tot ce-ți trebuie?

— Da, mulțumesc.

Jude observă că șapca decolorată pe care Brenna și-o îndesa peste păr avea o mică insignă cu aripi înfiptă deasupra cozorocului.

Alte zâne, își spuse Jude, găsind fascinant faptul că o femeie atât de eficientă putea purta o zână ca talisman.

— N-ai vrea să intri, să bei un ceai?

— Mi-ar face mare plăcere, mulțumesc, dar am de lucru.

Totuși, Brenna mai zăbovi pe cărarea grădiniței.

— N-am vrut decât să văd dacă te descurci, sau dacă ai nevoie de ceva. Trec pe drumul ăsta, încoace și-ncolo, de vreo două ori pe zi.

— Nu-mi vine nimic în minte. Sau, de fapt, mă întreb dacă mi-ai putea spune cu cine să vorbesc ca să-mi facă o legătură telefonică în al doilea dormitor. Îl folosesc ca birou și am nevoie de priză pentru modem.

— Modem, zici? De la computer? se luminară de interes ochii Brennei. Sora mea, Mary Kate, are un computer și învață programarea la școală. Ai zice c-a descoperit leacul contra prostiei cu drăcia aia. Pe mine nici nu mă lasă să m-apropii.

— Te interesează computerele?

— Îmi place să descopăr cum funcționează lucrurile, iar ei i-e frică să nu i-l demontez - normal c-așa aș face, altfel de unde să știu cum merge, la urma urmei? Are și modem, și le trimite mesaje unor veri

de-ai noștri din New York și unor prieteni din Galway. Mare minunăție.

— Nici nu mă mir. Și tindem să-l luăm ca pe o certitudine, până ne pomenim că nu-l mai putem folosi.

— Am să transmit dorința ta cui trebuie, continuă Brenna. Te conectează ei, mai devreme sau mai târziu.

Apoi, zâmbi din nou.

— Mai devreme sau mai târziu, vorba vine, nu cred c-o să dureze mai mult de-o săptămână. Dacă totuși întârzie, am să meșteresc eu ceva care să meargă.

— Minunat. Îți mulțumesc. Ieri am mers în sat, dar până am ajuns eu, magazinele se închiseseră. Speram să găsesc o librărie, ca să-mi cumpăr niște cărți de grădinărit.

— Cărți de grădinărit, își țuguie Brenna buzele. „Ca să vezi", își spuse ea, „are nevoie să citească cum se sădește." Păi, nu știu unde-ai putea găsi așa ceva în Ardmore, dar ai șanse sigure să găsești ce-ți trebuie în Dungarvan sau în Waterford City. Totuși, dacă vrei să afli câte ceva despre florile de-aici, nu trebuie decât s-o întrebi pe maică-mea. E o grădinăreasa grozavă.

La auzul unei mașini, Brenna privi peste umăr:

— Uite că vin doamna Duffy și Betsy Clooney, să-ți ureze bun venit. Merg să-mi scot camionul în stradă, ca să poată intra. Doamna Duffy precis a adus prăjituri. I s-a dus vestea.

Le făcu veselă cu mâna celor două femei din mașină.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă și tu un strigăt în josul pantei.

— Bine, am să...

„O, Doamne!" spuse Jude în sinea ei, „nu mă lăsa singură cu niște străine." Dar Brenna sărea deja în cabina camionetei.

Demară cu o viteză pe care Jude o găsi necugetată și de-a dreptul lipsită de considerație la adresa deschizăturii înguste din gardul viu și a posibilității, oricât de reduse, a altor mașini, apoi opri bară în bară cu mașina cealaltă, pentru a conversa un moment cu noile vizitatoare. Jude rămase frângându-și în sinea ei mâinile, în timp ce camioneta se îndepărta hurducându-se pe drum, iar autoturismul intra în curte.

— Bună ziua dumitale, domnișoară Murray!

Femeia de la volan avea ochii strălucitori ca ai unei prigorii și un păr șaten deschis, îmblânzit cu forța, îl purta într-o caschetă de bucle ondulate, sub un strat brutal de gel. Lucea la soare ca șerlacul.

Sări din mașină, cu sânii plini și șoldurile lătărețe proptite pe picioarele scurte, cu labe mici.

Jude își aplică un zâmbet pe față și porni spre poarta grădinii cu pași grei, ca o deținută condusă printre celulele condamnaților la moarte.

În timp ce-și scormonea creierul în căutarea unui salut potrivit,

femeia deschise portiera din spate a mașinii, turuind spre Jude și spre a doua femeie, care cobora și ea - și, după câte se părea, spre întreaga lume.

— Eu sunt Kathy Duffy, din sat, iar ea e Betsy Clooney, nepoata mea de soră. Patty Mary, sora mea, lucrează azi la alimentară, altfel ar fi venit și ea să te salute. Da' eu i-am zis lui Betsy azi dimineață, ce-ar fi s-o roage pe vecina ei să vadă de copil, în timp ce ăia doi mai mari sunt la școală, și noi să urcăm până la Faerie Hill Cottage ca să-i dăm bună ziua verișoarei din America a bătrânei Maude.

Pe toate acestea părea să le fi spus mai degrabă cu impresionantul ei posterior, actualmente acoperit cu grădina ochioasă de maci roșii care-i umpleau rochia, întorcându-se spre Jude în timp ce se înghesuia în mașină. Imediat, se „eliberă" înapoi, cam roșie la față, cu un platou de prăjituri acoperit în mâini și un zâmbet radios pe buze.

— Semeni puțintel cu bunica matale, continuă Kathy, după cum mi-o amintesc de când eram mică. Sper c-o duce bine.

— Da, foarte bine, mulțumesc. Ăă, ce drăguț că ați venit.

Le deschise poarta.

— Poftiți, vă rog.

— Sper că ți-am lăsat destul timp ca să te instalezi.

Betsy ocoli mașina, iar Jude o recunoscu imediat din seara trecută, la cârciumă. O văzuse cu toată familia, la una dintre mesele scunde. Cumva, chiar și această asociere vagă o ajuta.

— I-am spus mătușii Kathy că te-am văzut la cârciuma aseară, la *Gallagher's,* și ne-am gândit că poate ești gata să-ți urăm bun-venit.

— Erai cu familia. Ai niște copii foarte bine crescuți.

— Ei, lasă, își dădu Betsy peste cap ochii de un verde sticlos limpede. Nu-i nevoie să-ți schimb părerea așa de repede. Deci, dumneata nu ai copii?

— Nu, nu sunt căsătorită. Vă fac un ceai, dacă vreți, începu Jude, în timp ce intrau pe ușă.

— Ar fi minunat.

Kathy porni pe hol, simțindu-se ca la ea acasă.

— Îți vom face o vizită plăcută la bucătărie.

Spre surprinderea lui Jude, așa făcură. Petrecu o oră agreabilă cu cele două femei care se comportau atât de cordial și râdeau una-două.

Nu-i fu greu să constate ce gaiță plină de opinie era Kathy Duffy, dar spunea totul cu mult haz.

Înainte ca ora să se fi încheiat, capul lui Jude se învârtea de nume și rude ale locuitorilor din Ardmore, gâlcevi și familii, nunți și priveghiuri.

Dacă exista vreun lucru pe care Katherine Anne Duffy nu-l știa despre un suflet de om ce trăise în regiune în ultimul secol, însemna că acela nu merita să fie pomenit.

— Mare, tare mare păcat că nu ai cunoscut-o pe bătrâna Maude, comentă Kathy. Că minunată femeie a mai fost.

— Bunica mea ținea foarte mult la ea.

— Erau mai mult ca două surori, decât ca două verișoare, în ciuda diferenței de vârstă, dădu din cap Kathy. Bunica ta a locuit aici ca fată, după ce și-a pierdut părinții. Mama mea a fost prietenă cu amândouă, și i-au dus dorul, ea și Maude, bunicii tale, când s-a măritat și a plecat în America.

— Iar Maude a rămas aici, privi Jude în jurul ei. Singură.

— Așa i-a fost scris. Avusese un drăguț și plănuiau să se cunune.

— Așa? Și ce s-a întâmplat?

— Se numea John Magee. Mama mea zice că era un băiat chipeș și iubea marea. A plecat soldat în timpul Marelui Război și și-a dat viața pe câmpurile de luptă din Franța.

— E foarte trist, interveni Betsy, dar și romantic. Maude n-a mai iubit nici un alt bărbat și vorbea adesea de el, când veneam în vizită, deși murise de trei sferturi de secol.

— Pentru unele, oftă Kathy, nu există decât unul. Înainte, nici un altul nu apare, și nici după. Dar bătrâna Maude a trăit aici fericită, cu amintirile și florile ei. Da, a iubit tare mult florile.

— E o casă liniștitoare, răspunse Jude, și imediat se simți prost.

Dar Kathy Duffy nu făcu decât să zâmbească, dând iarăși din cap.

— Este, într-adevăr. Iar aceia dintre noi care au cunoscut-o se bucură că acum locuiește aici cineva din neamul ei. E bine să umbli prin sat, să faci cunoștință cu oamenii și să te familiarizezi cu unele rubedenii.

— Rubedenii?

— Ești rudă cu familia Fitzgerald, din care se găsesc puzderie, în Old Parish și prin jur. Prietena mea, Deidre, care acum este la Boston, a fost o Fitzgerald înainte să se mărite cu Patrick Gallagher. La ei ai fost aseară.

— A, da.

În mintea lui Jude apăru imediat chipul lui Aidan. Zâmbetul lent, ochii albaștri rebeli.

— Suntem un fel de veri.

— Pare-mi-se că bunica ta era vară primară cu stră-mătușa lui Deidre, Sarah. Sau, poate, străbunica ei o fi fost, și-atunci erau verișoare de-al doilea. Mă rog, nu prea contează. Ei, da' băiatul cel mare - Kathy se întrerupse doar atâta cât să muște dintr-o prăjitură - puseseși și tu ochii pe el, odată, nu, Betsy?

— M-oi fi uitat eu la el, o dată sau de două ori, când eram o fetișcană de șaișpe ani, se înveseliră ochii lui Betsy, deasupra cestii. Și s-o fi uitat și el la mine. Pe urmă, s-a dus în hoinărelile lui, iar eu l-am găsit pe Tom al meu. Când Aidan Gallagher s-a întors... mă rog, poate

să-i mai fi aruncat și-atunci câte-o privire, dar numai cu admirație pentru opera Creatorului.

— Mare nebun mai era, ca băiețandru, și după cum arată, pare să mai poată fi, oftă Kathy. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru inima nebunatică la bărbați. Și, tu n-ai nici un drăguț în State, Jude?

— Nu.

Un moment, se gândi la William.

Îl considerase vreodată pe soțul ei „drăguț”?

— Nimeni deosebit.

— Dacă nu-s deosebiți, atunci ce rost ar avea?

Nici un rost, își zise Jude mai târziu, după ce își conduse musafirele la ușă.

Nu putea susține că fusese marea ei dragoste, cum fusese John Magee pentru Maude. Nu fuseseră cu nimic deosebiți unul pentru celălalt, ea și William.

Ar fi trebuit să fie. Și, un timp, el fusese focarul vieții ei. Îl iubise, sau crezuse că îl iubea.

La dracu', voise să-l iubească și îi dăduse tot ce avusese mai bun. Dar nu fusese îndeajuns de bun. Ceea ce o copleșea.

Știa cât de ușor, cât de necugetat, William încălcase jurămintele încă proaspete și o eliminase din viața lui.

Dar recunoștea că nici ea n-ar fi suferit după el șaptezeci de ani, dacă murea în condiții tragice sau eroice. Adevărul era că, dacă William ar fi murit în cine știe ce accident înfiorător, Jude ar fi devenit, în locul soției părăsite, văduva veselă.

Și cât de groaznic era să-și dea seama că ar fi preferat această variantă.

Ce-o durea mai tare? se întreba ea acum. Pierderea lui William, sau pierderea propriei sale mândrii? Indiferent care era adevărul, n-avea să permită ca așa ceva să se mai repete. N-avea să mai cadă în capcană - a căsătoriei, apoi a despărțirii, numai fiindcă așa i se cerea.

De astă dată, urma să se concentreze asupra ei însăși, să fie stăpână pe viața ei.

Nu avea nimic împotriva căsătoriei, medită ea, în timp ce mai zăbovea pe-afară.

Părinții ei aveau o căsnicie solidă, își erau devotați. Poate că mariajul lor nu arăta atât de dinamic și pasional cum și-l imaginau alții pe al lor propriu, dar relația dintre ei era mărturia vie a unei uniuni strânse.

S-ar fi prefăcut și ea că avea o relație asemănătoare cu William, o căsnicie calmă și demnă, dar n-o nimerise. Și numai din vina ei.

Nu avea nimic deosebit. Îi era destul de rușine să recunoască faptul că nu devenise decât un obicei, o parte din viața de rutină a lui William.

Întâlnire cu William la cină, miercuri seara la șapte, într-unul dintre cele trei restaurante favorite.

Sâmbăta, întâlnire pentru a merge la teatru sau la cinema, urmată de un supeu târziu, urmat de o împerechere cu bun-simț. Dacă ambele părți cădeau de acord, prelungirea serii cu opt ore de somn sănătos, urmate de o gustare și o discuție despre ziarul de duminică.

Acesta fusese sistemul în care își făcuseră curte, iar mariajul îl preluase de la sine.

Și fusese atât de simplu, realmente, să stopeze complet sistemul.

Dar, Doamne, Doamne, cât și-ar fi dorit să fie ea aceea care-i punea capăt. Să fi avut atâta curaj și fler. O aventură toridă, într-un motel ieftin. O slujbă de noapte ca stripteusă. O escapadă cu o gașcă de motocicliști.

Când încercă să-și imagineze cum ar fi arătat în haine de piele, sărind călare pe o motocicletă, în spatele unui malac tatuat pe nume Zero, izbucni în râs.

— Ei, da' știu că-i un tablou frumos pentru un bărbat într-o după-amiază de aprilie.

În spărtura gardului viu apăruse Aidan, stând relaxat, cu mâinile în buzunare și zâmbetul pe buze.

— O femeie râzând, cu flori la picioare. Unii ar crede că, fiind aici unde ne aflăm, au dat peste o zână ieșită să înflorească bobocii prin descântece.

În timp ce vorbea, porni agale spre portiță, unde se opri. Iar Jude fu sigură că în viața ei nu văzuse o imagine mai romantică decât aceea a lui Aidan Gallagher, cu părul său des și bogat fluturând în vânt și ochii de un albastru limpede, sălbatic, stând în poartă, pe fundalul falezelor din depărtare.

— Dar tu nu ești o zână, nu-i așa, Jude Frances?

— Nu, evident că nu.

Pe negândite, ridică o mână, pentru a se asigura că părul îi stătea în ordine.

— Tocmai am, ăă, le-am primit în vizită pe Kathy Duffy și Betsy Clooney.

— M-am întâlnit cu ele pe drum, venind încoace. Mi-au spus că ați petrecut o oră plăcută, cu ceai și prăjituri.

— Ai venit pe jos? Din sat?

— Nu e o distanță prea mare, dacă-ți plac plimbările, iar mie îmi plac.

Iarăși arăta o idee cam descumpănită, medită Aidan. Ca și cum n-ar fi fost prea sigură cum să reacționeze în fața lui.

Mă rog, probabil că așa erau chit. Dar dorea s-o facă să surâdă, să-i vadă buzele arcuindu-se încet și sfios și gropițele trezindu-se la viață.

— Mă inviți în grădină, sau ai prefera să-mi continui plimbarea?

— Nu, scuză-mă.

Jude se grăbi spre poartă și întinse mâna spre zăvor în același timp cu el. Mâna lui se strânse peste a ei, caldă și fermă, și traseră împreună zăvorul.

— La ce te gândeai, de te apucase râsul?

— Păi...

Întrucât încă o mai ținea de mână, se pomeni retrăgându-se din fața lui.

— O prostie, atâta tot. Doamna Duffy a lăsat niște prăjituri, și mai e ceai.

Aidan nu-și amintea să mai fi văzut o femeie atât de speriată doar fiindcă stătea de vorbă cu el. Însă n-ar fi putut spune că reacția ei era complet neplăcută. Cu titlu de încercare, îi reținu mâna într-a lui, continuându-și drumul înainte, în timp ce ea dădea îndărăt.

— Și cred că pentru moment ți-ai făcut plinul din amândouă. Adevărul e că am nevoie de aer din când în când, așa că pornesc în „hoinărelile lui Aidan", cum le spune lumea. Dacă nu te grăbești să intri înapoi în casă, am putea sta o vreme pe prag.

Mâna lui liberă se întinse înainte, depunându-i-se pe șold, pentru a-i opri retragerea.

— Vezi să nu calci florile în picioare, murmură. Ar fi păcat să le strivești.

— A...

Prudentă, se feri într-o parte.

— Sunt cam stângace.

— N-aș zice. Puțin nervoasă, atâta tot.

În pofida plăcerii ciudate de a o vedea fâstâcită, simțea nevoia să-i calmeze nervozitatea, ajutând-o să se destindă.

Cu degetele încovoiate peste ale ei, se întoarse, răsucind-o în loc cu o grație atât de fluidă încât Jude nu apucă decât să clipească din ochi, înainte de a se pomeni cu fața în direcția opusă.

— Mă întrebam, continuă el, în timp ce o conducea spre prag, dacă te-ar interesa să auzi poveștile pe care le știu. Pentru articolul tău.

— Da, foarte mult, răsuflă ușurată Jude, așezându-se pe treaptă. L-am început azi dimineață - articolul - încercând să-i simt starea, să formulez o schiță, structura de bază.

Își cuprinse genunchii cu brațele, strângându-și-le apoi, când ridică ochii și îl văzu privind-o.

— Ce este?

Aidan arcui o sprânceană.

— Nimic. Te ascult. Îmi place să te ascult. Ai o voce foarte precisă și americană.

— Aha...

Își drese glasul, din nou cu privirea drept înainte, ca și cum ar fi

trebuit să supravegheze atentă florile ca să nu fugă.

— Unde rămăsesem... a, la structura articolului. Diversele zone pe care vreau să le abordez. Elementele fantastice, desigur, dar și aspectele sociale, culturale și sexuale ale miturilor tradiționale. Întrebuințarea lor în tradiție și romantism ca divertisment, ca parabole, ca avertismente.

— Avertismente?

— Da, mame care le vorbesc copiilor despre zânele mlaștinilor ca să nu umble prin zonele periculoase, sau poveștile înrudite despre duhuri rele și altele asemenea, pentru a-i influența să fie cuminți. Există la fel de multe - de fapt, chiar mai multe - legende grotești, decât benigne.

— Tu pe care le preferi?

— Păi... căzu ea un moment pe gânduri. Pe amândouă, cred, depinde de stare.

— Și ai multe?

— Multe ce?

— Stări. Da, cred că ai. Ai niște ochi năzuroși.

Poftim, își spuse el, *iar am făcut-o să se uite la mine.*

În pântecul lui Jude începuseră din nou acei fiori prelungi, fluizi, așa că își mută iarăși privirea. Repede.

— Nu, de fapt, nu sunt prea năzuroasă. Sau, oricum, hmmm. Se vorbește despre sugari răpiți din leagăn și înlocuiți cu spiriduși, despre copii înfulecați de căpcăuni. În ultimul secol, am transformat o mulțime de pasaje și finaluri ale basmelor, ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, când în realitate formele lor anterioare conțineau sânge, moarte și devorări. Din punct de vedere psihologic, toate acestea oglindesc schimbările din cultura noastră și ceea ce vor părinții să audă și să creadă copiii lor.

— Și tu ce crezi?

— Că o poveste rămâne poveste, dar dacă se termină cu bine, riscă mai puțin să le dea copiilor coșmaruri.

— Iar mama ta ți-a spus povești despre copii substituiți cu spiriduși?

— Nu.

Ideea o făcea să râdă.

— Bunica mea însă da. Într-un mod foarte distractiv. Cred că și tu povestești la fel de distractiv.

— Am să-ți povestesc una chiar acum, dacă ai chef să vii pe jos cu mine până în sat.

— Pe jos? clătină din cap Jude. Sunt câteva mile.

— Nu mai mult de două.

Dintr-o dată, Aidan dorea nespus să se plimbe împreună cu ea.

— Vei digera prăjiturile doamnei Duffy, după care am să-ți servesc

un supeu. Astă seară avem în menu o tocăniță cerșetorească bună, care cade foarte bine la stomac. Pe urmă, voi avea grijă să mergi cu o mașină până acasă.

Jude își abătu privirea spre el, apoi și-o mută din nou. Totul părea de o spontaneitate minunată, să se ridice și să pornească, fără nici un plan, fără nici o structură. Ceea ce, desigur, era tocmai motivul pentru care nu se putea.

— M-ar tenta, dar zău că ar trebui să mai lucrez puțin.

— Atunci, vino mâine, o luă Aidan iarăși de mână, ridicând-o în picioare, pe când se sculă și el. Sâmbătă seara, la *Gallagher's* avem muzică.

— Și aseară ați avut muzică.

— Mai multă. Și puțin mai... structurată, cum cred că ai spune tu. Niște instrumentiști din Waterford City, genul tradițional. O să-ți placă și nu poți scrie despre legendele Irlandei, nu-i așa, fără să-i cunoști și muzica. Așa că, vino la cârciuma mâine seară, iar duminică am să vin eu la tine.

— Vii tu la mine?

Aidan zâmbi din nou, încet, deliberat, încântător.

— Ca să-ți spun o poveste, pentru articol. Duminică după-amiază îți convine?

— A, da, ar fi minunat. Perfect.

— Atunci, ziua bună îți doresc, Jude Frances.

Și porni agale spre poartă, dar după câțiva pași se întoarse. Ochii lui, albaștri, intenși, îi susținură privirea:

— Să vii sâmbătă. Îmi place să mă uit la tine.

Jude nu-și clinti nici un mușchi, nici când Aidan se întoarse să deschidă poarta, nici când ieși și porni spre drum. Și nici măcar după ce ajunse dincolo de gardul viu și dispăru.

Să se uite la ea? Ce voia să spună cu asta? *Ce anume?*

Să fi fost un soi de flirt oarecare? Ochii lui nu păruseră deloc nepăsători, își spuse ea, în timp ce începea să se plimbe încoace și-ncolo pe cărarea îngustă. Desigur, cum putea și, de fapt, când îl văzuse abia pentru a doua oară?

Probabil că asta era. Doar un flirt indiferent, reflex, din partea unui bărbat obișnuit să flirteze cu femeile. Mai mult, dacă ținea seama de toată situația, era o remarcă prietenoasă.

— „Mi-ar plăcea să te văd la cârciuma sâmbăta, să vii neapărat," murmură ea. Asta a fost tot. Și, fir-ar a dracului să fie de treabă, de ce-o fi trebuind să despic eu mereu firul de păr în patru?

Nemulțumită de sine însăși, porni spre casă, închizând ușa în urma ei. Orice femeie cu minte ar fi zâmbit la auzul acelor vorbe, ar fi flirtat și ea puțin

Era o reacție inofensivă, condiționată chiar. Doar dacă nu era o

constipată nevrotică.

— Adică, Jude F. Murray, exact ceea ce ești tu. O încuiată nevricoasă. Pur și simplu n-ai fost în stare să-ți deschizi gura aia idioată și să zici ceva în genul „Voi vedea ce pot face. Și mie îmi place să mă uit la tine.” A, nu, tu n-ai făcut decât să stai înfiptă-n loc de parcă ți-ar fi tras un glonț între ochi.

Jude se opri, ridicând ambele mâini, cu ochii închiși. Acum nu mai vorbea, doar, de una singură. își făcea reproșuri, ca și cum ar fi fost scindată în două.

Trăgând adânc aer în piept, își impuse să se calmeze și hotărî că nu i-ar fi stricat încă una din prăjiturelele cu glazură, ca să-i alunge tensiunea.

Intră în bucătărie, fără să ia în seamă mica voce înțepată din cap care-i spunea că își compensa starea cu gratificări orale.

Mda, ei și?

Când un tip superb pe care abia îl cunoștea îi făcea hormonii să erupă, avea naibii tot dreptul să se consoleze cu niște dulciuri.

Înhăță o prăjitură cu glazură roz, apoi se răsuci în loc, la auzul bufniturii puternice în ușa din spate.

Când văzu chipul păros cu colți lungi, scoase un zbieret, iar prăjitura sări în sus, se lovi de tava și ateriză la picioarele ei, cu un plescăit - și cu glazură în jos.

Momentul de zbor al prăjiturii îi fu suficient pentru a-și da seama că la ușă nu era un monstru, ci un câine.

— Isuse! Isuse Christoase, ce-i cu țara asta? Din două-n două minute, apare câte cineva la ușă.

Își împinse degetele prin păr, răvășindu-și buclele, după care ea și câinele se priviră prin geam.

Avea ochi mari căprui, iar Jude conchise că arătau mai mult curioși decât agresivi.

I se vedeau dinții, într-adevăr, dar limba i se bălăbănea, așa că ce soluție îi mai rămânea?

Labele enorme mânjiseră deja geamul cu noroi, dar când scoase un scheunat prietenos, Jude se înduioșă.

În timp ce mergea spre ușă, câinele dispăru. Îl văzu însă când o deschise, așezat politicos pe treapta din spate, dând din coadă, cu privirea spre ea.

— Ești cățeaua familiei O’Toole, nu-i așa?

Cățeaua păru să ia aceste cuvinte drept o invitație și se îmbulzi pe ușă, pentru a da târcoale bucătăriei, umplând dușumeaua cu noroi.

Apoi, îi făcu lui Jude favoarea de a șterge prăjitura căzută, înainte de a merge lângă cuptor, unde se așeză din nou.

— Azi n-am avut chef să fac focul aici.

Jude se apropie, întinzând mâna, ca să vadă ce făcea cățeaua.

Când aceasta i-o mirosi politicoasă, apoi o împinse cu botul pentru a și-o pune pe cap, Jude râse.

— Suntem noi deșteaptă, așa-i?

Îndatoritoare, o scărpină între urechi. Nu avusese niciodată câine, deși mama ei avea două pisici siameze nervoase, răsfățate de parcă ar fi fost de viță regală.

Bănuia că bătrâna Maude fusese vizitată regulat de cățea, care se încovriga lângă focul din bucătărie, ținându-i de urât bătrânei din când în când.

Oare câinii sufereau când le murea un prieten? se întrebă ea, apoi își aminti că încă nu-și îndeplinise promisiunea de a duce flori la mormântul lui Maude.

Seara trecută, se interesase în sat unde era. Maude fusese îngropată în estul satului, deasupra mării, dincolo de cărarea care trecea pe lângă hotel, spre ruinele, oratoriul și fântâna Sfântului Declan.

Un drum lung și pitoresc, reflectă ea.

Pradă unui impuls, luă florile din sticla de pe bufet, apoi înclină capul spre cățea:

— Vii cu mine să-i facem o vizită bătrânei Maude?

Cățeaua scoase încă un scheunat, se ridică în picioare și, în timp ce ieșeau împreună pe ușă, Jude se întrebă cine pe cine conducea.

Domnea o stare foarte rurală și rustică.

În timp ce mergea peste coline, însoțită de cățeaua galbenă, cu florile pentru mormântul unei rude bătrâne, Jude își imagină totul ca făcând parte din rutina ei săptămânală.

Țăranca irlandeză cu dulăul credincios, aducându-și omagiile unei verișoare îndepărtate.

Și-ar fi făcut din asta un obicei - mă rog, dacă ar fi avut câine, și ar fi locuit definitiv aici.

O calma, să se plimbe la aer curat, prin briză, privind cățeaua care alerga să adulmece Dumnezeu știe ce, observând toate acele semne splendide ale primăverii în tufișurile înflorite, zborurile repezi și trilurile păsărilor.

Marea mugea.

Falezele meditau. În timp ce se apropia de oratoriul cu frontispiciu abrupt, soarele ieși dintre nori, scăldând în lumină iarba și pietrele.

Cele trei cruci de piatră își aruncau umbrele pe pământ, înălțându-se deasupra fântânii cu apă sfințită.

Acolo se spălaseră pelerinii, își aminti ea din ghid. Și oare cât de mulți, se întrebă Jude, vărsaseră într-ascuns puțină apă pe pământ, pentru zei, călcându-și cuvântul?

De ce să rișt? își spuse, dând din cap. Și ea ar fi făcut la fel.

Era un loc liniștit. Și înduioșător, părând să înțeleagă viața și

moartea, și ceea ce făcea legătura între ele.

Aerul părea mai cald, aproape ca vara, în ciuda vântului, cu miresmele florilor risipite prin iarbă și depuse pe morminte devenind dintr-o dată mai intense. Auzea zumzet de albine și cântece de păsări, cu sunete limpezi, melodioase și bogate.

Iarba era înaltă și verde, crescând în neorânduială pe pământul denivelat. O mână de pietricele aspre însemna câte un vechi mormânt.

Și, printre ele, numai unul era nou. Bătrâna Maude dorise să fie îngropată aici, aproape singură, pe o colină ce domina satul rânduit în ordine ca o tablă de joc, întinderea albastră a mării și unduirile verzi ce se înșirau spre munți. Pe o poliță de piatră dintre ruine era vârât un vas prelung de plastic, cu flori roșii. Vederea acestora îi mișcă lui Jude inima.

Oamenii uitau atât de des, își spuse ea. Aici însă nu.

Aici, oameni țineau minte și onorau memoria cu flori pentru morți.

„Maude Alice Fitzgerald", scria pe piatra simplă. Sub nume fuseseră gravate cuvintele „Femeie înțeleaptă", iar dedesubt, datele vieții ei atât de lungi.

Era un epitaf ciudat, reflectă Jude, în timp ce îngenunchea lângă panta blândă.

Pe mormânt se aflau deja flori, un buchețel de violete timpurii care tocmai începeau să pălească. Jude își depuse buchetul alături, apoi se rezemă pe călcâie.

— Eu sunt Jude, începu ea, nepoata verișoarei tale, Agnes. Cea din America. Locuiesc în casa ta, pentru un timp. E foarte frumoasă. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut, dar bunica obișnuia să-mi vorbească despre vremurile pe care le-ați petrecut împreună. Cât de mult te-ai bucurat pentru ea, când s-a măritat și a plecat în America. Tu însă ai rămas aici, acasă.

— A fost o femeie cumsecade.

Cu inima sărindu-i în gât, Jude ridică brusc capul, pentru a privi într-o pereche de ochi albaștri adânci. Era un chip frumos, tânăr și senin.

Purta lung părul negru, aproape până la umeri.

Colțurile gurii i se arcuiau prietenos, în timp ce se apropia, pentru a se opri în fața lui Jude, de cealaltă parte a mormântului.

— Nu te-am auzit. Nu știam că ești aici.

— În locurile sfinte se umblă fără zgomot. N-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat.

Doar puțin, așa, de moarte.

— M-ai surprins doar.

Își împinse la o parte părul despletit de vânt, care-i flutura în jurul feței.

— Ai cunoscut-o pe Maude?

— Sigur că am cunoscut-o pe bătrâna Maude, o femeie foarte cumsecade, cum spuneam, care a avut o viață plină și generoasă. Bine faci că-i aduci flori, căci tare îi mai plăceau.

— Sunt ale ei, culese din grădină.

— Foarte bine, se lăți zâmbetul bărbatului. Asta le face să fie și mai potrivite.

Își puse mâna pe capul cățelei, care stătea liniștită lângă el. Jude îi văzu lucind pe deget un inel, cu o piatră albastru-închis care scânteia într-o montură masivă de argint.

— Ai așteptat mult ca să te întorci la origini.

Îl privi încruntată, mijind ochii în soare, care acum părea mai strălucitor, destul de puternic pentru a-i tulbura vederea.

— A, te referi la venirea mea în Irlanda. Da, cred că așa e.

— Este un loc unde poți să-ți privești inima și să vezi ce contează cel mai mult.

Ochii lui luaseră culoarea cobaltului. Erau pătrunzători, hipnotici.

— Iar apoi, să alegi, continuă. Să alegi bine, Jude Frances, căci nu numai tu vei fi atinsă.

Mirosurile florilor, ale ierbii și pământului i se învolburau în minte, creându-i o stare euforică. Soarele o orbea, aruncându-și razele fierbinți care ardeau și îi împăienjeneau ochii. Vântul se înteți, cu o izbucnire bruscă de energie.

Ar fi fost gata să jure că auzea cântec de fluiere, note plutind pe aripile acelui vânt iute.

— Nu știu ce vrei să spui.

Ametită, ridică o mină la cap, închizând ochii.

— Vei înțelege.

— Te-am văzut, în ploaie.

Era atât de buimăcită.

— Pe colina cu turnul rotund.

— Într-adevăr. Te așteptam cu toții.

— Mă așteptați? Cine...?

Vântul se potoli la fel de repede pe cât se întețise, iar muzica se stinse. Jude scutură din cap, ca să și-l limpezească.

— Iartă-mă. Ce spuneai?

Dar, când deschise din nou ochii, era singură, doar cu morții cei liniștiți și cățeaua mare și galbenă.

Capitolul 5

Aidan nu avea obiecții față de hârțoage. Le ura de moarte.

Dar, de trei ori pe săptămână, fie ploaie fie soare, petrecea o oră sau mai mult la biroul său din camera de la etaj, canonindu-se cu comenzi și acte de regie, state de plată și profituri.

Existența profiturilor îi prilejuia o ușurare constantă. Niciodată nu se preocupase prea mult de bani, înainte ca firma *Gallagher's* să treacă în mâinile lui.

Și se întreba adesea dacă nu cumva și din acest motiv îl împinseseră părinții săi încoace. În timpul călătoriilor, trăind pe apucate, o dusese de minune. Nu economisise un ban și nici nu simțise nevoia.

Responsabilitatea nu fusese tocmai numele lui al doilea.

La urma urmei, avusese o copilărie destul de comodă și, desigur, își făcuse partea de muncă, până în adolescență. Ștersul tejghelei, servitul halbelor și cântatul se aflau departe de nevoia de a stabili câte butoaie de bere să comande, ce procentaj din stricăciuni - mii de mulțumiri, surioară Darcy - putea suporta firma, jongleriile cu cifrele din registre și calculele fiscale.

Îl durea capul de fiecare dată iar statul în casă cu registrele contabile nu-i plăcea mai mult decât o extracție dentară, dar învăța.

Și, în timp ce învăța, își dădea seama că, tocmai din cauza asta, cârciuma însemna și mai mult pentru el. Da, își spunea Aidan, părinții erau niște ființe deștepte. Și-și cunoșteau fiul.

Vorbea ceasuri întregi la telefon cu angrosiștii, încercând să le smulgă cele mai avantajoase prețuri. Asta nu-l deranja prea mult, întrucât semăna puțin cu comerțul de cai. Și descoperise că avea talent.

Îi plăcea că muzicanții din Dublin, din Waterford City, ba chiar și din orașe îndepărtate ca Galway și Clare, nu erau doar dispuși, ci chiar încântați să țină câte un concert la *Gallagher's*.

Se mândrea cu faptul că, în cei patru ani de când era cârciumar, ajutase să se cizeleze reputația cârciumii ca local unde se cântă muzică bună.

Și aștepta sezonul estival, când turiștii dădeau năvală, ca să le ofere tot ce era mai bun.

Dar toate astea nu făceau adunările și scăderile cu nimic mai puțin

chinuitoare.

Se gândea să-și cumpere un computer, dar cu o drăcovenie din aia trebuia să învețe să umble. Recunoștea fără rușine că numai gândul îi lua piuitul de spaimă. Când îi împărtăși lui Darcy ideea de a învăța ea, eventual, ce și cum, sora sa râsese de el până i se udaseră frumoșii obraji de lacrimi.

Știa că degeaba l-ar fi întrebat pe Shawn, care nu s-ar fi gândit să schimbe un bec nici dacă se ardea în timp ce el citea.

Nu avea de gând să angajeze pe cineva de afară, după ce *Gallagher's* stătuse pe propriile picioare de când își deschisese porțile. Deci, nu-i mai rămânea decât fie să continue truda cu creionul și socotitoarea, fie să-și adune curajul de a face față tehnologiei.

Își imagina că Jude se pricepea la computere. Nu l-ar fi deranjat să învețe de la ea câteva lucruri. Ba chiar, i-ar fi făcut plăcere, fără îndoială. Își spuse el cu un zâmbet leneș, să-i achite favoarea într-un cu totul alt domeniu.

Dorea s-o simtă sub mâini. Se întrebase deja ce-ar fi găsit ca gust și textură în gura aceea a ei, largă și fermecătoare. Trecuse ceva timp de când nici o femeie nu-i mai înfierbântase sângele și-i plăcea starea de anticipare, de incertitudine.

Îl ducea cu gândul la o iepșoară tânără, încă nu prea sigură pe picioare. Una care se sfia la apropierea bărbatului, chiar dacă nădăjduia să primească o mângâiere blândă. Era o combinație atrăgătoare, între acea manieră excitantă, mintea isteață și vocea cultivată.

Spera să vină în seara aceea, așa cum o invitase.

Spera să poarte unul dintre costumele ei elegante, cu părul legat la spate, pentru ca el să-și poată imagina plăcerea de a i-l ciufuli.

Dacă Jude ar fi avut idee încotro se îndreptau gândurile lui Aidan, în veci nu și-ar fi găsit curajul de a ieși din casă. Chiar și fără complicațiile de prisos, se gândise și se răzgândise de o jumătate de duzină de ori.

Ar fi fost nepoliticos să nu se ducă, după ce fusese invitată.

Ar fi dat impresia că se aștepta să-i acorde timp și atenție. Ar fi fost doar un mod plăcut și amical de a petrece o seară.

Nu era genul de femeie care să-și petreacă serile în baruri. Propriile ei oscilații o iritau atât de mult, încât se hotărî să se ducă, din principiu, pentru o oră.

Luă pe ea o jachetă cu pantaloni, gri ca piatra, înveselind culoarea cu o vestă în dungi bordo subțiri. În fond, era sâmbătă seară, își spuse ea și adăugă o pereche de cercei de argint care zăngăneau voios.

Avea să fie muzică, își aminti, în timp ce cocheta cu ideea de a-și face de cap de-a binelea, adăugând și o pereche de brățări subțiri de

argint, să-i zornăie pe braț.

Jude avea o legătură amoroasă secretă și pasională cu bijuteriile.

În timp ce-și punea brățările pe încheietura mâinii, se gândi la inelul de pe degetul omului din cimitir.

Acea scânteiere de safir în montura de argint cu incrustații adânci, atât de nefirească în peisajul liniștit de la țară.

Fusese așa de ciudat, își spuse ea acum, venind și plecând atât de silențios încât aproape i se părea că-l visase. Dar își amintea foarte clar fața și glasul, la fel de clar ca acea bruscă rafală de parfum, vârtejul rapid al vântului și valul de amețeală.

Un simplu șoc zaharos, conchise ea. Toate prăjiturile pe care le mâncase ai bruscaseră organismul, apoi efectul le trecuse, provocându-i un moment de amețeală.

Alungă gândul, aplecându-se spre oglindă ca să se asigure că nu-și întinsese prea mult rimelul. Probabil că avea să-l revadă seara la cârciumă sau poate data viitoare când urma să-i mai ducă flori lui Maude.

Cu brățările clănțănind vesel și sporindu-i încrederea în sine, porni în jos pe scară. De astă dată, își aminti de chei înainte de a fi ajuns la mașină, ceea ce i se păru un progres promițător.

La fel cum găsea un semn bun și în faptul că palmele nu-i transpirau pe volan, în timp ce conducea prin întuneric.

Mulțumită de sine însăși, prevăzând o seară liniștită și plăcută, parcă lângă bordură, la mică distanță de *Gallagher's*. Netezindu-și părul din mers, se îndreptă spre ușă, trase aer în piept și o deschise.

Și fu cât pe ce să cadă pe spate, izbită de valul sonor.

Fluiere, viori, voci, apoi vuietul enorm al mulțimii, cântând în cor „*Whisky in the Jar*". Ritmul era atât de rapid, atât de nepăsător, încât toate se amestecau într-un iureș sonor care o înhăță, o trase înăuntru și o înconjură.

Nu mai era cârciuma întunecoasă și tăcută unde intrase prima oară. Aceasta era plină de oameni, înghesuiți la mesele joase, îngrămădiți la bar, forfotind cu pahare pline și goale.

Muzicanții - cum era posibil ca numai trei oameni să facă atâta zgomot? - stăteau îmbulziți în separeul din față, ocupând tot spațiul, îmbrăcați în haine și cizme muncitorești și cântând ca niște îngeri ai demonilor. Toată sala mirosea a fum, a drojdie și a săpun de sâmbătă seară.

Un moment, se întrebă dacă nu cumva greșise localul, dar o zări pe Darcy, cu norul ei glorios de păr brunet legat la spate cu o panglică roșie obraznică. Ducea o tavă încărcată cu pahare și sticle goale și scrumiere dând pe dinafară, în timp de flirta dibaci cu un tânăr la fel de roșu în obraji ca panglica ei, de jenă și încântare, și cu ochii plini de admirație deznădăjduită.

Observând-o pe Jude, Darcy îi făcu cu ochiul, apoi îi aplică tânărului amorezat o pălmuță pe obraz și-și croi mai departe drum prin mulțime.

— E plin aici, astă seară. Aidan mi-a spus că vii și că să fiu atentă când apari.

— Aha... frumos din partea lui, și dintr-a ta. Nu mă așteptam la... atât de mult.

— Instrumentiștii au mulți admiratori pe-aici și atrag lumea.

— Sunt minunați.

— Cântă bine, într-adevăr.

Pe Darcy o interesau mai mult cerceii lui Jude, întrebându-se de unde îi cumpărase și la ce preț.

— Hai, ține-te după mine și-ai s-ajungi la bar nevătămată.

Și porni, ocolind și ferindu-se, ciocnindu-se și schimbând câte un comentariu sau hohot de râs cu unii sau alții cărora li se adresă pe nume. Se îndreptă spre capătul opus al barului, unde se strecură cu tava printre mai mulți clienți, până la ghișeul pentru comenzi.

— Bună seara, domnule Riley, îl salută Darcy pe bătrânul de pe ultimul taburet.

— Bună seara și ție, tânără Darcy, răspunse omul cu un glas uscat, zâmbindu-i cu ochii săi ce păreau pe jumătate orbi, în timp ce-și sorbea berea Guinness neagră, groasă. Dacă mă iei de bărbat, scumpo, am să te fac regină.

— Atunci, ne cununăm sâmbăta viitoare, căci merit să fiu regină, îl sărută drăgălaș Darcy pe obrazul pergamentos. Will Riley, oferă-i yankeei aici de față locul dumitale, lângă tata mare.

— Cu plăcere, sări bătrânul de pe taburet, zâmbindu-i radios lui Jude. Va să zică, ești yankee. Stai jos aci, lângă tata mare, și-o să te cinstim cu-o halbă.

— Domnișoara preferă vin.

Aidan apăru lângă ei, cu paharul deja în mână, oferindu-i-l.

— Într-adevăr. Mulțumesc.

— Ei, atunci trece-l în contul lui Will Riley, Aidan, și vom bea pentru toți verii noștri de peste gârlă.

— Așa voi face, Will.

Privind-o pe Jude cu zâmbetul său leneș, o întrebă:

— Stai o vreme, da?

Și se duse să-și vadă de treburi.

Jude stătu o vreme. Pentru că așa îi dicta politețea, închină în cinstea unor persoane de care nu auzise în viața ei. Pentru că nu-i cerea un mare efort, conversă cu cei doi Riley despre rudele lor din State și vizitele făcute acolo, deși știa că avea să-i dezamăgească pe amândoi, recunoscând că nu fusese niciodată în Wyoming și nu văzuse nici un cowboy adevărat.

Asculta muzica, fiindcă era minunată. Melodii atât familiare cât și ciudate, atât însuflețitoare cât și sfâșietoare, pluteau prin și peste mulțime. Jude începea să fredoneze, când recunoștea câte un cântec, și zâmbea când bătrânul domn Riley ciripea cuvintele cu glasul lui subțire.

— Mi se înmuiase inima după vară-ta Maude, îi spuse domnul Roley. Dar ea nu-i era juruită decât lui Johnny Magee, odihnească-se în pace.

Oftă adânc și în același fel sorbi și din Guinness.

— Și-ntr-o zi, când iarăși m-am dus la ușa ei cu pălăria-n mână, mi-a spus c-aveam să mă-nsor cu-o fătucă blondă și cu ochi cenușii, până să nu se-ncheie anul.

Tăcu, zâmbind în sinea lui, ca și cum ar fi privit undeva înlăuntru. Jude se aplecă să-l audă mai bine, pe sub tunetul muzicii.

— Și n-a trecut o lună, și-am cunoscut-o pe Lizzie a mea, cu părul ei blond și ochii cenușii. Ne-am căsătorit în iunie și am trăit împreună aproape cincizeci de ani, până a răposat.

— Ce frumos.

— Maude știa multe, o privi el, cu ochii săi spălăciți. Cei Buni îi șușoteau adesea la ureche.

— Serios? întrebă Jude, amuzată.

— Așe dară, și tu fiind sânge din sângele ei, s-ar putea să vie să-ți șușotească și ție. Ai grijă s-asculți.

— Așa voi face.

Un timp, băură împreună, amical, ascultând muzică. Apoi ochii lui Jude se umplură de lacrimi, când Darcy cuprinse cu un braț umerii osoși ai bătrânului și își alătură frumoasa voce glasului său, într-un cântec despre dragostea nesfârșită și pierderea ei.

Când o văzu pe Brenna turnând whisky și deschizând robinetele de la bar, Jude zâmbi. Ca prin minune, șapca lipsea, iar claia de bucle roșii i se revărsa în voie.

— Nu știam că lucrezi aici.

— A, doar din când în când, dacă-i nevoie. Ce-ți place să bei, Jude?

— Păi, ăsta-i Chardonnay, dar zău, n-ar trebui să mai...

Dar Brenna se și întorsese cu spatele și, până să se dezmeticească, femeia se răsuci la loc, umplându-i din nou paharul.

— Sfârșitul de săptămână poate fi agitat, la *Gallagher's,* continuă ea. Și dau o mână de ajutor și-n sezonul de vară. În seara asta e o muzică frumoasă, nu?

— E minunată.

— Și dumneata cum o mai duci, scumpe domnule Riley?

— O duc bine, drăgălașă Brenna O'Toole. Și când îmi vei fi mireasă, ca să nu mă mai doară inima?

— În vesela lună a lui Florar.

Cu o mișcare unsă, Brenna îi înlocui halba goală cu una plină.

— Ai grijă la golanul ăsta, Jude, că imediat începe să se joace cu inima ta.

— Ocupă-te tu de capătul celălalt, vrei, Brenna? apăru Aidan în spatele ei, trăgând-o de părul roșcat. Prefer să lucrez aici, ca să pot flirta cu Jude.

— A, uite că ți-a venit încă un golan. E plin localul de ei.

— Drăgălașă mai e, interveni domnul Riley, iar Aidan îi făcu lui Jude cu ochiul.

— Care dintre ele, domnule Riley?

— Toate, râse ca un nechezat domnul Riley, bătând în bar cu palma lui slabă. Mai mult ca sigur, niciodată n-am văzut o față de femeie care să nu fie destul de drăguță pentru o ciupeală. Yankeica aci de față are ochi de vrăjitoare. Fii atent pe unde calci, Aidan băiete, că de nu, o să te lege cu farmece.

— Poate m-a și legat deja.

Aidan strânse paharele, le puse în chiuvetă de sub bar și așeză altele sub robinete.

— Ai ieșit din casă la miezul nopții Jude Frances, să culegi floarea-lunii șoptindu-mi numele?

— Poate, își auzi ea propria voce răspunzând, dacă aș ști care e floarea-lunii.

Aceste cuvinte îl făcură pe domnul Riley să râdă atât de tare, încât Jude se temu să nu cadă de pe scaun. Aidan se mulțumi să zâmbească, servi halbele și luă banii. Apoi se aplecă spre ea, văzând cum ochii i se dilatau și buzele i se despărțeau tremurând surprinse.

— Am să-ți arăt floarea-lunii, data viitoare când te mai vizitez.

— Hmm... Bine.

Atâta în materie de replică promptă, conchise ea, luând încă o înghițitură de vin.

I se urcă la cap - fie vinul, fie intimitatea privirii pe care i-o adresă Aidan. Jude hotărî că trebuia să fie mai prudentă și respectuoasă cu amândoi. De astă dată, când Aidan ridică sticla, clătină din cap, acoperind paharul cu mâna.

— Nu, mulțumesc. Nu mai vreau decât puțină apă.

— Preferi carbogazoasă?

— Carbogazoasă? A, da, mi-ar plăcea.

I-o aduse într-un pahar scurt, fără cuburi de gheață. Jude sorbi, privindu-l cum punea încă două pahare sub robinete și începea metodicul proces de a le umple cu Guinness fără a forma guler.

— Durează îngrozitor de mult, comentă ea, mai mult pentru sine, dar Aidan îi aruncă o privire, continuând să manevreze robinetele cu o mână.

— Doar atâta cât trebuie ca să iasă bine. Într-o zi, când vei avea

chef, am să-ți umplu un pahar și-ai să vezi ce pierzi, bând din chestia aia franțuzească.

Darcy reveni la bar și puse tava deasupra.

— O halbă jumate, Smithwick, o halbă de Guinness și două pahare de Jameson's. Iar când ai terminat aici, Aidan, vezi că Jack Brennan a ajuns la limită.

— Am eu grijă. Cât timp mai ai, Jude Frances?

— Cât timp?

Încetă să-i mai privească mâinile - atât de iuți și abile - și se uită la ceas.

— Doamne, e trecut de unsprezece. N-aveam idee.

Ora ei se prelungise aproape cât trei.

— Trebuie să plec.

Aidan dădu din cap, absent, mult mai nepăsător decât sperase ea, și aduse cele cerute de sora lui, în timp ce Jude își căuta banii ca să achite consumația.

— Plătește nepotu' meu, îi puse domnul Riley pe umăr o mână firavă. E un băiat de treabă. Bagă banii la loc, drăguțo.

— Mulțumesc, îi întinse ea mâna și imediat se simți fermecată, când bătrânul o ridică la buze. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Coborî de pe taburet, zâmbindu-i tânărului Riley.

— Pe amândoi.

Fără Darcy care să-i elibereze calea, drumul până la ușă fi puțin mai problematic decât cel spre bar.

Când ajunse, avea fața înroșită de căldura trupurilor, iar sângele îi dansa pe melodia aprigă a viorii.

O considera una cele mai distractive seri din viața ei.

Apoi ieși, în aerul răcoros al nopții. Și îl văzu pe Aidan tocmai când se ferea, sub lovitura violentă a unui braț gros cât un trunchi de copac.

— Haide, Jack, spuse el pe un ton rezonabil, în timp ce uriașul cu păr roșu ca flacăra își strângea din nou pumnii ca două șunci. Doar știi că nu vrei să dai în mine.

— Ba dau! D-astă dată am să-ți sparg nasu-ăla băgăreț, pe toți sfinții, Aidan Gallagher. Cine te crezi, să-mi spui că nu pot să beau un pahar de futu-i măsa-n crâșm-asta fututăcând îmi fute mie mintea?

— Ești supărat rău, Jack, și trebuie să te duci acasă și să te culci, ca să-ți treacă.

— Ia să vedem cum îți trece ție asta.

Atacă și, în timp ce Aidan se pregătea să se răsucească, evitând năvala ca a unui taur, Jude scoase un scurt țipăt de spaimă.

Fu suficient pentru a-i distrage lui Aidan atenția cât să primească în plin pumnul lui Jack.

— Ei, fiți-ar!

Aidan își mișcă falca, răsuflând scurt, în timp ce inerția atacului îl făcea pe Jack să cadă greoi pe burtă.

— Ești bine?

Îngrozită, Jude se apropie, ocolind trupul prăvălit, mare cam cât un transoceanic naufragiat.

— Îți curge sânge din gură. Te doare? E îngrozitor.

În timp ce se bâlbâia astfel, căuta prin poșetă un șervețel.

Aidan era destul de enervat ca să-i spună că sângera atât din vina țipătului ei, cât și dintr-a pumnului lui Jack. Dar Jude arăta atât de disperată și drăgălașă, și deja îi tampona cu șervețelul buza spartă.

Începu să zâmbească, ceea ce-l duru de două ori mai rău.

— Of, ce brută! Trebuie să chemăm poliția.

— Pentru ce?

— Ca să-l aresteze. Te-a atacat.

Șocat sincer, Aidan o privi cu gura căscată:

— Și de ce-aș pune eu să-l aresteze pe unul din cei mai vechi prieteni ai mei, numai fiindcă mi-a spart buza?

— Prieten?

— Sigur. Își îneacă și el în whisky amarul inimii, ceea ce-i o prostie, dar destul de firească. Fata pe care credea c-o iubea l-a lăsat pentr-un dublinez, miercuri sunt două săptămâni, așa că de câteva zile își bea durerea și pe urmă face tărăboi. Nu-i nimic serios.

— Te-a lovit în față.

Poate că, dacă vorbea rar și clar, avea să se facă înțeleasă.

— A spus că voia să-ți spargă nasul.

— Numai fiindcă a mai încercat să mi-l spargă, și tot degeaba. Dimineață, o să-i pară rău, aproape la fel de rău ca pentru durerea de cap care n-o să-l mai lase în pace.

Apoi zâmbi din nou, dar mai prudent.

— Te-ai temut pentru mine, iubito?

— Se pare că n-am avut motive, replică ea înțepată, făcând ghemotoc șervețelul pătat de sânge. De vreme ce-ți place să te bați în stradă cu prietenii.

— A fost o vreme când îmi plăcea să mă bat în stradă cu străinii dar acum, la maturitate, prefer prietenii.

Întinse mâna, așa cum dorise, ca să se joace cu capetele șuvițelor de păr pe care și-l legase la spate.

— Și-ți mulțumesc pentru grija pe care mi-o arăți.

Făcu un pas înainte. Ea făcu un pas înapoi.

Aidan oftă.

— Într-o zi, nu vei mai avea atâta loc să te retragi. Și nici eu nu-l voi avea pe bietul Jack, beat mort, să mă ocup de el.

Filosofic, se aplecă și, spre uimirea lui Jude, îl luă pe uriașul amețit în brațe și, agil, și-l aruncă peste umăr.

— Tu ești, Aidan, sau cine?

— Da, Jack.

— Ți-am rupt nasu'?

— Nu, da' mi-ai dat sângele la o buză.

— Bafta pulii lu' Gallagher.

— Vezi că-i o domnișoară de față, cap-pătrat.

— Ah! Scuzați.

— Sunteți ridicoli amândoi, conchise Jude și se întoarse să pornească spre mașină.

— Jude, draga mea? zâmbi Aidan și imediat scoase un șuierat, când buza i se crăpă din nou. Ne vedem mâine, la unu jumate, să zicem.

Chicoti, când ea își văzu de drum, bocănind vioi cu tocurile, după care se întoarse să-i arunce o privire fulminantă, în timp ce intra în mașină.

— S-a dus? vru Jack să știe.

— Se duce. Da' nu prea departe, murmură Aidan, în timp ce Jude demara maiestuos în lungul străzii. Nu, nu, n-o să ajungă prea departe.

Bărbații erau niște maimuțoi. Evident. Jude clătină din cap, bătând dezaprobator cu degetul în volan, în timp ce mergea spre casă.

Încăierările între bețivi pe stradă nu erau cel mai amuzant mod de a-și petrece timpul liber și oricine credea așa ceva avea mare nevoie de îngrijiri medicale.

Doamne, o făcuse să se simtă ca o idioată. Stătea acolo hlizindu-se la ea, în timp ce ea îi ștergea gura de sânge, turuind aiureli.

Un zâmbet indulgent, își spunea ea acum, din partea masculului mare și puternic, la adresa muierii fraiere și prăpăstioase.

Mai rău, fusese într-adevăr fraieră și prăpăstioasă. Când Aidan și-l aruncase pe gigantul acela peste umăr ca și cum ar fi fost un sac plin cu fulgi, stomacul ei făcuse o tumbă.

Dacă nu se încorda în clipa aia, plecând, ar fi scos un scâncet de admirație.

Înfiorător. Și fusese oare cât de cât jenat că primise un pumn în mutră chiar în fața ei? Nici pomeneală. Roșise cumva, când i-l prezentase pe dobitocul beat de la picioarele lui ca fiind un prieten vechi și apropiat? Nici asta.

Cel mai probabil, chiar acum revenise la bar, distrându-și clienții cu povestea, făcându-i să râdă de țipătul ei alarmat și tremurul mâinilor.

Nenorocitul.

Își trase nasul o dată și se simți mai bine.'

Când intră pe alee, era încredințată că avusese un comportament scrupulos de demn și rezonabil. Aidan Gallagher fusese prostănacul.

Floarea-lunii, auzi acolo. Trânti portiera mașinii destul de tare pentru ca ecoul să răsune în toată valea.

După ce mai pufni o dată și-și netezi părul, porni spre poartă, dar, când privirea îi fu atrasă în sus, o văzu pe femeia din fereastră.

— O, Doamne!

Sângele îi fugi din cap. Îl simți cum se scurgea picătură cu picătură. Razele lunii scânteiau ușor pe pletele pale, pe obrajii palizi, în ochii verzi adânci.

Zâmbea, cu un surâs frumos și sfâșietor, care-i prindea lui Jude sufletul în mreje, aproape smulgându-i-l din piept.

Adunându-și curajul, deschise poarta și o luă la fugă spre ușă.

Când trase de ea, își dădu seama că uitase s-o încuie. Cineva se strecurase înăuntru în lipsa ei. Atâta tot. Cu genunchii tremurându-i, se repezi în sus pe scară.

Dormitorul era gol, la fel ca toate celelalte camere, după cum văzu străbătând grăbită casa. Nu mai rămăsese decât parfumul slab al femeii.

Neliniștită, încuie ușile. Și, când reveni în dormitor, încuie și ușa acestuia, pe dinăuntru.

După ce se dezbrăcă și se vârî în pat, lăsă lumina aprinsă. Trecu mult până să adoarmă. Și visă nestemate care țâșneau din soare și se rostogoleau pe cer, pentru a fi prinse într-un sac de argint de un om care călărea pe un cal înaripat, alb ca zăpada.

Coborâră în goană din cer, peste munții și câmpiile, râurile și lacurile, mlaștinile și bălțile care formau Irlanda.

Peste meterezele castelelor și acoperișurile umile de fân ale caselor, cu aripile albe ale carului șuierând în vânt.

Se opriră fulgerător, lovind pământul cu copitele în fața casei de pe deal, cu pereții ei albi, obloanele verzi și florile revărsându-se pe ușă.

Femeia ieși în calea lui, cu părul de un auriu aproape alb în jurul umerilor și ochii verzi ca iarba câmpiilor. Iar bărbatul, cu părul la fel de negru pe cât era al ei de deschis, purtând un inel de argint cu o piatră nu mai puțin strălucitoare decât ochii lui, sări de pe cal.

Veni spre ea și-i deșertă la picioare torentul de nestemate. Diamantele scânteiau în iarbă.

— Acestea sunt dragostea mea pătimașă pentru tine, îi spuse. Ia-le, și pe ele, și pe mine, căci îți dăruiesc tot ce sunt și mai mult decât atât.

— Patima nu e de-ajuns, și nici diamantele tale.

Vocea ei era calmă, stăpânită, iar mâinile îi stăteau împreunate pe mijloc.

— Sunt făgăduită altuia.

— Îți voi da totul. Îți dau veșnicia. Vino cu mine, Gwen, și-o sută de vieți am să-ți dăruiesc.

— Nu voi mai multe vieți, nu voi nici giuvaeruri.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă, strălucitoare ca diamantele din iarbă.

— Nu-mi pot părăsi căminul. Nici lumea mea n-am s-o schimb pe-a ta. Nici pentru toate diamantele și viețile pe care mi le dăruiești.

Fără o vorbă, bărbatul îi întoarse spatele și încălecă pe cal.

În timp ce se înălțau la cer, femeia intră în casă, lăsând diamantele în iarbă ca și cum n-ar fi fost decât niște biete flori.

Și astfel, se prefăcură în flori și acoperiră pământul cu mireasmă, umilă și gingașă.

Capitolul 6

Jude se trezi în ropotul slab și monoton al ploii, cu amintirea vagă a visurilor plină de culori și mișcare. Se simțea tentată să se cuibărească sub pătură și să adoarmă la loc, pentru a regăsi acele visuri. Dar așa ceva i se părea un răsfăț nepotrivit.

Ar fi fost mult mai productiv să-și stabilească și să respecte o rutină. O dimineață ploioasă de duminică putea fi petrecută cu muncile gospodărești esențiale. La urma urmei, aici în Ardmore nu aveau un serviciu de curățenie, ca la Chicago.

La un nivel secret, abia aștepta să șteargă praful și să mătură, micile munci prin care, într-un fel, își însușea casa.

Probabil nu era prea rațional din partea ei, dar îi făcea o reală plăcere să caute printre materialele de curățenie, alegându-și cârpe și perii.

Petrecu plăcut o parte din dimineață, ștergând și aranjând bibelourile pe care bătrâna Maude le răspândise prin toată casa. Zâne pictate frumos, vrăjitori eleganți, bucăți de cristal enigmatice, își aveau sălașul pe toate mesele și rafturile.

Majoritatea cărților tindeau spre istoria și folclorul irlandez, dar existau îndesate printre ele și unele romane de buzunar, bine ferfenițite.

Bătrânei Maude îi plăceau povestirile romantice, descoperi Jude, găsind ideea fermecătoare.

În loc de aspirator, găsi o măturică mecanică veche și începu s-o împingă peste covoare și podele, fredonând în același timp cu scârțiitul roților ei.

Curăți bucătăria, simțind o surprinzătoare satisfacție când văzu cromurile și porțelanurile lucind.

Cu încrederea crescându-i din mers, se duse cu cârpa de șters în birou. Curând avea să ajungă la cutiile din mica debara, își făgădui ea.

Poate chiar în aceeași seară. Și urma să-i trimită bunicii sale tot ceea ce părea să aibă o valoare materială sau sentimentală suficientă pentru a merita să fie păstrat.

Scoase așternutul patului din dormitor, strângându-l la un loc cu restul rufelor. I se părea destul de jenant că nu mai spălase niciodată în viața ei. Dar, cu siguranță, nu putea fi o îndeletnicire prea complicată ca s-o învețe.

Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să înceapă cu spălatul, înainte de măturat, dar data viitoare avea să-și amintească.

În cămăruța de lângă bucătărie, găsi coșul, pe care își dădu seama că ar fi trebuit să-l ducă de la început sus, și puse rufele în el.

Mai descoperi și că nu exista uscător. Dacă nu se înșela, asta însemna că trebuia să întindă rufele pe sârmă.

Și, cu toate că îi plăcuse s-o privească pe Mollie O'Toole făcând acest lucru, să-l facă ea însăși ar fi fost puțin mai problematic.

Nu-i rămânea decât să învețe. Și avea să învețe, se asigură Jude. Apoi, dregându-și glasul, începu să privească lung mașina de spălat.

Nu prea nouă, avea suprafața albă spuzită cu pete de rugină. Comenzile erau simple. Turnai apă caldă sau rece - probabil că, dacă voiai să speli bine, trebuia să pui fierbinte și cât mai multă.

Citi instrucțiunile de pe cutia cu detergent și le aplică meticulos. Sunetul apei curgând în cuvă o făcu să zâmbească satisfăcută.

Pentru a sărbători, puse ibricul cu apă de ceai pe foc și se desfătă cu o mână de fursecuri din cutia de tablă.

În casă era ordine. În casa *ei* era ordine, se corectă ea. Toate erau la locurile lor, spălatul rufelor mergea bine, așa că... Nu mai avea nici o scuză ca să nu se gândească la ceea ce văzuse în noaptea trecută.

Femeia din fereastră. Lady Gwen.

Fantoma ei.

Acum nu mai avea nici un mod rezonabil de a nega că văzuse apariția de două ori. Fusese mult prea limpede. Atât de limpede încât știa că ar fi putut, chiar și cu îndemânarea ei rudimentară, să deseneze fața pe care o văzuse la fereastră.

Stafii. Nu fusese învățată să creadă în ele, deși o parte din ea îndrăgise întotdeauna fantezia poveștilor bunicii sale.

Dar, dacă nu cumva devenise dintr-o dată predispusă la halucinații, văzuse o stafie de două ori.

Era posibil să fi trecut de limita căderii psihice care o îngrijorase atât de mult la plecarea din Chicago?

Acum însă nu se mai simțea atât de instabilă.

Nu mai avusese migrene sau grețuri la stomac, nici nu mai simțise apăsarea înăbușitoare a depresiei.

Nimic din toate astea, de când pășise pentru prima oară pragul de la Faerie Hill Cottage.

Se simțea... bine, conchise ea, după o scurtă analiză în minte. Vioaie, calmă, sănătoasă. Fericită chiar.

Prin urmare, fie văzuse o fantomă și deci existau asemenea lucruri, ceea ce însemna să-și reajusteze concepțiile într-o măsură apreciabilă...

Fie făcuse într-adevăr criza, iar rezultatul acesteia era starea de mulțumire.

Mușcă îngândurată din încă un fursec și hotărî că putea să se împace cu oricare dintre cele două situații.

La auzul bătăii în ușă, își scutură repede firimiturile de pe pulover și se uită la ceas. Nu avea idee când trecuse dimineața și-și scosese intenționat din minte vizita promisă de Aidan.

Se părea că sosise. Perfect. Aveau să lucreze în bucătărie, decise ea, înfigându-și agrafele la loc în păr, în timp ce pornea prin antreu spre ușă.

În pofida reacției biochimice inițiale la adresa lui, îi purta un interes strict profesional. Un om care se bătea cu bețivii pe stradă și flirta atât de scandalos cu femeile pe care abia le cunoștea n-o atrăgea în nici un fel.

Era o femeie civilizată, care credea în folosirea rațiunii, a diplomației și a compromisului pentru a rezolva disputele. Nu putea decât să-i fie milă de cineva care preferă să facă uz de forță și pumni.

Chiar dacă avea un chip frumos și mușchi care *trepidau* efectiv când îi punea la contribuție.

Era mult prea rațională ca să se lase orbită de farmecul fizic.

Avea să-i înregistreze poveștile, să-i mulțumească pentru cooperare. Și nimic mai mult.

Apoi, deschise ușa și îl văzu stând în ploaie, cu părul lucind de umezeală și un zâmbet cald ca vara și tot atât de leneș. Și se simți la fel de rațională ca un cățeluș.

— Bună ziua îți doresc, Jude.

— Bună...

Era o dovadă a efectului lui asupra ei, faptul că avu nevoie de zece secunde încheiate pentru a-l observa, măcar, pe omul enorm de lângă el, care strângea niște flori în mâna lui uriașă.

Arăta jalnic, cu ploaia șiroindu-i de pe cozorocul șepcii ude leoarcă, fața lată palidă ca luna și umerii de camionagiu pleoștiți.

Nu făcu decât să ofteze, când Aidan îi înfipse un cot în coaste.

— Ăă, bună ziua dumitale, domnișoară Murray. Eu sunt Jack Brennan. Aidan aci de față mi-a spus că m-am purtat urât aseară, în prezența matale. Îmi pare rău pentru asta și nădăjduiesc să-ți cer iertare.

Împinse florile spre ea, cu o expresie vrednică de milă în ochii injectați.

— Băusem nițeluș cam mult, continuă el. Da' asta nu-i o scuză ca să vorbesc porcos în fața unei domnișoare, deși nu știam că erai acolo, nu? adăugă, cu ochii alunecându-i spre Aidan și buzele strânse rebel.

— Într-adevăr, răspunse Jude cu voce severă, deși florile ude erau atât de jalnice încât îi înmuiau inima. Erai prea ocupat să încerci să-ți lovești prietenul.

— A, da, sigur, Aidan e prea iute pentru mine ca să-i nimeresc una

când sunt sub influență, ca să zic așa.

Buzele i se arcuiră un moment, într-un surâs surprinzător de suav, după care își lăsă iarăși în piept capul uriaș.

— Dar, în ciuda împrejurărilor care erau, n-am nici o scuză ca să mă port așa în fața unei domnișoare. Așa că, îmi cer iertare și sper să nu ai o părere prea proastă despre mine.

— Hai, gata, îi dădu Aidan o palmă inimoasă pe spate. Bravo, Jack. Domnișoara Murray e prea bună la inimă ca să-ți mai poarte pică după o scuză așa de frumoasă.

O privi din nou, ca și cum ar fi făcut haz amândoi de o mică glumă.

— Nu-i așa, Jude Frances?

De fapt, așa era, dar o irita că o ghicise atât de bine. Fără să-l ia în seamă, se uită la Jack.

— Nu am o părere proastă despre dumneata, domnule Brennan. E foarte frumos din partea dumitale că mi-ai adus flori. Nu vrei să poftești la un ceai?

Jack se lumină la față:

— Ești foarte amabilă. Nu mi-ar displăcea...

— Ai treburi, Jack.

Sprâncenele lui Jack se îmbinară.

— Ba n-am. Nu cine știe ce.

— Ba ie dară. Și asta, și ailaltă, la mașina mea și du-te. Ții mine ce ți-am spus, că domnișoara Murray și cu mine avem de lucru.

— Bine, atunci, bombăni Jack. Da' nu văd cu ce-ar strica o ceșcuță afurisită de ceai. Bună ziua, domnișoară Murray.

Și, cu umerii aduși și șapca șiroindu-i de apă, porni greoi spre mașină..

— Puteai să-l lași să intre, comentă ea.

— Nici pe mine nu pari prea grăbită să mă poftești, replică Aidan, înclinându-și capul, pentru a-i studia fața. Poate că, la urma urmei, tot îmi porți pică.

— Nu mi-ai adus flori.

Totuși, făcu un pas înapoi, pentru a-l lăsa să intre.

— Voi avea grijă să nu mai uit, data viitoare. Văd că ai făcut curat. Casa miroase a ulei de lămâie - un parfum plăcut, casnic. Dacă-mi aduci o cârpă, șterg petele astea ude pe care le las peste tot.

— Mă ocup eu de ele. Trebuie să mă duc sus și să-mi iau reportofonul, și altele. Vom lucra în bucătărie. Poți s-o iei înainte.

— În regulă.

Mâna lui i-o cuprinse pe a ei, făcând-o să se încrunte. Apoi, îi scoase florile dintre degete.

— Pe astea ți le pun în ceva, ca să nu mai arate așa de amărâte.

— Mulțumesc.

Tonul înțepat și politicos era singurul mijloc de apărare pe care-l

putea găsi în fața bărbatului înalt de un metru optzeci, ud și fermecător, din antreul ei.

— Vin într-un minut.

Nu întârzie decât puțin, dar când intră în bucătărie, Aidan pusese deja florile într-o sticlă de-a lui Maude și pregătea ceaiul.

— Ți-am aprins focul în cămin, ca să alunge frigul, îți convine?

— Sigur că da.

Și încerca să nu se supere că Aidan termina fiecare treabă într-un timp de trei ori mai scurt decât ea.

— Ia loc. Torn eu ceaiul.

— Lasă-l, trebuie să se mai așeze.

— Știam, mormăi Jude, în timp ce deschidea un dulap, să scoată ceștile și farfurioarele. Și în America bem ceai.

Se întoarse, puse ceștile pe masă, apoi șuieră:

— Nu te mai holba la mine.

— Scuză-mă, dar arăți foarte drăguț când ești fâstâcită și cu părul despletit.

Cu ochii scăpărători de revoltă, Jude își împinse agrafele la loc, destul de violent ca să și le înfigă în cap.

— Poate nu m-am exprimat eu destul de clar. E o întâlnire intelectuală.

— Intelectuală...

Aidan avu inspirația de a-și stăpâni zâmbetul, rămânând serios.

— Sigur, e minunat să ne intereseze mințile celorlalți. Ai un intelect puternic, cred. Dacă-ți spun că ești drăguță, nu schimb cu nimic asta, nu-i așa?

— Nu sunt drăguță și nici n-am nevoie s-o aud. Așa că, am putea să începem?

Aidan se așeză în același timp cu ea, apoi înclină din nou capul:

— Chiar o crezi, așa-i? Ei, asta-i interesant, la nivel intelectual.

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine. Aveam impresia că ai un anumit talent de povestitor și ești familiarizat cu unele dintre miturile și legendele specifice zonei.

— Știu câteva povești.

Când vocea lui Jude devenea atât de severă, îi venea s-o lingă, începând de oriunde. Așa că se rezemă de spătar. Dacă un intelectual își dorea, Aidan presupunea că puteau începe cu asta... pentru a evolua apoi treptat.

— Pe unele s-ar putea să le știi deja, într-o formă sau alta. Istoria orală a unui loc se poate modifica ici și colo, de la un povestitor la altul, dar esențialul rămâne același. Povestea e spusă într-un fel de indigenii americani, în alt fel de sătenii din România și într-un alt fel de localnicii din Irlanda. Dar o străbat aceleași idei principale.

Văzând-o că rămăsese încruntată, își turnă singur ceaiul.

— Aici îi avem pe Santa Claus, pe Moș Crăciun și pe Kris Kringle, unul poate veni pe horn, altul umple pantofii cu dulciuri, dar toate legendele își au baza în același loc. Și din cauza asta, în repetate rânduri și în repetate țări, intelectul trage concluzia că mitul conține un sâmbure de adevăr.

— Crezi în Santa Claus.

— Cred în magie, iar partea ei cea mai bună și cea mai adevărată se află în inimă. Ești aici de câteva zile, Jude Frances. N-ai simțit nici o undă de magie?

— Atmosfera, începu ea, punând reportofonul în funcțiune. Atmosfera din țara asta, desigur, favorizează formarea și perpetuarea miturilor, de la păgânism, cu micile sale altare și sacrificiile aduse zeilor, folclorul celtic, cu avertismentele și recompensele sale, adăugarea culturii aduse de invaziile vikinge și normande și așa mai departe.

— Ba locul e cauza, o contrazise Aidan. Nu oamenii care au încercat să-l cucerească. E vorba de țară, de colinele și stâncile ei. De aerul ei. Și de sângele care s-a infiltrat prin toate, în luptele de a le păstra. Irlandezii i-au asimilat pe vikingi, pe normanzi și pe ceilalți, nu invers.

În glasul lui se simțea o mândrie pe care o înțelegea și o respecta.

— Rămâne faptul că toți acești oameni au venit pe insula asta, că s-au împerecheat cu femeile de-aici, că și-au transmis sămânța și au adus cu ei superstiții și credințe. Irlanda le-a absorbit și pe ele.

— Ce-a fost mai întâi povestea sau povestitorul? Deci, și asta face parte din studiul tău?

Era ager la minte, și spuse Jude. Avea o minte ascuțită și o limbă isteață.

— Nu poți studia una, fără s-o studiezi și pe cealaltă.

— Bine, am să-ți spun o poveste pe care o știu de la bunicul meu, care o știa de la tatăl lui, și tot așa, la nesfârșit din câte se știe, căci neamul Gallagher a trăit pe coastă și prin colinele astea de mai mult timp de când se ține minte.

— Povestea s-a transmis pe linie paternă? îl întrerupse Jude și iarăși îl văzu înălțându-și sprânceana. Foarte adesea, mamele transmit poveștile din generație în generație.

— E destul de adevărat, dar barzii și harpiștii din Irlanda erau prin tradiție bărbați și se spune că unul a fost un Gallagher care a venit aici cântându-și poveștile pentru bani și bere, unele lucruri dintre cele pe care ți le voi spune le-a văzut cu ochii lui, pe altele le-a auzit de pe buzele lui Carrick, prințul zânelor, după care a spus el însuși povestea, tuturor celor pe care-i interesa să-l asculte.

Se opri, observând interesul amuzat din ochii lui Jude. Apoi, începu.

— A fost odată o fecioară numită Gwen. Era de neam umil, dar cu o inimă și un fel de a fi de mare doamnă. Avea părul bălan ca lumina soarelui iarna și ochii verzi ca mușchiul din pădure. Frumusețea ei era vestită în toată țara și, cu toate că se purta cu mândrie, căci avea un trup subțire și plăcut la vedere, nu avea fumuri și, de vreme ce binecuvântata ei mamă murise dându-i naștere, ținea gospodăria pentru bătrânul ei tată. Făcea tot ce i se cerea și se aștepta de la ea și niciodată n-a auzit-o cineva cârtind. Totuși, era văzută, când și când, plimbându-se pe faleză seara și privind peste mare, ca și cum ar fi tânjit să-i crească aripi și să-și ia zborul.

În timp ce vorbea, prin ploaie începu să scânteieze o rază tăcută de lumină a soarelui, intrând pe fereastră, pentru a se depune în liniște pe masa dintre ei

— Nu pot ști ce se petrecea în inima ei, continuă Aidan. Poate că nici chiar ea însăși n-o știa. Dar gospodărea casa, își îngrijea tatăl și se plimba singură pe faleză. Într-o zi, când ducea flori la mormântul mamei sale, căci aceasta era îngropată lângă fântâna Sfântului Declan, s-a întâlnit cu un om - cum credea ea, că era om. Era înalt și drept în spate, cu plete negre ce-i ajungeau până pe umeri și ochii la fel de albaștri ca florile de clopoței pe care le ducea ea în brațe. A chemat-o pe nume, iar glasul lui îi sună în cap ca o muzică și-i făcea inima să danseze. Și, într-o strălucire iute ca lovitura de trăsnet, s-au îndrăgostit, lângă mormântul scumpei sale mame, în boarea care adia prin iarba înaltă ca niște șoapte ale zânelor.

— Dragoste la prima vedere, comentă Jude. E un procedeu folosit adesea în fabule.

— Nu crezi că două inimi pot să se recunoască?

Ciudat și poetic mod de a se exprima, își spuse ea, bucuroasă că înregistrase întrebarea pe bandă.

— Cred în atracția la prima vedere. Pentru dragoste, e nevoie de mai mult.

— Ți s-a smuls din suflet aproape tot spiritul irlandez, observă el, clătinând din cap.

— Nu atât de mult încât să nu pot admira romantismul unei povești reușite, îi zâmbi Jude, cu o părere de gropițe în obraji. Și mai departe ce s-a întâmplat?

— Ei bine, oricât s-au recunoscut inimile, nu era atât de simplu ca pentru o fecioară și un flăcău care se prind de mână și-și unesc viețile, căci el era Carrick, prințul zânelor care locuia în palatul de argint de sub colina pe care era clădită casa ei. Fata se temea de farmece și se îndoia atât de inima lui, cât și de a ei. Și, cu cât îi jinduia mai mult inima, cu atât se îndoia mai tare, căci fusese învățată să se ferească de zâne și de plutele unde se adunau.

Glasul lui, înălțându-se și coborând ca muzica în ritmul cuvintelor,

o îmbia să-și rezeme coatele pe masă, cu bărbia sprijinită în pumni.

— Chiar și așa, într-o noapte, când era lună plină, Carrick a ademenit-o pe Gwen afară din casă, pe marele lui cal înaripat, să zboare împreună peste pământ și mare și să-i arate minunile pe care i le-ar fi dăruit dacă se lega de el cu jurământ. Inima lui era a ei și tot ce avea, ei urma să-i dea.

Și s-a întâmplat ca tatăl ei, care nu dormea din pricina durerilor de oase, s-o vadă pe tânăra sa Gwen luată în cer pe calul alb înaripat, cu prințul zânelor călare în spatele ei. Speriat și fără să înțeleagă, nu s-a gândit decât s-o scape de vraja căreia era sigur că-i căzuse pradă. Așa că i-a interzis să mai aibă de-a face cu Carrick și, ca să-i asigure ocrotirea, a logodit-o cu un tânăr de treabă care-și câștiga traiul pe apă.

Iar Lady Gwen, o fecioară care mult își respecta tatăl, și-a înăbușit conștiincioasă glasul inimii, a contenit cu plimbările și s-a pregătit să se mărite așa cum îi fusese sorocit.

Mica rază de soare care dansa pe masă între ei dispăru, bucătăria cufundându-se într-un întuneric risipit doar de pâlpâirile focului. Aidan rămăsese cu ochii ațintiți spre Jude, fascinat de ceea ce vedea în privirea ei. Vise, tristețe și dorințe.

— Când a auzit, Carrick și-a dat frâu liber mâniei și a trimis fulgere, trăsnete și vânturi să biciuiască dealurile până jos, la mare. Iar sătenii, țăranii și pescarii tremurau, dar Lady Gwen stătea cuminte în casă și-și vedea de cusutul ei.

— Ar fi putut s-o răpească pe plută, îl întrerupse Jude, și s-o țină la el o sută de ani.

— A, deci știi câte ceva din cum se face, se încălziră aprobatori ochii aceia albaștri. E destul de adevărat, ar fi putut s-o fure, dar din mândrie dorea să vină la el de bună voie. În acest sens, nobilii nu sunt foarte diferiți de oamenii de rând.

Își înclină capul, studiindu-i fața.

— Tu ai prefera să fi răpită și dusă, fără a avea de ales, fără romantism, fără să-ți facă nimeni curte?

— De vreme ce, în cazul meu, nu cred că va veni unul dintre Cei Buni ca să-mi facă ori una, ori alta, nu e nevoie să mă decid. Aș dori să știu ce-a făcut Carrick.

— Bine, atunci am să-ți spun. În zori, Carrick a încălecat pe calul său cu aripi și a zburat spre soare. A adunat de-acolo foc, din foc a făcut diamante orbitoare și le-a pus într-un sac argintiu. Și i-a adus lui Lady Gwen acasă aceste giuvaeruri învăpăiate și vrăjite. Când ea i-a ieșit în cale, i le-a vărsat la picioare și i-a spus: „Ți-am adus nestemate din soare. Iată pasiunea mea pentru tine. Ia-le, și pe mine, căci îți voi dărui tot ce am și chiar mai mult decât atât.” Ea însă a refuzat, spunându-i că-i era făgăduită altuia. Așa că s-au despărțit, ea oprită de

simțul datoriei, el de mândrie, lăsând nestematele printre flori.

— Așa că s-au transformat și ele în flori.

Când Jude se înfioră, Aidan o luă de mână.

— Deci, totuși ți-e frig?

— Nu, zâmbi ea forțat, eliberându-și mâna și luând ceaiul, pentru a sorbi încet ca să-și împingă nodul din gât.

Cunoștea povestea. Parcă ar fi văzut-o cu ochii ei, calul magnific, femeia fermecătoare, bărbatul care nu era om și văpaia arzătoare a diamantelor pe pământ.

O văzuse cu ochii ei - în vis.

— Nu, n-am nimic. Cred că bunica mea mi-a spus o variantă.

— Încă nu s-a terminat.

— Așa? sorbi ea din nou, făcând un efort să se relaxeze. Și ce s-a mai întâmplat?

— În ziua cununiei ei cu pescarul, bătrânul a murit. Parcă s-ar fi ținut de viață, cu toate chinurile ei, până s-a asigurat că Gwen era apărată și îngrijită. Așa că soțul ei s-a mutat în casă și, în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui, pleca să-și arunce plasele. Și au început să trăiască în liniște și mulțumire.

Când se opri, Jude îl privi nedumerită:

— Dar nu poate fi numai atât.

Aidan zâmbi, gustând din ceai. Ca orice bun povestitor, știa cum să schimbe ritmul pentru a-i păstra interesul treaz.

— Am spus eu că e numai atât? Nu, într-adevăr, mai urmează. Căci, vezi tu, Carrick nu putea s-o uite. O avea în inima lui. În timp ce Gwen își trăia viața așa cum se cuvenea din partea ei, Carrick își pierdea bucuria în muzică și veselie. Într-o noapte, pradă disperării, a încălecat din nou pe cal și a zburat spre lună, adunându-i lumina, din care a făcut perle în sacul lui de argint. Din nou s-a dus la ea și, cu toate că Gwen își purta în pântece primul prunc, s-a strecurat din patul soțului ei ca să-l întâlnească.

„Acestea sunt lacrimile lunii," i-a spus Carrick. „Ele sunt dorul meu de tine. Ia-le, și pe mine, căci îți voi da tot ce am și mai mult decât atât." Din nou, deși pe obraji îi curgeau propriile ei lacrimi, Gwen l-a refuzat. Căci îi aparținea altuia, îi purta copilul în trup și nu voia să-și calce jurământul. Din nou s-au despărțit, datorie și mândrie, iar perlele care au rămas pe pământ s-au transformat în florile lunii.

Așa că anii au trecut, cu Carrick jelind și Lady Gwen făcând ceea ce aștepta lumea de la ea. Și-a născut copiii și s-a bucurat de ei. Și-a îngrijit florile și și-a adus aminte de dragoste. Căci deși soțul ei era un om bun, niciodată nu-i atinsese inima până-n cele mai adânci cotloane ale sale. Și a îmbătrânit, cu fața și trupul zbârcindu-i-se, pe când inima îi rămânea tânăr[și plină de dorințele pline de jind ale unei fecioare.

— E foarte trist.

— Este, într-adevăr, dar încă nu s-a terminat. De vreme ce pentru zâne timpul nu e același ca pentru muritori, într-o zi Carrick s-a urcat pe calul lui înaripat și a zburat deasupra mării, de unde s-a cufundat în adâncul ei, să-i găsească inima. Acolo, pulsația acesteia s-a scurs în sacul lui de argint și s-a preschimbat în safire. Pe acestea le-a dus la Lady Gwen, ai cărei copii aveau de-acum și ei copii, al cărei păr albise și ochii i se înceţoşaseră. Dar prințul zânelor n-o vedea decât pe fecioara pe care o iubea și la care râvnea. La picioarele ei, a deșertat safirele.

— Acestea sunt inima mării. Sunt neschimbarea mea. Ia-le, și pe mine, căci îți voi da tot ce am, și mai mult decât atât.

Și de astă dată, cu înțelepciunea vârstei, Lady Gwen a înțeles ce făcuse, refuzând dragostea pentru datorie. Neîncrezându-se nici măcar o dată în inima ei. Și ce făcuse el, căci îi oferise giuvaeruri, dar nu-i dăduse singurul lucru care ar fi putut-o face să se abată spre dânsul.

Fără să-și dea seama, Aidan strânse mâna lui Jude între degetele lui, peste masă. În timp ce mâinile li se înlănțuiau, mica rază de soare reveni jucăușă.

— Iar ea avea nevoie de vorbe drăgăstoase - nu de patimă, nu de dor, nici măcar de neschimbare. Dar acum era bătrână și cocârjată, și știa, cum prințul zânelor nu putea, el nefiind muritor, că era prea târziu. A plâns cu lacrimile amare ale unei femei bătrâne și i-a spus că viața ei era pe sfârșite. Și i-a mai spus că dacă i-ar fi adus nu nestemate, ci dragoste, dacă i-ar fi vorbit de dragoste, nu de pasiune, dor și neschimbare, inima ei ar fi putut învinge simțul datoriei. Fusese prea mândru, i-a spus, iar ea prea oarbă, ca să-și vadă dorința inimii.

Cuvintele ei l-au înfuriat, căci el îi adusese dragoste, iar și iar, în singurul fel pe care îl cunoștea. Și de astă dată, înainte de a pleca din fața ei, a legat o vrajă. I-a sortit să rătăcească și să aștepte, la fel cum făcuse el, an după an, singură și însingurată, până când adevăratele inimi se întâlneau, iar ea primea darurile pe care i le oferise el. De trei ori trebuia să se întâlnească, de trei ori să primească, înainte ca farmecul să se desfacă.

A sărit pe cal și a zburat în noapte, iar nestematele de la picioarele ei iarăși au devenit flori. Lady Gwen a murit chiar în noaptea aceea și, pe mormântul ei, florile au răsărit anotimp de anotimp, pe când sufletul lui Lady Gwen, cu frumusețea ei de tânără fecioară, așteaptă și plânge după dragostea pierdută.

Jude simțea că și ei îi venea să plângă, cuprinsă de o stranie neliniște.

— De ce n-a luat-o cu el atunci, de ce nu i-a spus că nu conta?

— Nu așa s-a întâmplat. Și n-ai spune, Jude Frances, că morala e să ai încredere în inima ta și niciodată să nu întorci spatele dragostei?

Jude se reculese și, dându-și seama că fusese prea captivată de

poveste, chiar în timp ce mâna îi stătea captivă într-a lui, se retrase.

— S-ar putea ca respectarea datoriei să-ți dăruiască o viață lungă și mulțumită, chiar dacă este lipsită de strălucire. Nestematele, oricât de impresionante, nu erau soluția. Carrick ar fi trebuit să le privească din nou, ca să le vadă transformate în flori - florile pe care le-a păstrat ea.

— Cum spuneam, ai o minte ageră. Da, Lady Gwen a păstrat florile, atinse Aidan cu un deget petalele de la gura sticlei. Era o femeie simplă, cu obiceiuri simple. Dar povestea are și un rost mult mai adânc.

— Și care să fie acela?

— Dragostea.

Deasupra bobocilor, ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Dragostea, indiferent de timp, indiferent de obstacole, dăinuiește. Acum ei nu mai așteaptă decât ca vraja să-și împlinească sorocul, după care ea i se va alătura în palatul lui de argint, sub colina zânelor.

Jude își reaminti că trebuia să se smulgă din atmosfera poveștii, revenind la rațiune. La analiză.

— Legendele au adesea o mulțime de anexe. Misiuni, sarcini, condiții. Chiar și în folclor, câștigurile rareori se primesc pe degeaba. Simbolistica acestei povești este tradițională. Fecioara fără mamă care își îngrijește tatăl îmbătrânit, tânărul prinț pe un cal alb. Folosirea elementelor: soarele, luna, marea. Despre omul cu care s-a măritat se spune foarte puțin, el fiind doar un pretext care să-i țină pe cei doi îndrăgostiți despărțiți.

În timp ce lua grăbită notițe, ridică privirea și îl văzu pe Aidan privind-o îngândurat.

— Ce este?

— Mă atrage modul cum tot oscilezi înainte și-napoi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Când îți povestesc, ești relaxată și cu ochii visători, iar acum uită-te la tine, ce dreaptă și severă stai, numai spirit practic, așezând în micile tale compartimente fragmentele poveștii care te-a fermecat.

— Tocmai despre asta e vorba. Și nu aveam ochii visători.

— Pe-asta eu o știu mai bine, nu-i așa, de vreme ce te priveam.

Glasul i se încălzi din nou, inundând-o toată.

— Ai ochi de zeiță a mării, Jude Frances. Mari și de un verde cețos. I-am văzut în minte chiar și când tu nu erai prin preajmă. Ce zici de asta?

— Zic că ai o limbă vicleană.

Se ridică, neavând habar ce voia să facă.

În lipsă de altceva, duse ceainicul înapoi pe aragaz.

— Motiv pentru care spui poveștile într-un mod deosebit de interesant. Aș dori să mai ascult și altele, să le coordoneze cu cele pe

care le știu de la bunica mea și din alte surse.

Se răsuci în loc și tresări, când observă că Aidan venise chiar în spatele ei.

— Ce faci?

— Pe moment, nimic.

Aha, te-am încolțit, așa-i? adăugă el în gând, dar continuă cu nepăsare:

— Îmi face destulă plăcere să-ți spun povești

Cu o mișcare lină, își rezemă mâinile pe marginea aragazului, de-o parte și de alta a ei.

— Și dacă te tentează, poți veni la mine-n cârciumă într-o seară liniștită, ca să-i găsești și pe alții care vor face același lucru.

— Da...

Panica i se zbătea în stomac, cu aripi de liliac.

— E o idee bună. Ar trebui să...

— Te-ai simțit bine aseară? Ți-a plăcut muzica?

— Mmmmm.

Mirosea a ploaie și a bărbat. Jude nu știa ce să mai facă, unde să-și țină mâinile.

— Da. Muzica a fost excelentă.

— Spui asta fiindcă nu știi melodiile?

Ajunsese aproape, foarte aproape, și putea distinge un inel subțire chihlimbariu între negrul mătăsos al pupilelor ei și verdele cețos al irișilor.

— A, pe unele le știu. Mai vrei ceai?

— Nu m-ar deranja. Atunci, de ce n-ai cântat?

— Să cânt?

Gâtul i era uscat ca nisipul, un deșert plin numai de nervi.

— Am stat cu ochii pe tine, aproape tot timpul. N-ai cântat niciodată, nici corurile, nici versurile.

— Da, mă rog... N-am cântat.

Zău că trebuia să se miște de-acolo. Îi lua tot aerul.

— Nu cânt, decât când sunt nervoasă.

— Deci, e adevărat?

Privindu-i fața, se apropie și mai mult, potrivindu-și uimitor de bine trupul peste a ei.

Acum știa ce putea face cu mâinile. Se ridicară repede, proptindu-i-se pe piept.

— Ce faci?

— Mi-am pus în minte să te aud cântând, așa că te enervez.

Jude izbuti un râs bâlbâit, dar când încercă să-și schimbe poziția, nu reuși decât să se îndese și mai strâns în el.

— Aidan...

— Doar puțin nervoasă, murmură el și se aplecă, să-i muște ușurel

bărbia. Tremuri.

Încă o mușcătură, slabă și aţâţătoare.

— Stai cuminte, vreau să te întărât, nu să te sperii de moarte.

Le făcea pe amândouă. Inima i se zbătea în piept, îi bubuia în urechi. În timp ce el își croia încet drum de-a lungul maxilarului, mâinile ei rămaseră prinse pe zidul solid al pieptului. Și se simțea miraculos de slabă și feminină.

— Aidan, ești... Asta-i... Nu cred că...

— Deci, e bine, am avut o idee bună. Hai să nu gândim nici unul dintre noi, un minut.

Îi prinse între dinți buza de jos - partea ei minunat de cărnoasă și gingașă. Jude gemu, încet; ochii i se înceţoșară, întunecați. O suliță de poftă pură și necugetată îl străpunse drept până-n pântec.

— Isuse, că dulce mai ești.

Mâna lui se ridică de pe aragaz, urmărindu-i cu degetele clavicula. În timp ce o ținea în locul unde o dorea, îi cotropi gura. Gustând, apoi savurând, apoi desfătându-se cu aroma ei.

Chiar în timp ce Jude luneca spre abandon, Aidan își folosi dinții, făcând-o să-și piardă răsuflarea. Și intră mai adânc decât intenționase.

Și totuși, Jude tremura, aducându-l în starea unui vulcan pregătit să erupă, a unei furtuni gata să izbucnească. Mâinile lui rămăseseră imobilizate pe spatele ei, dar îi apucă între degete cămașa, strâns. Îl auzi murmurând ceva, o șoaptă pe sub zidul de sunet provocat de vuietul propriului ei sânge. Gura lui, atât de fierbinte, atât de iscusită, trupul, atât de tare și de puternic. Și mâinile, ușoare ca două aripi de fluture pe fața ei.

Nu putea face nimic, decât să dăruiască și să tot dăruiască, în vreme ce o parte șocantă și necunoscută din ea însăși o îndemna să și primească. Iar când Aidan se retrase, avu impresia că lumea ei se apleca și o răsturna afară. Rămase cu mâinile pe fața ei, așteptându-i ochii să se limpezească, să se deschidă. Nu dorise decât să guste, să savureze momentul. Să vadă. Dar, cumva, ajunsese dincolo de intenții, undeva la limita controlului.

— Mă lași să te am?

Ochii ei erau imenși, sticloși de nedumerire și plăcere. Și aproape că-l îngenuncheară. Senzația nu-i prea plăcea.

— Ce să... fac?

— Vino sus și culcă-te cu mine.

Șocul se produse cu o fracțiune de secundă înainte ca Jude să clatine din cap, simplu:

— Nu pot. Nu. E ceva total iresponsabil.

— Ai în America pe cineva cu jurământ?

— Cu jurământ?...

De ce nu voia creierul să-i funcționeze?

— A. Nu, nu sunt în relații cu nimeni.

Licărul scurt din ochii lui Aidan o făcu să se aplece mult pe spate.

— Dar asta nu înseamnă c-am să... Nu mă culc cu bărbații pe care abia îi cunosc.

— În momentul ăsta, simt că ne cunoaștem destul de bie.

— E doar o reacție fizică.

— Al dracului de-adevărat.

Și o sărută din nou, apăsat și fierbinte

— Nu pot să respir.

— Și eu am o mică problemă cu asta.

Contravenea tuturor instinctelor lui firești, dar totuși se retrase:

— Ei bine, ce ne facem, Jude Frances? Analizăm situația la nivel intelectual?

Poate că glasul lui mai păstra muzicalitatea irlandeză, dar putea totuși să biciuiască.

Pentru că lui Jude îi veni să se strâmbe, își îndreptă umerii.

— N-am să mă scuz pentru că n-am sărit cu tine drept în pat. Și dacă prefer să funcționez la nivel intelectual, asta-i treaba mea.

Aidan închise gura înainte de a-i scăpa un mârâit, apoi își înfundă mâinile în buzunare, începând să se plimbe prin mica încăpere.

— Întotdeauna trebuie să fii rezonabilă?

— Da.

Se opri, privind-o cu ochii îngustați, după care, spre totala ei nedumerire, își aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— Fir-ar să fie, Jude, dacă ai striga sau ai azvârli cu ceva, am pune de-o încăierare de toate frumusețea, pe care am termina-o luându-ne la trântă pe podeaua bucătăriei. Și, din partea mea, m-aș simți de-o mie de ori mai satisfăcut.

Jude își îngădui să respire încet.

— Nu strig, nu arunc cu lucruri și nu mă iau la trântă.

O privi arcuind o sprânceană:

— Niciodată?

— Niciodată.

De astă dată, zâmbetul lui fu iute, ca un fulger de haz provocator.

— Pun prinsoare că pot schimba asta.

Făcu un pas spre ea, clătinând din cap când Jude se retrase. Îi prinse între degete o șuviță de păr și trase de ea.

— Primești pariul?

— Nu, încercă ea un zâmbet ezitant. Nici pariuri nu pun.

— Umbli de colo-colo cu un nume ca Murray, și vrei să te cred că nu pariezi. Ești o dizgrație pentru neamul tău.

— Sunt o mărturie a educației mele.

— Eu pun banii întotdeauna pe neamuri.

Se clătină înapoi pe călcâie, privind-o lung.

— Ei, ar fi timpul s-o iau înapoi. O plimbare prin ploaie îmi va limpezi mintea.

Jude se mai calmă, în timp ce Aidan își lua haina din cuier.

— Nu te-ai supărat?

— Să mă supăr, de ce? o izbi șfichiuitor privirea lui, strălucitoare și intensă. Ai dreptul să spui nu, așa-i?

— Da, desigur, își drese ea glasul. Da, dar cred că un număr de bărbați s-ar fi supărat totuși.

— Deci, eu nu sunt un număr de bărbați, așa-i? Și, pe lângă asta, sunt hotărât să te am și te voi avea. Nu e musai să fie azi.

Îi mai aruncă un zâmbet, când Jude rămase cu gura căscată, apoi porni spre ușă.

— Gândește-te la asta, și la mine, Jude Frances, până pun mâna pe tine din nou.

Când ușa se închise în urma lui, Jude rămase neclintită.

Și deși încă se gândea la toate răspunsurile caustice, umilitoare, pline de spirit, pe care ar fi trebuit să i le dea, se gândea mult mai mult la ceea ce simțise în brațele lui.

Capitolul 7

Compilez povești, scrise Jude în jurnal, *și găsesc proiectul și mai interesant decât mă așteptasem. Benzile pe care mi le-a trimis bunica mea o aduc și pe ea aici. În timp ce le ascult, am aproape impresia că ar sta în fața mea. Sau, ceea ce e oarecum și mai plăcut, că aș fi din nou copil, iar ea ar veni să-mi spună o poveste la culcare.*

În prefața legendei lui Lady Gwen, declară că povestea asta nu mi-a spus-o niciodată. Probabil se înșeală, întrucât unele porțiuni din ea îmi erau familiare când mi-a relatat-o Aidan. În mod logic, am visat-o fiindcă aveam în subconștient amintirea poveștii, iar prezența mea în casă a activat-o.

Jude se opri din scris, bătând cu degetele în masă. Da, desigur, asta era. Se simțea mai bine acum, când o scrisese. Era exact exercițiul pe care îl dădea întotdeauna studenților ei din anul întâi.

Să-și scrie gândurile despre o anumită problemă sau dilemă, în stil colocvial, fără nici o inhibiție. Apoi să se așeze, să le citească și să exploreze răspunsurile pe care le găseau.

Atunci, de ce nu consemnase întâlnirea cu Aidan în jurnal? Nu scrisese nimic despre modul cum o înghesuise între aragaz și trupul lui, cum gustase din ea ca dintr-o delicatesă. Nici un cuvânt despre ceea ce simțise sau gândise.

O, Doamne. Simpla amintire a momentului îi dădea palpitații la inimă.

Făcea parte din experiența ei, la urma urmei, iar jurnalul era destinat să includă experiențele, gândurile și sentimentele despre acestea.

Nu voia să-și cunoască gândurile și sentimentele, își reaminti ea. De fiecare dată când încerca să se gândească la ele într-un mod rezonabil, acele sentimente o luau în stăpânirea lor, făcându-i mințile terci.

— Și-n plus, nici nu sunt relevante, adăugă ea, cu voce tare.

Pufni zgomotos, își rulă umerii și reveni cu degetele pe taste.

A fost interesant de remarcat că versiunea bunicii mele despre legenda lui Lady Gwen era aproape aceeași cu a lui Aidan. Expunerea fiecăruia a fost definită de povestitor, dar personajele, detaliile și tonul povestirii erau paralele.

Este un caz clar de tradiție orală abilă și îndelung exersată, care indică o populație care respectă îndeajuns arta pentru a o menține cât mai pură posibil. De asemenea, îmi indică mie, din punct de vedere psihologic, cum devine o povestire legendă, iar legenda ajunge să fie acceptată ca adevăr. Mintea aude, iar și iar, aceeași poveste, cu același ritm și același ton, și începe s-o accepte ca pe o realitate.

Îi visez.

Jude se opri din nou, privind spre display. Nu voise să scrie aceste ultime cuvinte. Gândul i se strecurase în minte, ieșind prin degete.

Dar era adevărat, nu? Acum îi visa aproape în fiecare noapte - prințul pe calul alb înaripat, care semăna remarcabil de mult cu bărbatul pe care-l întâlnise lângă mormântul lui Maude. Femeia cu ochi gravi, a cărei față era o reflectare a celei pe care i se părea c-o văzuse - pe care *o văzuse*, se corectă Jude - în fereastra casei.

Desigur, le cunoștea pe aceste fețe din subconștient. Era absolut firesc. Se spunea că evenimentele din poveste se întâmplaseră în jurul casei unde locuia ea, deci era normal ca germenii să fi fost sădiți și să înflorească în visuri.

Nici un motiv de surprindere sau îngrijorare.

Totuși, conchise că nu avea stare pentru consemnări în jurnal sau exerciții, așa că închise computerul. De duminică încoace, rămăsese pe lângă casă - ca să lucreze, se încredință ea. Nu ca să evite pe cineva. Și, deși munca o satisfăcea, o alimenta într-un fel, era timpul să mai și iasă.

Putea merge la Waterford, după cumpărături și cărțile acelea de grădinărit. Putea să exploreze mai mult regiunea, nu doar să umble printre colinele și câmpiile din apropierea casei. Desigur, cu cât circula mai mult cu mașina, cu atât avea să se familiarizeze mai mult cu șofatul în Irlanda.

Solitudinea, își aminti ea, era liniștitoare. Dar putea fi și înăbușitoare.

Și te putea face să uiți. Nu fusese nevoită să consulte calendarul chiar în acea dimineață, ca să se asigure dacă era miercuri sau joi? Afară, își spuse, în timp ce-și căuta poșeta și cheile. Să exploreze, să târguiască, să caute oameni.

Să facă fotografii, mai adăugă, îndesându-și aparatul în geantă, pentru a i le trimite bunicii sale, odată cu următoarea scrisoare acasă.

Poate avea să întârzie la o cină plăcută în oraș.

Dar, în clipa când ieși, își dădu seama că aici dorea să întârzie, în grădina frumoasă cu vedere spre câmpiile verzi, munții umbroși și falezele sălbatice.

Ce rău era dacă mai petrecea doar o jumătate de oră plivind buruienile, înainte de plecare? Bine, nu era îmbrăcată pentru grădină -

ei și? Știa sau nu știa cum să-și spele singură rufele?

Cu excepția puloverului care intrase la apă, ajungând ca pentru păpuși, micul experiment îi reușise de minune.

Bine, nu știa să deosebească o buruiană de o margaretă. Trebuia să învețe, nu? Doar n-avea să smulgă o plantă care arăta frumos.

Aerul era atât de blând, lumina atât de fermecătoare, norii atât de albi și pufoși.

Când cățeaua galbenă apăru să-i zburde la poartă, se dădu bătută. Doar o jumătate de oră, își făgădui, în timp ce se ducea să-i deschidă.

O delectă cu mângâieri și scărpinări, până când cățeaua aproape se dizolvă la picioarele ei, într-o baltă de răsfăț.

— Caesar și Cleo nu mă lasă niciodată să-i mângâi, murmură ea, cu gândul la pisicile năzuroase ale mamei sale. Sunt prea demni.

Apoi râse, când cățeaua se tolăni pe spate, cu burta în sus.

— Tu n-ai pic de demnitate. Asta-mi place la tine.

Reținu să includă pe lista de cumpărături mâncare pentru câini, când pe drum apăru hurducându-se camioneta Brennei, pentru a coti pe aleea ei.

— Deci, ai făcut cunoștință cu Betty.

— Așa o cheamă?

Jude speră că zâmbetul să nu-i fie la fel de prostesc pe cât și-l simțea pe față, în timp ce cățeaua își frecă nasul în palma ei.

— E foarte prietenoasă.

— A, are o mare slăbiciune pentru doamne, în special.

Împreunându-și antebrațele pe fereastra deschisă a mașinii, Brenna se rezemă cu bărbia peste ele. Nu înțelegea de ce Jude părea rușinată că fusese surprinsă mângâind un câine.

— Deci, îți plac câinii, așa-i?

— Se pare că da.

— Dacă începe să abuzeze de bunăvoința ta, dă-o afară pe poartă și-o să vină singură acasă. Betty a noastră simte când omul e slab și nu se codește să profite.

— E o prietenă minunată. Dar cred că mama ta îi simte lipsa.

— Are altele pe cap, în clipa asta, decât prezența lui Betty. Iar i s-a stricat frigiderul. Mă duc să i-l repar. Săptămâna asta nu te-am văzut la cârciumă.

— Aa. Nu, am lucrat. N-am ieșit deloc din casă.

— Dar azi te pregăteai să pleci, arătă ea cu capul spre poșeta lui Jude.

— Îmi ziceam să mă duc până la Waterford, să caut cărțile alea de grădinărit.

— A, da' nu-i nevoie să faci atâta drum, decât dacă ții cu tot dinadinsul. Vino la noi și discută cu maică-mea, până meșteresc eu la frigider. O să-i facă plăcere și, așa, n-o să mă bată la cap cu întrebări.

— Nu se așteaptă la vizite. N-aș vrea să...

— Ușa e deschisă întotdeauna.

Femeia asta era interesantă, își zise Brenna. Și abia dacă spunea mai mult decât un șir de cuvinte o dată - și pe alea, numai dacă i le smulgeai cu cleștele. Dacă putea cineva s-o descoasă, după părerea Brennei, aceea era Mollie O'Toole.

— Haide, hopa sus, adăugă ea, după care fluieră cățeaua.

Betty lătră o dată, veselă, apoi alergă spre mașină și sări pe bancheta din spate.

Jude căută o scuză politicoasă, dar nu-i veneau în minte decât refuzuri cusute cu ață albă. Zâmbind fără chef, trase zăvorul porții și ocoli camioneta spre locul din stânga.

— Ești sigură că nu deranjez?

— Nici un pic, îi zâmbi Brenna mulțumită, așteptând-o să se urce, după care ieși în marșarier de pe alee.

— Doamne!

— Ce-i?

Brenna frână brusc, silind-o pe Jude să se rezeme cu palmele de bord. Nu avusese timp să-și încheie centura de siguranță.

— Nu... ăă...

Trăgându-și răsuflarea, Jude se încinse repede cu centura.

— Nu te gândești că ar putea veni o mașină?

Brenna râse, cu hohote chicotitoare, apoi o bătu prietenește pe umăr:

— Păi n-a venit nici una, nu-i așa? Nu-ți face griji, cu mine n-ai să pățești nimic. Ce pantofi frumoși ai, adăugă ea, deși nu-i găsea nici pe departe la fel de comozi ca o pereche de cizme solide. Darcy a pus pariu că-s făcuți în Italia. Așa e?

— Ăă...

Încruntându-se vag, Jude își privi pantofii negri, cu tocuri plate.

— De fapt, da.

— Are ochi pentru modă, Darcy a noastră. Îi place să răsfoiască revistele și alte alea. Le visa, încă de pe vremea când eram puștoaice.

— E foarte frumoasă.

— Ba bine că nu. În familia Gallagher sunt numai oameni chipeși și de soi.

— Ciudat, că niște oameni atât de atrăgători nu au relații intime cu nimeni. Mai ales.

Chiar în timp ce o spunea, cât putea de indiferent, își reproșă faptul că se amestecă.

— Pe Darcy n-o interesează băieții din partea locului, niciodată n-au interesat-o. Mai mult decât pentru câte un flirt, vreau să zică. Iar Aidan...

Arătă cu capul peste umăr.

— De când s-a întors, parcă s-a însurat cu cârciuma. Altfel, omul e foarte discret. Cât despre Shawn...

Fruntea i se adumbri, mohorâtă, în timp ce înscria mașina pe aleea casei sale.

— El nu vede pădurea din cauza copacilor, dacă vrei să știi părerea mea.

Cățeaua sări din camionetă și o luă la fugă spre spatele casei.

În timp ce cobora și ea, Brenna se însenină la față.

— Dacă vrei să faci cumpărături în Waterford City, sau în Dublin, vorbește cu Darcy. Nimic nu-i place mai mult decât să hoinărească prin magazine, să probeze haine și pantofi și să se joace cu fardurile și pudra. Dar dacă începe să-ți fumege soba, sau să-ți plouă prin tavan...

Îi făcu cu ochiul:

— Cheamă-mă pe mine.

În fața ușii creșteau laolaltă nenumărate flori, într-o aglomerare de culori și forme, cățărându-se încâlcite pe o boltă și revărsându-se vesel din ghivece simple de ceramică roșie.

Păreau să crească în voie, dar intrarea în casă inspira o ordine aproape pedantă. Pragul era atât de curat, încât putea fi folosit ca masă de operație. Jude se strâmbă involuntar, când Brenna, nepăsătoare, lăsă pe el urme de noroi.

— Mama! răsună vocea ei, în holul frumos decorat, spre scara dispusă oblic, în timp ce o pisică cenușie și grasă apărea pe-o ușă, ca să i se gudure la picioare. Am adus musafiri.

Casa avea un miros feminin, fu prima impresie a lui Jude. Nu numai a flori, sau a lac, ci aroma subtilă a feminității - parfum, ruj, șampon - acea mireasmă dulceagă pe care o răspândesc adesea în jur fetele și femeile tinere.

O ținea minte din colegiu și se întrebă dacă oare din această pricină simți un nod în stomac. Fusese atât de stângace și deplasată, printre toate acele tinere încrezătoare și nepăsătoare.

— Mary Brenna O'Toole, când m-o lăsa auzul, am să te-anunț, și-atunci n-ai decât să strigi la mine cât poftești.

Mollie intră în hol, scoțându-și șorțul scurt roz. Era o femeie îndesată, nu mai înaltă decât fiica ei, dar cu siguranță mai lată. Avea părul doar o idee mai puțin strălucitor decât al Brennei, însă mult mai îngrijit. Pe fața ei rotundă și drăguță se vedea un zâmbet binevoitor, iar în ochii verzi prietenoși se citea ospitalitatea încă dinainte de a întinde mâna.

— Deci, ai adus-o pe domnișoara Murray să mă cunoască. Semeni cu bunica mata, draga de ea. Încântată de cunoștință.

— Vă mulțumesc.

Mâna care o strânse pe a lui Jude era puternică și înăsprită după o viață întreagă de gospodărie.

— Sper că nu v-am prins într-un moment nepotrivit.

— Deloc. Dacă nu-i una, atunci sigur e alta, la noi în casa O'Toole. Poftește și ia loc în salon, da? Eu mă duc să fac un ceai.

— Nu vreau să vă deranjați.

— Nici un deranj, o strânse încurajator Mollie de umăr, cum ar fi făcut cu oricare dintre fetele ei, dacă se simțeau nelalocul lor. Ai să-mi ții companie cât timp o sta fătuca asta la bucătărie, bocănind și suduind. Brenna, ți-o spun și ție, la fel cum am să-i spun și lui taică-tău, când am să pun mâna pe el. E timpul ca frigiderul ăla să fie scos afară din casa mea și adus altul în locul lui.

— Pot să-l repar.

— Așa spuneți amândoi, încontinuu, clătină ea din cap, în timp ce-o conducea pe Jude în salonul din față, cu fotoliile sale și florile proaspăt culese. Asta mi-i crucea, domnișoară Murray, s-am parte-n familie numai de oameni cu mâini îndemânatice, că așa în veci nu se mai aruncă nimic. Tot mereu, „pot să-l repar", sau „las-că-mi trebuie". Instaleaz-o comod pe domnișoara Murray, Brenna, până văd eu de ceai. Pe urmă, poți să te-apuci de treabă.

— Bine, dar *pot* să-l repar, mormăi Brenna, când mama ei ieși. Și dacă nu pot, tot e bun pentru piese, nu?

— Ce piese?

Brenna întoarse capul, zâmbindu-i:

— A, una, alta, ailaltă. Și zi așa, am auzit că Jack Brennan a venit să-și prezinte scuzele cu un pumn de panseluțe, duminica trecută.

— Într-adevăr, se așeză Jude pe scaun, privind cu oarecare invidie cât de comod se tolănea Brenna pe al ei. Era foarte dulce și încurcat. Aidan nu trebuia să-l silească.

— Era un mod de a-i plăti buza umflată, se răsuci Brenna pe scaun, încrucișându-și picioarele la glezne. Cum o fi reușit? Rareori se întâmplă ca un pumn îngreunat de whisky să-l atingă pe Aidan Gallagher.

— Din vina mea, cred. Am strigat...

Ai urlat, se corectă Jude în sinea ei, dezgustată. Probabil i-am distras atenția și imediat s-a pomenit c-un pumn în față și gura plină de sânge. În viața mea n-am mai văzut așa ceva.

— Ei, nu zău?

Fascinată, Brenna își țuguie buzele. Chiar și crescând într-o casă plină de femei, tot mai asistase la câte un schimb de pumni. Adesea, chiar ai ei înșăși.

— În Chicago nu se caftește nimeni, când și când?

Termenul o făcu pe Jude să zâmbească, cu gândul, cine știe de ce, la baseball.

— În cartierul meu, nu, murmură ea. Aidan se bate des cu clienții?

— Nu, deloc, deși a avut și el parte de încăierări destule, la vremea

lui. În ultima vreme, dacă vreunul întrece măsura și-i vin dracii, Aidan îl ia cu binișorul. Oricum, cei mai mulți nici nu vor să-l pocnească. Ai lui Gallagher sunt renumiți pentru toanele lor proaste și iuțeala la mânie.

— Spre deosebire de ai lui O'Toole, replică sec Mollie, în timp ce intră cu ceaiul pe tavă. Care-s veseli ca soarele, zi și noapte.

— Ăsta-i adevărul, sări Brenna în picioare, trântind un sărut zgomotos pe obrazul mamei sale. Merg să văd ce-i cu frigiderul, mama, și-am să ți-l fac ca nou.

— N-a mai mers ca nou de când s-a născut Alice Mae, care vara asta face cinșpe ani. Hai, du-te până nu se-acrește laptele.

După ce Brenna ieși, Mollie continuă:

— Fată bună, Brenna noastră. Toate fetele mele sunt așa. Iei și câțiva biscuiți la ceai, domnișoară Murray? Ieri i-am copt.

— Mulțumesc. Și, vă rog, numiți-mă Jude.

— Bine, și-atunci poți și tu să-mi zici Mollie. E plăcut să avem din nou o vecină la Faerie Hill Cottage. Tare s-ar mai bucura bătrâna Maude că ai venit și nu stă casa pustie. Nu nu, tu nu capeți nimic, grăsane! i se adresă Mollie motanului, care sărise pe brațul fotoliului. Îl împinse jos, dar nu înainte de a-l scărpina între urechi.

— Aveți o casă minunată. Îmi place să mă uit la ea când mă plimb.

— E un talmeș-balmeș, dar ne convine.

Mollie turnă ceaiul în ceștile bune de porțelan, zâmbind în timp ce punea ceainicul la loc.

— Mick al meu venea mereu cu idei să mai adăugăm o cameră ici, alta colo, iar când Brenna a crescut destul de mare ca să dea cu ciocanul, s-au înhăitat amândoi contra mea și-au început să facă pe-aici tot ce-i tăia capul.

— Cu atât de mulți copii, aveți nevoie de spațiu, comentă Jude, luând ceaiul și două fursecuri aurii cu zahăr. Brenna mi-a spus că ai cinci fete.

— Cinci, care uneori par douăzeci, când se vântură toate prin jur. Brenna e cea mai mare și slăbiciunea lui taică-său. Maureen se mărită la toamnă și ne scoate din minți pe toți cu ciorovăielile cu omul ei, iar Patty tocmai s-a logodit cu Kevin Riley și nu mă îndoiesc c-o să ne facă aceleași mizerii ca Maureen, nu peste mult. Pe urmă, Mary Kate e la universitate la Dublin, unde studiază, ce să vezi, tocmai computerele. Și micuța Alice Mae, mezina, își petrece tot timpul cu animalele și-ncearcă să-mi aducă în casă toate păsările cu câte-o aripă ruptă din Comitatul Waterford.

Tăcu un moment.

— Și când nu le am aici, la ordine, mi-e un dor cumplit de ele. Cum nu mă îndoiesc că-i e și mamei tale de tine, acum c-ai plecat așa de departe de casă.

Jude scoase un sunet echivoc.

Era sigură că mama ei se gândea la ea, dar să-i fie efectiv dor? Nu-și putea închipui, când știa ce program avea.

— Aș zice...

Jude se întrerupse, holbând ochii, când din spatele casei răsună un șir de înjurături cumplite.

— Lua-te-ar dracu' să te ia de javră-mpuțită! Ia vezi, că mă bate gându' să te-azvârl cu mâna mea de pe faleză, namilă bună de nimic ce ești!

— Brenna l-a moștenit pe taică-său și în alte privințe, continuă Mollie, umplând cu o grație ceașca de ceai, în timp ce ocările și amenințările erau punctate de bubuituri și trosnete. E o fată bună, deșteaptă, dar cam iute la mânie. Așa, și mi-a zis că te interesează florile.

— Da...

Jude își drese vocea, în timp ce înjurăturile continuau.

— Adică, nu mă prea pricep la grădinărit, dar vreau să îngrijesc florile din curtea casei. Aveam de gând să cumpăr niște cărți.

— Bravo, foarte bine. Din cărți poți învăța multe, deși Brenna ar prefera să stea legată cu fața-n jos pe-un mușuroi de furnici, decât să citească despre cum merg unele și altele. Preferă să le facă țăndări cu mâinile ei. Totuși, și eu sunt destul de îndemânatică în grădină. Poate ai vrea să faci o plimbare cu mine, să vezi ce-am făcut. Pe urmă, poți să-mi spui ce ai nevoie să știi.

Jude își puse ceașca pe masă.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Perfect. S-o lăsăm pe Brenna în pace, ca să zguduie casa în voie fără grija c-o să ni se dărâme în cap.

Se ridică, ezitând.

— Aș putea să-ți văd și eu mâinile?

— Mâinile mele?

Nedumerită, Jude le întinse, pentru a-i fi apucate ferm.

— Seamănă cu mâinile bătrânei Maude. Desigur, ale ei erau bătrâne și butucănoase de artrită, dar le avea înguste și fine, și cred că în tinerețe degetele-i erau la fel de lungi și drepte ca ale tale. Ai să faci treabă bună, Jude.

Îi mai ținu un moment mâinile, privind-o în ochi.

— Ai mâini bune pentru grădinărit.

— Și eu vreau să reușesc, răspunse Jude, spre propria ei surprindere.

Ochii lui Mollie deveniră mai calzi.

— Atunci, vei reuși.

Următoarea oră fu o plăcere pură. Sfiala și reținerea i se risipiră, în timp ce Jude cădea sub vraja florilor și a răbdării înnăscute a lui

Mollie.

Frunzele acelea ca penele erau de nemțișor, despre care Mollie spunea că înflorea în culori arătoase și blânde, iar fermecătoarele trompete bicolore erau căldărușe.

Prin jur, dansau în voie flori cu nume ciudate și atrăgătoare, ca inișor, garoafe, tremurătoare și melisă de grădină.

Știa că avea să uite numele, sau să le încurce, dar era o minune să i se arate care înfloreau primăvara și care vara.

Care erau rezistente, și care plăpânde. Care atrăgeau albinele și fluturii. Nu se simțea prost punând întrebări despre lucruri care nu se îndoia că erau copilăresc de elementare.

Mollie zâmbea sau dădea doar din cap și îi explica:

— Cu bătrâna Maude făceam fel de fel de schimburi, bulbi, răsaduri sau semințe. Așa că și tu le ai acasă pe cele mai multe de-aici. Ei îi plăceau florile romantice, iar mie, cele vesele. Așa că amândouă am ajuns să avem și de unele, și de altele. Într-o zi, am să trec pe la tine, dacă nu te superi, să arunc o privire ca să văd dacă e nevoie să mai faci câte ceva în plus.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare, mai ales când știu ce ocupată ești.

— Ești o fată bună, Jude, și-mi place să-mi petrec timpul cu tine, din când în când, în grădină. Și ești destul de lustruită. Nu m-ar deranja deloc să se prindă și de Brenna mea puțintel. Are o inimă cât casa și o minte isteață, dar e cam necioplită.

Privirea lui Mollie trecu peste umărul lui Jude, după care oftă.

— Vorbești de lup... Ai omorât în sfârșit fiara, vasăzică, Mary Brenna?

— Am avut o adevărată luptă, o bătălie cu sudoare și lacrimi, dar am învins, răspunse Brenna, apărând de după casă. Avea obrazul mânjit de unsoare și o crustă de sânge uscat pe nodurile degetelor de la mâna stângă. Îi dau drumul acum, mama.

— Ce naiba, fato, știi doar că vreau unul nou.

— A, dar ăstuia i-au mai rămas ani de zile de trăit. Am promis să trec pe la Betsy Clooney ca să-i repar ferestrele. Vii cu mine, Jude, sau vrei să mai stai un timp?

— Ar trebui să mă întorc. M-am simțit foarte bine, Mollie. Îți mulțumesc.

— Poți să mai vii ori de câte ori ți se face urât.

— Voi veni. A, mi-am lăsat poșeta în casă. Dau o fugă s-o iau, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Du-te.

Mollie așteptă până când ușa se închise.

— I-e sete, murmură ea.

— Sete de ce, mama?

— De făcut. De dres. Dar se teme să nu bea prea repede. E mai

înțelept să le iei pe toate cu înghițituri mici, dar din când în când...

— Din ce zice Darcy, se pare că Aidan a luat-o la ochi.

— A, chiar așa? înălță Mollie din sprâncene spre fiica ei, amuzată. Asta ar fi o dușcă iute și delicioasă, nu?

— Darcy mi-a spus că l-a spionat odată când îi făcea curte fetei lui Duffy, și când a terminat cu sărutările, fetișcana se clătina pe picioare ca beată.

— Nu se cade ca Darcy să-și pândească frații, replică Mollie înțepată, după care o privi din nou pe Brenna. Care fată a lui Duffy? Lasă, că-mi spui mai târziu, se grăbi ea să adauge, când Jude ieși din casă.

— Deci, ți-a plăcut vizita, începu Brenna, după ce se așezară în camionetă.

— Mama ta e minunată.

Impulsiv, Jude se întoarse să-i facă un semn cu mâna, în timp ce Brenna demara cu viteza și entuziasmul ei dintotdeauna.

— N-am să țin minte nici jumătate din tot ce mi-a spus despre grădinărit, dar e un început bun.

— Îi va plăcea să stea cu tine de vorbă. Patty are mână bună cu florile, dar în ultima vreme umblă cu capul în nori după Kevin Riley și își petrece mai tot timpul oftând, cu ochii-n bagdadie.

— E foarte mândră de tine și de surorile tale.

— Face parte din meseria de mamă.

— Da, dar nu are întotdeauna efect bun. Tu probabil te-ai obișnuit, așa că nu mai prea observi, însă e un spectacol minunat.

— Tu, fiind ceea ce ești, reflectă Brenna, dai mai multă atenție lucrurilor ăstora. Ai învățat-o, sau o ai în tine?

— Și una și alta, cred - la fel cum am observat cât de mândră era că ai reușit să repari frigiderul, oricât zicea ea că sperase să nu poți.

Brenna o privi în ochi, râzând:

— De data asta, am fost cât pe ce să nu mai reușesc, lua-l-ar dracu' de rablă mofturoasă. Dar problema e că tatăl meu a încheiat un târg pentru unul nou nouț, și zău că-i de toată frumusețea. Însă nu putem semna actele, ca să ni-l trimită, încă o săptămână, două. Așa că, dacă vrem să nu pierdem plăcerea surprizei, nenorocitul ăsta trebuie să mai reziste puțin.

— Ce frumos.

Lui Jude îi plăcea enorm ideea. Încercă să-și imagineze reacția mamei sale, dacă tatăl ei i-ar fi făcut o surpriză cu un frigider nou.

Nedumerire, își imagină ea, și nu puțină indignare. Chicoti, amuzată de idee.

— Dacă eu i-aș face cadou mamei mele un aparat mare de uz casnic, ar crede că mi-am pierdut mințile.

— Dar, din câte-mi amintesc, mama ta are o meserie.

— Are, într-adevăr, și este foarte pricepută. Dar și mama ta e o profesionistă. Mamă de profesie.

Brenna clipi din ochi, după care aceștia i se luminară de plăcere amuzată.

— A, tare-o să-i mai placă asta. Neapărat am s-o păstrez pentru data viitoare când va fi gata să-mi tragă un șut în fund pentru cine știe ce. E, da' ia uite cine se plimbă pe drum, chipeș ca doi draci și la fel de periculos.

Chiar în timp ce delicioasa relaxare a lui Jude se comprima într-un bulgăre de tensiune cleioasă, Brenna frână în dreptul aleii înguste din fața casei, aplecându-se afară să-i strige lui Aidan:

— Ce faci, haimana?

— Gata, s-a terminat, îi făcu el cu ochiul, luându-i mâna întinsă pe fereastră pentru a-i examina degetele julite. Acum ce-ai mai pățit?

— M-a mușcat javra aia turbată de frigider.

Aidan țistui din limbă, ridicând julitura la buze. Privirea însă i se abătu spre Jude.

— Și încotro se îndreaptă cele două frumoase domnișoare?

— Tocmai o aduceam pe Jude înapoi după o vizită la maică-mea, și mă duc la Betsy Clooney să-i bat cu ciocanul în ferestre.

— Dacă tu sau tatăl tău aveți timp mâine, aragazul de la cârciumă iarăși face nazuri, iar pe Shawn l-au apucat toți dracii.

— O să-i aruncăm o privire, unul din noi.

— Mulțumesc. Atunci, îți iau eu în primire pasagera.

— Să ai grijă de ea, mai spuse Brenna, în timp ce Aidan ocolea mașina. Îmi place tare mult.

— Și mie, răspunse el, deschizând ușa, după care întinse o mână. Dar o cam enervez. Nu-i așa, Jude Frances?

— În nici un caz.

Începu să coboare, și imediat se alese praful de toată eleganța degajată pe care o sperase, când fu smucită înapoi de centura de siguranță; uitase să și-o descheie. Înainte de a apuca să-și ducă mâinile la cataramă, Aidan o desprinse el însuși, apoi o apucă simplu de talie și o coborî pe sus.

Întrucât acest gest îi înnodă limba, nu reuși să-i mai mulțumească încă o dată Brennei, înainte ca tânăra, făcându-i zâmbitoare cu mâna, să lanseze mașina în lungul drumului.

— Ca un demon conduce, fata asta.

Clătinând din cap, Aidan îi dădu drumul lui Jude, numai pentru a o apuca de mâini.

— N-ai mai trecut pe la cârciumă toată săptămâna.

— Am fost ocupată.

— Acum nu mai ești atât de ocupată.

— Ba da, de fapt ar trebui să...

— ...Să mă inviți în casă și să-mi faci un sandviș.

Când o văzu privindu-l cu gura căscată, izbucni în râs.

— Sau, în lipsă, să vii cu mine la o plimbare. E o zi minunată pentru plimbări. N-am să te sărut decât dacă vrei, în caz că asta te îngrijorează.

— Nu sunt îngrijorată.

— Atunci e bine, își coborî capul și ajunsese la un centimetru de a-și satisface plăcerea, când Jude dădu înapoi, împiedicată.

— Nu asta am vrut să spun.

— Mă temeam..

Însă se retrase și el.

— Atunci, doar o plimbare. Ai fost la Tower Hill să vezi catedrala?

— Nu, nu încă.

— Cum, tocmai tu, cu mintea ta curioasă? Bine, o vom lua într-acolo și-am să-ți spun o poveste pentru articolul tău.

— N-am reportofonul la mine.

Încet, îi ridică una dintre mâinile pe care încă i le mai ținea într-ale lui și-i atinse cu buzele nodurile degetelor.

— Atunci, voi alege o poveste simplă, ca s-o ții minte ușor.

Capitolul 8

Avusese dreptate. Era o zi ideală pentru plimbări. Atmosfera strălucea ca o perlă luminată pe dinăuntru, cu o undă de umezeală.

Aidan putea să vadă, peste colinele și câmpiile care se unduiau spre munți, o perdea argintie subțire care însemna, cu siguranță, ploaie.

Razele soarelui șiroiau valuri-valuri, ca un aur lichid prin argint topit. Era genul acela de zi care cerea curcubeie.

Briza abia adia prin văzduh, făcând să fluture frunzele ce-și închideau nuanțele verzi spre începutul verii, înconjurând-o cu mireasma de verdeață.

Aidan o ținea de mână destins, cu un familiarism nepăsător care o făcea să se simtă bine.

Relaxată, la largul ei - pur și simplu bine. De pe buzele lui se rostogoleau cuvinte, fermecând-o.

— Odată, se spune, a fost o tânără fecioară. Frumoasă ca un vis era la față, cu pielea albă și limpede ca laptele, părul negru ca miezul de noapte și ochii albaștri ca un lac. Dar mai fermecătoare decât frumusețea îi era purtarea, căci bună la suflet mai era. Și chiar mai minunată decât purtarea era frumusețea vocii ei. Când cânta, păsările se opreau s-o asculte și îngerii zâmbeau.

În timp ce urcau colina, marea începu să cânte, ca un fundal al poveștii - sau, cel puțin, așa se părea.

— Multe erau diminețile când cântecul ei plutea peste coline, iar veselia lui se lua la întrecere cu soarele, continuă Aidan, trăgând-o după el pe cărare.

În timp ce mergeau, briza se înteți, zbenguindu-se voioasă peste mare și stânci.

— Iar viersul și încântarea sa au stârnit pizma unei vrăjitoare.

— Întotdeauna intervine acel neprevăzut, comentă Jude, făcându-l să chicotească.

— Sigur, și cu cât e mai neprevăzut, cu atât povestea e mai interesantă. Ei, și această vrăjitoare era neagră la inimă și-și folosea în scopuri rele puterile. Acrea laptele dimineața și făcea plasele pescarilor să iasă din apă goale. Deși își putea folosi meșteșugul pentru a-și înfrumuseța fața spurcată, când deschidea gura să cânte, până și orăcăielile broaștelor erau mai melodioase. O ura pe față pentru harul ei muzical, așa că a vrăjit-o, luându-i graiul.

— Dar exista un leac - ceva în legătură cu un prinț chipeș?

— A, erau leacuri, pentru că răul trebuie să se înfrunte întotdeauna cu binele.

Jude zâmbi, fiind convinsă și ea de același lucru. În pofida oricărei logici, credea în fericirea până la adânci bătrâneți.

Iar aceste lucruri păreau mai mult decât plauzibile aici, în această lume cu faleze și iarbă verde, cu marea și traulerele roșii de pescuit plutind peste valurile ei albastre, cu mâini ferme strângându-i-le pe ale ei.

— Fata a fost osândită la tăcere, nemaiputând să-și împărtășească fericirea din inimă prin cântec, pe care vrăjitoarea l-a închis într-o casetă de argint, încuiată cu o cheie de argint. Și, în casetă, vocea fetei cânta plângând.

— De ce sunt poveștile irlandeze întotdeauna atât de triste?

— Așa sunt? întrebă el, părând sincer surprins. Asta nu e atât tristă cât... emoționantă. De obicei, poezia nu răsare din fericire, nu-i așa, ci din tristeți.

— Cred că ai dreptate, își aranjă ea absentă părul răvășit de vânt. Și mai departe ce s-a întâmplat?

— Ei, am să-ți spun. Timp de cinci ani, fata s-a plimbat pe aceste dealuri și câmpii, și pe falezele pe unde ne plimbăm noi acum. Asculta cântecele păsărilor, muzica vântului prin iarbă, bătăile de tobă ale mării. Și le aduna pe toate acestea în ea, în timp ce vrăjitoarea tăinuia bucuria, pasiunea și puritatea din vocea fetei în caseta de argint, ca să nu le poată asculta decât ea.

Când ajunseră pe culmea colinei, la umbra vechii catedrale, cu lancea groasă a turnului rotund, Aidan se întoarse spre Jude, înlăturându-i cu degetele părul din jurul feței.

— Ce s-a întâmplat în continuare? o întrebă el.

— Poftim?

— Spune-mi ce s-a întâmplat mai departe.

— Dar e povestea ta.

Aidan se aplecă spre floricelele albe care se chinuiau să crească prin crăpăturile pietrelor răsturnate. Culese una și i-o potrivi în păr.

— Spune-mi, Jude Frances, ce-ai vrea să se întâmple în continuare?

Jude începu să-și ridice mâna spre floare, dar Aidan i-o prinse, înălțând o sprânceană.

După ce stătu un moment pe gânduri, ridică din umeri.

— Păi, într-o zi, peste coline a apărut călare un tânăr chipeș. Calul lui mare și alb era obosit, iar armura, tocită și îndoită. Se rătăcise, rănit în luptă, departe de casă.

Îl și vedea, dacă închidea ochii. Pădurea și umbrele, războinicul rănit, chinuit de dorul de casă.

— În timp ce mergea prin pădure, cețurile se învolburau, așa că nu

auzea decât respirația trudită a calului și bătăile inimii. Și cu fiecare bătaie numărată, știa că se apropia tot mai mult de cea din urmă.

Și atunci a văzut-o, venind spre el prin ceață, ca o femeie mergând printr-un râu de argint. Fiind rănit și frânt de oboseală, fata i-a oblojit rănile în tăcere, îngrijindu-l când avea fierbințeli.

Deși nu-l putea mângâia cu vorba, blândețea ei era de ajuns. Așa că s-au îndrăgostit fără cuvinte, iar ei aproape că-i plesnea inima de nevoia de a-i spune, de a-și declara prin cântec fericirea și credința. Și, fără șovăire, fără păreri de rău, a primit să-l însoțească până la el acasă, departe, lăsându-i în urmă pe ai ei, familia, prietenii și acea parte din ea însăși închisă într-o casetă de argint.

Întrucât putea să vadă și să simtă totul, chiar în timp ce vorbea, Jude clătină din cap, mergând printre pietrele de mormânt înclinate, pentru a se rezema cu spatele de turnul rotund.

Jos se întindea golful, de un albastru spectaculos, cu bărcile roșii săltând pe valuri, dar pe ea o captiva povestea.

— Ce urmează mai departe? întrebă ea.

— A încălecat pe cal lângă el, continuă Aidan, preluând firul poveștii ca și cum nu l-ar fi scăpat nici un moment. Aducând cu sine numai credința și iubirea, și fără a-i cere în schimb nimic altceva decât același lucru din partea lui. Și, în acel moment, caseta de argint, încă ținută în mâinile lacome ale vrăjitoarei, s-a deschis. Vocea prinsă în ea și-a luat zborul, ca un torent de aur care a trecut peste dealuri, până în inima fetei. În timp ce călărea cu omul ei, vocea, mai frumoasă ca oricând, a început să cânte. Iar păsările s-au oprit să asculte și îngerii au zâmbit din nou.

Jude oftă.

— Da, a fost perfect.

— Ai talent la povestit.

Cuvintele lui o făcură să se înfioare, fermecată, după care o cuprinse din nou sfiala.

— Nu, nu prea. Mi-a fost ușor fiindcă începuseși tu.

— Tu ai completat mijlocul, și într-un mod fermecător, care mă face să cred că, la urma urmei, nu ți-a pierit de tot spiritul irlandez. Uite, acum, murmură el, încântat. Ai ochii veseli și o floare în păr. Lasă-mă să te sărut, vrei, Jude Frances?

Jude se mișcă fulgerător.

Uneori, își spuse ea, prudența trebuia să acționeze, rapid. Ferindu-se pe sub brațul lui, îl ocoli grăbită.

— Mă faci să uit de ce am venit până aici. Am citit despre turnurile rotunde, dar n-am văzut însă niciodată unul de aproape.

„Răbdare, Gallagher," își spuse el, agățându-și degetele mari de buzunare.

— Întotdeauna era câte cineva care încerca să cotropească și să

cucerească nestemata irlandeză. Dar suntem tot aici, nu-i așa?

— Da, sunteți aici, se întoarse încet Jude în cerc, contemplând colina, faleza și marea. E un loc minunat. Dă o senzație de vechime.

Se opri, clătinând din cap.

— Sună ridicol.

— Deloc. I se simte într-adevăr vârsta - și sfințenia. Dacă asculți cu atenție, poți auzi pietrele cântând imnuri de luptă și glorie.

— Nu cred că am ureche pentru pietrele cântătoare.

Porni agale, ocolind lespezile funerare cu încrustații, mormintele pline de flori, peste pământul denivelat.

— Bunica mea mi-a spus că obișnuia să vină aici și să se așeze. Sunt sigură că ea le auzea.

— De ce n-a venit și ea cu tine?

— Eu aș fi vrut să vină.

Își împinse părul pe spate, întorcându-se cu fața spre el.

Se potrivea în acel decor, își spuse ea, în mijlocul vechimii și al sfințeniei, printre cântece de luptă și glorie.

Oare locul ei unde era?

Intră în vechea ruină, unde cerul se înălța deasupra în chip de acoperiș.

— Cred că mă învață o lecție - cum să fiu Jude, în șase luni sau mai puțin.

— Și înveți?

— Poate.

Urmări cu degetele inscripțiile în ogam și un moment, o clipă doar, simți niște furnicături calde.

— Cum vrea Jude să fie?

— Asta-i o întrebare prea generală, cu prea multe răspunsuri simple, ca: fericită, sănătoasă, împlinită.

— Nu ești fericită?

— Fericită...

Degetele îi jucară din nou peste pietre, apoi se desprinseră.

— N-am fost fericită ca profesoară, cel puțin în ultima vreme. N-aveam talent. E descurajant să nu ai talent pentru meseria pe care ți-ai ales-o în viață.

— Viața ta e departe de a se fi încheiat, așa că ai timp destul ca să alegi din nou. Și pun prinsoare că erai o profesoară mai bună decât îți convine ție să crezi.

Jude ridică privirea spre el, apoi porni iar din loc.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă, în timpul pe care l-am petrecut cu tine, te-am ascultat și am învățat multe.

— De ce-ți petreci timpul cu mine, Aidan?

— Fiindcă te plac.

Jude clătină iarăși din cap.

— Nu mă cunoști. Dacă nici eu însămi n-am reușit să mă descifrez, cum m-ai putea cunoaște tu?

— Îmi place ceea ce văd.

— Deci, e o atracție fizică.

Sprânceana lui tresări din nou.

— Și te deranjează cu ceva?

— Dacă vrei să știi, da.

Însă reuși să se întoarcă spre el:

— Deși, încerc să rezolv problema.

— Ei bine, sper s-o rezolvi repede, fiindcă îmi doresc plăcerea de a te avea.

Respirația ei se opri în piept, trebuind apoi să expire încet și calculat.

— Nu prea știu ce să răspund la asta. În viața mea n-am mai purtat o asemenea conversație cu un bărbat, deci e clar că nu știu ce să spun, decât ceva ce-ar suna îngrozitor de prostesc.

Aidan se încruntă, făcând un pas spre ea.

— De ce-ar suna prostește, dacă e ceea ce gândești?

— Fiindcă am obiceiul să spun prostii, când sunt nervoasă.

Îi înfipse tulpina florii mai adânc în păr, pe când vântul încerca s-o smulgă.

— Credeam că, atunci când ești nervoasă, cânți.

— Eh, sau una, sau alta, mormăi ea, retrăgându-se pentru a se menține la o distanță pe care o socotea sigură.

— Și acum ești nervoasă?

— Da! Dumnezeule!

Știind că era gata să se bâlbâie, ridică mâinile să-l oprească.

— Stai pe loc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat asta. Atracție fulgerătoare. Am spus că cred în ea și cred într-adevăr, dar n-am mai simțit-o niciodată. Trebuie să mă gândesc pe îndelete.

— De ce?

Ar fi fost atât de simplu să întindă mâinile și s-o apuce de încheieturi, apoi s-o tragă spre el.

— De ce nu acționezi, când știi că ar fi plăcut? Îți bate inima.

Degetele lui mari îi mângâiară pulsul.

— Îmi place să ți-o simt cum tresare așa, să-ți văd ochii devenind tulburi și întunecați. Ce-ar fi să mă săruți tu de data asta, și să vedem ce se întâmplă?

— Nu sunt la fel de pricepută ca tine.

La asta, Aidan râse.

— Isuse, femeie, mare figură mai ești. Lasă-mă pe mine să hotărăsc dacă ești pricepută sau nu. Hai și sărută-mă, Jude. Ce-o să se întâmple pe urmă, de tine depinde.

Ar fi dorit-o. Voia să-i simtă din nou gura cu a ei, să-i savureze forma, textura și aroma. Numai că, în acel moment, buzele lui erau arcuite, iar în ochi i se zărea un licăr amuzat. Amuzament, își spuse ea. De ce n-ar fi putut să fie doar o distracție?

Cu încheieturile mâinilor cuprinse încă ușor între degetele lui, Jude se aplecă spre Aidan.

Iar el o privea. Se înălță pe vârfuri, fără ca ochii lui să se desprindă dintr-ai ei. Înclinându-și foarte puțin capul, se întinse să-i atingă buzele cu ele ei.

— Hai înc-odată, ce zici?

Așa că o făcu încă o dată, captivată de ochii lui rămași deschiși, îndemnându-i și pe ai ei să stea la fel. De astă dată, zăbovi mai mult, mișcându-și gura la stânga, apoi la dreapta. Fascinant! Cu titlu experimental, îi frecă ușor cu dinții buza de jos și-și auzi propriul sunet scăzut de plăcere, ca de la mare distanță.

Ochii lui erau atât de albaștri, la fel de vii ca apa care se întindea până la orizont. I se părea că lumea ei dobândea numai acea culoare miraculoasă.

Inima începu să-i bată cu putere și vederea să i se împăienjenească, la fel ca atunci când vizitase prima dată mormântul lui Maude.

Îi rosti numele, cu un oftat, apoi își aruncă brațele împrejurul lui.

Șocul îl zgudui din creștet până-n tălpi, valul de dogoare neașteptată, brusca izbucnire de energie care țâșni din ea, încolăcindu-l strâns ca o frânghie.

Mâinile i se repeziră în sus, peste șoldurile ei, peste spate, până în păr, apucând-o strâns. Sărutul se preschimbă dintr-o mângâiere sfioasă într-un război feroce al limbilor și dinților și buzelor, în care un trup se opintea în celălalt trup și pulsul bubuia contopit cu al doilea puls.

În acea cascadă caldă de senzații, Jude se pierdu cu totul. Sau, poate o găsi pe acea Jude care fusese captivă în interiorul ei - ca o voce închisă într-o casetă de argint.

Mai târziu, avea să jure că auzise pietrele cântând.

Își îngropă fața în adâncitura gâtului lui, absorbindu-i aroma ca pe o băutură.

— Mă iei prea repede...

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, își înlănțui brațele împrejurul lui.

— Nu mai pot respira. Nu pot gândi. Nu pot să cred ce se întâmpla în trupul meu.

Aidan râse slab, frecându-și nasul în părul ei.

— Dacă se compară cu ceea ce se-ntâmplă în mine, riscăm să explodăm din clipă-n clipă. Iubito, am putea ajunge acasă în câteva minute, și te-aș vârî în pat cât ai clipi din ochi. Îți dau cuvântul meu că amândoi ne vom simți mult mai bine.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar eu nu...

— Nu te poți repezi chiar așa, altfel n-ai mai fi Jude.

Deși îl costa, o îndepărtă de el, ca să-i studieze fața. Mai mult decât drăguță, își spuse el acum, dar și puternică. Oare de ce nu știa cât de drăguță și puternică era? Din acest motiv, era nevoie de mai mult timp și mai multă grijă.

— Și, cum spuneam, Jude îmi place. Ai nevoie să ți se facă puțină curte.

Jude nu putu spune dacă era uluită, amuzată sau jignită.

— În nici un caz.

— Ba fii sigură că da. Vrei flori și cuvinte, sărutări furate și plimbări pe vreme frumoasă. Jude Frances dorește romantism, iar eu sunt cel care i-l va dărui. Ei, ia te uită la fața asta...

O apucă de bărbie, ca un adult pe un copil năzuros, iar Jude conchise că jignirea învinsese.

— Uite că te-ai bosumflat.

— Nu m-am bosumflat deloc.

Și-ar fi eliberat fața, dar Aidan întări strânsoarea, apoi se aplecă și o sărută apăsat pe gură.

— Eu sunt cel care se uită la tine, iubito, și dacă asta nu-i o bosumflare de toată frumusețea, să-mi zici mie scoțian. Îți închipui că-mi râd de tine, dar nu-i adevărat - sau, nu prea mult, oricum. Ce nu-i în regulă cu romantismul? Și mie mi-ar plăcea puțin.

Glasul îi deveni cald și bogat, ca whisky-ul lângă foc.

— Ai să te uiți la mine lung, surâzându-mi cald, din cealaltă parte a camerei, și-ai să mă atingi în treacăt cu mâna pe braț? Un sărut fierbinte, disperat, în penumbră? O mângâiere în taină?

Își plimbă el vârfurile degetele peste relieful sânului ei, aproape oprindu-i inima în loc.

— N-am venit aici să caut romantism.

Oare? Cu toate miturile, legendele și poveștile ei?

— Îl cauți sau nu l-ai găsit.

În acest sens, hotărârea lui era luată.

— Și când fac dragoste cu tine, pentru prima oară, va merge prelung, încet și gingaș. Îți dau cuvântul meu. Vino înapoi cu mine, înainte ca felul în care mă privești să mă facă să-mi calc cuvântul imediat ce mi l-am dat.

— Nu vrei decât să ai tu inițiativa. Să fii stăpân pe situație.

Aidan îi luă din nou mâna, în cel mai prietenos și enervant mod.

— Cred că m-am obișnuit să fiu așa. Dar dacă vrei să conduci tu jocul și să mă seduci, iubită Jude, îți promit că voi fi slab și docil.

Jude râse, blestemându-se în sinea ei, până reuși să se stăpânească în sfârșit.

— Sunt sigură că amândoi avem de lucru.

— Dar vei veni să mă vezi, continuă Aidan, în timp ce-și reluau drumul. Vei sta jos să bei un pahar de vin în cârciuma mea, pentru ca eu să mă pot uita la tine și să sufăr.

— Doamne, irlandez mai ești, șopti ea.

— Până-n măduva oaselor.

Îi ridică mâna, mușcând-o ușor de nodul degetului.

— Și Jude, a propos, ai un talent al naibii la sărutat.

— Hm, fu cel mai sigur răspuns care-i trecu prin minte.

Dar se duse la cârciumă, stătu pe scaun și ascultă poveștile. În următoarele câteva zile, pe când primăvara se făcea stăpână pe Ardmore, Jude putu fi găsită adesea la cârciumă, câte o oră, două, seară sau după amiaza. Asculta, înregistra pe bandă, lua notițe.

Și, pe măsură ce se ducea vestea, veneau și alții care aveau povești de spus, sau ca să le asculte. Umplea casete întregi și teancuri de pagini, iar acasă le transcria conștiincioasă pe computer și le analiza, sorbind din ceașca de ceai care devenea un obicei.

Dacă, uneori, se visa pe sine însăși în povești romantice și magice, i se părea un lucru destul de inofensiv. Ba chiar util, dacă forța puțin nota. La urma urmei, putea înțelege sensurile și motivațiile mult mai bine dacă poveștile și acțiunea acestora deveneau mai personale.

Nu se putea spune că avea să-și piardă timpul scriindu-le efectiv așa. Într-un articol academic nu era loc pentru fantezii și cochetării.

Nu făcea decât să exploreze până găsea esența tezei, după care avea să aranjeze limbajul și să elimine digresiunile.

„Ce naiba ai de gând să faci, Jude?” se întrebă ea, la un moment dat. „Ce crezi c-ai să faci cu articolul ăsta, chiar dacă-l șlefuiești, îl perfecționezi și-l bați cu ciocanul până ajunge sec ca deșertul?

Vei încerca să-l publici în cine știe ce revistă de specialitate pe care nimeni n-o citește din plăcere? Ai să te folosești de el pentru a încerca să pornești într-un turneu de conferințe?”

A, ideea că s-ar fi întâmplat așa ceva, oricât de vagă era posibilitatea, îi dădea senzația că o trupă întreagă de cercetași îi legau noduri în stomac.

O clipă, aproape că-și îngropă fața în mâini, lăsându-se pradă disperării. Nimic n-avea să iasă din articolul ăla, din acel proiect.

Dacă-și închipuia altceva, se amăgea singură. Nimeni n-avea să discute, la vreo reuniune a corpului didactic, despre descoperirile și punctele de interes din articolul lui Jude F. Murray. Mai rău, nici chiar ea n-ar fi vrut să facă cineva asta.

Nu era decât un soi de terapie, o cale de a se retrage din pragul unei crize pe care nu putea nici măcar s-o identifice.

La ce-i folosiseră toți acei ani de studii și muncă, dacă nu putea nici măcar să găsească termenii potriviți pentru propriile ei crize?

Lipsă a respectului de sine însuși, orgoliu rănit, neîncredere în propria ei feminitate, nemulțumire profesională.

Dar ce se ascundea sub toate astea? Cu adevărat dedesubtul lor. O identitate tulbure? Poată că făcea și asta parte din răspuns. Se pierduse pe sine însăși undeva pe parcurs, până când ceea ce-i mai rămăsese, ce putuse să recunoască, devenise atât de palid și neatrăgător încât dăduse bir cu fugiții.

Încotro?

Încoace, își spuse și fu nu puțin surprinsă să-și dea seama că degetele îi alergau pe keyboard, iar gândurile ce-i goneau prin minte apăreau scrise pe display.

Am fugit încoace, iar aici mă simt oarecum mai reală, cu siguranță mai la largul meu decât în casa pe care am cumpărat-o împreună cu William, sau în condomeniul unde m-am mutat după ce el s-a săturat de mine. Desigur, mult mai la largul meu decât în clasă.

O, Doamne, o, Doamne, nu puteam suferi clasa aia. De ce n-am putut niciodată s-o recunosc, s-o spun cu voce tare? Nu vreau să fac asta, nu vreau să fiu asta. Vreau altceva. Aproape orice altceva ar merge.

Cum am devenit atât de lașă - mai rău, atât de jalnic de plictisitoare? De ce, chiar și acum, când nu există nimeni care să răspundă în afara mea însămi, mă îndoiesc de acest proiect, când îmi place așa de mult? Când îmi aduce atâta satisfacție. Nu pot, măcar pentru bucățica asta de timp, să mă complac în ceva care nu are nici un țel sau scop solid, garantat practic?

Dacă este o terapie, e vremea s-o las să-și facă efectul. Nu strică cu nimic. Ba chiar, cred - sper - că-mi folosește la ceva. Mă simt atrasă de scris. E un termen straniu, dar se potrivește. Scrisul mă atrage, misterul lui, modul cum se potrivesc cuvintele pe pagină pentru a forma o imagine, o idee sau doar o simplă sonoritate.

E fascinant să-mi văd propriile cuvinte scrise. Lectura lor îmi provoacă o îngâmfare delicioasă, știind că sunt ale mele. O parte din asta mă sperie, fiindcă e atât de incredibil de emoționant. Pentru că m-am ascuns de atât de multe din viața mea, le-am întors spatele, am fugit de tot ce mă înspăimânta. Chiar și când erau lucruri interesante.

Vreau să simt din nou că sunt substanțială. Jinduiesc după încrederea în mine însămi. Și, pe sub toate astea, găsesc o plăcere profundă și aproape înăbușită pentru fantastic. Cum au ajuns să fie înăbușită aproape complet, și de cine, nu are nici o importanță - acum, când descopăr că a mai rămas o scânteie, înăuntrul meu. O scânteie suficientă ca să pot scrie, cel puțin în secret, că vreau să cred în legende, în mituri, în zâne și duhuri. Ce e rău în asta? Nu mă poate vătăma cu nimic.

„Nu”, își spuse Jude, rezemându-se iarăși de spătar, cu mâinile pe genunchi. „Sigur că nu-mi poate face nici un rău. E ceva inofensiv și mă pune pe gânduri. E multă vreme de când nu mi-am mai permis să

gândesc cu adevărat.”

Oftând prelung, închise ochii, fără să simtă altceva decât savoarea ușurării.

— Mă bucur atât de mult că am venit aici, spuse ea cu voce tare.

Se ridică să privească pe fereastră, satisfăcută că își folosise scrisul pentru a lupta contra disperării care o amenința. Zilele ei aici, nopțile, calmau o furtună amenințătoare dinlăuntrul său. Acele mici momente de bucurie erau neprețuite.

Se întoarse dinspre fereastră, dorind să iasă la aer, în spațiu liber. Acolo, avea să mediteze la celălalt aspect al noii sale vieți.

Aidan Gallagher, își spuse. Fermecător, cam exotic și cu un interes inexplicabil față de prozaica și raționala Jude F. Murray. Și să mai vorbești despre lucruri fantastice.

Poate că timpul petrecut cu Aidan nu era chiar atât de liniștitor, recunoscu ea, deși era destul de atentă să aranjeze lucrurile în așa fel încât să nu fie niciodată singuri.

Totuși, lipsa discreției nu-l împiedica să flirteze, să se complacă în acele priviri lungi despre care vorbise, sau în zâmbetele tainice, atingerea lenește a unei mâini pe brațul ei, prin părul ei, pe obraz.

Și ce era rău în asta? se întrebă Jude, în timp ce ducea un buchet de flori proaspăt culese peste colină, spre mormântul lui Maude. Orice femeie avea dreptul să flirteze puțin. Poate că, spre deosebire de bobocii din mâna ei, ea înflorea mai încet, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Tare mai dorea să-și desfacă petalele. Ideea era la fel de fascinantă, de înspăimântătoare și de emoționantă ca scrisul.

Nu era minunat să descopere că îi *plăcuse* să se flirteze cu ea, să fie considerată frumoasă și dezirabilă? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă rămânea în Irlanda șase luni încheiate, avea să împlinească treizeci de ani înainte de a revedea orașul Chicago, așa că era momentul să se simtă și ea frumoasă, nu?

Propriul său soț nu flirtase niciodată cu ea. Și, dacă n-o înșela memoria, cel mai mare compliment cu privire la înfățișarea ei pe care i-l făcuse vreodată fusese acela de a-i spune că arăta destul de drăguț.

— Nici o femeie nu vrea să i se spună că arată drăguț, mormăi Jude, în timp ce se așeza lângă mormântul lui Maude. Vrea să i se spună că e frumoasă, sexy. Că arată nerușinat de ispititoare. Nu contează dacă nu-i adevărat.

Oftă și depuse florile pe piatra de căpătâi.

— Fiindcă, pentru moment, când cuvintele sunt rostite și auzite, e purul adevăr.

— Atunci fie-mi îngăduit să spun că ești frumoasă ca florile pe care le aduci în această minunată zi, Jude Frances.

Ridică repede privirea, pentru a vedea ochii albaștri și îndrăzneți ai omului pe care-l mai întâlnise o dată în același loc. Ochi pe care, își spuse ea stânjenită, îi vedea atât de des în visuri.

— Te miști fără zgomot.

— E un loc potrivit pentru pasul ușor.

Bărbatul se lăsă pe vine în iarba moale, despărțit de Jude de florile colorate care împodobeau mormântul lui Maude.

Apa vechii fântâni murmura ca un cântec păgân.

— Și cum o duci în Faerie Hill Cottage?

— Foarte bine. Ai rude aici?

Ochii lui strălucitori se tulburară, în timp ce cutreierau pietrele funerare și iarba înaltă.

— Îi am pe cei de care-mi amintesc, și care-și amintesc de mine. Am iubit cândva o fecioară și i-aș fi dăruit tot ce aveam. Dar am uitat să-i ofer inima mea, în primul și-n ultimul rând. Am uitat să-i rostesc cuvintele.

Când ridică privirea, avea o expresie mai mult întrebătoare decât încrezătoare.

— Cuvintele sunt foarte importante pentru o femeie, nu-i așa?

— Cuvintele sunt foarte importante pentru toată lumea. Când nu sunt rostite, rămân goluri.

Goluri adânci și negre, își spuse Jude, în care se coceau îndoieli și eșecuri. Cuvintele nerostite erau la fel de dureroase ca niște palme în obraz.

— A, dar dacă bărbatul cu care ai fost măritată ți le-ar fi spus, acum nu te-ai mai fi aflat aici, nu-i așa?

Când îl privi clipind din ochi șocată, necunoscutul nu făcu decât să râdă afectat.

— N-ar fi crezut în ele, deci n-ar fi fost decât niște minciuni comode. Știi deja că nu el a fost cel hărăzit ție.

Un mic fior de teamă îi străbătu șira spinării. Nu, nu de teamă, își dădu ea seama, cu răsuflarea tăiată. Un fior pur și simplu.

— De unde știi despre William?

— Știu și eu de una, de alta, zâmbi el din nou, dezinvolt. Mă întreb de ce iei asupra ta vina unui lucru pe care nu tu l-ai făcut. Dar, la o adică, pentru mine femeile au fost dintotdeauna un mister fermecător.

Probabil că bunica ei îi povestise lui Maude, iar Maude acestui om, deși nu-i convenea că viața ei personală, cu toate părțile sale penibile, fusese comentată de niște străini la o ceașcă de ceai.

— Nu-mi pot da seama cu ce te privește căsnicia mea și eșecul ei.

Dacă răceala din vocea ei îl atinse, gestul nepăsător cu care ridică din umeri nu trădă acest lucru.

— Mă rog, dintotdeauna am fost cam egoist și, în marele ansamblu al lucrurilor, ceea ce ai făcut și faci poate avea legătură cu ceea ce-mi

doresc eu cel mai mult. Dar îmi prezint scuzele, dacă cumva te-am ofensat. Cum spuneam, femeile sunt o enigmă pentru mine.

— Cred că nu are nici o importanță.

— Are, atâta vreme cât o lași. Mă întreb dacă ai vrea să-mi răspunzi la o întrebare.

— Depinde de întrebare.

— Mie mi se pare simplă dar, din nou, vreau să știu cum vede o femeie lucrurile. Ai vrea să-mi spui, Jude, dacă ai avea o mână de giuvaeruri ca acestea...

Își răsuci mâna elegantă în căușul căreia scânteia orbitor o grămăjoară de diamante și safire, printre care se zărea luciul lăptos al perlelor.

— Dumnezeule, cum ai...

— Le-ai primi așa cum ți le oferă omul care știe că ți-a cucerit inima, sau ai prefera să auzi cuvintele?

Buimăcită, înălță capul.

Văpaia scăpărătoare îi tulbura vederea, dar îi distinse expresia întunecată, aprig de intensă, cu care o studia. Spuse primul lucru care-i veni în minte, pentru că părea singurul posibil:

— Care sunt cuvintele?

Iar necunoscutul oftă, prelung și adânc, cu umerii săi mândri prăbușindu-se, în timp ce ochii i se îmblânzeau, întristați.

— Vasăzică, e adevărat, contează atât de mult. Iar astea...

Își desfăcu degetele, lăsând focul, sclipirea, aura pietrelor să se cearnă printre ele, pentru a se risipi pe mormânt.

— Nu sunt decât deșertăciune.

Jude privi, cu răsuflarea sacadată și capul învârtindu-i-se, cum nestematele se topeau în mici băltoace colorate, din care răsăreau flori proaspete și simple.

— Visez, spuse ea încet, ametită. Am adormit.

— Ești trează, dacă ți-o îngădui.

Acum necunoscutul vorbea tăios, cu o nerăbdare nervoasă.

— Mai privește și dincolo de lungul nasului, măcar o dată, femeie, și ascultă. Magia există. Dar puterea ei e o nimica toată pe lângă dragoste. E o lecție aspră pe care am învățat-o, și mult timp mi-a luat ca s-o învăț. Nu fă aceeași greșeală. Acum nu mai e în joc numai inima ta.

Se ridică în picioare, pe când Jude stătea încremenită. Piatra inelului de pe degetul lui arunca scântei și se părea că pielea îi devenea luminoasă.

— Finn m-a salvat, trebuie să mă bizui pe un muritor pentru a începe totul, și pe deasupra, o yankee. Magia există, repetă el. Așa că, uită-te la ea și fă-i față.

Îi mai aruncă o ultimă privire, plină de iritare mocnită, ridică

ambele mâini spre cer într-un gest cuprinzător și dramatic și se mistui în văzduh.

„Visez," își zise năucă Jude, în timp ce se ridica în picioare, împleticindu-se.

„Am halucinații. Am stat prea mult timp să ascult povești cu zâne, prea mult timp am stat singură în casă, revăzându-le."

Își spusese că erau inofensive, dar se vedea clar că o împinseseră peste o anumită limită.

Coborî privirea spre mormânt, pe care străluceau culorile florilor proaspăt răsărite.

Când o străfulgerare îi atrase atenția, se aplecă, întinse cu grijă mâna printre frumoasele petale și culese un diamant mare cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți.

„E adevărat," își spuse, chinuindu-se să respire regulat. Îl vedea, îi simțea forma și dogoarea rece dinăuntru.

Sau era nebună, sau tocmai purtase a doua convorbire cu Carrick, prințul zânelor.

Înfiorându-se, își frecă fața cu mâna cealaltă. O.K., oricum tot nebună era.

Atunci, de ce se simțea atât de-al dracului de bine?

Porni încet, pipăind cu degetul nestemata neprețuită ca un copil cu o pietricică drăguță. Trebuia să scrie totul, hotărî ea. Atent, concis. Cum anume arătase, ce spusese, tot ce se întâmplase.

Iar după aceea, avea să-ncerce să plaseze întâmplarea într-o oarecare perspectivă. Era o femeie cu studii. Fără-ndoială, avea să găsească o explicație rațională.

Când coborî panta spre casă, văzu pe alee mica mașină albastră, din care tocmai cobora Darcy Gallagher.

Darcy purta blugi și un pulover roșu viu. Părul i se revărsa pe spate ca o mătase neagră. Jude oftă de invidie, în timp ce vâra prudentă diamantul în buzunarul pantalonilor marinărești.

Să arate și ea o dată - măcar o dată - atât de superbă și nepăsătoare, atât de plină de încredere în sine însăși. Atinse absentă nestemata cu degetul și-și spuse că ar fi meritat prețul unui diamant.

Darcy o zări și puse o mâna streașină la ochi, în timp ce cu cealaltă îi făcea semne.

— Iată-te. Ai fost la o plimbare? E o zi excelentă, chiar dacă pentru diseară se-anunță ploaie.

— Am vizitat-o pe Maude.

„Și am vorbit cu un prinț al zânelor care, înainte de a dispărea ca și cum n-ar fi fost, mi-a lăsat un diamant cu care probabil aș putea să cumpăr o țărișoară din Lumea a Treia." Cu un zâmbet moleșit, Jude se hotărî ca această informație s-o păstreze pentru ea.

— Tocmai am avut un meci cu Shawn și-am luat-o cu mașina la drum ca să mă răcoresc.

Darcy trecu cu privirea peste pantofii lui Jude, fără un interes prea vizibil, spera ea, încercând să aprecieze cât de mult i s-ar fi potrivit numărul.

După părerea ei, Jude avea un gust fabulos în materie de pantofi.

— Pari cam palidă, observă ea, când Jude se apropie. Te simți bine?

— Da, n-am nimic.

Cam jenată, își trase șuvițele de păr. Vântul i le smulsese din panglică. Așa, arăta neîngrijită, nu ciufulită fermecător, ca Darcy.

— Ce-ar fi intrăm în casă, la un ceai?

— A, mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă duc înapoi. Cred că Aidan mă înjură deja.

Apoi zâmbi, cu un surâs de un farmec orbitor.

— Poate că, dacă vrei să vii cu mine pentru scurt timp, o să-i distragi atenția și va uita să mă jupoaie c-am plecat.

— Păi, eu...

Nu, își spuse, nu credea că i-ar fi putut face față lui Aidan Gallagher, când deja i se învârtea capul.

— Trebuie neapărat să lucrez. Am de revăzut niște însemnări.

Darcy își țuguie buzele.

— Chiar îți place, nu? Să lucrezi.

— Da.

„Surpriză, surpriză!”

— Îmi place foarte mult munca pe care o fac.

— Dacă era după mine, găseam toate scuzele posibile ca să nu muncesc.

Privirea strălucitoare a lui Darcy trecu peste casă, grădină, panta prelungă a colinei.

— Și aș muri de singurătate, să stau aici de una singură.

— A, nu, e minunat. Liniștea, priveliștile... Totul.

Darcy ridică din umeri, cu un gest scurt de nemulțumire.

— Dar tu ai Chicago-ul, unde să te întorci.

Zâmbetul lui Jude păli.

— Într-adevăr. Mă pot întoarce la Chicago.

— Am să-l văd și eu, într-o bună zi, se rezemă Darcy de mașină. Toate orașele mari din America. Și de peste tot. Și când am s-o fac, voi călători cu clasa întâi, să nu încapă nici o îndoială.

Apoi izbucni în râs, clătinând din cap:

— Dar, deocamdată, mai bine să mă întorc până nu-mi născocește Aidan cine știe ce altă pedeapsă hidoasă.

— Sper să mai treci, când ai mai mult timp.

Darcy îi aruncă din nou acea privire orbitoare, în timp ce se urca în

mașină.

— Diseară am liber, slavă Domnului. Voi veni cu Brenna mai târziu, și-o să vedem în ce belea reușim să te băgăm. Îmi dai impresia că nu ți-ar strica vreo câteva probleme.

Jude deschise gura, neavând habar cum să răspundă, dar fu scutită de acest efort când Darcy ambală motorul și se repezi pe drum, conducând la fel de nepăsătoare ca Brenna.

Capitolul 9

Sunt trei fecioare, scrise Jude, în timp ce ronțăia dintr-un biscuit, *și fiecare reprezintă o fațetă aparte a opiniilor tradiționale despre feminitate.*

În unele povești, două sunt rele și una bună, ca în mitul Cenușăresei.

În altele sunt trei surori de sânge sau prietene bune, sărace, orfane sau care-și îngrijesc un părinte bolnav.

Unele variante au unul sau mai multe personaje feminine, deținătoare de puteri mistice. În aproape toate, fecioarele sunt indescriptibil de frumoase. Virtutea, exprimată prin virginitate, e de o importanță vitală, indicând că inocența sexualității fizice este un ingredient esențial pentru constituirea unei legende.

Inocența, o misiune, sărăcia financiară, frumusețea fizică. Aceste elemente se repetă într-un număr de povești care se perpetuă și, de-a lungul generațiilor, au devenit legende. Intervențiile bune sau rele, ale făpturilor de pe lumea cealaltă - ca să spunem așa - reprezintă un alt element comun. Muritorul sau muritorii din poveste au de învățat o lecție morală sau de primit o răsplată pentru comportamentul lor altruist.

Aproape la fel de des, simpla frumusețe și inocența sunt recompensate și ele.

Jude se rezemă de spătar, închizând ochii. Aici o nimerise, nu?

Întrucât ea nu era nici frumoasă, nici inocentă, și nu avea nici o putere sau dibăcie deosebită, nu părea să aibă șansa de a fi absorbită într-un basm cu final fericit.

Nu că ar fi vrut să fie.

Simpla idee de a ajunge față în față cu locuitorii unei coline a zânelor sau ai unui castel din cer, ori cu o vrăjitoare, rea sau nu, îi tulbura mințile.

I le tulbura îndeajuns, recunoscu ea, pentru a-și închipui că nestematele se transformau în flori.

Prudentă, vârî mâna în buzunar și scoase piatra strălucitoare s-o mai examineze încă o dată.

Doar sticlă, se încredință ea, fațetată frumos, desigur, scânteind ca razele soarelui.

Dar tot sticlă era.

Una ar fi fost să accepte că locuia în aceeași casă cu o fantomă bătrână de trei sute de ani. Acesta fusese un salt suficient de mare al imaginației.

Dar putea considera că acest fenomen aparte fusese studiat și documentat.

Parapsihologia nu era acceptată la nivel universal, însă unii savanți de mare reputație și cu o inteligență respectabilă credeau în formele de energie pe care laicii le numeau stafii.

Prin urmare, putea accepta așa ceva. Putea explica rațional ceea ce văzuse cu propriii ei ochi.

Dar elfi, zâne și... ce-or mai fi fost. Nu. A spune că doreai să crezi și a declara că într-adevăr *credeai* erau două lucruri complet diferite.

Acela era momentul când indulgența înceta să mai fie inofensivă, devenind psihoză.

Nu existau nici un fel de prinți chipeși ai zânelor hoinărind pe coline, vizitând cimitirele ca să poarte discuții filosofice și supărându-se apoi pe oamenii care treceau întâmplător pe acolo.

Iar aceste zâne inexistente nu aruncau în stânga și-n dreapta cu pietre prețioase pentru femei americane necunoscute.

Întrucât logica nu părea să se aplice situației, trebuia să presupună că imaginația ei, care crease întotdeauna probleme, acum scăpase de sub control.

Nu trebuia decât s-o readucă pe linie și să-și vadă de lucru. Era foarte posibil să fi trecut printr-un soi de episod anormal.

O stare de irealitate în timpul căreia înglobase diverse elemente din cercetările ei. Faptul că se simțea aproape ridicol de sănătoasă, nu se înscria în ecuație.

Era posibil s-o fi ajuns din urmă stresul din ultimii câțiva ani și, cu toate că fizic se simțea sănătoasă, mintea ei putea avea de suferit.

Trebuia să consulte un neurolog bun și să-și facă un examen complet pentru a elimina ipoteza unei probleme fizice.

Și să viziteze un bijutier competent, pentru a-i expertiza diamantul... sticla, se corectă ea.

Prima idee o speria, iar a două o deprima, așa că, sfidând orice logică, amâna ambele soluții.

Doar pentru câteva zile, își făgădui ea. Avea să procedeze responsabil, dar nu încă.

Nu voia decât să lucreze, să se dedice cu tot sufletul articolelor.

Și avea să reziste imboldului de a merge la cârciumă, pentru a petrecere seara prefăcându-se că nu se uita la Aidan Gallagher.

Urma să stea acasă, cu hârtiile și însemnările ei, apoi să meargă la Dublin peste câteva zile, pentru a căuta bijutierul și medicul.

Avea să cumpere cărți, diverse alte lucruri, să admire peisajele.

O seară de muncă sănătoasă. După aceea, urma să-și acorde câteva

zile pentru a colinda împrejurimile și orașele, satele și colinele.

Avea să se distanțeze în mod firesc de poveștile pe care le culegea și le studia, ceea ce urma s-o ajute la stabilirea propriei sale perspective înainte de a pleca la Dublin.

Când auzi bătaia în ușă, degetele i se împiedicară pe tastele computerului. Și îi sări inima în piept. Aidan, fu primul ei gând, acest lucru în sine fiind de ajuns ca s-o irite.

Sigur că nu putea fi Aidan, își spuse, chiar în timp ce se repezea la oglindă să-și verifice părul. Trecuse de ora opt, iar el era ocupat la cârciumă.

Totuși, când coborî grăbită să răspundă, inima îi bătea cam repede. Deschise ușa și abia apucă să clipească o dată din ochi.

— Am adus de mâncare, anunță Brenna, intrând cu o sacoșă maro proptită pe șold. Biscuiți, cartofi pai și ciocolată.

— Și, mai ales, vin! ciocni cu zgomot Darcy cele trei sticle, în timp ce închidea nepăsătoare cu piciorul ușa în urma ei.

— A. Păi...

Jude n-o luase pe Darcy în serios, nu se putuse gândi la vreun motiv pentru care ea sau Brenna ar fi vrut să vină.

Dar cele două tinere se îndreptau deja spre bucătărie, într-un iureș de mișcare și sporovăială.

— Aidan a încercat să mă rețină la muncă astă seară, ca să recuperez absența de azi. L-am băgat undeva, declară veselă Darcy, în timp ce punea vinul pe bufet. M-ar fi legat cu lanțuri de robinete, dacă nu eram iute de picior. Avem nevoie de un tirbușon.

— E unul în...

— L-am găsit, o întrerupse Brenna, cu un zâmbet scurt spre Jude, în timp ce-l scotea din sertar. Să fi văzut ce urât s-a uitat la noi Aidan când am plecat din cârciumă. „De ce n-o poți aduce să beți aici”. Tot timpul bombăne și mormăie.

— Pe urmă, continuă Darcy, scoțând paharele, în timp ce Brenna destupa vinul, vede că iau trei sticle. Și-ncepe să ne bată la cap că, vezi dumneata, Jude Frances nu ține la băutură și să nu care cumva să ți se facă rău. De parcă ai fi cine știe ce cățelandru și să nu-ți dăm prea multe resturi de la masă. Mari nătărăi mai sunt bărbații.

— Ei, ăsta-i un lucru excelent pentru care să închinăm primul toast.

Cu un gest înflorit, Brenna umplu cele trei pahare.

— Pentru creierii cât nuca ai masculului speciei, declară ea, punându-i lui Jude un pahar în mână și ridicându-l pe al ei.

— Binecuvântați fie cu toții, adăugă Darcy și bău; apoi ochii îi scăpărară strălucitori spre Jude, care nu făcea decât să le privească lung. Bea, iubito, că pe urmă ne așezăm și-ncepem să discutăm părțile bune și rele din viețile noastre sexuale, ca să ne cunoaștem mai bine.

Jude luă o înghițitură prelungă, apoi suflă zgomotos.

— Nu prea am cu ce să contribui la un subiect ca ăsta.

Darcy râse, cu un sunet gutural, amuzat.

— Ei, da' Aidan și-a pus în cap să schimbe situația, nu?

Jude deschise gura, apoi o închise la loc, hotărând că la urma urmei cel mai bine era să tacă și să bea.

— N-o mai tachina, Darcy.

Brenna rupse punga cu cartofi prăjiți și se avântă în ea, apoi îi făcu cu ochiul:

— Mai întâi o-mbătăm, și pe urmă scoatem totul de la ea.

— Și după ce se-mbată, am s-o conving să mă lase să-i probez toate hainele.

Vorbeau atât de repede, încât Jude abia le putea urmări.

— Hainele mele?

— Ai o garderobă minunată, se trânti Darcy într-un scaun. Nu suntem prea diferite ca măsuri și colorație, așa că mă gândesc că unele dintre ele s-ar putea să-mi vină destul de bine. Cât porți la pantofi?

— La pantofi? își privi Jude prostește încălțările.

— …

— Ăă, vreo șapte jumate, medie.

— Astea-s măsurile americane, stai să calculez...

Darcy ridică din umeri și sorbi o înghițitură.

— Mă rog, e pe-aproape, ia scoate-ți-i să văd cum îmi vin.

— Să-mi scot pantofii?

— Pantofii, Jude, licări ochii lui Darcy, în timp ce se descălța și ea. Încă două pahare, și încercăm pantalonii.

— Fă bine și n-o refuza, o sfătui Brenna, cu gura plină de cartofi prăjiți. E o diavoliță cu hainele, Darcy a noastră, și-o să te bată la cap până mori, dacă nu accepți.

Simțindu-se la fel de încurcată ca după-amiază, la mormântul lui Maude, Jude se așeză și-și scoase pantofii.

— Ooo! mângâie Darcy pielea fină, ca o mamă dezmierdând obrazul unui copil. Parc-ar fi unt, nu?

Ridică privirea, cu o plăcere feminină pură întipărită pe față.

— Ce-o să ne mai distrăm!

— Deci, i-a intrat în cap că, dacă primisem să mă invite la cină de două ori și-l lăsasem să-mi bage limba-n gură, chestie nici pe departe atât de excitantă pe cât o credea el, aș fi fost încântată să mă despoi în pielea goală și să-l las să sară pe mine. Sexul e un mod plăcut de a-ți petrece timpul, continuă Darcy, în timp ce-și lingea ciocolata de pe degete, dar jumătate din timp sau chiar mai mult, merită mai degrabă să-ți lăcuiești unghiile și să te uiți la televizor.

— Poate din cauza bărbaților pe care-i lași să se țină după tine, gesticulă Brenna cu paharul. Sunt așa de orbiți, încât ajung să bâjbâie.

Tu, fata mea, ai nevoie de un bărbat cinic, egocentric și vanitos până-n măduva oaselor, la fel ca tine.

Jude se înecă, scuipând vinul, convinsă că insulta avea să provoace o ceartă, dar Darcy nu făcu decât să zâmbească vicleană:

— Și când îl găsesc, cu condiția să fie bogat ca Midas, am să mi-l înfășor uite-aici, pe degetul mic, ridică ea mâna. Și-am să-i permit să mă trateze ca pe o regină.

Brenna pufni, luând încă un pumn de cartofi prăjiți.

— Da, iar în clipa când o s-o facă, te va plictisi de moarte. Perversă mai e Darcy a noastră, îi spuse ea lui Jude. Vezi, tocmai de-asta o iubim. Pe când eu, sunt genul de femeie simplă și directă. Caut un bărbat care să mă privească drept în ochi și să vadă cine și ce sunt...

Bău, cu un râs afectat.

— Și pe urmă, să cadă în genunchi și să-mi promită totul.

— N-au să te vadă niciodată așa cum ești.

Șocată, Jude privi în jur să vadă cine vorbise, apoi își dădu seama că ea era aceea.

— Nu? întrebă Brenna, înălțând din sprâncene, în timp ce îi umplea iarăși paharul.

— Nu văd decât o reflectare a propriei lor percepții. Târfă sau înger, mamă sau copil. În funcție de viziunea lor, se simt îndemnați să apere, să cucerească sau să exploateze. Sau, să te trateze ca pe un obiect, murmură ea în continuare. Folosit și aruncat cu nepăsare.

— Și mai zici de mine că-s cinică, replică Darcy, cu un zâmbet afectat spre Brenna. Deci, și tu ai fost aruncată la gunoi, Jude?

Jude simțea o vibrație plăcută în sânge, iar capul i se învârtea delicios. Latura ei logică susținea că vinul era cauza.

Dar inima, sufletul plin de dorință, știa că i se datora companiei. Erau între fete. Niciodată în viața ei nu-și făcuse de cap o seară cu fetele.

Luă un cartof prăjit, îl examină, mușcă din el și oftă.

— În iunie se împlinesc trei ani de când m-am măritat.

— Te-ai măritat? se aplecară spre ea Brenna și Darcy.

— Și peste șapte luni, a venit acasă și mi-a spus calm că-i părea foarte rău, dar se îndrăgostise de alta. Considera că era mai bine pentru toată lumea dacă pleca în aceeași seară, și imediat am depus actele de divorț.

— Auzi ce mitocan!

Plină de o mare compasiune, Brenna turnă vin pentru toată lumea.

— Canalia!

— Nu tocmai. A procedat cinstit.

— Mă fut în ea de cinste. Sper că l-ai jupuit de i-au mers fulgii, scânteiară cu răutate ochii lui Darcy. Abia șase luni și ceva de căsnicie, și să se îndrăgostească de alta? Abia dacă a așteptat să se

schimbe așternutul patului nupțial. Și tu ce-ai făcut?

— Ce să fac? se încruntă Jude. A doua zi, am băgat actele.

— Și i-ai luat tot ce avea.

— Nu, vai de mine, o privi ea cu gura căscată, sincer șocată de idee. Fiecare a luat doar ceea ce-i aparținea. A fost foarte civilizat.

Întrucât Darcy părea să fi amuțit de uimire, Brenna preluă ștafeta.

— Dacă vrei chiar să știi, divorțurile civilizate sunt cauza tuturor căsniciilor destrămate. Eu, una, prefer un scandal monstru, cu urlete, pumni și farfurii sparte. Dacă am iubit un bărbat atât de mult încât să jur că mă unesc cu el pe viață, l-aș face să plătească scump, cu sânge și carne, dacă mă aruncă la gunoi.

— Nu l-am iubit.

În clipa când rosti aceste cuvinte, Jude rămase cu gura căscată.

— Vreau să zic... nu știu dacă l-am iubit. Doamne, e îngrozitor, sună oribil! Abia acum mi-am dat seama. Habar n-am dacă l-am iubit pe William sau nu.

— Mă rog, eu continui să zic că a fost un nesimțit și trebuia să-i dai un șut în cur și să-l arunci la câini, că l-ai iubit, că nu l-ai iubit.

Darcy alese o prăjiturică de casă de-a lui Mollie O'Toole și mușcă din ea cu poftă.

— Îți dau cuvântul meu - de fapt, jur acum și aici - că indiferent cu ce bărbat voi fi, și indiferent când, eu am să hotărăsc când terminăm. Iar dacă încearcă să fugă înainte de-a fi eu gata, va plăti câte zile o avea.

— Bărbații nu părăsesc femeile ca tine, interveni Jude. Tu ești genul de femeie pentru care le părăsesc pe cele ca mine...

Își trase respirația.

— N-am vrut să... eu voiam doar...

— Nu-ți face griji. Cred că ai vrut să-mi faci un compliment.

Și, mai mult încântată decât ofensată, Darcy o bătu pe braț.

— Și mă mai gândesc că, dacă ai limba atât de slobodă, înseamnă că ai băut destul vin ca să mă lași să mă joc cu hainele tale. Hai să mergem cu toate astea sus.

Jude nu știa ce să răspundă. Poate pentru că niciodată nu avusese surori care să-i dea iama prin dulapuri.

Nici una dintre prietenele sale nu manifestase vreun interes mai deosebit pentru garderoba ei, cu excepția obișnuitelor comentarii față de câte o jachetă sau fustă nouă.

Niciodată nu se considerase o mare cunoscătoare într-ale modei și tindea spre liniile clasice și materialele de calitate.

Dar, după sunetele înfundate care se auzeau din dulapul unde își îngropase Darcy capul, garderoba lui Jude căpătase lustrul comorii lui Aladin.

— O, ia te uită ce mai pulover! E de cașmir! smulse Darcy articolul

verde vânătoresc cu col-roul, frecându-și-l cu voluptate de obraz.

— Ține bine de cald, începu Jude, după care rămase cu gura căscată, când Darcy se dezbrăcă de bluză.

— Mai bine fă-te comodă, îi recomandă Brenna, întinzându-se pe pat, cu picioarele încrucișate la glezne și paharul de vin în mână. O să dureze ceva timp.

— Fin ca un poponeț de bebeluș, gânguri Darcy, pozând în fața oglinzii. Senzațional, dar culoarea e cam închisă pentru mine. Mai degrabă ție ți-ar veni, Brenna.

Veselă, și-l scoase și îl aruncă pe pat.

— Aruncă-i o privire.

Absentă, Brenna pipăi cu degetul mâneca puloverului.

— E plăcut la atingere.

Așezându-se pe pat, Jude o privi pe Darcy cum proba o bluză de mătase crem.

— Ăă, mai am și altele, dincolo.

Capul lui Darcy sări în sus ca al unui lup adulmecând oile.

— Mai ai?

— Da, ăă, haine subțiri și vreo două ținute de cocktail pe care mi le-am adus în caz că...

— Vin imediat.

— Hai c-ai brodit-o bine! decretă pe un ton tragic Brenna, în timp ce Darcy o zbughea din cameră. Acum în veci nu mai scapi de ea.

Punându-și vinul deoparte, se descheie la cămașă. Când din camera vecină se auzi un chițăit încântat, Brenna își dădu ochii peste cap și luă pe ea puloverul.

— Vai, dar e delicios, se ridică ea să se vadă în oglindă, surprinsă de moliciunea lânii fine pe piele. După cum îmi stă, arăt aproape ca și cum aș avea și eu țâțișoare.

— Ai o siluetă superbă!

Deși nu fusese niciodată acuzată de vanitate, Brenna se învârti în fața oglinzii.

— Totuși, ar fi frumos să am sâni. Cred că soră-mea Maureen i-a luat și pe-ai mei. Era dreptul meu să am, fiind cea mai mare.

— Ai nevoie de un sutien ca lumea, declară Darcy, în timp ce revenea îmbrăcată cu o rochie neagră de cocteil, cu un maldăr de haine în brațe. Ca să folosești ce ți-a dat Dumnezeu, nu să le lași să se fleșcăie. Jude, rochia asta e splendidă, dar zău că trebuie să-i mai tai un deget, două, de la poale.

— Eu sunt mai înaltă ca tine.

— Nu cu mult. Ia, puneți-o și s-aruncăm o privire.

— Păi, eu...

Însă Darcy o scotea deja. Având în față o femeie în chiloți și sutien, cu o rochiță neagră în mâini, Jude fu nevoită s-o ia.

Înghiți în sec, înainte de a-și alunga pudoarea, pentru a începe să se dezbrace.

— Știam eu că ai picioare frumoase, dădu din cap cu admirație Darcy. De ce ți le-oi fi ascunzând sub o rochie ca asta? Mai are nevoie s-o scurteze cu încă un deget cel puțin, nu crezi, Brenna?

Încă pe jumătate goală, Darcy îngenunche și îndoi tivul, studiind rezultatul cu buzele strânse.

— Un deget jumate, și-ai s-o porți cu pantofii ăia negri, cu toc cui și deschiși la vârf. Ai să fii mortală.

Dădu din cap, apoi se ridică să probeze o pereche de pantaloni gri, ca niște burlane.

— Ia pune rochia acolo, și-ți scurtez eu tivul.

— Nu, zău așa, nu trebuie...

— Ca plată, continuă Darcy, cu o lucire strengărească în ochi, pentru că mă lași să-ți iau cu împrumut hainele.

— Darcy e îndemânatică la cusut, o asigură Brenna. Nu-ți face griji.

Molipsită și ea de spiritul petrecerii, găsi un blazer gri închis și îl luă peste pulover.

— Încearcă și vesta asta, ca să arate mai vesel, îi propuse Jude, scoțând la iveală o vestă cu pătrățele mici, verzi și bordo.

— Ai ochi buni, zâmbi aprobator Darcy, strângând-o cu un braț. Și-acum, Brenna, mai adaugă o chestie cât mai scurtă în chip de fustă, și-au să cadă-n limbă bărbații după tine.

— Nu vreau să cadă-n limbă. Pe urmă, nu mai știu cum să scap de ei.

— Când au căzut destui, calci peste trupurile lor și mergi mai departe.

Darcy găsi un taior albastru ca ardezia și trase fusta pe ea.

— Ai de gând să-i dai un brânci lui Aidan, nu, Jude?

— Un brânci?

— Și fusta asta trebuie să fie ridicată aici. Un brânci, reluă ea. Încă nu te-ai culcat cu el, așa-i?

— Păi...

Făcu un pas înapoi, pentru a-și lua din nou paharul cu vin.

— Nu, n-am făcut-o.

— Nici nu credeam.

Darcy făcu o piruetă, pentru a se uita cum îi cădea jacheta la spate.

— Mă așteptam să-ți lucească mai tare ochii, dacă ai fi avut o tăvăleală cu el.

Experimentând, își ridică părul, întorcându-se încoace și-ncolo, și imaginându-și cum ar fi fost să ia cu împrumut micii cercei de argint pe care-i văzuse la urechile lui Jude.

— Ai să te culci cu el, nu?

— Darcy, nesimțito, o faci să se simtă prost.

— Dar de ce?

Darcy își lăsă părul să cadă, încercând să aleagă dintre două perechi de pantofi de culoarea osului.

— Toate trei suntem femei și nici una nu mai este virgină. Nu-i nimic în neregulă cu sexul, nu-i așa, Jude?

„Nu roși," își impuse Jude. „N-ai să roșești."

— Nu, evident că nu.

— Iar Aidan cred că are un talent nemaipomenit, râse Darcy, în timp ce Jude mai luă o gură de vin. Deci, când vei face treaba aia cu el, Brenna și cu mine ți-am fi recunoscătoare să ne povestești unele detalii, de vreme ce, pe moment, nici una nu avem vreun bărbat cu care să ne tăvălim.

— Nimic nu e mai plăcut ca discuțiile despre sex, decât sexul propriu-zis, comentă Brenna, în timp ce zărea în șifonier o bluză cu dungi. Dintre noi trei, tu ai cele mai mari șanse, în viitorul previzibil. E, în aproape un an, nu m-am apropiat mai mult decât la nivelul unui pumn dat lui Jack Brennan, pentru că a-ncercat să mă pipăie în noaptea de Anul Nou - și nici acum nu-s sigură că de fapt nu întindea doar mâna după o halbă, cum zice el.

Scoțându-și cămașa, se așeză și mai turnă vin.

— Eu, una, știu când un bărbat mă dorește pe mine, sau o bere, își înclină Darcy capul în fața oglinzii.

Arăta destul de elegantă, își zise ea. Ca o doamnă pe care o așteaptă fel de fel de locuri și fapte minunate.

— La ce porți costumul ăsta, Jude?

— Păi, la întâlniri profesionale, conferințe, prânzuri de afaceri...

— Prânzuri, oftă Darcy, învârtindu-se încet în loc. În cine știe ce restaurante sau săli de bal, unde servesc ospătari cu sacouri albe.

— Și cel mai grețos pui-surpriză de săptămâna asta, răspunse Jude, zâmbind. Plus cel mai plicticos vorbitor pe care l-a putut găsi comitetul.

— Fiindcă te-ai obișnuit tu cu ele.

— M-am obișnuit atât de mult, încât aș fi fericită să știu că nu va mai trebui să particip la nici unul. Am fost o universitară jalnică.

— Nu mai spune?

Brenna îi umplu din nou paharul, înainte de a-și lua înapoi propriul ei pulover.

— Groaznică. Nu puteam suferi planificarea cursurilor, faptul că trebuia să știu toate răspunsurile și să notez lucrările scrise. Și, peste toate astea, politica și protocolul.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Distrasă, Jude întoarse capul spre ea.

Darcy era atât de încrezătoare, se simțea atât de bine cu sine însăși, chiar în timp ce stătea având pe ea un sutien de bumbac și fusta altei

femei.

Cum putea fi o persoană atât de sigură cine și ce era, nu putea ști. Pur și simplu nu putea.

— O așteptau alții din partea mea, răspunse ea, într-un târziu.

— Și faci întotdeauna ceea ce așteaptă alții de la tine?

Jude expiră prelung, luându-și paharul cu vin.

— Mă tem că da.

— I-auzi.

Cuprinsă de afecțiune, Darcy îi luă fața în mâini și o sărută.

— Lasă c-o dregem noi.

Când fu golită și a doua sticlă de vin, dormitorul era un dezastru. Brenna avusese inspirația să aprindă focul, pornind apoi să caute brânză și biscuiți.

Stătea așezată pe jos, cam dezamăgită că pantofii lui Jude erau prea mari pentru ea.

Nu că ar fi avut unde să-i poarte, dar erau teribil de eleganți.

Jude zăcea tolănită pe pat, cu bărbia rezemată în pumni, privind-o pe Darcy cum proba la nesfârșit diverse combinații de haine.

Expresia neghioabă de pe propria ei față o făcea să se întrebe dacă era ametită, sau beată de-a binelea.

Din când în când, sughița încet.

— Prima dată, povestea Darcy, a fost cu Declan O'Malley, și am jurat să ne iubim o veșnicie. Aveam șaișpe ani și abia bâjbâiam. Am făcut-o pe-o pătură, pe plajă, într-o noapte când am șters-o amândoi de-acasă. Și dă-mi voie să-ți spun, nu e nimic romantic în a te rostogoli pe nisip, chiar și când ai șaișpe ani și ești bătut în cap ca o ridiche.

— Cred că e dulce, spuse visătoare Jude, imaginându-și lumina lunii, foșnetul valurilor și două trupuri tinere strălucind în văpaia dragostei și a descoperirii. Ce s-a întâmplat cu Declan O'Malley?

— Păi, veșnicia noastră a durat cam trei luni, după care ne-am văzut de altele. Acum doi ani, a băgat-o pe Jenny Duffy în belea, așa că s-au căsătorit și-au mai făcut o fată, pe lângă prima. Și par destul de fericiți.

— Mi-ar plăcea să am copii, se răsuci Jude să-și caute vinul; începuse să aibă gust de ambrozie. Când am discutat problema, William și cu mine...

— Ați discutat-o, va să zică? o întrerupse Brenna și, în calitatea ei de paharnic, îi turnă lui Jude încă o porție.

— A, da, într-un mod foarte logic, practic și civilizat. William era întotdeauna foarte civilizat.

— Cred că lu' William ăsta îi trebuia un șut în cur.

Brenna îi înapoie paharul, ferindu-se, pentru a nu fi stropită pe păr

de vinul care sări prin aer, când Jude izbucni în râs.

— Studenții lui l-au poreclit Acritura Powers. Așa-l cheamă, William Powers. Sigur că eu, fiind o intelectuală modernă, mi-am păstrat numele de familie, așa că n-am avut atâtea complicații la divorț. Oricum... ce spuneam?

— Cât de civilizat e Acritura Powers.

— A, da. William a hotărât să așteptăm între cinci și șapte ani. După care, dacă circumstanțele erau acceptabile, urma să discutăm din nou dacă să avem un copil sau nu. Dacă ne hotărâm să-l facem, aveam să ne interesăm și să alegem cea mai potrivită creșă, instituțiile preșcolare, iar după ce aflăm sexul copilului, am fi stabilit un plan de învățământ pe care să-l urmeze până la colegiu.

— Colegiu? se întoarse Darcy spre ea. Înainte de nașterea copilului?

— William era foarte înainte-gânditor.

— Pentru un om care gândește cu fundul.

— Nu cred că era atât de rău pe cât îl fac eu să pară, se încruntă Jude, privind în paharul cu vin. Probabil. E mult mai fericit cu Allyson.

Spre propria-i stupoare, ochii i se umplură de lacrimi.

— Cu mine, pur și simplu n-a fost fericit în căsnicie.

— Canalia.

Biruită de compasiune, Darcy abandonă dulapul și se așeză pe pat, pentru a o cuprinde pe Jude cu un braț pe după umeri.

— Nu te-a meritat.

— Nici un minut, lăsați-l naibii, fu Brenna de acord, bătând-o pe Jude pe genunchi. Fir-ar al dracu' de nenorocit constipat și fustangiu. Tu faci cât o sută de Allysoane.

— E blondă, preciză Jude, trăgându-și nasul. Și are niște picioare care-i pornesc din gât.

— Vopsită, fac pariu, nu se lăsă Darcy. Și tu ai picioare minunate. Superbe. Nu-mi mai pot lua ochii de la ele.

— Serios? se șterse Jude cu o mână la nas.

— Sunt fabuloase, îi mângâie Brenna pulpa, încurajator. Cred că-n fiecare seară la culcare plânge că te-a pierdut.

— Of, la naiba! explodă Jude. Era un plicticos împuțit. N-are decât să și-o țină pe Allyson.

— Probabil nici nu mai poate scăpa de ea, comentă Darcy, făcând-o să pufnească în râs.

— Înfine, eu cu siguranță n-aud niciodată îngerii cântând. Mă simt excelent, își frecă ea fața cu mâinile, ștergându-se de lacrimi. În viața mea n-am mai avut niște prietene care să vină la mine, să se-mbete și să-mi arunce hainele prin toată casa.

— Poți conta pe noi, îi strânse Darcy mâna, cu putere.

La un moment dat, în timpul celei de-a treia sticle de vin, Jude le povesti ce văzuse - ce i se păruse că văzuse - în cimitirul vechi.

— Se transmite prin sânge, dădu din cap Darcy, înțelepțește. Bătrâna Maude avea clarviziune, și vorbea adesea cu Cei Buni.

— Hai, lasă-mă.

La comentariul lui Jude, Darcy nu făcu decât să-și înalțe elegant o sprânceană.

— Auzi cum vorbește femeia care tocmai a descris două întâlniri cu un prinț al zânelor.

— N-am spus nici un moment asta. Am spus că l-am întâlnit de două ori pe omul ăsta ciudat. Sau, așa am crezut. Mă tem că am o tumoră pe creier.

Simpla idee o făcu pe Brenna să se strâmbe.

— Prostii. Ești sănătoasă tun.

— Dacă nu e asta, dacă nu există nici o cauză fizică, atunci înseamnă că sunt pur și simplu nebună. Nu uitați, sunt psiholoagă, le aminti ea. Mă rog, am fost, mediocră, dar totuși am destulă experiență ca să recunosc simptomele unei disfuncții mintale serioase.

— Și de ce, mă rog? întrebă Brenna. Din câte-mi dau eu seama, ești cea mai logică dintre femei. Mama mea consideră că din cauza asta, și dintr-a manierelor tale de doamnă, o să ai o influență bună asupra mea.

Îi dădu un pumn ușor, vesel, în umăr.

— Și-n ciuda faptului că oricum îmi placi.

— Chiar mă placi, așa e?

— Sigur că da, și Darcy la fel, și nu numai pentru hainele tale elegante.

— Normal că n-o plac pe Jude a noastră pentru hainele ei, confirmă Darcy, pe un ton indignat. O plac și pentru farafastâcurile ei.

Și cu asta, se prăpădi de râs.

— Glumesc. Sigur că ne placi, Jude. Ești o companie nostimă și, de cele mai multe ori, e o ciudățenie delicioasă să te ascultăm.

— Ce frumos, se umplură din nou ochii lui Jude de lacrimi. E atât de plăcut să ai prietene, mai ales când sau mori de cancer la creier, sau bați câmpii ca un nebun de legat.

— Nici una, nici alta. L-ai văzut pe Carrick din neamul zânelor, declară Brenna. Hoinărind pe coline, deasupra plutei, până i se va alătura Lady Gwen.

— Chiar crezi asta?

Acum, i se părea posibil, într-un mod cum nu se putuse - cum nu permisese ea - cu doar câteva ore în urmă.

— Crezi în fortărețe ale zânelor, stafii și vrăji care durează secole? N-o spui doar ca să mă faci să mă simt mai bine?

— În nici un caz.

Înfășurată în halatul gros al lui Jude, Brenna se aruncă asupra resturilor de ciocolată.

— Cred în multe, până la proba contrară. Din câte știu eu, nimeni nu a dovedit vreodată cu certitudine că sub dealurile de pe-aici nu există fortărețe ale zânelor, iar oamenii spun mai des că sunt decât că nu sunt.

— Da! o bătu Jude pe umăr, cu entuziasm, deși era cam turtită de vin. Exact asta voiam și eu să spun. Legendele se perpetuează și, adesea, repetarea le face să dobândească aparența adevărului. Personajul istoric Arthur devine legendarul Arthur, prin adaosul spadelor magice și al lui Merlin. Vlad Țepeș devine vampir. Doftoroaiele, bătrânele înțelepte ale satelor, devin vrăjitoare - și așa mai departe. Tendința omenească de a dezvolta, de a extrapola, de a garnisi cu fantezie pentru a face poveștile să fie mai distractive le transformă în legende pe care apoi anumite grupuri le adoptă în culturile lor ca pe niște fapte.

— Ascult-o, numai. Nu-i așa că le zice de toată frumusețea?

Încântată că avea pe ea unul dintre puloverele de cașmir, Darcy își țuguie buzele, gânditoare.

— Și sunt sigură, Jude dragă, că în ceea ce ai spus există și vreun lucru profund și miraculos, chiar și pentru cineva care se pretinde a fi un psiholog mediocru. Dar mie pe moment mi se par simple gogoși. L-ai văzut sau nu l-ai văzut pe Carrick al zânelor, chiar azi?

— Am văzut pe cineva. Nu s-a prezentat.

— Și acest cineva a dispărut ca prin farmec, în fața ochilor tăi?

Jude se încruntă:

— Mie mi s-a părut că da, dar...

— Nu, niciun „dar”, numai faptele. Așa se procedează, nu, logic vorbind? Dacă a vorbit cu tine, înseamnă că vrea ceva de la tine, de vreme ce n-am auzit să fi vorbit cu nimeni altcineva în afară de bătrâna Maude, de când mă știu eu. Tu ce zici, Brenna?

— Nu, nici eu n-am auzit. Ți-a fost frică de el, Jude?

— Nu, evident că nu.

— Atunci e bine. Cred că ai fi știut, dacă voia să-ți facă vreun rău. Probabil se simte singur și o dorește lângă el pe aleasa inimii lui. Trei sute de ani, comentă ea, cu dor. E o mângâiere, să știi că dragostea poate dura atâta.

— Cât de romantică ești, Brenna, spuse Darcy căscând și ghemuindu-se într-un fotoliu. Dragostea durează atâta timp cât există dorul. Pune-i pe amândoi să trăiască împreună, și-n șase luni au să se mârâie și muște ca doi câini turbați.

— N-ai găsit tu niciodată un bărbat destul de curajos ca să-ți cucerească inima.

Darcy ridică din umeri, cuibărindu-se și mai bine.

— Și nici n-am de gând să-i dau vreunuia șansa. Dacă-i ții la distanță, rămâi stăpână pe situație. Lasă-i să devină stăpâni pe tine, și s-a zis!

— Cred că mi-ar plăcea să fiu îndrăgostită...

Lui Jude i se închideau ochii.

— Chiar dacă doare. Când ești îndrăgostită, nu te poți simți banal, nu?

— Nu, dar cu siguranță poți să te simți prost, mormăi Brenna.

Jude râse încet, în timp ce adormea.

Capitolul 10

Când Jude se trezi, în capul ei dansau un step vioi niște dansatori mici, încălțați cu galenți butucănoși. Putea număra bătăile, fiecare tropăit mărunt în tâmple. Era mai mult ciudat decât neplăcut, iar pleoapele îi tresăriră spasmodic, când deschise cu prudență ochii.

Lumina o făcu să-i închidă la loc, cu un șuierat printre dinți, apoi îi întredeschise din nou, mai prudentă.

Peste tot zăceau haine. La început, crezu că avusese loc cine știe ce furtună violentă, un soi de tornadă ca-n „*Vrăjitorul din Oz*”, care îi învârtise lucrurile, aruncându-le care-ncotro prin cameră.

Așa s-ar fi explicat și de ce zăcea de-a curmezișul patului, pe jumătate goală, cu fața în jos.

Când auzi o foială înceată sub pat, i se opri respirația, accelerându-i-se apoi imediat.

Își imagină că erau rozătoare, în cel mai bun caz; în cel mai rău, nu se îndoia că era una dintre acele mici păpuși maniace care se însuflețesc și vin cu cuțite și alte alea să taie mâinile și picioarele oamenilor, dacă aceștia sunt neatenți să și le lase atârnând peste marginea patului.

Încă din copilărie avusese coșmaruri cu acele păpuși hidoase și niciodată nu-și lăsa vreun membru să depășească marginile patului. Pentru orice eventualitate.

Indiferent ce se afla acolo, era singură și trebuia să se apere. Din fericire, pe pernă zăcea întâmplător un escarpin albastru-închis.

Fără a se gândi cum ajunsese acolo, Jude apucă pantoful ca pe o armă și se încordă.

Cu dinții încleștați, se târî spre marginea patului și privi în jos, pregătită pentru orice.

Brenna zăcea pe covor, înfășurată ca o mumie în halatul gros al lui Jude, cu capul rezemat pe un morman de pulovere și o sticlă goală de vin la picioare.

Jude se holbă la ea, închise strâns ochii, apoi îi deschise iarăși, să mai vadă o dată.

Dovezile erau în fața ei. Irefutabile. Sticle de vin, pahare, farfurii goale, haine împrăștiate.

N-o invadaseră rozătoarele, nici păpușile diabolice. Găzduise o beție.

Hohotul i se ridică în gât și fu nevoită să-și îngroape repede fața în așternutul răvășit, de teamă să n-o trezească pe Brenna, după care ar fi trebuit să-i explice de ce stătea aplecată peste marginea patului, râzând ca o smintită.

Cât de șocați ar fi fost, prietenii, asociații și rudele ei, dacă vedeau cum arăta casa în dimineața de după dezmăț!

Ținându-se de burta care o durea, se răsuci cu fața în sus, privind bucuroasă tavanul.

Viața ei de distracții din Chicago constase întotdeauna în dineuri sau întruniri planificate cu cea mai scrupuloasă grijă, cu muzică de fundal aleasă la fel de atent ca soiurile de vin potrivite.

Și dacă cineva bea un păhărel în plus, problema se rezolva întotdeauna discret. Gazda nu sucomba niciodată pe pat, vai de mine, ci își conducea cu grație oaspeții la ușă și apoi făcea ordine, cu mult simț de răspundere.

În viața ei nu i se întâmplase să se ghemuiască un musafir pe jos și niciodată nu se trezise a doua zi dimineața chinuită de mahmureală.

Îi plăcea.

Îi plăcea atât de mult, încât dorea să scrie imediat în jurnal despre cele întâmplate. Se dădu jos din pat, strâmbându-se, apoi zâmbind, când simți cum îi bubuia capul. Prima mahmureală din viața ei! O minune!

Ieși tiptil, fascinată la gândul de a consemna totul în jurnal.

Apoi urma să facă un duș și să fiarbă cafeaua. Plus un mic dejun copios pentru musafire.

Musafirele, își aminti ea dintr-o dată. Unde Dumnezeu era Darcy?

Jude primi răspunsul în clipa când intră în micul cabinet. Movila de sub pătura pătuțului nu putea fi decât Darcy, ceea ce însemna că notațiile din jurnal trebuiau să mai aștepte.

Oricum, își spuse Jude, amuzată și încântată că noile sale prietene se simțeau că la ele acasă. În ciuda durerii de cap, intră la duș aproape dansând.

Fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei.

Nu-i păsa cât de jalnic suna această declarație, își spuse ea, în timp ce-și vâra capul sub stropii de apă fierbinte.

Fusese minunat - conversațiile, râsetele, toate aiurelile.

Acele două femei atât de interesante veniseră la ea, se simțiseră bine, o făcuseră să participe la prietenia dintre ele.

O prietenie. Nimic mai simplu. Și nu avea nici o legătură cu școala unde învățase, cu meseria din care trăia, cu orașul copilăriei. Nu contase decât cine era ea, ce avea de spus, ce gândea și simțea.

Și, lucru deloc neglijabil, garderoba ei, adăugă Jude, cu un chicotit. Dar îmbrăcămintea nu era decât o reflectare a personalității, nu? Cel puțin, reflectau modul cum se vedea ea pe sine însăși. Și de ce n-ar fi

fost măgulită că o femeie frumoasă că Darcy Gallagher îi admira hainele?

Continuând să zâmbească, ieși să se șteargă, apoi luă două aspirine din dulăpiorul cu medicamente.

Se înfășură cu prosopul, gândindu-se că putea găsi ceva de luat pe ea doar căutând pe podeaua dormitorului, după care, cu părul ca o claie de bucle ude, ieși în hol.

Primul țipăt ar fi putut să spargă geamurile - cu siguranță, îi arse beregata și-i stârni un junghi prin capul maltratat. Al doilea sună mai mult ca un chițăit, când își strânse prosopul la piept, privindu-l pe Aidan.

— Iartă-mă că te-am speriat, iubito, dar am ciocănit - și în față, și în spate - înainte de a intra.

— Eram... eram sub duș...

— Văd și eu.

Și ce mai încântare a ochiului, își zise Aidan, toată umedă și înroșită, cu părul căzându-i peste umeri ca niște frânghii ude. Castaniul său închis, lucios, contrasta cu pielea albă, și trandafirie.

Îi fu necesar un mare efort de voință ca să nu se apropie, pentru a o mușca de unde se nimerea.

— Nu... nu poți să intri așa, hodoronc-tronc.

— Mă rog, ușa din spate era descuiată, cum se obișnuiește pe-aici.

Zâmbea în continuare, privind-o drept în ochi. Deși era tentant - mai mult decât tentant - să-și lase privirea să coboare.

— Și am văzut camionul Brennei parcat pe stradă, așa că mi-am spus că ea și Darcy sunt încă aici. Mai sunt, așa-i?

— Da, dar...

— Trebuie s-o iau pe Darcy. Azi e în schimbul de la amiază și are obiceiul să uite chestiile astea.

— Nu ne-am îmbrăcat.

— Asta se vede cu ochiul liber, iubito, deși am încercat să nu comentez. Însă dacă tot ai adus vorba, aș vrea să spun că-n dimineața asta arăți fermecător. Proaspătă ca un trandafir și...

Mai făcu un pas, adulmecând-o.

— ...de două ori mai parfumată.

— Cum să doarmă omul, cu atâta trăncăneală în jur?

Jude tresări, când vocea Brennei erupse din dormitor.

— Sărut-o odată, Aidan, pentru numele înduratului Dumnezeu, și nu mai dați din gură!

— Păi, eu tocmai mă pregăteam...

— Nu!

Țipătul fu atât de prostesc, încât Jude își dori imediat să o înghită pământul de vie. Nu avu altă singura soluție decât să se repeadă în dormitor, pentru a înhăța un pulover. Înainte de a fi apucat să-și

croiască drum prin maldărele de haine până la o pereche de pantaloni, Aidan intrase în urma ei.

— Maică Precistă, ce ritualuri femeiești secrete pot avea efecte ca astea?

— Isuse, Aidan, mai tacă-ți clanța, bine? Îmi cade capu' de pe umeri.

Aidan se lăsă pe vine, lângă ghemul de păr roșcovan.

— Știi bine că vinul îți dă dureri de cap, fătuco, dacă nu te oprești la timp.

— Bere n-am avut, mormăi Brenna.

— Ce să-i faci? Noroc că am adus Leacul Gallagher.

— Chiar l-ai adus? se răsuci ea, cu fața palidă și ochii cârpiți spre el, agățându-i-se de mână. Cu-adevărat? Dumnezeu să te țină, Aidan. Omul ăsta-i un sfânt, Jude. Un sfânt, ascultă-mă pe mine. Ar trebui să-i înalțe un monument în piața centrală din Ardmore.

— Când te pui pe picioare, târăște-te până la bucătărie. Am adus un borcan, pentru orice eventualitate, continuă Aidan, sărutând-o ușurel pe frunte. Și, soră-mea unde-i?

— În cabinetul meu - celălalt dormitor, îi răspunse Jude, cu o demnitate calmă, după cum spera, strângându-și hainele la piept.

— Pe-acolo sunt multe obiecte care se sparg?

— Poftim?

Aidan își îndreptă umerii.

— Nu da atenție la urlete și bubuituri. Mă voi strădui să reduc la minimum avariile.

— Ce-a vrut să spună? șuieră Jude spre Brenna, în momentul când Aidan ieși, chiar în timp ce se repezea să-și tragă pe ea pantalonii.

— Aaa, căscă Brenna de-i trosniră fălcile. Doar că Darcy nu e prea veselă dimineața când se scoală.

La primul zbieret, Brenna se apucă de tâmple, gemând. Șocată, Darcy își trase puloverul peste cap și o luă la goană în direcția înjurăturilor și a bufniturilor.

— Ia labele de pe mine, maimuțoi împuțit, că-ți dau un șut în cur de zbori de-aici pân-la dracu-n praznic!

— Tu ai să primești un șut în cur, dacă nu te miști din patul ăla, la muncă, fato.

Dacă vorbele și tonul veninos cu care erau rostite o șocaseră, asta fu nimic pe lângă impactul vizual. Jude năvăli în cameră tocmai la timp pentru a-l vedea pe Aidan, cu chipul crunt și hotărât, târând-o jos din pat pe Darcy, care avea pe ea doar sutienul și chiloții.

— Ce faci, brută! Încetează imediat!

Îndemnată să-și apere noua prietenă, Jude se năpusti înainte.

Ordinul și mișcarea reușiră să-i distragă lui Aidan atenția exact atâta timp pentru că Darcy să strângă pumnul, dezvelindu-și dinții, și

să-i trântească o directă scurtă drept între picioare.

Jude nu fu sigură că sunetul scos de el era uman. Oscilând între un nou șoc și un val de amuzament feminin pur, de care nu era deloc mândră, îl văzu pe Aidan căzând în genunchi, în timp ce Darcy se prăvălea asupra lui ca o lupoaică.

— Au! Isuse! Ce mama dracu'!

Făcea ce putea ca să se apere, în timp ce sora lui îl bușea, îl smucea și-l mușca exact așa cum o învățase el. Încă gâfâind după prima lovitură, reuși în sfârșit s-o imobilizeze.

— Azi-mâine, Darcy Alice Mary Gallagher, am să uit că ești femeie și-ți cârpesc una!

— N-ai decât, mălai mare ce ești, își repezi ea bărbia înainte, suflându-și părul din ochi. Hai, cârpește-mă acum!

— Cred că mi-aș rupe mâna în mutra ta. Oricât o fi de drăgălașă, se întinde peste-o țeastă de piatră.

În clipa următoare, își zâmbeau, iar Aidan îi freca fața cu mâna pe cât de exasperat, pe-atâta de afectuos. Jude continuă să se holbeze la ei, în timp ce se ridicau în picioare.

— Ia repede niște haine pe tine, nerușinato, și treci la muncă.

Darcy își împinse părul răvășit, fără să pară deloc deranjată de recenta încăierare.

— Jude, îmi împrumuți și mie puloverul de cașmir albastru?

— Ăă, da, sigur.

— Vai, ce dulce ești, trecu ea pe-alături în pas de dans, dându-i o pupătură pe obraz. Nici o grijă, strâng la loc cât pot, înainte de-a pleca.

— Ei, lasă, nu trebuie. Merg să fac cafeaua.

— Ar fi excelent. Sau chiar un ceai, dacă ai pe-aici.

— Cafea? întrebă Aidan, după ce Darcy ieși țanțoșă din cameră. Cred că-mi datorezi și mie cel puțin o ceașcă.

— Îți datorez?

Aidan se apropie de ea.

— Ea două oară când îmi distragi atenția în timpul unei bătăi, făcându-mă să primesc o lovitură de care altfel m-aș fi ferit. A, și poți tu mult și bine să te muști de obraz că să-ți ascunzi zâmbetul, că ți se vede destul de limpede în ochi.

— Sunt sigură că te înșeli, își mută Jude intenționat privirea. Dar cafeaua tot o fac.

— Și cum te mai simți cu capul în dimineața asta? o întrebă el, în timp ce o urmă pe scară.

— Perfect.

Aidan arcui o sprânceană.

— Nici un efect neplăcut din cauza excesului de struguri tescuiți?

— Poate o mică durere de cap.

Era prea mândră că să se arate jenată.

— Am luat niște aspirine.

— Am ceva mai bun pentru tine.

Îi frecă nepăsător ceafa cu o mână, atingând ca prin miracol tocmai locul care-i trezea cheful de a toarce, apoi se îndreptă spre bufet, când intrară în bucătărie. Borcanul pe care-l luă era plin cu un lichid roșu-închis, periculos la înfățișare.

— Leacul lui Gallagher. Te drege cât ai clipi.

— Arată oribil.

— Nu-i tocmai rău la gust, una peste alta, deși unii zic că ar mai fi de lucru, răspunse el, luând un pahar din dulap. Când un om își câștigă existența servind de băut, onoarea îl obligă să aibă și leacul pentru a doua zi dimineață.

— Nu-i decât o ușoară durere de cap, repetă ea, studiind cu îndoială paharul pe care i-l umplea Aidan.

— Atunci, bea doar puțin, până-ți fac eu ceva de mâncare.

— Îmi faci tu?

— Un pic din-asta, un strop din-aia și-un pui de somn.

Împinse paharul spre ea. Jude era puțin cam palidă la față și avea cearcăne sub ochi. Îi venea s-o răsfețe până se refăcea.

— Când ai să te trezești, vei fi uitat că aseară ai pus de-o orgie hedonistă.

— N-a fost orgie. N-am avut nici un bărbat.

Aidan zâmbi scurt, strălucitor.

— Atunci, data viitoare invită-mă și pe mine. Ia poftim, soarbe un pic și pune de cafea, și de niște ceai. De restul mă ocup eu.

Părea o legătură plăcută cu seara care trecuse, ca dimineața să-i pregătească un bărbat micul dejun, în bucătăria ei. Era încă un lucru care nu i se mai întâmplase niciodată.

Uluitor cât de repede și de complet putea să se schimbe o viață. Sorbi cu grijă, pentru a găsi băutura mai suportabilă decât se așteptase. După ce bău și restul, puse ibricul pe foc.

— Jude, n-ai cârnați. Și nici șuncă.

Starea de șoc calm din glasul lui o amuză.

— Nu, nu prea mănânc așa ceva.

— Nu le mănânci? Atunci, cum faci micul dejun?

Pentru că acum șocul nu mai era la fel de calm, nu se putu abține să-și fâlfâie genele spre el. Ca să vezi, flirt înainte de micul dejun.

— De obicei, punând o felie de pâine integrală în prăjitor și apăsând pe buton.

— O singură felie de pâine prăjită?

— Și o jumătate de grapefruit sau o ceașcă de suc din fructe proaspete - ce am la îndemână. Dar mărturisesc că, din când în când, îmi fac de cap și mănânc un covrig întreg, cu brânză-cremă degresată.

— Și asta numește o persoană rațională mic dejun?

— Da, unul foarte sănătos.

— Yankeii, clătină Aidan din cap, scoțând ouăle. De ce-oți fi crezând voi c-o să trăiți veșnic, și de ce-oți fi dorind-o, tare-aș mai vrea să știu, când vă refuzați atâtea dintre plăcerile elementare ale vieții?

— Cumva, reușesc să trăiesc de pe o zi pe alta fără a îngurgita carne de porc plină de grăsime.

— Suntem cam irascibilă dimineața, așa-i? Ei bine, n-ai mai fi, dacă ai mânca un mic dejun cum se cade. Dar vom face pentru tine ce putem.

Jude se răsuci, gata să mârâie la el, însă Aidan, cu mâna în care nu ținea ouăle, o apucă de ceafă și o trase spre el, după care îi mușcă ușurel buza de jos. Înainte ca Jude să-și fi revenit, continuă scurta mușcătură cu un sărut prelung și tandru, care-i supse ultimele gânduri ce-i mai rămăseseră în minte.

— Trebuie musai să faceți treaba asta înainte de micul dejun? se plânse Brenna.

— Da, își trecu Aidan minunata mână în josul spinării lui Jude, după care o ridică din nou. Și pe urmă, dacă e după mine.

— N-ajungea că ai dat buzna, tropăind și sculând pe toată lumea din somn.

Încruntată, cu același halat în care se îmbrăcase de cu seară, Brenna se îndreptă direct spre borcan și turnă puțin leac al lui Gallagher într-un pahar.

Îl dădu de dușcă, apoi se uită la Aidan cu ochii îngustați.

— Faci odată micul dejun, sau nu?

— Acuș-acuș. Pari cam... burzuluită în dimineața asta, Mary Brenna. Vrei ți tu un sărut?

Brenna pufni, apoi îi surâse:

— Nu m-ar deranja.

Aidan îi făcu planul, punând ouăle deoparte pentru a o ridica de sub coate. Când Brenna chiui, îi trânti un sărut răsunător pe buze.

— Poftim, și ți-au înflorit din nou și bujorii în obraji.

— Ăștia, după efectul leacului Gallagher, replică ea, făcându-l să râdă.

— Urmărim să bucurăm lumea. Soră-mea mai e pe picioare?

— E la duș, și încă te mai înjură. Cum te-aș înjura și eu, dacă n-ai fi atât de darnic cu sărutările.

— Dacă Dumnezeu nu voia ca buzele femeii să fie sărutate, nu le-ar fi făcut atât de accesibile. Ai cartofi în cămară, Jude?

— Cred că... da.

Darnic cu sărutările? Se distrase copios urmărind jocul amical și afectuos, dar acum începea să se întrebe ce însemna „dărnicia cu

sărutările”, în timp ce Aidan curăța niște cartofi și-i punea într-o tigaie la prăjit.

Însemna oare că înhăța cu ambele mâini toate femeile care-i ieșeau în cale? Cu siguranță, nu-i lipsea farmecul necesar.

Nici talentul.

Și nici înfățișarea.

Ce importanță avea? Între ei nu era ceea ce s-ar fi putut numi o relație.

Nu-și dorea o relație. Nu cu adevărat.

Nu voia decât să știe dacă făcea parte dintr-o serie interminabilă, sau dacă - prin cine știe ce minune - era într-un fel mai deosebită. Măcar o dată să fie mai deosebită pentru cineva.

— Pe ce meleaguri te poartă visele? o întrebă Aidan.

Jude tresări, revenind la realitate, și-și impuse să nu roșească.

— Nicăieri.

Își făcu de lucru cu cafeaua, încercând să nu se simtă ciudat când Brenna scotoci prin dulapuri după farfurii și tacâmuri.

Niciodată nu i se mai întâmplase ca niște oameni să se simtă atât de firesc în casa ei. Spre propria sa surprindere, își dădu seama că îi plăcea.

Îi dădea senzația că făcea parte dintr-o prietenie curată și simplă.

Nu conta că Brenna era destul de eficientă ca să intimideze și un robot perfect programat. Nu conta că Darcy era atât de frumoasă încât toate femeile păleau pe lângă ea.

Nu conta nici măcar dacă Aidan săruta câte o sută de femei înainte de micul dejun, în fiecare zi a săptămânii.

Cumva, în doar câteva săptămâni, deveniseră prietenii ei. Și nu păreau să aștepte de la ea să fie nimic altceva decât ceea ce era.

Un miracol mic, dar neprețuit.

— De ce nu simt miros de șuncă prăjită? întrebă Darcy, intrând.

— Jude n-are, răspunse Aidan.

În timp ce Darcy își turna cafea, Jude zâmbi:

— Am să cumpăr. Pentru data viitoare.

Sentimentul o urmări toată ziua, cu căldura și bucuria sa calmă. La micul dejun, făcuse planuri de a merge cu Darcy la Dublin pentru a face cumpărături, și de a lua cina duminică seară la familia O’Toole, și mai programă o ședință de spus povești cu Aidan.

Nu i se ceru să vină la cârciumă în seara aceea. Era de la sine înțeles că venea. Cu atât mai bine.

Când faci parte din ceva, nu ai nevoie de invitație specială.

În bucătărie mirosea a cartofi prăjiți și a cafea. Clopotele de vânt cântau în briză. Când se ridică să-și mai pună cafea, o zări pe Brenna afară, alergând nebunește după un iepure care fugea peste frumoasa

pajiștea plină cu flori.

Jude își imprimă totul în minte, făgăduindu-și să reia momentul când avea să se simtă singură sau deprimată.

Mai târziu, când rămase singură și se așeză la computer, i se păru că toată acea căldură și energie rămăseseră în casă. Așa că scrise în jurnal:

E ciudat că nu mi-am dat seama niciodată că doream atât de mult asta. Un cămin. Un loc unde oamenii care-mi plac și care mă plac să vină când vor. Să se simtă firesc și comod. Poate că, de fapt, nu singurătatea o căutam, când mi-am luat zborul atât de grăbită spre Irlanda. Ci ceea ce am găsi în aceste ultime câteva ore. Prietenie, distracție, aiureli și, ei bine, da - romantism.

Cred că nu mi-am dat seama, fiindcă niciodată nu mi-am permis să le doresc cu adevărat. Iar acum, chiar și fără a le fi cerut, le am.

E și ăsta un soi de magie, nu? Întru totul la fel ca aceea a zânelor, vrăjilor și cailor înaripați. Aici sunt acceptată nu pentru ceea ce fac, nici pentru locul de unde vin sau școala în care am învățat. Sunt acceptată pentru cea care sunt. Pentru cea care, mai important, mă las în sfârșit să devin.

Când voi lua cina la familia O'Toole, n-am să fiu timidă și n-o să mă simt stânjenită. Mă voi distra. Când merg cu Darcy la cumpărături, sunt hotărâtă să-mi cumpăr ceva extravagant și de nici un folos. Fiindcă va fi amuzant.

Iar data viitoare când Aidan va intra pe poarta grădinii mele, s-ar putea să-l las să-mi devină amant. Fiindcă îl doresc. Fiindcă mă face să mă simt cumva cum niciodată nu m-am mai simțit. Total și scandalos de feminină.

Și fiindcă, ce mama dracu', o să fie distractiv.

Dând din cap satisfăcută, schimbă fișierele și începu să-și revadă unele lucrări. Privind monitorul, parcurgând însemnările scrise, se lăsă absorbită în rutină cercetării și a analizei. Era adâncită în studiul unei povești despre copilul substituit al unui arendaș, când sună telefonul.

Cu mintea preocupată de dilema arendașului, ridică receptorul.

— Da? Alo?

— Jude, sper că nu de deranjez din lucru.

Clipi din ochi spre display, în timp ce își îndrepta atenția asupra vocii mamei sale.

— Nu, nu făceam nimic important. Bună, mamă. Ce faci?

— Foarte bine.

Vocea Lindei Murray era cultivată și lină, o idee cam rece.

— Tatăl tău și cu mine vom profita de sfârșitul semestrului. Mergem pentru câteva zile la New York, ca să vizităm o expoziție din Whitney și să vedem o piesă de teatru.

— Ce frumos, zâmbi Jude, gândindu-se cât de bine se simțeau

părinții ei unul în compania celuilalt; o comunicare spirituală perfectă. O să vă placă.

— Foarte mult. Ești binevenită să ne însoțești, dacă vrei, și dacă te-ai săturat de viața la țară.

O comuniune sufletească perfectă, își spuse din nou Jude. Iar ea nu putuse niciodată să se înscrie în acea unitate fermecătoare.

— Îți mulțumesc pentru invitație, dar mă simt bine aici. Îmi place foarte mult.

— Serios? întrebă mama ei, pe un ton ușor surprins. Întotdeauna te-ai luat după bunică-ta - care, a propos îți trimite salutări.

— Transmite-i-le și pe ale mele.

— Nu găsești casa o idee cam prea rustică?

Jude se gândi la prima ei reacție - nu tu cuptor cu microunde, nu tu deschizător de conserve electric - și zâmbi în sinea sa.

— Am toate cele necesare. În fața ferestrelor cresc flori. Și încep să recunosc unele dintre păsări.

— Foarte frumos. Pari într-adevăr odihnită. Sper că plănuiești să stai câtva timp și în Dublin, dacă tot ești acolo. Am auzit că au niște galerii superbe. Și, desigur, va trebui să vizitezi Trinity College.

— De fapt, mă duc pentru o zi la Dublin, săptămâna viitoare.

— Perfect. Perfect. O mică recreere la țară prinde foarte bine, dar nu-ți lăsa mintea să stagneze.

Jude deschise gura, apoi o închise din nou și inspiră adânc.

— Dacă tot ai adus vorba, chiar acum lucram la articol. Aici e o sursă nesecată de materiale. Și învăț grădinăritul.

— Serios? E un hobby minunat. Pari fericită, Jude. Mă bucur foarte mult să aud. E mult de când n-ai mai fost fericită.

Jude închise ochii, în timp ce simțea nemulțumirea incipientă risipindu-se.

— Știu, ați fost îngrijorați pentru mine și-mi pare rău. Sunt într-adevăr fericită. Cred că nu aveam nevoie decât să plec pentru un timp.

— Recunosc că și tatăl tău și eu am fost îngrijorați. Păreai atât de agitată și nesatisfăcută.

— Cred că așa eram.

— Divorțul te-a costat scump. Înțeleg asta, cred, mai bine decât bănuiești. A fost atât de neașteptat și de definitiv, și ne-a luat pe toți prin surprindere.

— Și pe mine m-a luat prin surprindere, cu siguranță, replică sec Jude. Și nu era cazul. Nu s-ar fi întâmplat așa ceva, dacă eram mai atentă.

— Poate, consimți Linda, iar acceptarea ei nepăsătoare o făcu pe Jude să se strâmbe. Dar asta nu schimbă faptul că William nu era omul care am crezut noi că era. Și ăsta e unul dintre motivele pentru care ți-am telefonat, Jude. Am considerat că ar fi mai bine s-o afli de

la mine, nu din zvonuri sau din vreo scrisoare de la altă cunoștință.

— Ce este? simți Jude un junghi în stomac. E vorba de William? S-a îmbolnăvit?

— Nu, dimpotrivă. Pare să prospere.

Înverșunarea neașteptată și nedisimulată din vocea mamei sale o surprinse pe Jude.

— Mă rog, foarte bine.

— Ai o fire mai iertătoare decât a mea, se răsti Linda. Eu aș fi preferat să contracteze vreo boală rară, care să-l lase infirm, sau măcar să chelească și să i se formeze ticuri nervoase ale feței!

Uluită atât de violența necaracteristică a mamei ei, cât și de sentimentele acesteia, Jude izbucni în râs.

— Nemaipomenit! Ah! Îmi place la nebunie! Dar nu știam că simți așa ceva față de el.

— Tatăl tău și cu mine ne-am străduit să menținem o aparență politicoasă. Nu se putea să te simți comod, față de prietenii și cunoștințele comune. Ți-ai păstrat demnitatea. Am fost mândri de tine.

Demnitate, medită Jude. Da, întotdeauna se mândriseră cu demnitatea ei.

Și-atunci, cum îi putuse dezamăgi așa, făcându-și de cap ca aseară?

— Vă mulțumesc.

— Cred că ai dovedit o putere enormă, prin felul cum ai rămas cu capul sus. Și nu pot decât să-mi imaginez cât de mult te-a costat s-o faci. Cred că era necesar să-ți părăsești postul de la universitate și să pleci așa. Ca să te refaci.

— Nu credeam că m-ați înțeles.

— Sigur că te-am înțeles, Jude. Individul te-a făcut să suferi.

Nimic mai simplu, își dădu seama Jude, simțind că o usturau ochii. De ce nu avusese încredere că familia ei îi stătea alături?

— Am crezut că mă acuzați.

— De ce Dumnezeu să te acuzăm pe tine? Cinstit, tatăl tău chiar l-a amenințat pe William cu bătaia. Se întâmplă atât de rar ca sângele irlandez să iasă la suprafață și au fost necesare mari eforturi pentru a-l calma la loc.

Jude încercă să și-l imagineze pe tatăl ei, atât de demn, luându-l la pumni pe și mai demnul William. Dar așa ceva îi depășea puterea imaginației.

— Nici nu pot să-ți spun ce bine-mi face să aud asta.

— Nu ți-am spus niciodată, pentru că păreai hotărâtă să păstrezi o atmosferă civilizată. Și sper să nu te superi, dar mai e un lucru, pe care nu vreau să-l afli din alte surse.

Lui Jude i se formă din nou un ghem în stomac.

— Ce s-a mai întâmplat?

— William și noua lui soție profită și ei de sfârșitul semestrului. Se

duc pentru două săptămâni în Indiile de Vest. Nici mai mult, nici mai puțin. William le spune vesel tuturor celor care-l ascultă că vor să aibă vacanța asta exotică, înainte de a trebui să se liniștească. Jude, așteaptă un copil, pentru luna octombrie.

Bulgărele din stomac căzu, prăbușindu-i-se drept până-n tălpi.

— Înțeleg.

— Și se poartă ca un nătărău. Efectiv, și-a făcut o copie după ecografie și le-o arată tuturor, ca pe-o fotografie de familie. I-a cumpărat un inel cu smarald cât toate zilele, ca să sărbătorească evenimentul. Se comportă de parcă nevastă-sa ar fi prima femeie din lume care a conceput un copil.

— Sunt sigură că nu e decât fericit.

— Mă bucur că suporți atât de ușor vestea. Eu, una, turbez de furie. Avem mai mulți prieteni comuni și această, cum să zic, satisfacție a lui e foarte penibilă în societate. Ar fi fost normal să dea dovadă de mai mult tact.

Linda tăcu, vizibil pentru a-și calma nervii. Când vorbi din nou, era mai liniștită.

— N-a meritat nicio clipă din viața ta, Jude. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta înainte să te fi măritat cu el.

— Și mie, murmură Jude. Te rog, nu-ți mai face griji, mamă. A trecut. Regret doar că e jenant pentru voi.

— A, mă descurc. Cum spuneam, n-am vrut să auzi de la altcineva. Acum îmi dau seama că nu aveam de ce să mă îngrijorez că te-ai fi necăjit sau tulburat din nou. Cinstit, nu eram sigură că trecuseși cu totul peste șocul despărțirii. Sunt ușurată că ești atât de rațională. Ca întotdeauna.

— Da, Jude cea rațională, comentă ea, deși simțea un nod fierbinte în gât. Categoric. De fapt, ai grijă să-i transmiți urările mele de bine, cu proxima ocazie când îl vezi.

— Așa voi face. Mă bucur foarte mult că ești fericită, Jude. Te vom căuta, tatăl tău sau eu, când ne întoarcem de la New York.

— Bine. Distracție plăcută. Sărută-l pe tată din partea mea.

— Neapărat.

Când închise, Jude se simțea paralizată. Împietrită. Pielea îi era rece ca gheața, sângele i se oprise în vene.

Toată căldura și plăcerea, delectarea simplă care o stăpânise de dimineață încoace, fuseseră înlocuite de deznădejde.

William pleca într-o insulă fermecătoare din Indiile de Vest, cu frumoasa lui soție. Să facă baie în apele albastre scânteietoare, să se plimbe pe plaja albă ca zahărul, sub lună plină, ținându-se de mână și cu ochii visători.

William, îmbătat de perspectiva paternității, lăudându-se cu sarcina frumoasei Allyson, devorând împreună cu ea cărți despre creșterea

copiilor, înșirând liste de nume.

Răsfățând-o pe viitoarea mamă cu inele, flori și leneviri duminicale în pat, cu cornuri și sucuri de portocale proaspăt stoarse.

Putea vizualiza totul perfect - un blestem al imaginației ei atât de antrenate.

William cel la patru ace, dezmierdându-și cu satisfacție fermecătoarea Madonă, în timp ce zăceau tolăniți pe plajă.

William cel de obicei atât de rezervat, vorbindu-le unor oameni complet necunoscuți despre apropiatul eveniment fericit.

William cel notoriu de frugal, achitând prețul unui inel cu smarald. Cât toate zilele.

Canalia.

Creionul pe care-l ținea în mâini se rupse în două, și aruncă ambele bucăți în perete. Abia când sări de pe scaun, răsturnându-l cu un trosnet zgomotos, îți dădu seama că nu deznădejde simțea, ci furie. O furie arzătoare.

Respira cu gâfâieli și-și ținea pumnii încleștați.

Nu avea ce să lovească, pe cine să snopească în bătaie. Mânia care creștea în ea era atât de neagră, atât de feroce, încât se uită în jur, căutând înnebunită o cale de descărcare până nu-i începea pieptul să-i explodeze.

Trebuia să iasă, să se miște, să respire, înainte ca forța turbării să se reverse într-un urlet care ar fi spart toate ferestrele casei.

Se răsuci orbește spre ușă, coborî scara și ieși.

O luă la fugă peste coline până i se tăie respirația, până când începură s-o înjunghie coastele și să-i tremure picioarele.

Se porni o ploaie ușoară, cu soare, făcând aerul să scânteieze și înrourând iarba. Vântul sufla cu putere, răsunând ca un plânset de femeie.

Și pe dedesubt se auzea, ca o șoaptă, muzică de fluiere.

Ajunsă pe cărarea spre Ardmore, Jude își continuă drumul, la pas.

Capitolul 11

Seara ploioasă făcuse ca oamenii din cârciumă să stea adunați pe scaune, mai mult visând decât vorbind. Tânărul Connor Dempsey cânta melodii nostalgice la flașnetă, în timp ce tatăl lui sorbea din Smithwick's și discuta despre situația mondială cu bunul său prieten Jack Brennan.

Întrucât inima lui Jack era în curs de vindecare, acesta era la fel de atent la conversație, ca și la bere.

Din spatele barului, Aidan îl supraveghea totuși. Jack și Connor Dempsey senior se contraziceau adesea în legătură cu starea lumii și uneori aveau nevoie să-și puncteze argumentele cu pumnii.

Aidan le înțelegea destul de bine această necesitate, dar nu avea chef de dezbateri furtunoase în localul său.

Din când în când, urmărea evoluția partidei de fotbal transmise la televizor. Echipa din Clare o conducea pe cea din Mayo, iar Aidan o încuraja în sinea lui, întrucât pariase o mică sumă pe rezultatul meciului.

Prevedea o seară liniștită și se întreba dacă ar fi putut s-o cheme pe Brenna în locul lui. Îl îmboldea nevoia de a afla dacă Jude voia să mai ia o masă împreună. Într-un restaurant, de astă dată, cu flori și lumânări pe masă și vin bun, galben-pai la culoare, în pahare elegante.

Cu așa ceva era mai obișnuită, bănuia el, decât cu jumările de ouă și cartofii prăjiți în propria ei bucătărie.

O fi fost ea timidă și drăgălașă, dar era o femeie sofisticată. Crescută la oraș, în casele avute. Bărbații cu care era obișnuită o duceau la teatru și la restaurante pretențioase.

Purtau cravate și costume bine croite, și discutau cu pătrundere despre literatură și cinema.

Mă rog, nici el nu erau tocmai neînvățat, nu? Citea cărți și-i plăceau filmele. Călătorise mai mult decât majoritatea celorlalți și văzuse cu ochii lui destule mari opere de artă plastică și arhitecturală. Îi putea face față în conversație oricărui fante din Chicago.

Când își dădu seama că se încruntase, clătină din cap. Ce-l apucase, pentru numele lui Dumnezeu, să se lanseze într-o competiție cu cine știe ce bărbat imaginar?

Era de râsul lumii, cum nu se putea gândi la trei idei succesiv fără

ca una dintre acestea să fie legată de Jude Murray.

Probabil frustrarea sexuală era cauza, conchise el. Demult timp nu-și mai plimbase mâinile peste un trup de femeie. Ori de câte ori își imagina că o făcea, trupul închipuit sub mâinile lui era al lui Jude. Și, grație celor întâmplate în acea dimineață, acum avea o imagine mult mai clară a componentelor acelui trup.

Toată acea piele fină și albă, care tindea atât de ușor să se înroșească trandafiriu. Picioarele lungi, suple, și mica aluniță sexy de lângă sânul stâng.

Avea niște umeri atât de frumoși, umeri care păreau să strige după buze bărbătești.

Felul ei de a se intimida, topindu-se apoi sub atingerea lui. Era de mirare că făcuse o fixație? Orice bărbat ar fi trebuit să fie mort de zece ani ca să nu reacționeze.

O parte din el - una de care nu era prea mândru - își dorea s-o fi putut atrage în pat, cu șoșele cu momele, și să rezolve totul. Plăcere, ușurare și eliberare pentru amândoi. O altă parte recunoștea, cu o undă de stânjeneală, că era la fel de fascinat de mintea și comportamentul ei ca și de ambalajul în care erau împachetate.

Liniștită și timidă, ordonată și politicoasă. Îl făcea să-i vină să șteargă tot acel lustru, până când descoperea tot ce se ascundea dedesubt.

Ușa se deschise.

Aidan aruncă o privire nepăsătoare, apoi se mai uită o dată, cu ochii holbați, aproape într-o stare de șoc.

Intrase Jude. Nu, mai bine zis, dăduse buzna. Era udă până la piele, cu părul în neorânduială, atârnând în jurul umerilor. Avea ochii întunecoși și, cu toate că Aidan își spuse că era doar o iluzie cauzată de lumină, păreau amenințători. Fu gata să jure că aruncau scântei, în timp ce Jude venea spre bar.

— Aș vrea să beau ceva.

— Ești udă leoarcă.

— Plouă, și am umblat prin ploaie.

Vorbea sacadat, cu o iritare subtilă. Își împinse înapoi părul îngreunat de apă. Undeva, pe drum, își pierduse banderola.

— De obicei, ăsta-i rezultatul. Pot să beau și eu ceva, sau nu?

— Sigur, am vinul care-ți place. Ce-ar fi să te așezi acolo, lângă foc, ca să te mai încălzești. Și-ți aduc un prosop ca să te ștergi pe cap.

— N-am nevoie de foc. Nici de prosop n-am nevoie. Vreau un whisky.

O rostise ca pe o provocare și-și trânti pumnul strâns pe bar.

— Aici.

Ochii ei continuau să-l poarte cu gândul la o zeiță a mării, dar acum era o zeiță răzbunătoare. Dădu încet din cap.

— Cum preferi.

Luă un pahar scurt și turnă în el două degete de Jameson's. Jude îl înhăță și îl dădu peste cap ca și cum ar fi fost apă. Focul izbucnit pe neașteptate în mijlocul pieptului îi făcu respirația să explodeze. Ochii i se umplură de lacrimi, dar rămaseră aprinși.

Aidan avu înțelepciunea de a nu afișa nici o expresie.

— Ești binevenită să urci în camerele mele de sus, dacă vrei să iei cu împrumut o cămașă uscată.

— Nici o problemă.

Jude avea senzația că-i turnase cineva ace pe gât, dar acum în burtă îi ardea mocnit un focușor destul de plăcut. Puse paharul la loc pe bar, arătând spre el cu capul.

— Încă unul.

Experiența îl făcu pe Aidan să se rezeme de bar, nepăsător. Unii erau în stare să golească o sticlă întreagă și n-aveau nici pe dracu'. Pe alții, îi scoteai pe ușă în ghionturi, după ce trăgeau prea multe pahare. Și mai erau și unii care aveau mai multă nevoie să-și deșerte necazurile decât avea nevoie cârciumarul să toarne whisky.

Știa cu care caz avea de-a face acum. Pe lângă asta, dacă un pahar de vin și jumătate o cherchelea, două porții de whisky aveau s-o doboare sub masă.

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, iubito?

— N-am spus că s-a întâmplat ceva. Am spus că mai vreau un whisky.

— Mă rog, de la mine nu-l primești. Dar am să-ți fac un ceai și îți ofer un scaun lângă foc.

Jude trase aer în piept, apoi îl expiră, ridicând din umeri:

— Bine, dă-l încolo de whisky.

— Bravo, fetițo, o bătu el pe pumnul încă strâns. Acum, du-te și stai jos, iar eu am să-ți aduc ceaiul. Pe urmă, poți să-mi spui ce-ai pățit.

— N-am nevoie să stau jos, își aruncă ea părul ud din față, apoi se aplecă peste bar, la fel ca el. Vino mai aproape, îi ordonă.

Când Aidan se conformă, ajungând cu fața la doar câțiva centimetri de a ei, Jude îl apucă de cămașă. Vorbi deslușit, concis, dar avu totuși atâta minte să nu ridice glasul:

— Mai vrei să faci sex cu mine?

— Mă scuzi?

— Ai auzit ce-am spus.

Însă repetarea frazei îi prilejuia un fior sumbru.

— Mai vrei să facem sex sau nu?

Deși nervii îi zornăiau prin tot corpul, Aidan se erectă pe loc. Îi era peste puteri să-și controleze reacțiile.

— În clipa asta?

— Nu-ți convine? Trebuie să fie toate planificate, configurate și

legate naibii cu funduliță?

De astă dată, uitase să vorbească încet și câteva capete se întoarseră spre ei, mișcând din sprâncene. Aidan își depuse o mână peste cea cu care continua să-l strângă de cămașă, bătând-o ușurel.

— Hai cu mine-n spate, în cuib, Jude.

— În ce?

— În spate, hai.

O bătu iarăși peste mână, apoi îi desprinse degetele. Arătă spre o ușă din capătul barului.

— Shawn, vino-aici și stai un moment la bar, vrei?

Ridică tăblia din capăt, pentru ca Jude să poată trece, apoi o împinse pe ușă.

„Cuibul" era o cameră mică, fără ferestre, mobilată cu două scaune care fuseseră ale bunicii lui și o masă făcută de tatăl său, exact atât de șubredă cât să aibă farmec. Mai exista o veche lampă cu glob de sticlă, pe care Aidan o aprinse, și o carafă cu whisky, pe care n-o luă în seamă.

Încăperea era destinată discuțiilor particulare și afacerilor private. Aidan nu se putea gândi la nimic mai privat decât să discute cu femeia visurilor lui, despre întrebarea ei dacă voia sau nu să aibă relații intime.

— Ce-ar fi să...

„...stăm jos", ar fi vrut el să continue, dar amuți, cu gura devorată de a ei. Jude îl rezemase cu spatele de ușă, încleștându-și mâinile în părul lui, cu buzele încleștate fierbinți, flămânde de ale lui.

Aidan reuși să scoată un geamăt sugrumat, apoi se pierdu în plăcerea de a fi atacat de o femeie udă și hotărâtă. Stătea lipită de el. Isuse, contopită cu el, arzând ca un cuptor. Se întreba cum de nu i se topeau hainele.

Inima ei bătea nebunește - sau, poate, era a lui. Simțea bătăile frenetice, nervoase, bubuind spasmodic între ei. Jude mirosea a ploaie și avea gust de whisky, și o dorea cu o fervoare vecină cu boala. Se târa prin el, îl zgâria cu ghearele, i se rostogolea prin cap, îi ardea în gât.

Ca prin ceață, auzi glasul fratelui său, râsul cuiva drept răspuns, melodia vagă cântată de un băiat. Și își aminti, parțial, de ce se aflau acolo. Cine erau.

— Jude. Stai.

Sângele îi vâjâia prin cap, în timp ce încerca s-o împingă înapoi.

— Nu e locul potrivit.

— De ce?

Era disperată. Avea nevoie de ceva. De el. De orice.

— Mă dorești. Și eu te doresc.

Destul pentru ca Aidan să-și imagineze ușor cum ar fi făcut schimb

de roluri și ar fi încălecat-o pe loc, ca un armăsar montând o iapă în călduri. Cu foc în sânge și fără pic de suflet.

— Încetează un moment. Să ne tragem respirația.

Îi trecu o mână prin păr, o mână care nu era nici pe departe sigură.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic...

Vocea i se frânse, dând-o de gol.

— De ce trebuie să se fi întâmplat ceva? Fă doar dragoste cu mine și atâta.

Cu mâini tremurătoare, începu să-i bâjbâie la nasturii cămășii.

— Atinge-mă, doar.

Acum, Aidan inversă într-adevăr pozițiile, rezemând-o de ușă și apucându-i fața în mâini, ferm, pentru a i-o ridica. Indiferent ce-i spunea trupul, inima și mintea dădeau ordine diferite. Iar el era un om care prefera să-și asculte inima.

— Poate am să te-ating, dar nu voi ajunge niciodată la tine dacă nu-mi spui ce te tulbură.

— Nu mă tulbură nimic, șuieră Jude.

Apoi, izbucni în plâns.

— Ei, haide, iubito.

Era mai puțin îngrijorător să consoleze o femeie, decât să-i reziste. Cu blândețe, o cuprinse în brațe, rezemându-i capul la pieptul lui.

— Cine te-a necăjit, *a ghra?*

— Nimic. O prostie, iartă-mă.

— Ba este ceva, și nu-i deloc o prostie. Spune-mi de ce ești tristă, *mavourneen.*

Cu respirația întretăiată, frântă de deznădejde, își îndesă fața în umărul lui. Era tare ca stânca, dulce ca o pernă.

— Soțul meu și soția lui se duc în Indiile de Vest și vor avea un copil.

— Ce?

Cuvântul țâșni ca un glonț, în timp ce Aidan o împingea brutal înapoi.

— Ai un soț?

— Am avut, își trase ea nasul, dorindu-și să-și sprijine din nou capul pe umărul lui. Nu m-a mai vrut.

Aidan inspiră de două ori prelung, dar capul continua să i se învârtească, de parcă ar fi înghițit o sticlă de Jameson's. Sau ar fi primit-o în frunte.

— Ai fost căsătorită?

— Tehnic vorbind, răspunse Jude, cu un gest de lehamite. Ai o batistă?

Zguduit, Aidan vârî mâna în buzunar și i-o întinse.

— Cred că vom începe cu începutul, cumva, dar îți aduc niște haine

uscate și un ceai fierbinte, până nu răcești.

— Nu, mi-e bine. Ar trebui să...

— Taci odată. Mergem sus.

— Sunt într-un hal fără de hal.

Își suflă nasul, cu furie.

— Nu vreau să mă vadă oamenii.

— Aici nu e nimeni care să nu fi vărsat ceva lacrimi la viața lui, iar unii, chiar în cârciuma asta. Vom trece prin bucătărie și urcăm la mine.

Înainte de a mai apuca să se opună, Aidan o luă de braț și o trase spre ușă.

Apoi, chiar în timp ce o izbea primul val de jenă, continuă s-o tragă mai departe, în bucătărie, unde Darcy ridică privirea, surprinsă.

— Ei, Jude, ce-ai pățit? începu ea, apoi închise gura, când Aidan clătină din cap tăcut, conducând-o pe Jude spre o scară strâmtă.

În capătul scării, deschise o ușă și intră în livingul său mic și aglomerat.

— Dormitorul e acolo, ia ce-ți vine mai bine, iar eu pun de ceai.

Jude începu să-i mulțumească, să se scuze, orice, dar el ieșea deja pe o ușă joasă. În urma lui rămăsese o tensiune suficientă pentru a-i coborî și mai mult moralul.

Intră în dormitor.

Spre deosebire de living, aici domnea o ordine desăvârșită, iar mobilierul era sumar. Jude își dori să fi avut timpul și dreptul de a scormoni puțin. Dar se duse grăbită spre dulap, acordându-și timp doar ca să privească patul de o singură persoană, cu cuvertură bleumarin, un scrin înalt ce părea vechi și tocit plăcut la balamale, covorul decolorat de pe podelele înnegrite de vreme.

Găsi o cămașă, la fel de cenușie ca starea ei de spirit. În timp ce se schimba, studie pereții. Aici se lăsa Aidan în voia laturii sale romantice, își spuse ea. Peste tot se vedeau afișe și fotografii din locuri îndepărtate.

Scene de stradă din Paris și Londra, din New York și Florența, mări furtunoase și insule luxuriante. Munți înalți, văi liniștite, deșerturi misterioase. Și, desigur, falezele aspre și colinele blânde din țara lui. Fotografiile erau prinse una lângă alta, ca un tapet fabulos și excentric.

Prin câte dintre acele locuri călătorise? se întrebă ea. Le vizitase pe toate, sau pe unele încă nu le văzuse?

Oftă din rărunchi, fără a-i păsa că era un sunet încărcat de auto-compasiune, și reveni în living, cu puloverul ud în mână.

Aidan se plimba încoace și-ncolo, iar la vederea ei se opri. Cămașa lui era prea mare, și părea scundă, nefericită și nici pe departe gata să se confrunte cu emoțiile ce se zbuciumau prin sufletul lui. Așa că nu

spuse nimic, nu încă, luându-i doar puloverul și ducându-l în baie, pentru a-l întinde pe bara dușului, la uscat.

— Stai jos, Jude.

— Ai tot dreptul să fii supărat pe mine, că am venit în halul ăsta și m-am purtat cum m-am purtat. Nici nu știu cum să încep să...

— Aș prefera să taci un minut, o întrerupse el răstit, spunându-și, când îi văzu tresărirea, că nu era făcut din piatră.

Apoi, intră în bucătărie să se ocupe de ceai.

Fusese căsătorită, la altceva nu se putea gândi. Era un detaliu deloc neglijabil, pe care Jude uitase să-l menționeze.

Crezuse că avea foarte puțină experiență în materie de bărbați și când colo ea fusese măritată, divorțase și se vedea clar că mai ofta după afurisitul ăla.

Ofta după un fante din Chicago care nu era destul de cinstit ca să-și țină jurămintele, iar în tot acest timp Aidan Gallagher oftase la rândul lui după ea.

Dacă nici asta nu era de-ajuns ca să-l pună pe jăratic, atunci de ce altceva mai era nevoie?

Turnă ceaiul, negru și tare, adăugând în propria sa ceașcă o doză zdravănă de whisky.

Când se întoarse, Jude stătea în picioare, cu degetele înlănțuite laolaltă. Părul umed i se cârlionța teribil, iar ochii-i erau plini de lacrimi.

— Cobor să le prezint scuze clienților tăi.

— De ce?

— Că am făcut o scenă.

Aidan puse ceștile pe masă, studiind-o încruntat, atât cu nedumerire, cât și cu iritare.

— Și ce-mi pasă mie? Când trece o săptămână fără să avem o scenă la *Gallagher's,* ne întrebăm ce s-o fi întâmplat. Ai de gând să stai naibii odată jos și să nu te mai uiți la mine de parcă m-aș pregăti să te bat cu cureaua?

Se așeză și el, după ea, apoi își luă ceaiul. Jude sorbi, își fripse limba și se grăbi să pună ceașca la loc.

— De ce nu mi-ai spus că ai fost măritată?

— Nu m-am gândit.

— Nu te-ai gândit? trânti el ceașca pe masă, cu un clănțănit. A însemnat atât de puțin pentru tine?

— A însemnat enorm pentru mine, replică ea, cu o demnitate calmă care îl făcu să-și îngusteze ochii. Pentru omul cu care am fost căsătorită, a însemnat incomparabil mai puțin. Încerc să mă împac cu gândul ăsta.

Când Aidan nu răspunse nimic, Jude își luă din nou ceaiul, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— Ne cunoșteam de câțiva ani. E profesor la universitatea unde am predat și eu. La prima vedere, aveam foarte multe în comun. Părinții mei îl plăceau foarte mult. M-a cerut în căsătorie. Am acceptat.

— Îl iubeai?

— Da, așa am crezut, ceea ce înseamnă același lucru.

Nu, își spuse Aidan, nu însemna deloc același lucru. Dar trecu peste asta.

— Și ce s-a întâmplat?

— Plănuiserăm... El, mai bine-zis, plănuise totul. Lui William îi place să facă planuri meticuloase, analizând detaliile, posibilele probleme și soluțiile lor. Ne-am cumpărat o casă, fiind mai convenabilă ca să primim musafiri, iar el având ambiții profesionale. Am avut o nuntă mică, foarte exclusivistă și demnă, la care au participat numai oamenii potriviți - referindu-mă la furnizori, florari, fotografi și invitați.

Inspiră adânc și, întrucât avea limba deja opărită, mai luă o înghițitură de ceai.

— Peste șapte luni, a venit la mine și mi-a spus că era nesatisfăcut. Chiar cuvântul ăsta l-a folosit: „Jude, sunt nesatisfăcut de căsnicia noastră." Și cred că eu am spus: „Aha, îmi pare rău."

Închise ochii, lăsând umilința să i se coboare în stomac odată cu whisky-ul.

— Și asta mă râcâie, să știu că prima mea reacție a fost să-mi prezint scuzele. Le-a acceptat elegant, ca și cum s-ar fi așteptat. Ba nu, se corectă ea, privindu-l din nou pe Aidan. *Fiindcă* se aștepta.

Suferința emana dinspre ea valuri-valuri.

— Ar trebui să-ți dai seama, din asta, că te scuzi prea mult.

— Poate. În orice caz, mi-a explicat că, întrucât mă respecta și voia să fie absolut cinstit, considera că trebuia să-mi spună că se îndrăgostise de altă femeie.

Una mai tânără, își spuse Jude. Și mai drăguță, mai isteață.

— Nu voia s-o implice într-o aventură adulterină sordidă, așa că mi-a cerut să introduc imediat acțiunea de divorț. Aveam să vindem casa și să împărțim totul egal-egal. Întrucât el fusese cu inițiativa, era dispus să mă lase să aleg bunurile materiale pe care mi le doream.

Aidan continua s-o privească. Era liniștită din nou, cu ochii calmi și mâinile nemișcate.

Prea stăpânită, după părerea lui. O prefera atunci când era pătimașă și reală.

— Și ce-ai făcut?

— Nimic. N-am făcut nimic. I-am acordat divorțul, s-a recăsătorit și ne-am văzut fiecare de viața lui.

— Dar te rănise.

— William ar numi asta o consecință colaterală nefericită, dar

necesară a situației.

— Atunci William ăsta e un bou.

Jude zâmbi vag:

— Poate. Dar ceea ce-a făcut are mai mult sens decât să te chinuiești cu o căsnicie care te face nefericit.

— Și tu fuseseși nefericită?

— Nu, dar cred că nici fericită cu adevărat n-am fost.

Acum o durea capul și era obosită. Își dorea să se fi putut face ghem și să doarmă.

— Nu cred că mă caracterizează emoțiile foarte intense.

Și el era secătuit. Avea în față aceeași femeie care i se aruncase în brațe cu patimă, apoi plânsese amarnic, în urmă cu doar câteva momente.

— Nu, ești liniștea întruchipată, nu-i așa, Jude?

— Da, șopti ea. Jude cea rațională.

— Și dacă ești așa, azi ce te-a activat?

— O prostie.

— De ce să fi fost prostie, dacă a însemnat ceva pentru tine?

— Fiindcă nu trebuia. N-ar fi trebuit să însemne nimic.

Ridică din nou capul, cu o mișcare smucită, iar licărirea care i se ivi în ochi nu-i displăcea deloc lui Aidan.

— Am divorțat, nu? Suntem divorțați de doi ani. De ce să-mi pese că se duce în Indiile de Vest?

— Și-atunci, de ce îți pasă?

— Fiindcă voiam să mă duc acolo! explodă ea. Doream să ne facem luna de miere într-un loc străin, exotic și minunat. Cumpărasem broșuri. Paris, Florența, Rimini. Fel de fel de locuri. În oricare dintre ele am fi putut să mergem și aș fi fost fascinată. Dar el nu era în stare decât să vorbească despre... despre...

Își învârti mâna prin aer, negăsindu-și câteva momente cuvintele.

— Despre dificultățile de limbă, șocurile culturale, diverșii germeni - pentru numele lui Dumnezeu!

Înfuriată din nou, sări de pe scaun:

— Așa că ne-am dus la Washington și am petrecut ore întregi - zile, secole - vizitând Institutul Smithsonian și ascultând conferințe.

Aidan fusese șocat încă dinainte, dar asta le punea capac la toate.

— V-ați dus la *conferințe* în luna de miere?

— Comuniune culturală, se răsti ea. Așa-i zicea el.

Își aruncă mâinile în sus, începând să se plimbe prin cameră.

— Majoritatea cuplurilor așteaptă delicii imposibile pentru luna de miere, după părerea lui William.

— Și nu e firesc? murmură Aidan.

— Tocmai! se răsuci ea, cu fața roșie de furie îndreptățită. E mai bine ca mințile să se întâlnească pe un teren comun? Mai bine să

mergem într-un decor ușor de recunoscut? La dracu' cu toate astea! Ar fi trebuit să facem amor ca nebunii, pe o plajă tropicală.

O parte din Aidan se bucura enorm că nu se întâmplase asta.

— Am impresia că e mai bine c-ai scăpat de el, iubito.

— Nu *asta* contează.

Îi venea să-și smulgă părul din cap, era cât pe ce s-o facă. Se trezise irlandeza din Jude, clocotind, fierbând într-un mod cu care bunica ei precis s-ar fi mândrit nespus.

— Contează că m-a părăsit, iar plecarea lui m-a distrus. Poate nu în inimă, dar în mândrie și orgoliu, și care e diferența? Toate fac parte din mine.

— Nu e nici o diferență, răspunse încet Aidan. Ai dreptate. Nici o diferență.

Faptul că era de acord, fără o secundă de ezitare, nu făcea decât să-i alimenteze și mai mult revolta.

— Iar acum, nenorocitul se duce acolo unde am vrut eu să mergem. Și fac un copil, și e *entuziasmat.* Când eu vorbeam despre copii, aducea vorba de carierele și stilurile noastre de viață, despre ratele demografice, despre costurile studiilor, pentru Dumnezeu! Și a făcut o diagramă.

— O ce?

— O diagramă. O împuțită de diagramă generată pe computer, proiectând situația noastră financiară și de sănătate, starea carierei și administrarea timpului pe o perioadă de cinci până la șapte ani. După asta, mi-a spus că, dacă ne atingeam scopurile, puteam să ne gândim - să ne gândim doar - la conceperea unui singur copil. Dar în următorii șapte ani, el trebuia să se concentreze asupra carierei, a avansărilor planificate și ale idiotului de portofoliu.

Furia ei părea o ființă vie, sfâșiindu-i feroce pieptul cu ghearele.

— *El* a hotărât când și dacă să facem copii. *El* a hotărât ca, într-o asemenea eventualitate, să nu facem decât unul singur. Dacă ar fi fost în stare, ar fi hotărât până și sexul copilului. Eu îmi doream o familie, iar el îmi dădea proiecte și planuri răsuflate.

Respirația i se întretăie, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Dar, când Aidan se ridică să vină spre ea, Jude scutură din cap cu tărie:

— Am crezut că nu-și dorea copii și voiaje în străinătate. Mi-am zis: bine, le știe pe-ale lui, oricum e un om atât de practic, frugal și ambițios. Dar nu era așa. Nu era deloc asta. N-a vrut să meargă în Indiile de Vest cu *mine.* Cu *mine* n-a vrut să-și întemeieze o familie. Ce nu-i convenea la mine?

— N-avea ce să nu-i convină la tine. Absolut nimic.

— Ba avea! strigă Jude, cu vocea frângându-i-se, în timp ce scotea batista. Dacă n-ar fi avut, în veci nu l-aș fi lăsat să scape așa ușor. Sunt

nesărată. S-a plictisit de mine aproape imediat după căsătorie. Toți se plictisesc de mine. Studenții mei, colegii. Propriii mei părinți s-au plictisit de mine.

— Vorbești prostii, se apropie în sfârșit Aidan de ea, apucând-o de brațe ca s-o zgâlțâie ușor. Nu ai nimic plicticos.

— Încă nu mă cunoști destul de bine. Sunt plicticoasă, nici vorbă.

Își trase nasul, apoi dădu din cap, accentuându-și cuvintele.

— Niciodată nu fac nimic interesant, nu spun niciodată nimic inteligent. Totul, la mine, e mediocru. Până și eu mă plictisesc de mine însămi.

— Cine ți-a băgat în cap ideile astea?

Îi venea s-o mai zgâlțâie odată, dar arăta prea jalnic.

— Nu ți-a trecut nici un moment prin minte că William ăla și diagramele lui nenorocite, și toate nu-știu-ce-urile alea culturale era cel plicticos? Dacă studenții nu erau entuziasmați, înseamnă că nu pedagogia e ocupația destinată ție?

Jude ridică din umeri:

— Eu sunt factorul comun.

— Ia spune-mi, Jude Frances, cine a venit în Irlanda de una singură, ca să trăiască într-un loc unde n-a mai fost niciodată, cu oameni pe care nu i-a cunoscut în viața ei și ca să facă o muncă pe care niciodată n-a mai făcut-o?

— Asta-i altceva.

— De ce?

— Fiindcă nu fac decât să fug.

Îi trezea atât iritarea, cât și compasiunea.

— Plicticoasă nu ești, dar căpoasă, da. Până și unui catâr i-ai putea da lecții. De ce nu-i în regulă c-ai fugit, dacă nu-ți convenea unde erai? Nu reiese că ai fugit *spre* altceva? Spre ceva care ți se potrivește?

— Nu știu.

Și era prea obosită și chinuită ca să se mai gândească.

— Și eu am tras niște alergături la viața mea. Dincotrova și încotrova. Până la urmă, am nimeri acolo unde mi-era locul.

Se aplecă să-i depună un sărut pe frunte.

— Și la fel se va întâmpla și cu tine.

Apoi o îndepărtă puțin, ștergându-i cu degetul mare o lacrimă de pe obraz.

— Și-acum, stai jos, până merg eu să rezolv câteva chestii în cârciumă. Pe urmă, te conduc acasă.

— Nu, nu-i nevoie. Pot merge singură.

— N-ai să mergi pe jos prin întuneric și prin ploaia asta, mai ales când ești abătută. Stai jos și bea-ți ceaiul. N-am să stau mult.

Și ieși fără a-i da timp să se mai opună, după care se opri câteva momente pe scară, ca să-și pună gândurile în ordine.

Încerca să nu fie supărat pe ea că nu-i spusese despre căsătorie. Aidan era un om care lua în serios angajamentele de acest gen, datorită educației religioase și a propriilor sale sensibilități. Căsnicia nu era o nimica toată în care să intri și să ieși cum poftești, ci o instituție care cimenta personalitatea.

A lui Jude se destrămase, deși nu din vina ei, și ar fi trebuit să-i spună. Din principiu.

Nu-i mai rămânea decât să treacă peste asta, se preveni el. De asemenea, trebuia să pășească foarte atent printre zonele sensibile ale sufletului ei, pe care împrejurările le brutalizaseră atât de crud. Nu voia să fie responsabil de agresarea unor locuri, deja dureroase.

Isuse, își zise Aidan, masându-și ceafa, în timp ce cobora spre cârciumă. Femeia asta era un sac de belele.

— Ce-i cu Jude? întrebă Darcy, în clipa când Aidan intră în bucătărie.

— Nimic. A primit de-acasă o veste care a necăjit-o, atâta tot.

Ridică receptorul telefonului de pe perete, ca s-o sune pe Brenna.

— O, nu cumva bunica ei... puse Darcy jos tava cu comanda, privindu-l îngrijorată.

— Nu, nimic de soiul ăsta. O chem pe Brenna, să văd dacă poate să-mi țină locul vreo două ore. Vreau s-o duc pe Jude cu mașina acasă.

— Bine, și dacă nu poate, ne descurcăm Shawn și cu mine.

Aidan se opri, cu receptorul în mână, zâmbind.

— Ești o dulceață, când vrei, Darcy.

— O plac și cred că are nevoie de puțină distracție în viața ei. Se pare că, pe moment, nu mai prea are parte de-așa ceva. Iar faptul că soțul ei a părăsit-o pentru alta înainte să i se fi uscat florile din buchetul de mireasă e firesc să...

— Ia stai...! Stai o clipă! Știai că a fost măritată?

Darcy înălță o sprânceană:

— Sigur că știam.

Apoi ridică tava, pornind cu ea spre ușă.

— Nu e nici un secret.

— Nu e nici un secret, mormăi Aidan, scrâșnind din dinți, în timp ce forma numărul Brennei. Știa tot satul, numai eu nu.

Capitolul 12

Până când Aidan reveni în cameră și ieșiră la mașină, Jude avusese timp să se calmeze și să revadă situația.

Cuvântul „mortificare” n-o putea descrie nici pe departe. Dăduse buzna în cârciumă, apoi îl agresase sexual pe un bărbat, la locul de muncă.

Poate că, cu timpul - în douăzeci, treizeci de ani, după estimațiile ei - această amintire avea să devină fascinantă, amuzantă chiar. Deocamdată, însă, nu era decât umilitoare.

Iar apoi, o făcuse și mai lată, strigând, plângând, bolborosind și înjurând. Una peste alta, nu-i trecea prin minte nici un lucru care ar fi putut să-i șocheze pe amândoi și mai mult - poate doar dacă se dezbrăca și începea să danseze goală tontoroiul pe bar.

Mama ei o felicitase pentru felul cum își păstra demnitatea în cele mai îngrozitoare condiții de stres. *Ei bine, mamă,* spuse ea în gând, *nu te uita acum*.

Și după toate astea, Aidan o aducea cu mașina acasă fiindcă era noapte, ploua, și avea un suflet bun.

Probabil abia aștepta să scape de ea.

În timp ce se hurducau pe drumeag, încercă într-o duzină de moduri diferite să treacă peste penibilul situației, și fiecare dintre ele părea sau ridicol, sau de-a dreptul prostesc. Totuși, trebuia să spună ceva. Ar fi fost o lașitate și o grosolănie să n-o facă.

Așa că trase adânc aer în piept, după care spuse totul dintr-o suflare:

— O vezi și tu?

— Pe cine?

— La fereastră.

Îl apucă strâns de braț, privind lung spre apariția din fereastra casei.

Aidan ridică privirea, cu un ușor zâmbet:

— Foarte bine. Așteaptă. Mă întreb dacă nu cumva pentru ea timpul se dilată, sau dacă un an e doar cât o zi.

Opri motorul, rămânând doar cu ropotul ploii, până când silueta se șterse.

— Ai văzut-o. N-o spui doar așa.

— Sigur că am văzut-o, cum mi s-a mai întâmplat și altă dată și-o

să mi se mai întâmple.

Întoarse capul, studiind profilul lui Jude:

— Nu te simți incomod, așa-i, locuind aici cu ea?

— Nu.

Întrucât răspunsul îi venise atât de ușor, râse:

— Deloc. Ar trebui, cred, dar nu sunt deloc stânjenită aici, nici cu ea. Uneori...

— Uneori ce?

Jude ezită din nou, spunându-și că n-ar fi trebuit să-l rețină. Dar se simțea atât de bine, în căldura mașinii, cu ropotul ploii și vălătucii de ceață.

— Ei bine, uneori o simt. Îi simt prezența în aer. Un fel de - nu știu cum să explic - un fel de unduire. Și mă întristează, fiindcă și ea e tristă. Și pe el l-am văzut.

— Pe el.

— Prințul zânelor. L-am întâlnit de două ori, când m-am dus să pun flori pe mormântul lui Maude. Știu că pare o nebunie - probabil ar trebui să consult un medic, să-mi fac niște analize, dar...

— Am spus eu că pare o nebunie?

— Nu...

Jude lăsă din nou să se reverse aerul pe care-l ținuse în piept.

— Cred că de-asta ți-am povestit totul, fiindcă știam că n-aveai s-o spui. Nici nu te-ai fi gândit.

Și nici ea - nu mai gândea așa.

— L-am întâlnit, Aidan.

Se întoarse în scaun, spre el, cu ochii strălucitori de emoție.

— Am vorbit cu el. Prima dată, am crezut că era doar un om care locuia pe-acolo. A doua oară, însă, a fost aproape ca un vis, sau o transă, sau... am ceva, continuă ea, în urma unui impuls. Ceva ce-aș vrea să-ți arăt. Știu că probabil vrei să te întorci, dar dacă ai doar un minut...

— Mă inviți în casă?

— Da, aș...

— Atunci, am tot timpul.

Coborâră din mașină și porniră prin ploaie. Puțin cam nervoasă, Jude se trase de părul umed când intrară în antreu.

— E sus. Îl aduc acum. Vrei un ceai?

— Nu, e-n ordine.

— Atunci, doar... așteaptă, mai spuse ea și urcă grăbită spre dormitor, unde îngropase piatra între ciorapi.

Când reveni, ținând-o la spate, Aidan aprindea deja focul. Lumina acestuia îl scălda pâlpâitoare, în timp ce stătea pe vine lângă cămin, iar inima lui Jude făcu un mic salt, dureros de plăcut.

Era la fel de chipeș ca prințul zânelor. Îi plăcea felul cum focul îi

scotea în evidență nuanțele roșiatice închise ale părului, cum juca peste unghiurile feței, cum îi aurea minunații ochi albaștri.

Era de mirare că se îndrăgostise de el?

O, Doamne, cât era de îndrăgostită! Forța impactului o izbi ca o lovitură în burtă, aproape făcând-o să geamă. Câte greșeli idioate mai era în stare să facă într-o singură zi?

Nu-și putea permite să se îndrăgostească de un irlandez superb, să-și lase inima să se frângă pentru el, să se facă de râs. Aidan căuta cu totul altceva și nu se prefăcuse nici un moment.

Dorea sex și distracție, plăcere și amuzament. Și companie, bănuia Jude. Dar n-avea nevoie de femei cu ochii visători îndrăgostite de el, și cu atât mai puțin de una care deja dăduse greș în singura relație serioasă pe care și-o îngăduise.

Dorea o aventură amoroasă, de unde mai era cale lungă până la iubire. Și dacă voia să reușească, să aibă parte de plăcerea unei relații intime cu el, trebuia să-nvețe să le separe între ele.

N-avea de gând să complice situația. N-avea să despice firul în patru. Să distrugă totul.

Așa că, în momentul când Aidan se ridică și se întoarse, îi zâmbi:

— E minunat, un foc aprins într-o noapte ploioasă, îți mulțumesc.

— Atunci, vino mai aproape, îi întinse el mâna.

Intra în foc, ba bine că nu. Și puțin îi păsa dacă se ardea. Veni spre el, cu ochii într-ai lui. Încet, scoase mâna de la spate și desfăcu degetele.

Diamantul stătea cuibărit în centrul palmei, răspândind lumină și splendoare.

— Sfânta inimă a lui Iisus, îl privi lung Aidan, clipind din ochi. E ceea ce cred eu că este?

— Le-a turnat din pungă ca pe niște bomboane. Nestemate atât de strălucitoare, încât mă dureau ochii. Și le-am văzut transformându-se în flori, pe mormântul lui Maude. Cu excepția diamantului ăstuia, care a rămas așa cum era. N-ar trebui să cred, murmură ea, gândindu-se atât la dragoste, cât și la piatra din mâna ei. Dar, iată-l.

Aidan i-l luă din mână, pentru a-l ține în lumina focului. Păru să pulseze o clipă, apoi se liniști.

— Are în el toate culorile curcubeului. Aici există magie, Jude Frances.

Ridică privirea spre a ei.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Nu știu. Voiam să-l duc la un bijutier, să-i facă expertiză, la fel cum și mie voiam să-mi fac analizele. Dar m-am răzgândit. Nu vreau să fie testat și studiat, analizat și evaluat. E de ajuns că-l am, nu crezi? Doar să știu că există. Viața mea n-a fost destul de bogată în materie de credință. Vreau să schimb situația asta.

— Foarte înțelept din partea ta. Și curajos. Poate că tocmai din motivul ăsta ți-a fost lăsat în păstrare.

Îi luă mâna, întorcând-o cu palma în sus. După ce-i depuse piatra în căușul palmei, îi închise degetele deasupra ei.

— E pentru tine, cu toate vrăjile pe care le ascunde. Mă bucur că mi l-ai arătat.

— Trebuia să-l arăt cuiva.

Ținea strâns piatra și, cu toate că știa ce naivitate era, i se păru că aceasta îi dădea curaj.

— Ai fost atât de înțelegător și răbdător cu mine. Cu comportamentul meu scandalos, cu felul cum ți-am aruncat în brațe toate nevrozele mele. Nici nu știu cum să te răsplătesc.

— Nu țin un registru de datorii.

— Știu. Nici n-ai face-o vreodată. Ești cel mai generos om din câți cunosc.

Aidan reuși să nu se strâmbe.

— Generos, zici?

— Da, foarte.

— Și înțelegător, și răbdător.

Buzele ei se arcuiră.

— Da.

— Ți-aș putea fi un frate.

Jude își păstră zâmbetul neschimbat.

— Mă rog, aș zice... hmmm.

— Și ai tu așa un obicei să te arunci în brațele bărbaților pe care-i consideri ca pe niște frați?

— Trebuie să-mi prezint scuzele pentru asta, te-am pus într-o situație jenantă.

— Nu ți-am spus că te scuzi prea des? Răspunde la întrebare și atât.

— Păi, știi... De fapt, nu m-am aruncat niciodată în brațele nimănui, numai într-ale tale.

— Deci, ăsta-i adevărul? Ei bine, sunt flatat, deși atunci erai destul de răvășită.

— Da, într-adevăr, așa eram.

Acum, diamantul devenise greu precum plumbul în mâna ei. Se întoarse, recunoscătoare că un moment stătea cu spatele spre el, și îl puse pe consolă.

— Și acum ești răvășită?

— Nu. Mulțumesc, acum mă simt bine.

— Atunci, hai să mai încercăm o dată.

O răsuci în loc și, când buzele i se despărțiră de surprindere, i le captură.

Trupul lui Jude tresări spasmodic, pradă acelui șoc de o clipă pe care întotdeauna îl găsea atât de excitant.

— Și acum te mai gândești că sunt generos și răbdător? murmură el, mușcând-o ușurel de adâncitura gâtului.

— Nu mai pot gândi deloc.

— Bine.

Dacă exista ceva mai îmbătător decât o femeie care se împiedica în propria ei pasiune, el încă nu descoperise.

— Te prefer așa.

— Mă gândeam că te-ai supărat, sau...

— Iarăși gândești, își continuă el drumul, cu mușcături mărunte, spre tâmplă. Trebuie să-ți cer să încetezi.

— Bine. În regulă.

Acceptarea ei abia suflată îi stârni o jinduire cumplită.

— *Mavourneen dheelish.* Fii a mea în noaptea asta.

Gura îi reveni peste a ei, făcându-i gândurile deja risipite să se împrăștie care-ncotro.

— Să fie în noaptea asta. Nu mai pot continua doar să visez la tine.

— Încă mă mai dorești?

Plăcerea uluită din vocea ei aproape că-l doborî în genunchi. Îl umilea, o atât de totală lipsă de vanitate.

— Doresc tot ceea ce ești. Nu-mi cere ca în noaptea asta să plec.

Jude își urmase glasul inimii până în acel loc, și îl găsise pe el. Acum, avea să-și asculte din nou inima.

— Nu, spuse ea, în timp ce-și înfigea degetele în părul lui, întâlnindu-i gura cu toată dragostea și pasiunea recent descoperite în ea. Nu, nu pleca.

Ar fi putut s-o culce pe podea, s-o cucerească pe loc și să se delecteze amândoi în fața focului. Nici unul dintre ei nu mai era copil și amândoi ardeau de nerăbdare. Dar își aminti ce-i promisese și o ridică în brațe. Când îi văzu surprinderea de pe față, știu că nu greșea.

— Ți-am spus că prima dată va fi încet și dulce. Sunt un om de cuvânt.

Nimeni n-o mai dusese în brațe. Romantismul situației era năucitor, o fantezie erotică aurită pe margini. Inima îi bubuia în urechi ca tunetul, în timp ce Aidan o ducea pe scară și prin holișor, până în dormitor.

Fu recunoscătoare pentru întunericul de-acolo. În beznă, îi era mai ușor să nu se sfiască. Când o așeză pe marginea patului, Jude închise ochii. Apoi, aceștia se deschiseră din nou, când Aidan aprinse lampa de pe noptieră.

— Frumoasă Jude, murmură el, zâmbindu-i. O clipă stai, să aprind focul.

Focul, își spuse ea.

Desigur, un foc avea să fie minunat. Își înlănțui mâinile laolaltă, încercând să-și calmeze nervii, să-și potolească nevoile. Avea să aducă

nu numai căldură, ci și atmosferă. Aidan dorea atmosferă. O, Doamne, de ce nu găsea nimic de spus? De ce nu avea o lenjerie minunată, pe care s-o ia pe ea, ca să-l orbească?

Amuțită, îl privi cum se ridica de lângă foc după ce flăcările se învăpăiară, începând apoi să aprindă lumânările răspândite prin cameră.

— Voiam să te invit în seara asta la cină.

Ideea era atât de surprinzătoare, o intriga atât de mult, încât îl privi cu ochi mari:

— Serios?

— Acum, asta va trebui să mai aștepte.

Stătea cu ochii ațintiți asupra ei, observându-i nervozitatea, savurând-o puțin, în timp ce stingea din nou lampa. Iar camera rămase scăldată în lumini și umbre schimbătoare.

— Nu mi-e foarte foame.

Aidan râse.

— Pe-asta am de gând s-o schimb, și cât mai repede.

Spre deplina ei uimire, se aplecă și începu să-și dezlege șireturile.

— Mie mi-e poftă de tine de când ai intrat prima oară în cârciuma mea.

Jude simți un nod. Dureros. Era tot ce putea face. Apoi, Aidan își trecu ușor un deget peste adâncitura piciorului ei gol, iar respirația i se opri în gât, sugrumată.

— Ai picioare frumoase.

O spusese pe un ton firesc, cu hazul în ochi, pe când îi ridica piciorul să-i muște ușurel degetele. Răsuflarea blocată îi explodă din nou, iar degetele i se înfipseră în saltea, ca niște țepi.

— Dar trebuie să recunosc că, după ce i-am văzut azi-dimineață umezi și înroșiți, îți prefer umerii.

— Umerii... Oh...

Aidan trecuse la celălalt picior, ștergându-i repede din minte orice gânduri.

— Ce?...

— Umerii tăi. Îmi plac.

Fiindcă era destul de adevărat, se ridică, săltând-o și pe Jude pe picioarele care acum o furnicau.

— Sunt grațioși, dar și puternici.

În timp ce vorbea, îi descheie cămașa pe care ea o luase cu împrumut. Ca să se mai chinuiască amândoi puțin, nu i-o scoase, ci o trase doar în josul umerilor, pentru a-i urmări cu limba curbura acestora.

— O, Doamne!

Senzația i se propagă prin organism ca o pulbere de aur, făcând-o să scânteieze peste tot pe dinăuntru. Când se agăță de șoldurile lui ca

să-și țină echilibrul, Aidan porni în sus pe-o parte a gâtului spre maxilar, ca un om care înaintează încet printr-un bogat sortiment de bunătăți, gustându-le pe rând, la un ospăț.

Trecu cu gura peste a ei, gustând-o sâcâitor, într-un mod care îi atâta sucurile poftei. Auzi acest lucru în geamătul ei scăzut și reveni s-o mai guste odată, mai îndelung.

Mâinile ei îi lunecau în sus pe spate, și-și mișca trupul lipit de al lui într-un ritm visător, cu capul căzut pe spate, în abandon.

Încet, spusese el, încet și dulce. Exact așa era. În pâlpâirea lumânărilor, ropotul slab al ploii și propriile ei oftaturi, sărutările blânde deveneau tot mai prelungi, mai adânci. I se părea că tot trupul i se însuflețise de gustul lui, savuros, masculin, desăvârșit.

Când Aidan își scoase cămașa, Jude slobozi un sunet slab de plăcere și-și lăsă mâinile să-i cutreiere spatele, frământându-i mușchii.

Inima lui tresări lângă a ei. Acele mângâieri încete, ezitante, erau înnebunitoare. Minunate. Gura ei era atât de gingașă, dăruia așa de mult. Și felul cum se înfiora - de nervozitate și nerăbdare - când el îi descheie pantalonii și-i lăsă să alunece pe jos, îi lansă prin sânge un nou fulger de dogoare. Prin mintea lui Aidan ardeau dezmierdări gaelice, i se rostogoleau de pe limbă, în timp ce-i străbătea cu gura fața, gâtul, din nou umerii aceia superbi, până când fiorii se contopiră într-un tremur puternic, iar oftaturile-i deveniră gâfâieli.

Mai încet, mai încet, își impuse Aidan. Dar cum ar fi putut să știe că nevoia de ea avea să se repeadă și să-i muște sufletul cu dinți colțuroși? Temându-se să n-o sperie, își apăsă buzele în curba gâtului ei și o ținu nemișcată în brațe până când valul trecu.

Jude plutea, prea cuprinsă de senzații ca să mai observe schimbarea de ritm. Ca prin vis, întoarse capul, îi găsi gura cu a ei și lunecă într-un sărut. I se părea că i se dizolvau oasele, iar în pântec simțea o apăsare delicioasă. Oriunde o atingea, o parte din ea se lumina.

„Asta înseamnă să faci dragoste” - numai atâta putea gândi. „În sfârșit, asta.” Cum putuse să confunde altceva cu acest lucru?

Aidan nu se putea mulțumi doar cu atât. Îi înlătură cămașa și se pomeni fermecat de sutienul alb, simplu. Ca să-și facă o plăcere, urmări cu un deget marginea de sus, încercuind alunița.

Genunchii ei se înmuiară.

— Aidan...

— Azi-dimineață, murmură el, privindu-i fața, când am văzut punctișorul ăsta, mi-a venit să te mușc.

Când Jude nu făcu decât să clipească din ochi, zâmbi și-i descheie sutienul.

— M-a făcut să mă întreb ce alte secrete sexy mai ascunzi sub hainele astea îngrijite ale tale.

— N-am nici un fel de secrete sexy.

Sutienul căzu pe podea. Aidan își coborî privirea, văzând cum îi trecea peste piele o undă de roșeață păcătos de erotică.

— Aici te înșeli, spuse el încet, și-i cuprinse sânii în palme.

Un șoc scurt, apoi o licărire de surpriză în ochii ei. Experimental, îi frecă sfârcurile cu degetele mari, privind cum acei ochi verzi ca marea se întunecară.

— Nu, nu-i închide, spuse, coborând-o pe pat. Nu încă. Vreau să văd ce efect au atingerile mele.

Așa că îi privi fața în timp ce o desfăta, în timp ce-i descoperea secretele pe care ea și le negase.

Piele mătăsoasă și păr buclat, toate mirosind a ploaie. Curbe delicate, adâncituri subtile. Când mâinile lui de muncitor treceau peste ea, se cutremura. Și fiecare secret pe care-l descoperea era o plăcere pentru amândoi.

Când îi simți gustul, lumea se îndepărtă până când nu mai rămase decât ritmul propriului ei puls și fierbințeala glorioasă a gurii lui pe pielea ei.

Gata pentru eliberare, Jude se arcui în mâna lui. Începu să se miște astfel, în timp ce durerea devenea dulce, iar dulceața insuportabilă. Gura lui se pogorî peste a ei, capturându-i strigătul de plăcere. Continuă s-o satisfacă, tot mai mult și mai mult, până când respirația i se întretăie în suspine și tot trupul i se topi ca aurul.

Ochii care îl fascinaseră atât de tare erau acum orbi, iar pielea, umedă și arzătoare. Nu numai lumea ei îi părăsise, ci și a lui. Numai ea îi mai rămăsese.

Îi rosti numele, o dată, apoi lunecă într-însa. Căldură în căldură, dorință în dorință, puternic și adânc, rămânând astfel până când Jude se înfășură toată împrejurul lui.

Uniți, începură să se miște împreună, în spasme prelungi și încete, ce hrăneau sufletul. Ametită, Jude zâmbi. Lumina scânteia irizată, ca strălucirea diamantului, în timp ce buzele lui se arcuiau în semn de răspuns, întâmpinându-le pe ale ei.

Aceasta, își spuse ea, era adevărata magie. Cea mai puternică. Și, agățându-se de ea, sări de pe marginea lumii împreună cu Aidan.

Flăcările lumânărilor pâlpâiau.

Focul trosnea, iar ploaia lovea ferestrele. În patul ei era un bărbat splendid, excitant, fascinant și minunat de gol.

Jude se simțea ca o pisică după ce a primit cheile lăptăriei.

— Mă bucur atât de mult că William va avea un copil.

Aidan întoarse capul, pentru a se pomeni cu fața îngropată în părul ei, apoi și-l răsuci la loc.

— Ce naiba are de-a face aici William?

— A. Nu mi-am dat seama c-am spus-o cu voce tare.

— E totuna cu a te gândi la alt bărbat, când eu sunt gata să-mi dau sufletul după ce-am făcut dragoste cu tine.

— Nu așa mă gândeam la el.

Copleșită, Jude se ridică în capul oaselor, uitând că era goală.

— Mă gândeam doar că, dacă n-ar fi urmat să aibă un copil, mama mea nu mi-ar fi spus-o, eu nu m-aș mai fi supărat, nu veneam la cârciumă și... toate au dus aici, la momentul ăsta, încheie ea, cu voce slabă.

Aidan mai avea atâta energie cât să fie arogant. Înălțând o sprânceană, spuse:

— Tot aici ai fi ajuns, în cele din urmă.

— Mă bucur că s-a întâmplat în seara asta. Acum. Fiindcă a fost atât de perfect. Iartă-mă. Am spus o prostie.

— Nu mai tot susține că fiecare gând rătăcit care-ți iese pe gură e prostesc. Și dacă există o logică în succesiunea de care ai amintit, aș spune că e cazul să închinăm un toast pentru oportunitatea virilității lui William.

Ușurată, Jude îi zâmbi.

— Cred că am putea, deși nu e nici pe jumătate la fel de bun la pat ca tine.

Într-o clipă, surâsul vesel îi deveni o grimasă îngrozită.

— Aoleo, ce-am spus!

— Dacă-ți închipui că m-ai jignit cu asta, te înșeli.

Chicotind, Aidan se ridică și el, sărutând-o apăsat.

— Aș zice că merită încă un toast. Pentru prostia lui William de a nu fi recunoscut nestemata pe care-o avea, ca să-mi cadă mie în mâini.

Jude își aruncă mâinile împrejurul lui, strângându-l cu putere.

— Nimeni nu m-a mai atins vreodată la fel ca tine. Nu credeam că ar dori-o cineva.

— Eu deja te doresc din nou, își frecă el nasul în curba gâtului ei. Ce-ar fi să mergem jos, să bem vinul ăla și să îmbucăm ceva. Pe urmă, urcăm înapoi și-o luăm de la început.

— Cred că e o idee minunată.

Își impuse să nu se simtă rușinată, când coborî din pat să se îmbrace. Aidan văzuse deja tot ce era de văzut, așa că ar fi fost o prostie ca tocmai acum să se sfiască.

Totuși, fu ușurată după ce luă pe ea cămașa de împrumut și pantalonii. Dar, când întinse mâna după o panglică pentru păr, Aidan o apucă de umăr, făcând-o să tresară.

— De ce ți-l legi?

— Fiindcă îmi stă groaznic.

— Mie așa îmi place, groaznic, îi răsfiră el părul cu degetele. Ca un iureș rebel, în culoarea asta fermecătoare.

— E castaniu.

Și întotdeauna îl considerase la fel de original ca scoarța de copacilor.

— Și zibelina are blana de aceeași culoare, iubito, o sărută el pe vârful nasului. Ce ne facem noi cu tine, Jude Frances, ca să-ți scoți odată ochelarii de cal și să te privești cu adevărat? Cred c-ai să mă terorizezi tot timpul. Haide, lasă-l în pace, mai adăugă, începând s-o tragă spre ușă. În fond, eu sunt cel care ți-l vede, nu altcineva.

Era prea încântată că să-l contrazică, dar când ajunseră în bucătărie, se încăpățână din nou.

— Tu ai pregătit micul dejun, așa că eu am să fac cina, zise ea, scoțând vinul. Nu-s o bucătăreasă prea grozavă, așa că va trebui să te mulțumești cu proviziile mele de rezervă.

— Și în ce-or fi constând alea?

— Supă la cutie și sandvișuri cu brânză gratinată.

— Pare formula ideală pentru o noapte ploioasă.

Aidan luă vinul și se așeză pe un scaun.

— În plus, voi avea plăcerea de a te privi când le pregătești.

— Prima oară când am văzut bucătăria asta, mi s-a părut fermecătoare, comentă ea, mergând spre aragaz, unde aprinse focul cu o ușurință care-l cam surprinse pe Aidan. Pe urmă, mi-am dat seama că nu are spălător de vase, cuptor cu microunde, nici măcar un deschizător electric de conserve sau un filtru pentru cafea.

Râzând, scoase din cămară o cutie de supă și începu s-o deschidă cu micul desfăcător manual.

— Am fost cam abătută, dă-mi voie să-ți spun. Iar în bucătăria asta am făcut mai multe și mi-am savurat mâncărurile mai bine decât oricând în condomeniul meu. Unde am o bucătărie, ultimul strigăt. Instalație Jenn-Air, frigider sub zero grade.

În timp ce vorbea, puse supa la încălzit și deschise frigiderul să scoată brânza și untul.

— Desigur, n-am abordat nici o rețetă complicată, îmi adun curajul ca să încerc să coc pâine de casă. Mi se pare destul de simplu și, dacă n-o stric prea rău, poate voi ajunse să fac chiar și prăjituri.

— Deci, te tentează specialitățile de brutărie?

— Cred că da, îi zâmbi ea peste umăr, în timp ce ungea untul pe pâine. Dar sunt destul de dificile, când nu le-ai mai făcut niciodată.

— Nu poți ști, dacă nu încerci.

— Așa e. Și nu suport eșecurile, clătină ea din cap, în timp ce încălzea tigaia. Știu că asta-i o problemă. Din același motiv n-am încercat multe lucruri pe care mă tot gândesc să le încerc. Întotdeauna mă conving singură că oricum am să le încurc, așa că nici măcar nu mai încerc. Și totul, din cauză că am fost copilul stângaci al unor părinți eleganți.

Puse sandvișurile în tigaie, mulțumită când acestea începură să

sfârâie vesel.

— Dar mă pricep să fac niște sandvișuri cu brânză destul de bune, așa că nu vei muri de foame.

Și, întorcându-se, nimeri drept în pieptul lui.

Gurile li se contopiră din nou. Fierbinte, puțin cam dur și cât se poate de excitant. Când o lăsă să respire din nou, Aidan dădu din cap:

— Nu ești stângace nici în asta, nici în altceva din ceea ce faci, după câte am văzut.

Mulțumit, se întoarse la vinul de pe masă.

Jude își reveni la timp pentru a împiedica supa să dea în foc.

Aidan rămase la ea toată noaptea, astfel încât Jude putu adormi ghemuită la pieptul lui. Când primele raze ale soarelui se strecurară pe fereastră pentru a iriza aerul, întinse din nou brațele spre ea, făcând dragoste alene, astfel încât să n-o smulgă din visuri.

Data următoare când se trezi, Aidan stătea așezat pe marginea patului, lângă ea, cu o ceașcă de cafea într-o mână și mângâindu-i părul cu cealaltă.

— Ce oră e?

— Zece și ceva, și praf ți-am făcut reputația.

— Zece? se ridică Jude imediat, surprinsă și recunoscătoare când Aidan îi oferi cafeaua. Ce-i cu reputația mea?

— E irecuperabilă, am vrut să plec în zori, ca să nu-mi vadă nimeni mașina pe strada ta. Dar am fost... reținut.

Jude oftă adânc.

— Îmi amintesc.

— Acum au să iasă vorbe, cum că junele Gallagher își face de cap cu fătuca yankee.

Ochii lui Jude sclipiră:

— Chiar așa? Ce minunat.

Râzând, Aidan o trase de păr:

— Mă așteptam eu să-ți placă, într-un fel.

— Mi-ar plăcea și mai mult dacă-ți distrugeam și eu reputația. Până acum, n-am mai distrus reputația nimănui.

Îi atinse chipul, încântată că o putea face, coborându-și degetul până la brazda îngustă din bărbie.

— Aș putea fi acea americanca de moravuri ușoare care l-a suflat pe patronul localului *Gallagher's* de sub nasul tuturor domnișoarelor locale.

— E, dacă te-ai hotărât să fii o femeie ușuratică, mă întorc diseară după ora închiderii și poți profita de mine în cel mai necinstit mod.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Să mă aștepți cu lumina aprinsă, iubito, da? se aplecă el s-o sărute, dar zăbovind destul pentru a începe să aibă iarăși probleme. Hârțoage afurisite, bombăni. Trebuie să le rezolv. Să-ți fie dor de

mine, Jude, ne-am înțeles?

— În regulă.

După plecarea sa, Jude se rezemă de perne, ascultând ușa închisă în urma lui și motorul mașinii pornind.

O oră încheiată, nu făcu altceva decât să stea în pat, fredonând.

Capitolul 13

Am o relație amoroasă.

Jude Frances Murray are o aventură pasională cu un irlandez trăsnet, fermecător și sexy.

Mor de plăcere când scriu asta.

Abia rezist să nu mă port ca o elevă, scriindu-i numele la nesfârșit în caiete.

Aidan Gallagher. Ce nume minunat!

E atât de frumos. Știu că e absolut superficial să stărui asupra înfățișării fizice a cuiva, dar... În fine, dacă nu pot fi superficială nici măcar în paginile propriului meu jurnal intim, atunci unde aș mai putea fi?

Părul lui are o culoare castanie-închisă și bogată, iar soarele îi scoate în evidență nuanțele acestea roșcate. Ochii-i sunt minunați, de un albastru închis și strălucitor, iar când și-i îndreaptă spre mine, doar privindu-mă, așa cum face de atâtea ori, mă topesc toată pe dinăuntru. Are un chip puternic. Oase zdravene, cum ar spune bunica. Zâmbește ușor și încet, iar în bărbie are o brazdă abia vizibilă.

Trupul... Nici nu-mi vine să cred că l-am avut peste mine, sub mine. E atât de tare și pietros, cu mușchi ca fierul. Puternic, cred că ăsta e cuvântul.

Iubitul meu are o constituție foarte puternică.

Și cred că, până aici, m-am bălăcit destul în superficialități.

În regulă... am terminat.

Celelalte calități ale lui sunt la fel de impresionante. E foarte generos și are un simț viu al umorului. Știe să asculte. Ăsta-i un talent pe cale de dispariție, iar al lui Aidan e foarte cizelat.

Legăturile lui familiale sunt profunde și puternice, iar etica profesională, admirabilă. Îi găsesc mintea fascinantă, iar talentul de povestitor foarte atrăgător. Adevărul e că l-aș putea asculta ore-n șir.

A călătorit mult, a văzut locuri pe care eu doar am visat să le văd. Acum, când părinții lui s-au stabilit la Boston, a preluat firma și rolul de cap al familiei cu o autoritate calmă și absolut firească.

Știu că n-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc. Ceea ce se întâmplă între Aidan și mine e o relație fizică satisfăcătoare și o prietenie fermecătoare și afectuoasă. Ambele sunt neprețuite și ar trebui să fie mai mult decât suficiente pentru oricine.

Dar nu pot să nu fiu îndrăgostită de el.

Ar fi ajuns să-mi dau seama că tot ceea ce s-a scris vreodată pe tema dragostei e absolut adevărat. Aerul e mai parfumat, soarele mai strălucitor. Am impresia că n-am mai atins pământul cu picioarele de nu știu câte zile.

E înfricoșător. Și minunat.

Nimic din tot ceea ce am trăit vreodată nu se compară cu asta. Nici prin minte nu mi-a trecut că aveam în mine asemenea sentimente. Pasionale, euforice și absolut neghioabe.

Știu că sunt aceeași persoană. Pot să mă uit în oglindă și să mă văd acolo tot pe mine. Și totuși, cumva, pare să fie mai mult decât atât. Ca și cum niște bucăți ascunse sau nerecunoscute ar fi căzut dintr-o dată la locurile lor.

Îmi dau seama de stimulii fizici și emoționali, încărcătura endorfinelor și... Of, mai ducă-se la dracu' toate. N-au nevoie să fie analizate și categorisite. Nu trebuie decât să existe și atât.

E așa de scandalos de romantic, felul cum vine spre casa mea, seara. Cum se apropie, prin întuneric sau la lumina lunii, ca să-mi bată în ușă. Îmi aduce flori de câmp, scoici de pe plajă sau pietricele frumoase.

Face cu trupul meu niște lucruri pe care în mod sigur nu le știam decât din lecturi. O, Doamne, e clar că lectura a trecut pe locul doi.

Mă simt ca o desfrânată. Îmi vine să râd de mine însămi. Jude Frances Murray a intrat în călduri. Care nu dau nici un semn că s-ar potoli.

În viața mea nu m-am mai distrat atât de bine.

Habar n-am avut că romantismul poate fi distractiv. De ce nu mi-o fi spus nimeni?

Când mă uit în oglindă, mă simt frumoasă. Ca să vezi. Mă simt frumoasă.

Azi o iau pe Darcy cu mașina și mergem la Dublin, să facem cumpărături. Am să-mi iau o mulțime de lucruri extravagante, de care n-am nici cea mai mică nevoie.

Casa Gallagher era veche și frumoasă, aflată la marginea satului, pe o colină mică și abruptă, cu fațada spre mare.

Dacă Jude ar fi întrebat, i s-ar fi spus că fiul lui Shamus, un alt Aidan, construise casa în anul în care se căsătorise.

Cei din neamul Gallagher nu-și câștigau existența pe mare, dar le plăcea s-o privească.

Alte generații adăugaseră de-a lungul anilor noi anexe casei, după cum le permiseseră banii și timpul. Iar acum, dintre numeroasele camere, cele mai multe aveau vedere spre mare. Casa propriu-zisă era construită din lemne de esență închisă și piatră în culoarea nisipului, ce păreau să se combine fără nici un stil anume.

Jude o găsea incitantă și unică. Avea două niveluri, cu o verandă lată în față, care ar fi trebuit să fie revopsită, și o alee strâmtă din dale de piatră tocite de pași. Ferestrele erau formate din ochiuri

romboidale a căror spălare, probabil, necesita eforturi infernale.

O considera situată undeva între grandoare și prețiozitate, având suficient din amândouă. Și, cu ceața subțire a dimineții care tocmai se risipea în jurul ei, ascundea și o undă de mister.

Jude se întrebă cum fusese copilăria lui Aidan în acea casă mare și labirintică, la o aruncătură de băț de plajă și destul de aproape de sat pentru a fi vizitată de roiuri de prieteni.

Grădinile necesitau mai multe îngrijiri, după cum o înștiința ochiul ei recent format, dar aveau o atmosferă sălbatică plăcută.

O pisică neagră și slabă, tolănită pe alee, îi aruncă o privire de oțel din ochii ei galbeni, în timp ce se apropia. Sperând să n-o supere, Jude se ghemui s-o scarpine între urechi.

Fu răsplătită cu o îngustare a ochilor și un tors care durui ca un tren de marfă.

— Ăsta-i Bub, spuse Shawn din ușă, cu un zâmbet. Prescurtare de la Beelzebub, fiind un drac de motan, din fire. Vino să bei un ceai, Jude. Dacă te-aștepți ca Darcy să fie gata la timp, înseamnă că n-o cunoști.

— Nu-i nici o grabă.

— Cu atât mai bine, de vreme ce se dichisește câte o oră numai ca să dea fuga după o litră de lapte. Dumnezeu știe cât se mai admiră în oglindă pentru un drum la Dublin.

Se retrase, făcându-i loc să intre, apoi aruncă un strigăt peste umăr, spre scară:

— A venit Jude, Darcy, și zice să-ți miști mai repede fundul ăla fudul, dacă vrei să te ducă la Dublin City cu mașina.

— Ba n-am zis așa ceva, izbucni Jude, fâstâcită, făcându-l pe Shawn să râdă, în timp ce o trăgea ferm în casă.

— Oricum o doare-n cot. Atunci, să te servesc cu un ceai?

— Nu e nevoie, zău.

Privi în jur, observând că livingul care se prelungea din micul antreu era aglomerat și comod.

Un cămin, își spuse ea din nou. Inspira o stare de cămin și de familie. Și de bun-venit.

— Aidan e la cârciumă, recepționează marfa.

Shawn o luă prietenos de mână și o conduse în living. De mult dorea să petreacă un răstimp cu ea, ca s-o studieze pe femeia care-i vrăjise într-un asemenea hal fratele.

— Deci, va trebui să te mulțumești cu mine.

— Aha. Mă rog, nu mi se pare prea greu.

Când Shawn râse din nou, Jude își dădu seama că, în urmă cu câteva luni, i-ar fi fost imposibil să flirteze atât de ușor și inofensiv cu un bărbat. Și în nici un caz cu unul care avea un chip de înger ștrengar.

— Până acum, fratele meu nu mi-a dat ocazia să schimb mai mult

decât o vorbă, două, cu tine, spuse el, cu ochii licărindu-i. Te ține numai pentru el.

— Când vin la cârciumă, tu ești mereu la bucătărie.

— Unde mă țin în lanțuri. Dar ne putem scoate pârleala acum.

Și el flirta, își dădu Jude seama, la fel de nevinovat. N-o neliniștea deloc. Nu-i provoca acele junghiuri ciudate și delicioase pe care i le stârneau flirturile cu Aidan. O făcea doar să se simtă relaxată.

— Atunci, voi începe prin a-ți spune că aveți o casă fermecătoare.

— Suntem fericiți în ea.

O conduse la un fotoliu și, când Jude se așeză, se instală și el pe brațul acestuia.

— Darcy și cu mine o îngrijim onorabil.

— Este făcută pentru mai mulți oameni. O familie mare, cu o droaie de copii.

— A fost de mai multe ori plină decât goală. Tatăl nostru mai avea nouă frați.

— Nouă? Doamne Dumnezeule!

— Avem unchi și mătuși împrăștiați peste tot - Gallagheri și Fitzgeralzi. Una din ele fiind și tu, adăugă el, cu un zâmbet. Țin minte, când eram mic, uneori veneau și plecau de la noi cârduri-cârduri, așa că mereu dormeam în același pat cu câte-un puști care-mi era văr, din Wicklow, Boston sau Devonshire.

— Și mai vin și-acum?

— Din când în când. Ai venit tu, verișoară Jude.

Îi plăcu zâmbetul ei la auzul acestor cuvinte, dulce și cam timid.

— Dar, de cele mai multe ori, nu mai suntem în casă decât Darcy și cu mine. Și-așa vom continua până se hotărăște primul din noi trei să se căsătorească și să-și întemeieze o familie. Aceluia îi va reveni casa.

— Ceilalți doi n-au să se supere?

— Nu. Așa e obiceiul în familia Gallagher.

— Și veți ști că întotdeauna o să fiți bineveniți aici, că tot casa voastră va fi.

— Exact.

O spusese încet, căci știa să descifreze intonațiile și nuanțele și observa clar că Jude tânjea după o casă a ei.

— Ai și tu o casă la Chicago?

— Nu. Stau într-un condomeniu ca un apartament glorificat, adăugă ea, după care se ridică, dintr-o dată neliniștită; într-adevăr, era un apartament și nimic mai mult - nu un cămin. Locul ăsta de-aici e minunat. Poți privi marea.

Porni spre fereastră, apoi se opri lângă un pian vechi.

Clapele erau îngălbenite și câteva dintre ele se ciobiseră, iar peste lemnul zgâriat erau împrăștiate partituri.

— Cine cântă?

— Toți, veni Shawn lângă ea, depunându-și degetele lungi pe clape, pentru a solfegia o serie rapidă de acorduri; o fi fost zgâriat instrumentul, dar corzile sale sunau dulce și fidel. Cânți și tu?

— Puțin. Nu prea bine.

Jude răsuflă scurt, amintindu-și să nu se poarte ca o cretină.

— Da.

— Ce da?

— Da, cânt.

— Bine, atunci, s-auzim.

Îi dădu un ghiont, cu șoldul în șold, surpriza silind-o să se așeze pe banchetă.

— N-am mai cântat de luni de zile, începu ea, deși răsfoia deja partiturile, pentru a pune o bucată în fața ei, înainte ca Shawn să se așeze alături.

— Încearc-o pe asta.

Întrucât intenționa să cânte doar câteva acorduri, Jude nu se deranjă să-și scoată ochelarii de citit din poșetă. Fără ei, trebuia să se aplece, cu ochii mijiți.

Simți o ușoară nervozitate, își șterse de coapse palmele umezite și-și spuse că nu era unul din acele recitaluri din copilărie care o speriau până-i veneau grețurile.

Totuși, fu nevoită să inspire adânc de două ori, făcând colțurile gurii lui Shawn să tresară, înainte de a începe să cânte.

— O...!

Trecu imediat de la primul portativ la al doilea.

— O, ce frumos sună!

Își uită complet nervozitatea, captivată de plăcere, în timp ce notele pluteau visătoare, iar gâtul începea s-o doară de emoție.

— Îmi sfâșie inima.

— Așa și trebuie.

Shawn înclină capul, ascultând muzica în timp ce o studia pe Jude. Își dădea seama ușor de ce atrăsese atenția fratelui său. Fața frumoasă, purtarea liniștită și ochii aceia surprinzător de expresivi și cețoși.

Da, medită el, o asemenea combinație i-ar fi trezit lui Aidan interesul, pentru ca apoi să-i îmbrobodească inima. Cât despre inima ei, era plină de dor. Se vedea limpede.

— Cânți într-adevăr foarte bine, Jude Frances. De ce-ai spus că nu prea știi?

— Sunt obișnuită să spun că nu mă prea pricep la nimic, fiindcă de obicei așa e, răspunse ea absentă, absorbită de muzică. Oricine ar putea să cânte bine piesa asta. E minunată. Cum se intitulează?

— Încă nu i-am găsit nici un titlu.

— Tu ai compus-o? se întrerupse ea din cântat, pentru a-l privi cu ochi mari; artiștii de tot felul și de orice gen o uluiau. Serios? Shawn,

e superbă.

— A, nu-l lua cu complimente, și-așa e destul de enervant, interveni Brenna, intrând în cameră, cu mâinile înfundate în buzunarele jeanșilor ei lăbărțați.

— Domnișoara O'Toole aici de față nu admiră muzica decât dacă e o melodie rebelă, iar ea a tras o halbă la bord.

— Când vei compune una, am să închin și pentru tine un pahar.

Se strâmbară amical unul la altul.

— Ce-i cu tine aici? Nu știu să se fi stricat nimic?

— Mă vezi cumva cu trusa de scule în mână?

Oare n-avea de gând să se uite vreodată și la ea? se întrebă Brenna. Dobitoc cu vedere de liliac.

— Merg la Dublin, cu Jude și Darcy, ridică ea din umeri. M-am săturat de pisălogelile lui Darcy, așa că am capitulat.

Apoi se întoarse, strigând în susul scării:

— Darcy, pentru numele îndouratului Dumnezeu, ce mama dracului durează atâta? De-o oră te-aștept.

— Minciuna asta va trebui să i-o mărturisești Părintelui Clooney, spuse Shawn, de vreme ce abia ai intrat în casă.

— E o minciună nevinovată și are șanse s-o aducă jos până nu-ncepe săptămâna viitoare, se trânti Brenna într-un fotoliu. Tu de ce nu ești la cârciumă, să-l ajuți pe Aidan? Azi e zi de livrare.

— Fiindcă el mi-a cerut să stau aici și să-i țin de urât lui Jude până-și face Darcy intrarea, mămică dragă. Dar dacă tot ai venit, eu o șterg. Să mai treci pe la noi, ca să cânți, Jude Frances, îi zâmbi el, ridicându-se. E o plăcere să-mi aud melodiile interpretate de cineva care știe să aprecieze muzica.

Și porni, oprindu-se lângă Brenna doar atâta cât să-i tragă pe ochi cozorocul șepcii. Brenna și-o smuci la loc imediat ce ușa din față se trânti în urma lui.

— Se poartă de parc-aș avea zece ani și i-aș trage șuturi în fund la fotbal.

Apoi, zâmbi strengărește.

— Și are un fund drăguț, nu?

Jude râse, ridicându-se să îndrepte partiturile.

— Nici în rest nu arată rău. Și compune niște melodii minunate.

— Mhm, are un talent deosebit.

Întorcându-se spre ea, Jude ridică din sprâncene:

— Adineaori nu păreai să gândești la fel.

— Păi, dacă-i spuneam, începea să se umfle în pene, devenind și mai nesuferit ca de obicei.

— Cred că-l cunoști de-o viață.

— De-o viață și-o zi, pare-se, confirmă Brenna. Între noi sunt patru ani diferență, în favoarea lui.

— Iar tu ai fost în casa asta de prea multe ori ca să le mai știi numărul. Poți să intri ca la tine acasă, după cum e obiceiul pe-aici.

Începu să se plimbe prin cameră, privind fotografiile de familie risipite ici și colo în rame desperecheate, o carafă veche cu buza ciobită, conținând un amestec multicolor de flori primăvăratice. Tapetul era tocit, iar covorul ros.

— Cred că m-am zbenguit pe-aici la fel ca Darcy și frații ei la noi în casă, îi spuse Brenna. Sigur, doamna Gallagher îmi lua și mie fundul la trozneală cu tot atâta entuziasm ca și propriilor ei copii.

Aceste cuvinte o cam surprinseră pe Jude. Ei nu-i luase nimeni fundul la trozneală, niciodată. În disciplină se folosea întotdeauna rațiunea și starea de vinovăție pasiv-agresivă.

— Cred că a fost o copilărie minunată, aici, înconjurată de muzică.

Dădu ocol camerei, observând pernele comode și decolorate, lemnăria veche, aglomerația de obiecte și formele pe care le arunca lumina intrată prin ferestre.

Fără îndoială, puțină împrospătare n-ar fi stricat, reflectă ea. Dar nu lipsea nimic. Căminul, familia, continuitatea. Da, era o casă ideală pentru o familie, pentru copii, la fel cum a ei era cea mai potrivită pentru singurătate și contemplație.

Își imagina că pereții acestei case păstraseră ecourile prea multor voci ridicate cu furie sau cu bucurie, pentru a fi vreodată cu adevărat tăcuți.

Tropăitul de pe scară o făcu să se întoarcă, pentru a o vedea pe Darcy coborând în fugă, cu părul înfoiat în jurul capului.

— Aveți de gând să leneviți pe-aici toată ziua? le întrebă ea. Sau plecăm odată la Dublin?

Drumul spre Dublin fu cu totul diferit de cel de la sosire. Mașina era plină de sporovăială, abia lăsându-i lui Jude loc pentru nervi.

Darcy nu mai contenea cu bârfele din sat. Se părea că tânărul Douglas O'Brian o băgase pe Maggie Brennan în belea și nunta bătea la ușă.

James Brennan fusese atât de indignat de ideea că fiica lui o șterse din casă pentru a se tăvăli cu Douglas, încât se îmbătase cât trei porci la un loc și petrecuse noaptea dormind în curte, întrucât nevastă-sa îl încuiase afară.

— Am auzit că domnul Brennan a pornit să-l caute pe tânărul Douglas, iar băiatul s-a ascuns în fânarul lui taică-său - unde pun prinsoare isteții că s-a comis fapta - până a trecut criza, spuse Brenna, întinzându-se ca o mâță leneșă pe bancheta din spate, cu șapca trasă pe ochi. Lui Maggie va avea de ce să-i pară rău, când s-o trezi cu burta la gură și cu neisprăvitul ăla de Douglas la ușă.

— Și n-au nici douăzeci de ani, adăugă Darcy, clătinând din cap.

Jalnic mod de a-ți începe viața.

— De ce trebuie neapărat să se căsătorească? vru să știe Jude. Sunt prea tineri.

— Păi, o să li se nască un copil, ce altceva vrei să facă?

Jude deschise gura, apoi o închise la loc, înainte de a apuca să înșire toată gama de soluții logice. Își aminti că se aflau în Irlanda. Așa că încercă s-o ia pe altă cale.

— Tu așa ai face? o întrebă ea pe Darcy. Dacă ai constata că ai rămas gravidă?

— Mai întâi, aș avea grijă să nu am relații sexuale cu un om cu care n-aș fi pregătită să-mi împart viața, în caz că se ivește nevoia. Și pe urmă, adăugă ea după un moment de gândire, am douăzeci și patru de ani, o slujbă, și nu mă tem de bârfele satului atât de tare încât să nu cresc singură un copil, dacă aș face-o fiartă.

Apoi își întoarse capul, ridicând dintr-o sprânceană spre Jude.

— Nu cumva ești însărcinată?

— Nu!

Jude fu cât pe ce să iasă cu mașina de pe drum, înainte de a-și reveni.

— Nu, în nici un caz.

— De ce „în nici un caz”, când de-o săptămână-ncoace te culci cu Aidan noapte de noapte? Toate bune și frumoase cu protecția, dar nu e nici aia infailibilă, nu?

— Nu, dar...

— Of, Darcy, n-o mai speria. Știi doar că ești invidioasă pentru că ea are contacte sexuale regulate, iar tu nu ai.

Darcy aruncă o privire sarcastică spre bancheta din spate.

— Cum nici tu n-ai, fata mea.

— Cu atât mai rău, se ridică Brenna, rezemându-și brațele de spătarul fotoliilor din față. Așa că ia povestește-ne, frustratelor de noi, cum e sexul cu Aidan. Hai, Jude, nu te oftica.

— Nu! râse ea.

— Ia nu mai face pe mironosița, o împunse Brenna în umăr. Zi-mi și mie, te ia cu binișorul, sau e membru în Clubul Preludiului Irlandez?

— Clubul Preludiului Irlandez?

— A, n-ai auzit de ei, continuă serioasă Brenna, în timp ce Darcy râdea pe înfundate. Strigătul lor de luptă e: „Bridget, păzea că vin!” Cum au intrat, au și ieșit, de nici n-a apucat să li se-ncălzească berea.

Spre propria ei surprindere, Jude aproape că hohoti de râs.

— Nu-mi zice Bridget decât dacă și eu îi zic Shamus.

— A făcut un banc, își șterse Darcy o lacrimă imaginară de la ochi. Jude a noastră. E un moment solemn.

— Și cu haz, pe deasupra, fu Brenna de acord. Da' ia zi-ne, Jude, o

ia pe îndelete, cu mângâieri și mușcături peste tot, sau se-aprinde și termină cât ai bate din palme, de nici n-apuci să strigi că l-ai văzut pe Dumnezeu?

— Nu pot discuta despre sexul cu Aidan, când e și sora lui în mașină.

— Bine, atunci hai s-o aruncăm jos, ca să-mi spui mie.

— Și de ce nu poți, mă rog? întrebă Darcy, oprindu-se doar o clipă ca să se uite la ea încruntată. Doar știu că are sex. Afurisitul. Dar dacă-ți vine greu, nu te mai gândi la mine ca la soră-sa, ci doar ca la prietena ta.

— Bine, vă spun doar atât: e cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Cu William, era ca un... ca un marș militar în cadență, declară ea, din nou spre propria ei surpriză șocată. Iar înaintea lui n-a fost decât Charles.

— Auzi acolo, Charles?! Brenna, Jude a noastră are un trecut.

— Și cine-a fost Charles ăsta? o descusu Brenna.

— Un finanțist.

— Deci, bogat, se agăță imediat Darcy de cuvântul magic.

— Familia lui era bogată. Ne-am cunoscut în timpul ultimului meu an de facultate. Cred că relația cu el a fost... În fine, să zicem că până la urmă nimeni n-a rămas dator cu nimic, dar a fost un proces destul de greoi. Aidan e un romantic.

Prietenele sale scoaseră un șir de *oooh*-uri care o făcură să chicotească neputincioasă.

— Of, încetați! O vorbă nu mai scot.

— Ce nesimțită... să ne hărțuiască așa! o trase Brenna de păr. Cu siguranță, ne poți da măcar un mic exemplu despre latura lui romantică, în relație cu sexul reușit.

— Unul?

— Numai unul și ne declarăm mulțumite, nu-i așa, Darcy?

— A, sigur că da. Doar n-o să ne băgăm nasul în viața ei personală, nu?

— Bine. Prima dată, m-a luat în brațe la parterul casei și m-a purtat așa până sus. Tot drumul până-n dormitor.

— Cum a dus-o Rhett pe Scarlett? întrebă Darcy. Sau pe umăr, ca pe un sac de cartofi?

— Ca Rhett și Scarlett.

— Mișto poanta! își rezemă Brenna obrazul pe brațe. Are o bilă albă de la mine.

— Mă tratează ca pe o ființă deosebită.

— Și de ce n-ar face-o? întrebă Darcy.

— Nimeni n-a mai făcut-o până acum. Și, mă rog, dacă tot suntem la subiectul ăsta, și nu e tocmai un secret ce se întâmplă, eu n-am nimic... cum să spun, nimic drăguț, sexy. Lenjerie, chestii de-astea. M-

am gândit că poate mă ajutați voi să-mi aleg câte ceva.

— Știu exact locul potrivit, declară Darcy, aproape frecându-și palmele.

— Am cheltuit două mii de lire sterline pe lenjerie intimă.

Ametită, Jude mergea prin aglomerația de pe Grafton Street. Pretutindeni forfoteau oameni. Cumpărători, turiști, găști de adolescenți și, la fiecare câțiva pași, se părea, muzicanți cântând pentru un pumn de monede.

Atmosfera era îmbătătoare, toată zarva, culorile și formele. Dar nimic nu o buimăcea mai tare decât ceea ce făcuse.

— Două mii. Pe lenjerie.

— Și a meritat până la ultimul sfanț, completă vioaie Darcy. O să-ți fie ca un sclav.

Erau încărcate cu sacoșe pline și, deși Jude se avântase hotărâtă să cumpere cu nepăsare, concepția ei în acest sens echivala cu noțiunea de conservatorism a lui Darcy.

Cum, necum, în două ore acumulase o garderobă întreagă, cu tot cu accesorii, la instigările nemiloase ale lui Darcy.

— Altceva nu mai pot să car.

— Dă-ncoace, îi înhață Darcy câteva pungi, îndesându-le în brațele Brennei.

— Eu n-am cumpărat nimic.

— Deci ai mâinile libere, nu? Oooh! Ia uitați-vă ce mai pantofi!

Și Darcy se năpusti prin mulțimea adunată în jurul unui trio de scripcari, drept spre țintă.

— Sunt delicioși!

— Eu vreau ceaiul meu, mormăi Brenna, apoi se încruntă spre pantofii negri cu barete și tocuri de patru degete după care îi lăsa lui Darcy gura apă. Dacă mergi cu parascoveniile astea în picioare, după nici un kilometru te umpli de bășici și cârcei.

— Ăștia nu-s pentru mers, vaco. Eu mi-i iau! dispăru Darcy pe ușa magazinului.

— S-a zis cu ceaiul meu, se plânse Brenna. Am să mor de inaniție și deshidratare, și voi două nici n-o să observați, de vreme ce voi fi îngropată sub un munte de sacoșe, în care, pot să adaug, nu e nici un lucru de-al meu.

— Mergem la ceai imediat ce probez pantofii. Uite, Jude, ăștia-s pentru tine.

— Nu mai am nevoie și de alți pantofi.

Dar o părăsiseră totuși puterile și se prăbuși pe un scaun, unde se pomeni studiind drăgălașii escarpini de culoarea bronzului.

— Sunt foarte frumoși, dar atunci voi avea nevoie și de o poșetă care să se asorteze cu ei.

— O poșetă, Isuse, își dădu Brenna ochii peste cap și căzu de pe scaun, grămadă.

Cumpără pantofii și o poșetă, apoi o jachetă senzațională, dintr-un magazin de pe aceeași stradă.

Urmă o pălărie de paie aiurită, pe care o alese numai pentru grădinărit.

Pentru că erau atât de încărcate, supuseră la vot și, cu un rezultat de doi la unu în defavoarea Brennei, duseră cumpărăturile la mașină, ca să le încuie în portbagaj, înainte de a căuta un local unde să mănânce.

— Mulțumescu-ți Ție Sfântă Fecioară și tuturor sfinților...

Brenna se tolăni într-un separeu dintr-un mic restaurant italian care trăsnea a usturoi.

— Sunt leșinată de foame. Ia o halbă de Harp, comandă ea, în clipa când apăru un chelner, și o pizza cu de toate pe ea, numai chiuveta de la bucătărie nu.

— Ba s-o crezi tu!

Darcy își desfăcu șervetul și-i adresă ospătarului un zâmbet care-l făcu să se amorezeze pe loc.

— Luăm pizza, cu câte două garnituri pentru fiecare. Și vreau și eu o Harp, dar numai un pahar.

— Bine, atunci eu vreau cu ciuperci și cârnați.

— Perfect. Iar eu, cu măsline negre și ardei. Tu, Jude?

— Ăă, apă minerală și...

Observă privirea Brennei și rămase serioasă, în timp ce prietena ei articula mutește, cu disperare, „pepperoni și capere”.

— ...Pepperoni și capere, completă ea, docilă.

Oftă, se rezemă de spătar și începu inventarul.

Picioarele o dureau îngrozitor, nu-și mai amintea nici jumătate din tot ce cumpărase, o durea capul de nemâncare și din cauza conversației neîntrerupte și toate astea o făceau să nu-și mai încapă în piele de fericire.

— Este prima zi pe care am petrecut-o în Dublin, începu ea. N-am fost la nici un muzeu sau galerie, n-am făcut nici măcar o poză. Nu m-am dus pe St. Stephen’s Green, nici la Trinity College, ca să văd biblioteca sau Book of Kells. Mai mare rușinea.

— De ce? Dublinul nu pleacă nicăieri, își întrerupse Darcy flirtul cu ospătarul. Poți să mai vii și să faci toate astea oricând vrei.

— Se pare că da. Atâta doar că, în mod normal, le-aș fi făcut acum. Și aș fi plănuit totul, studiam ghidurile și stabileam un itinerariu și un program, și chiar dacă îmi rezervam și o oră de cumpărat suveniruri, asta ar fi fost la coada listei.

— Deci, ai întors lista pe dos, nu? comentă Darcy, gratificându-l pe

chelner cu încă un zâmbet radios, în timp ce le servea băuturile.

— Toate s-au întors pe dos. Stai, o apucă ea pe Brenna de încheietură, înainte de a apuca să ridice halba.

— Jude, mi s-a uscat gâtul ca o fată mare de optzeci de ani. Fie-ți milă.

— Nu vreau decât să spun că niciodată n-am mai avut niște prietene ca voi.

— Sigur că da, și nici nu există altele ca noi, îi făcu Brenna cu ochiul, apoi își dădu ochii peste cap, când Jude continuă s-o țină de mână.

— Nu, voiam să zic... Niciodată n-am avut niște prietene atât de apropiate, încât să pot face haz cu ele pe seama discuțiilor despre... sex sau să împărțim pizza, sau să m-ajute să-mi aleg lenjerie intimă de dantelă neagră.

— O, Doamne, fii bună și nu-mi deveni lacrimogenă, Jude!

Cam disperată, Brenna își întoarse mâna s-o bată pe Jude pe dosul palmei.

— Și eu am glande lacrimale simpatizante și nu mi le pot controla.

— Iartă-mă...

Dar era prea târziu. Ochii îi luceau deja, umezi.

— Doar că sunt așa de fericită...!

— Hai, gata.

Trăgându-și și ea nasul, Darcy le împărți șervețele de hârtie.

— Și noi suntem fericite. Atunci, pentru prietenie.

— Da, pentru prietenie, scoase Jude un oftat nesigur, în timp ce ciocneau paharele. *Slainte.*

Până la urmă, tot văzu câte ceva din Dublin, în timp ce se plimbau să-și facă digestia. În sfârșit, își scoase aparatul de fotografiat și se delectă cu imagini ale grațiosului pod cu arcade de peste râul Liffey, ale fermecătoarelor grădini umbroase și ale coșurilor pline de flori ce împodobeau terasele restaurantelor.

Văzu un pictor de stradă care picta un răsărit de soare pe mare și, pradă unui impuls, îl cumpără pentru Aidan.

Le puse pe Brenna și Darcy să-i pozeze de-o duzină de ori și le mitui cu ecleruri de la o cofetărie, ca să mai exploreze doar puțin orașul.

Chiar și atunci când își târâră picioarele înapoi spre parching, nivelul de energie îi rămăsese ridicat. Își spunea că ar fi putut să continue așa la nesfârșit.

Când plecară din Dublin, cerul de la apus era împroșcat cu culorile asfințitului, părând să dureze o veșnicie în lunga înserare de primăvară.

Și, în timp ce se apropiau de Ardmore, răsări luna, pentru a scălda

câmpiile în lumina ei argintie și a împrăștia spade albe peste mare.

Nu se simți obosită nici chiar după ce-și lăsă prietenele la casele lor și o ajută pe Darcy să-și ducă înăuntru pachetele. Intră în casă aproape dansând și, în timp ce-și căra propriile pungi la etaj, strigă veselă:

— M-am întors, și m-am distrat de minune!

Nici nu plănuia să se oprească. Cea mai grea decizie era ce anume să aleagă ca să poarte pe sub noua bluză de mătase.

Urma să prelungească seara cu o vizită la Gallagher, înainte de ora închiderii. Ca să flirteze deschis și nerușinat cu Aidan.

Capitolul 14

Nu-și mai vedea capul de treburi. În seara aceea, avusese loc o prezentare de step la școală, și se părea că jumătate din sat hotărâse să treacă pe la *Gallagher's* după aceea ca să tragă o halbă.

Câteva dintre fete se încălțaseră din nou cu pantofii de dans, ca să-și reia numerele pentru clienți. Domnea o atmosferă festivă, iar cârciuma era plină.

Aidan umplea halbe cu ambele mâini, purtând trei conversații simultan și manevrând casa de marcat.

Îi venea să se împuște pentru că-i dăduse liber lui Darcy.

Shawn mai ieșea din când în când de la bucătărie, după cum îi permitea timpul, și-i mai dădea câte o mână de ajutor la bar și la servit. Dar era captivat de dans și, de cele mai multe ori, uita să se mai întoarcă.

— Nu suntem la o-mpuțită de petrecere, îi aminti încă o dată Aidan, când Shawn reveni agale după tejghea.

— Ba mie fii sigur că așa mi se pare. Toată lumea se distrează, arătă Shawn cu capul spre mulțimea care înconjura pe cele trei dansatoare. Fata lui Duffy e cea mai bună din toate, după părerea mea. Are un stil al ei aparte.

— Auzi, ia mai lasă-le-n pace și treci în celălalt capăt al barului.

Tonul său repezit îl făcu pe Shawn să zâmbească.

— Ți-e dor de cucoana ta, așa-i? Nu te pot condamna. E o scumpete.

Aidan oftă, întinzând paharele pline în mâinile care le așteptau cu nerăbdare.

— N-am timp să-mi fie dor de nimeni și nimic, când sunt scufundat pân-la cur în bere.

— Ei, atunci e mare păcat, de vreme ce tocmai a intrat și arată proaspătă și drăgălașă ca o picătură de rouă, în ciuda orei înaintate, adăugă Shawn, când capul lui Aidan se răsuci brusc.

Încercase să nu se gândească la ea. Ba chiar, făcuse un efort conștient în acest sens, mai mult ca să vadă dacă era în stare. Și reușise onorabil, pomenindu-se furat de gânduri numai de vreo două duzini de ori pe ziua în curs.

Iar acum, iat-o, cu părul legat la spate și zâmbetul numai pentru el. Până se strecură spre bar, zâmbetul îi devenise râs, iar Aidan uitase de

berea Guinness pe care o potrivea în halbă.

— Ce se întâmplă aici?

Fu nevoită să ridice vocea până aproape ce strigă, aplecându-se spre el, atât de aproape încât Aidan îi simți parfumul, al cărui mister îi dăinuia pe piele.

— Un mic bairam, se pare. Îți aduc un pahar de vin, când mi s-o elibera o mână.

Ar fi preferat să-și folosească acea mână, ba chiar și pe cealaltă, ca s-o înșface, s-o salte peste bar și s-o strângă la piept.

„Te-ai prins în laț de-a binelea, Gallagher," își zise el, trăgând concluzia că era o senzație destul de plăcută.

— Și, te-ai distrat bine la Dublin?

— Da, minunat. Am cumpărat tot ce nu era bătut în cuie. Și dacă încercam să mă abțin, Darcy mă convingea imediat.

— Asta se pricepe la tocat banii... începu Aidan, apoi se reculese. Darcy? Deci, s-a întors. O, slavă Domnului. Cu încă o pereche de mâini, avem șanse s-o scoatem la cap fără o răzmeriță.

— Le poți folosi pe ale mele.

— Hmm?

— Pot să iau și eu comenzile.

Ideea îi prinse rădăcini în cap și înflori.

— Și să servesc.

— Iubito, nu-ți pot cere să faci asta.

Aidan se întoarse spre alt client, care se înghesuise la bar să comande halbe, pahare și apă carbogazoasă.

— Nici nu mi-o ceri. Dar mi-ar face plăcere. Dacă încurc borcanele, toți își vor zice că yankeea e cam împiedicată, și-atunci ai s-o poți chema pe Darcy.

— Ai mai servit vreodată la mese? îi zâmbi el indulgent, făcând-o imediat să se ambiționeze.

— Cât de greu poate fi? îl repezi Jude și, pentru a-și dovedi spusele, se răsuci și porni cu forța spre una dintre măsuțe, ca să înceapă.

— Nu și-a luat carnețel, nici tavă, îi spuse Aidan clientului, așteptându-i simpatia, în timp ce-i dădea comanda. Și dacă aș chema-o acum pe Darcy, mi-ar mânca mâine dimineață capul la micul dejun.

— Femeile, i se răspunse, sunt în cel mai bun caz niște ființe periculoase.

— Destul de adevărat, destul de adevărat, dar asta e și normală, calmă din fire. Face cinci lire optzeci. Și, continuă el, în timp ce lua banii și dădea restul, cele calme din fire îți pot tăia beregata cel mai repede, când le-apucă dracii.

— Înțelept om ești, Aidan.

— Da.

Profitând de un moment mai liniștit, Aidan își trase respirația.

— Destul de înțelept să n-o chem pe Darcy, ca să n-am două femei care să mă ia la trei-păzește.

Totuși, își spunea că Jude n-avea nevoie de mai mult de-un sfert de oră pentru a-și da seama în ce se băgase. La urma urmei, era o femeie practică. Și, mai târziu, o putea împăca spunându-i că în orice caz era o seară rară pentru cârciumă și ce frumos fusese din partea ei să-și ofere ajutorul, și așa mai departe, până o dezbrăca și-o băga în pat.

Încântat de imagine, Aidan servi vesel următorul rând. Și, când Jude reveni spre bar, o așteptă cu zâmbetul pe buze.

— Îți aduc acum vinul ăla... începu el.

— Nu beau niciodată în timpul programului, replică scurt Jude. Dă-mi două halbe de Harp și-un pahar de Sithwick's, două whisky-uri, ăă, Paddy's, două Cola și un Baileys.

Apoi, îi adresă un surâs fudul.

— Și nu mi-ar strica un șorțuleț din-alea, dacă mai ai la îndemână.

Aidan începu să aducă băuturile comandate, dregându-și glasul:

— Ăă, nu știi prețurile.

— Ai o listă, nu? Bag-o-n buzunarul șorțului. Știu să adun și încă destul de bine. Dacă ai o tavă, până pregătești tu comanda asta pot strânge de pe unele mese până nu se sparg toate.

Un sfert de oră, își spuse el și scoase un menu și un șorț, întinzându-i-le pe amândouă pe o tavă.

— Ești foarte amabilă că mă ajuți, Jude Frances.

Jude înălță din sprâncene:

— Nu mă crezi în stare.

Și, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

— Doare? întrebă Shawn, din spatele lui.

— Ce?

— Să-ți bage-așa pumnu-n gură. Pariez că ți-a trosnit fălcile, ceva de speriat.

Când Aidan îi arse un cot în coaste, nu făcu decât să râdă afectat.

— Și ea are un stil propriu, adăugă, privind-o pe Jude cum strângea de pe o masă, conversând cu familia așezată acolo. Ți-aș lua-o bucuros de pe cap, dacă...

Lăsă fraza în aer, cam descurajat de privirea veninoasă pe care i-o aruncă Aidan.

— Glumeam doar, murmură el, strecurându-se spre celălalt capăt al barului.

Jude se întoarse și începu să descarce de pe tavă paharele și halbele goale, înlocuindu-le cu nouă comandă.

— O halbă și un pahar de Guinness, două orangeens și o ceașcă de ceai cu whisky.

Înainte ca Aidan să răspundă, săltă tava doar atât de nesigură, cât

să-l facă să-și țină respirația, și porni să servească.

Se simțea mai bine ca oricând în viața ei. Era în toiul agitației, participa din plin. Muzică, mișcare, strigăte și râsete. Oamenii i se adresau pe nume și o întrebau ce mai făcea. Nimeni nu părea deloc surprins că aducea comenzile și golea scrumierele.

Știa că nu avea eficiența și stilul grațios ale lui Darcy, dar se descurca. Iar dacă fu cât pe ce să verse o halbă de bere peste domnul Duffy, ideea principală rămase „cât pe ce". Domnul Duffy prinse halba la timp, făcându-i cu ochiul și spunând zâmbitor că prefera berea în el, nu pe el.

Și cu banii se descurcă, și nu credea că făcuse vreo greșeală gravă de calcul. De fapt, unul dintre buzunarele șorțului îi era umflat de bacșișuri, făcând-o să radieze de mândrie.

Când Shawn trecu vesel pe-alături și o captură într-un dans rapid, fu prea surprinsă că să se mai simtă și jenată.

— Nu mă pricep.

— Ba te pricepi. Când mai vii să-mi cânți compozițiile, Jude?

— Oricând, cu toată plăcerea. Dar acum trebuie să-mi dai drumul. Nu mai am suflu și te calc pe picioare.

— Dacă ar fi să-mi dăruiești un sărut, l-am face pe Aidan să fiarbă de gelozie.

— Mai bine nu. Serios?

Zâmbetul lui era irezistibil.

— Te sărut numai fiindcă ești așa de drăguț.

Când Shawn rămase cu gura căscată, îl sărută pe obraz.

— Și-acum, lasă-mă că am treabă. Dacă mai dansez cu tine, șeful o să-mi taie din salariu.

— Băieții ăștia ai lui Gallagher n-au pic de rușine, o înștiință Kathy Duffy, în timp ce strângea alte pahare. Domnul să-i binecuvânteze pentru asta. Două femei de ispravă i-ar pune la punct, da' nu atât de mult încât să nu mai fie interesanți.

— Aidan este însurat cu cârciuma, comentă Kevin Duffy, în timp ce-și aprindea o țigară. Iar Shawn, cu muzica lui. Au să treacă ani de zile până să-și ia vreunul din ei o nevastă.

— Nimic nu poate opri o fată deșteaptă să-ncerce, nu-i așa?

Și Kathy îi făcu lui Jude cu ochiul.

Jude reuși să zâmbească, în timp ce trecea la altă masă. Reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze, în timp ce lua comenzile. Dar i se învârteau mințile.

Asta credeau oamenii? se întreba. Că încerca să-l ademenească pe Aidan spre a se căsători cu ea? Dar nici nu-i trecuse prin minte. Nu serios. Aproape deloc.

Oare și el credea că asta urmărea?

Îi aruncă pe furiș o privire, observându-l cum umplea abil halbele,

în timp ce conversa cu două dintre surorile Riley. Nu, evident că nu. Nu făceau decât să se distreze, amândoi. Se distrau împreună. Dacă ei îi trecuse prin cap ideea căsătoriei, era destul de firesc. Dar nu stăruise asupra ei.

Adevărul era că nici nu voia. Mai bătuse acel drum și fusese călcată în picioare.

Mai bună era distracția. Lipsa obligațiilor și a pretențiilor era eliberatoare. Își nutreau afecțiune și respect reciproc, iar dacă ea se îndrăgostise de el, ei bine... asta nu făcea decât ca totul să devină și mai romantic.

N-avea de gând să facă nimic care ar fi stricat totul. Ba chiar, urma să facă tot ce putea pentru a ajuta, a stoarce de plăcere până la ultimul strop ceea ce se întâmpla.

— Când mai treci pe-aici, Jude, iau încă o halbă, înainte de închidere.

— Hmmm?

Distrată, privi spre chipul lătăreț și răbdător al lui Jack Brennan.

— A, scuză-mă...

Îi luă halba goală, apoi se încruntă.

— Nu-s supărat, o încredință el. Mi s-a dres de tot inima. Adevărul e că nici nu știu de ce-am ajuns în starea aia pentru o femeie. Da' dacă-ți faci griji, poți să-l întrebi pe Aidan dacă pot să mai primesc o halbă.

Era așa de dulce, își spuse ea, stăpânindu-și pornirea de a-l mângâia pe cap, ca pe un câine mare și lățos.

— Nu-ți vine să-i rupi nasul?

— Ei, acuma, recunosc că-ntotdeauna am vrut-o, numai fiindcă n-am reușit niciodată. Și mi l-a rupt și el mie, acu' câtăva vreme.

— Aidan ți-a rupt nasul?

Era îngrozitor. Și fascinant.

— Nu intenționat, precizează Jack. Aveam cinșpe ani, jucam fotbal și una a dus la alta. Aidan n-a prea fost niciodată omu' care să-și umple de sânge prietenii, decât dacă...

— Dacă una duce la alta?

— Ie dară, îi zâmbi Jack. Și cred că n-a mai încasat o snopeală zdravănă de luni de zile. Ar cam fi timpul, se pare, că-i prea ocupat să-ți facă ție curte ca să-și mai găsească timp pentr-un caft.

— Nu-mi face curte.

Jack își boți buzele, cu o expresie aflată între nedumerire și îngrijorare.

— Atuncea, nu ești drăguță cu el?

— Știi, eu...

Cum să răspundă la asta?

— Îmi place foarte mult. Merg să-ți aduc halba aia. E aproape ora

închiderii.

— Ai alergat de-ți sfârâiau călcâiele, spuse Aidan, după ce închise ușa în urma ultimului client. Stai jos, Jude, să-ți aduc un pahar cu vin.

— Nu m-ar deranja.

Muncise pe brânci, trebuia să recunoască. Plăcut, dar epuizant. O dureau brațele, de la atâtea tăvi grele. Nici nu era de mirare că brațele lui Darcy erau atât de tonifiate.

Și nici nu suportă să se gândească la picioare, cum o înjunghiau mușchii.

Se lăsă pe un taburet, rulându-și umerii.

În bucătărie, Shawn spăla vasele și cânta ceva despre un băiat nebunatic din colonii. Aerul era albastru de fum și trăsnea a bere și whisky.

Se simțea ca acasă.

— Dacă te hotărăști să renunți la psihologie, spuse Aidan, în timp ce-i punea un pahar în față, te angajez.

Nimic n-ar fi putut-o bucura mai mult.

— M-am descurcat bine, așa-i?

— Strălucit, îi luă el mâna, sărutându-i-o. Îți mulțumesc.

— Mi-a plăcut. N-am dat prea multe petreceri. Mă neliniștesc prea tare. Planificarea mă ține într-o stare continuă de neliniște. Și pe urmă, să fiu gazdă, să mă asigur că totul merge perfect... Asta a fost ca o petrecere, fără nervi. Și...

Își zornăi bacșișurile din buzunarul șorțului.

— Am fost plătită.

— Acum poți să stai locului și să-mi povestești cum a fost la Dublin, în timp ce fac eu curat pe-aici.

— Am să-ți povestesc în timp ce te-ajut și eu la curățenie.

Aidan preferă să nu riște să-i strice bună dispoziție contrazicând-o din nou, dar se hotărî să nu-i dea nimic mai greu de făcut decât să strângă paharele goale și să le pună pe bar. Jude însă era mai rapidă decât crezuse și își suflecă mânecile în timp ce el încă se mai ocupa de eliberarea tejghelei și casieriei.

Cu o găleată și o cârpă pe care le luase de la Shawn, începu să șteargă mesele.

Aidan o asculta, savurând modul cum îi curgea vocea cu suișuri și coborâșuri, în timp ce descria tot ceea ce văzuse și făcuse în acea zi. Cuvintele nu erau prea importante, dar îl calma s-o asculte.

Părea să aducă o liniște atât de binecuvântată cu ea, oriunde mergea.

Aidan începu să spele podelele, lucrând pe lângă Jude și împreună cu ea. Era uluitor, medită el, cât de lin prelua ritmul. Sau poate el îl prelua pe al ei? Nu putea spune. Însă părea atât de natural, felul cum

își găsise un loc în localul lui, în lumea lui. În viața lui, la o adică.

Nu și-o imaginase niciodată ducând tăvi sau încasând bani. Desigur, nu asta era menirea ei, dar reușise de minune. Fiindcă era ceva inedit, desigur. Cu siguranță, nu era croită să șteargă în fiecare seară bere vărsată. Dar o făcea cu o ușurință atât de exersată, încât îi venea s-o strângă în brațe.

Când își puse intenția în aplicare, cuprinzând-o de talie și trăgând-o spre el, Jude se relaxă pe loc.

— Ce plăcut e, murmură ea.

— Este, într-adevăr. Deși te reții peste program, la munca de jos.

— Îmi place. Acum, când s-a lăsat liniștea și toți s-au dus la culcare, mă pot gândi la ceea ce mi-a spus Kathy Duffy, sau la gluma lui Douglas O'Brian, și pot să-l ascult pe Shawn cântând în bucătărie. La Chicago, acum aș fi dormit, după ce terminam lucrul cu hârtiile și citeam un capitol dintr-o carte bună, cu cronici excelente în presă.

Își depuse mâinile peste ale lui, destinsă.

— Așa-mi place mult mai mult.

— Și când te vei întoarce... își rezemă el obrazul de creștetul capului ei, ai să găsești în cartier o cârciumă și vei petrece acolo o seară, două, pe săptămână?

Acest gând îi dădu impresia că peste viitorul ei se închidea un zid gros și întunecat.

— Mai e mult până să se pună problema asta. Îmi place să-nvăț cum să trăiesc de pe-o zi pe alta.

— Și... de pe-o noapte pe alta, o răsuci el în loc, pornind cu ea într-un vals lin pe melodia cântată de Shawn.

— De pe-o noapte pe alta. Dansez îngrozitor.

— Nu-i adevărat.

Era încă atât de ezitantă și de nesigură pe sine însăși.

— Te-am urmărit dansând cu Shawn și sărutându-l, în văzul lumii și-al lui Dumnezeu.

— A spus c-ai să fierbi de gelozie.

— S-ar fi putut și asta, dacă nu știam că pot să-l las lat în bătaie, la nevoie.

Jude râse, încântată de felul cum se rotea camera în jurul ei.

— L-am sărutat fiindcă m-a rugat el, și e drăguț. Și tu ești drăguț. S-ar putea să te sărut și pe tine, dacă mă rogi.

— De vreme ce ești atât de darnică la sărutări, dă-mi și mie una.

Ca să-l tachineze - și nu era minunat să descopere că putea tachina un bărbat? - îi depuse un sărut cast pe obraz. Apoi îi mai dărui unul, la fel de ușor, pe celălalt obraz.

Când Aidan zâmbi, încercuind-o cu brațele, Jude își ridică mâna de pe umărul lui în păr și, continuând să-l privească în ochi, se înălță pe vârfuri pentru a-i apăsa fierbinte buzele cu ale ei.

De astă dată, cel ce reacționă fu trupul lui. Jude conducea sărutul, luându-l pe nepregătite, de la căldură la dogoare, de la gingășie la brutalitate, astfel încât îi umplea gura, sângele, creierul, cu gustul ei.

Amețit, Aidan strânse pumnul pe spatele bluzei ei, lăsându-și mintea să se golească de orice gânduri.

— Se pare că a trecut ora când trebuia să plec.

Aidan înălță capul.

— Încuie când ieși, Shawn, răspunse el, fără a-și lua ochii de la fața lui Jude.

— Am să-ncui. Noapte bună îți urez, Jude.

— Noapte bună, Shawn.

Fluierând, Shawn răsuci încuietorile și închise discret ușa în urma lui, pe când Aidan și Jude stăteau în mijlocul podelei proaspăt spălate.

— Simt o nevoie îngrozitoare de tine, îi trase el la gură mâna, sărutând-o.

— Mă bucur așa de mult.

— Uneori, mi-e cam greu să fiu blând.

— Atunci, nu fi.

Emoția o străbătu ca un val fierbinte. Fascinată de propria ei îndrăzneală, făcu un pas înapoi și începu să-și descheie bluza.

— Poți fi oricum vrei. Poți lua tot ce vrei.

Niciodată nu se mai dezbrăcase în fața unui bărbat, sau cel puțin, nu într-un mod destinat să excite. Dar nervii care-i palpitau în abdomen vibrau de emoție, fiind apoi înghițiți de o plăcere feminină pură, în timp ce-i vedea ochii întunecându-se.

Sutienul de dantelă neagră avea croiala decoltată, contrastând erotic cu pielea albă ca laptele pe care o cuprindea.

— Isuse, suflă el nesigur. Încerci să mă omori.

— Doar să te seduc, își aruncă Jude pantofii din picioare. E o premieră pentru mine.

Își descheie pantalonii, încet, mai mult din lipsă de experiență decât intenționat.

— Așa că... sper că-mi vei scuza orice pas greșit.

Gura lui Aidan se uscă, anticipând ceea ce urma.

— Nu observ nici un cusur. Mi se pare că totul ți-e ca înnăscut.

Degetele ei erau cam țepene, dar și le desprinse, lăsând pantalonii să cadă. Din nou dantelă neagră, un triunghi minuscul care se îngusta în josul pântecului, înălțându-se foarte sus pe șolduri.

Nu avusese curaj să încerce portjartierul din aceeași garnitură și dressul negru subțire pe care Darcy o convinsese să-l cumpere, dar la vederea expresiei de pe chipul lui Aidan, își spuse că data viitoare avea s-o facă.

— Azi am făcut o mulțime de cumpărături.

Aidan nu era sigur că mai putea vorbi. Jude stătea în lumina

lămpilor din cârciumă, cu părul legat la spate și ochii ei de zeiță a mării visători, având pe ea doar puțină dantelă neagră care urla a sex.

Ce parte din ea ar fi trebuit s-o asculte un bărbat?

— Mi-e frică să te ating.

Jude se încordă, apoi făcu un pas spre el, lăsând pantalonii pe jos.

— Atunci, am să te ating eu.

Cu inima bubuindu-i în piept, își petrecu brațele pe după gâtul lui și-și ridică gura spre a sa.

Era atât de excitant, să se lipească de Aidan când ea era aproape goală, iar el încă îmbrăcat complet. Era o senzație atât de puternică, să-i simtă trupul trepidând lângă al ei ca și cum și-ar fi înfrânat un imbold violent și feroce.

Era atât de eliberator să-și dea seama că ea însăși voia ca acea violență și ferocitate să se descătușeze.

— Ia-mă, Aidan, îi mușcă ea ușor buza de jos, aproape prelingându-se peste pieptul lui. Ia tot ce vrei de la mine.

Aidan își auzi propriul autocontrol sfărâmându-se cu o bubuitură ca de tun în cap. Știa că era brutal și nu putea face nimic, în timp ce mâinile lui o agresau și gura se ospăta.

Exclamația șocată a lui Jude nu făcu decât să-l întărâte și mai tare, când o trânti pe podea.

Se rostogoli împreună cu ea, încercând înnebunit s-o atingă cu mâinile peste tot în același timp. Dorind nebunește mai mult, îi apucă între buze și dinți dantela de peste sân.

Jude se arcui în sus, încordată de plăcere, străbătută de furnicături. Prin ea se scurgea putere, efectul revelației că îl împinsese dincolo de orice limite civilizate.

Doar oferind. Doar existând.

La fel de înnebunită ca el să atingă, îi înhăță cămașa și trase de ea până ajunse cu mâinile pe piele.

Apoi cu buzele și cu dinții.

Înfierbântați și frenetic, se cutreierau cu mâini lacome, desfătați și desfătând.

Nu mai erau bărbatul răbdător și femeia timidă, ci două ființe dezgolite până la cel mai primitiv nivel. Jude savura starea, absorbind fiecare senzație acută și luptându-se s-o înapoieze.

Primul orgasm explodă în ea ca un soare.

Mai vreau, fu singurul ei gând. Vreau mai mult, și mai mult. Aidan ar fi vrut s-o mănânce de vie, s-o devoreze, astfel încât gustul ei sălbăticit dintr-o dată să rămână într-însul dea pururi. De fiecare dată când trupul i se cutremura, de fiecare dată când striga, el își spunea același lucru iar. Și iar, și iar.

Nevoia de împerechere îi agita sângele ca o febră. Se afundă în ea, cu o viteză și mai dezlănțuită când Jude juisă, strigându-i numele.

Apoi, începu să se înalțe și să coboare odată cu el, conducând ritmul în timp ce era și ea condusă. Vederea lui se împăienjenise, astfel că fața ei - ochii, părul răvășit - toate se pierdeau într-o ceață mătăsoasă.

După care dispăru și aceea, când animalul dinlăuntrul lui sări afară și-i înghiți pe amândoi.

Zăcea răstignită peste el, epuizată, îndurerată, zâmbitoare. Dedesubt, Aidan rămăsese buimac și mut.

Reacțiile lor contrare aveau aceeași origine.

O posedase pe podeaua cârciumii. Nu se putuse stăpâni; nu mai avea nici o putere de a se controla. Nici o finețe, nici urmă de răbdare.

Nu făcuseră dragoste, ci se împreunaseră, în cel mai primitiv mod.

Propriul lui comportament îl șoca.

Gândurile lui Jude urmau aceeași direcție. Pe ea, însă, comportarea lui Aidan și a ei proprie o fascina.

Când îi auzi oftatul prelung, șuierător, Aidan tresări și hotărî să facă tot ce putea pentru a o ajuta să se simtă mai bine.

— Te duc sus.

— Mmmm.

Nădăjduia, cu siguranță, s-o poată lua de la început.

— Poate vrei să faci o baie fierbinte și să bei un ceai, înainte de a te conduce acasă.

— Hmmm, oftă ea din nou, apoi își strânse buzele. Vrei să fac o baie?

Ideea o intriga.

— Mă gândeam că poate te va face să te simți mai bine.

— Nu cred că e posibil să mă simt mai bine - nu pe planul ăsta al existenței.

Aidan își schimbă poziția și, întrucât Jude era moleșită ca pastele făinoase, îi fu ușor s-o întoarcă în loc, cuibărind-o în brațele lui.

Când ea nu făcu decât să zâmbească și să-și lase capul pe umărul său, Aidan clătină din cap.

— Ce te-a apucat, Jude Frances Murray? Porți lenjerie elegantă ca să mă scoți din minți și pe urmă mă lași să-mi fac mendrele cu tine pe podea?

— Mai am.

— Ce mai ai?

— Și altă lenjerie. Mi-am cumpărat sacoșe întregi.

Fu rândul lui să-și lase capul pe umărul ei, vlăguit.

— Sfinte Isuse! Până într-o săptămână, s-a zis cu mine.

— Am început cu lenjeria cea neagră, fiindcă Darcy zicea că are efect garantat.

La asta, Aidan nu mai putu decât să se înece.

Mulțumită de reacția lui, Jude se strânse și mai aproape.

— Erai ca o plastilină în mâinile mele. Mi-a plăcut.

— Te-ai dat la mine cu nerușinare.

— Într-adevăr, așa că-ți spun acum că vreau să mă duci sus. Îmi place când mă porți în brațe, fiindcă mă face să mă simt ca o femeie neajutorată. Pe urmă, du-mă în patul tău.

— Dacă trebuie, trebuie.

Privi în jur, observând hainele risipite. Avea să se întoarcă după ele, își spuse el. Mai târziu.

Și când reveni, mult mai târziu, pipăi între degete fâșiile de dantelă în timp ce le ducea înapoi la etaj. Era un izvor nesecat de surprize, Jude Frances. Surprize și pentru ea însăși, după părerea lui.

Trandafirul cel sfios înflorea.

Acum dormea, cât se poate de comod, în patul lui. Arăta atât de firesc acolo, conchise Aidan, în timp ce se așeza pe margine s-o privească. La fel de firesc cum arătase servind de băut în cârciuma lui, sau lucrând în grădina ei de-acasă, sau plimbându-se pe coline cu cățeaua familiei O'Toole după ea.

Într-adevăr, se potrivea perfect în viața lui. Și de ce n-ar fi rămas acolo? De ce să se întoarcă la Chicago, când aici era atât de fericită, și era fericit și el cu ea? - Era timpul să-și ia o soție, nu? Și să-și întemeieze o familie. Nu găsise pe nimeni cu care această perspectivă să fie însorită, până la Jude.

Așteptase ceva anume, nu? Și, într-o seară ploioasă, în cârciuma lui intrase Jude. Destinul nu avea nevoie de mai mult decât atât.

O fi fost ea de altă părere, dar avea s-o convingă.

Nu însemna că trebuia să renunțe la profesiunea ei, deși Aidan trebuia să găsească o soluție pentru a putea face în continuare ceea ce o mulțumea cel mai mult. Era o femeie practică, în fond, și dorea ca posibilitățile să fie expuse clar.

Îi purta sentimente intense, își spuse, jucându-se cu părul ei. Cum avea și el pentru ea. Rădăcinile ei erau aici, la fel ca ale lui.

Și oricine avea ochi să vadă își putea da seama că acum, când își găsise aceste rădăcini, își desfăcea petalele ca o floare.

Toate aveau o logică despre care era sigur că urma s-o satisfacă. Poate că-l cam încerca o ușoară nervozitate, dar acest lucru era destul de firesc, pentru un om ce reflecta la o schimbare atât de importantă în viața lui, însoțită de toate responsabilitățile, de permanența unei soții și a copiilor.

Așa că, dacă îi cam asudau palmele, nu era nici un motiv de îngrijorare. Avea să găsească toate soluțiile și, pornind de acolo, să meargă înainte.

Mulțumit, se strecură în pat lângă ea, o strânse la piept, unde ei îi

plăcea cel mai mult, și se lăsă în voia somnului.

În timp ce Aidan dormea, Jude îl visă pe Carrick, călare pe un cal alb înaripat, galopând pe cer, peste pământ și ape.

Și, în timp ce zbura, aduna nestematele soarelui, lacrimile lunii și inima mării.

Capitolul 15

Era un pas îndrăzneț, dar în ultima vreme făcuse mulți asemenea pași. Nu era nimic în neregulă cu asta. O fi fost prostesc și nepractic, dar nu era ilegal.

Totuși, Jude privi în jur vinovată, în timp ce căra o masă spre grădina din față.

Alesese deja locul, la cotitura cărării, unde verbina și ciocul-berzei se înghesuiau printre pietre. Masa se clătină puțin pe pământul denivelat, dar îi putea propti picioarele.

Puțină clătinătură era o nimica toată, pe lângă priveliște, aer și miresme. Reveni după scaunul pe care și-l alesese și îl aranjă cu precizie în spatele mesei. Văzând că nu venea nimeni s-o întrebe ce naiba o apucase, se repezi în casă după laptop.

Avea să lucreze afară, iar ideea îi producea o bucurie amețitoare.

Își aranjase locul de muncă astfel încât să vadă colinele, ca și gardurile vii, cu belșugul lor de cercelușI înfloriți. Soarele strălucea blând prin straturile de nori, astfel încât lumina forma un păienjeniș delicat de aur și argint. O briză firavă agita florile și îi aducea parfumurile lor.

Își pregăti un mic ceainic, folosind unul dintre cele mai frumoase vase ale lui Maude. Desfrâu curat, alături de micii biscuiți cu ciocolată pe care și-i aranjase pe o tavă. Era atât de perfect, încât avea aproape senzația că trișa.

Jude jură să lucreze de două ori mai îndârjit.

Dar se așeză doar pentru o clipă, sorbindu-și ceaiul, cu privirea visătoare peste coline. Micul ei colț de rai, își spuse. Păsările cântau și zări strălufgerarea de culoare a unui duet de gaițe - sau, cel puțin, credea că erau gaițe.

Una pentru tristețe, medită ea, a doua pentru bucurie. Iar dacă vedea și o a treia, însemna... Nu mai ținea minte, așa că nu-i rămânea decât să se resemneze cu bucuria.

Râse de ea însăși. Da, avea să se resemneze cu bucuria. I-ar fi fost greu să fie mai fericită decât în acel moment. Și ce putea prelungi fericirea mai ușor decât un basm?

Inspirată, se apucă de lucru.

Muzica păsărilor triluia în jur. Fluturii își fâlfâiau aripile de zâne peste flori. Albinele zumzăiau somnoros, pe când ea lunecă într-o

lume cu vrăjitoare și războinici, cu elfi și zâne.

Era surprinzător să-și dea seama cât de multe acumulase deja. Peste două duzini de povești, povestiri și fabule. Se adunaseră atât de treptat, aproape fără a părea o muncă.

Analiza fiecăreia era departe de a se fi încheiat și trebuia să le finalizeze.

Problema era că vorbele ei păreau atât de seci și banale, pe lângă muzicalitatea și magia basmelor.

Poate ar fi trebuit să încerce să încorporeze în textele ei și câte ceva din acea... melodicitate, presupunea. De ce trebuia ca analizele să fie atât de aride, de științifice?

Nu făcea nici un rău dacă le înveselea puțin, dacă le îmbogățea cu propriile ei gânduri și sentimente, ba chiar și din experiențele și impresiile recente, descrieri ale oamenilor care-i spuseseră poveștile, ale modului și locului unde le povestiseră.

Cârciuma slab luminată, unde cânta muzica, bucătăria aglomerată a familiei O'Toole, colinele pe unde se plimbase cu Aidan. Așa, totul avea să arate mai personal, mai real.

Avea să arate a literatură.

Își încleștă mâinile, cu palmele apăsate puternic una de alta. Își putea permite să scrie așa cum dorise dintotdeauna. La acest gând, îngăduindu-și să atingă ispititoarea idee, aproape că simțea acea încuietoare dinlăuntrul ei începând să se deschidă.

Și dacă nu reușea, avea vreo importanță? Fusese, în cel mai bun caz, o profesoară mediocră. Dacă reieșea că era și o scriitoare la fel de mediocră, cel puțin avea să fie nivelul mediu al unei ocupații pe care și-o dorea cu disperare.

Biciuită de emoții, își depuse mâinile pe keyboard, apoi și le smuci înapoi. Îndoiala de sine, vechea ei tovarășă, își trase un scaun alături.

Haide, Jude, doar n-ai nici urmă de talent pentru auto-exprimare, își spuse ea. Ține-te de ceea ce știi. Oricum n-o să-ți publice nimeni articolul. Deja îți făcuși de cap într-un stil scandalos. Măcar respectă planul inițial și du-l până la capăt.

Sigur că nimeni n-avea să-l publice, recunoscu ea, cu un oftat prelung.

Era deja prea încărcat pentru un articol de ziar sau revistă. Două duzini de povești erau mult prea multe. Cel mai logic era să le aleagă pe cele mai bune șase, să le analizeze conform planului și să spere că avea să trezească interesul vreunei publicații de la periferia universitară.

Așa era rațional.

Pe colțul mesei poposi un fluture, desfăcându-și aripile albastre ca de cobalt. Un moment, păru s-o studieze la fel de curios pe cât îl privea și ea.

Și auzi acordurile muzicale, fluiere, flaute și vibrația lăcrimândă a corzilor de harpă. Păreau să plutească în josul colinelor spre ea, făcând-o să-și ridice privirea spre toată acea verdeață scânteietoare.

De ce mai trebuia, într-un asemenea loc, să fie Jude cea rațională? Magia o atinsese deja. Nu mai trebuia decât să se deschidă și mai mult în fața ei.

Nu voia să scrie un afurisit de articol.

Voia, o, Doamne, voia să scrie o carte. Nu voia să se țină de ceea ce știa, sau ce aștepta toată lumea de la ea. Voia, în sfârșit, să se îndrepte spre ceea ce dorea să știe, ceea ce niciodată nu îndrăznise să aștepte de la sine însăși. Indiferent dacă reușea sau eșua, își dorea libertatea experienței.

Când îndoiala de sine bombăni alături, îi dădu un cot brutal, înlăturând-o.

Ploua, iar dincolo de ferestre se învolbura ceața. În mica vatră din bucătăria casei mele ardea focul. Pe bufet erau flori udate de ploaie. Ceștile de ceai abureau pe masă, între noi, în timp ce Aidan îmi spunea această poveste.

Are o voce la fel ca țara lui, plină de muzică și poezie. Ține cârciuma din satul Ardmore, care a aparținut de generații familiei lui, și o conduce atât de bine încât e cel mai cald și prietenos local. L-am văzut adesea după tejghea, ascultând povești sau spunându-le, în timp ce cânta muzica, iar clienții își beau halbele.

E plin de farmec și cu un chip care atrage ochii femeilor și încrederea bărbaților. Zâmbește iute, se enervează greu, dar cu la fel de multă putere. În după amiaza aceea ploioasă, când stătea în liniștea din bucătăria mea, iată ce mi-a spus.

Jude ridică mâinile, apăsându-și-le pe buze. Deasupra, ochii-i erau strălucitori, emanând lumina revelației. Iată, își spuse ea. Începuse. Începuse și era înviorător. Îi aparținea. Dumnezeule, se simțea aproape euforizată.

Trăgând încă o dată aer în piept, ca să se calmeze, tastă pe keyboard până când mută povestea lui Aidan despre Lady Gwen și Prințul Carrick în introducere.

O reciti, inserând de astă dată comentarii despre modul cum vorbise el, gândurile ei ascultând-o, căldura focului din bucătărie și raza de soare piezișă care apăruse și dispăruse de pe masă.

Când termină, reveni la început și adăugă unele cuvinte, mai schimbă pe ici pe colo frazarea. Însuflețită, deschise un nou document. Avea nevoie de un prolog, nu? Deja îi alerga prin minte. Fără a sta pe gânduri, scrise ceea ce-i împingea creierul în degete.

În capul ei răsuna un fel de muzică. Iar refrenul era simplu și miraculos: *Scriu o carte.*

Aidan se opri la poarta grădinii, s-o privească. Ce mai tablou, cum stătea așezată între flori, bătând pe tastele acelui aparat mic și meșteșugit, ca și cum de asta ar fi depins toată viața ei.

Își cocoțase pe cap o pălărie de paie aiurită, ca să-i țină umbră. Pe nas îi stăteau ochelarii cu rame negre metalice. Un fluture albastru-viu dansa deasupra umărului ei stâng, ca și cum ar fi citit cuvintele care apăreau pe display.

Jude bătea din picior, făcându-l să-și spună că în capul ei răsuna o melodie. Se întrebă dacă era conștientă de asta, sau dacă muzica era doar un fundal sonor al gândurilor.

Avea buzele arcuite, ceea ce însemna că gândurile îi plăceau. Aidan spera să-l lase și pe el să le citească. Oare asta era influența dragostei, se întrebă, sau chiar arăta uluitor de frumoasă, parcă radiind de lumină?

Nu avea intenția s-o deranjeze înainte de a termina, așa că nu făcu decât să se rezeme de poartă, ținând sub braț ceea ce-i adusese.

Dar Jude se opri brusc, smulgându-și mâinile de pe taste și apăsându-și-o pe una peste inimă, în timp ce întorcea scurt capul. Ochii li se întâlniră și, cu toată distanța, Aidan îi putu distinge toată gama de emoții. Surpriza de a-l vedea, și plăcerea. Apoi, ușoara jenă care părea să-i înnoureze ochii atât de des.

— Bună ziua ție, Jude Frances. Îmi pare său că te întrerup din lucru.

— Ei, mă rog...

Îi simțise prezența, simțise ceva, își spuse Jude, oricât de ridicol părea. O schimbare în atmosferă. Iar acum, era prinsă.

— Nu face nimic.

Căută tastele de salvare și închidere a documentului, apoi își scoase ochelarii și îi puse pe masă.

— Nu era ceva important.

„E totul!” îi venea să strige. „E o lume întreagă. Lumea mea.”

— Știu că ți se pare ciudat să mă găsești aici... începu ea, ridicându-se.

— De ce? E o zi excelentă ca să lucrezi afară.

— Da... da, așa este, închise ea computerul, ca să economisească bateria. Pierdusem noțiunea timpului.

Întrucât o spusese ca și cum s-ar fi spovedit unui preot, Aidan râse, în timp ce trăgea zăvorașul porții cu mâna liberă.

— Păreai să te distrezi și să lucrezi cu spor. De ce-ți mai faci griji cu timpul?

— Atunci voi spune doar că e momentul ideal pentru o pauză. Cred că ceaiul s-a răcit, dar...

Lăsă fraza în aer, observând ce ținea Aidan în mână. Ochii i se

luminară de plăcere și porni grăbită spre el.

— O, ai adus un cățeluș! Vai ce dulce e!

Cățelul adormise, în timpul drumului din sat, dar acum se foi, trezit de glasuri. Mai întâi căscă strașnic, apoi ochișorii căprui i se deschiseră. Părea un ghem de blană albă cu negru, numai urechi pleoștite și labe mari, cu un firișor de coadă încârligată între picioare.

Scoase un schelălăit emoționat și începu imediat să se zbată.

— Vai, ce adorabil și drăgălaș suntem noi, așa-i? Și ce blăniță moale avem, murmură, când Aidan îi puse cățelul în mâini.

Imediat ce-și îngropă nasul în blana lui, animalul începu să-i lingă adorator fața.

— Ei, văd că nu e nevoie să întreb dacă vă simpatizați. E dragoste la prima vedere, aia în care Jude a noastră susține că nu crede.

— Cine ar putea să-i reziste? ridică ea cățelul în aer, unde acesta începu să dea din labe, în extaz.

— Cățeaua familiei Clooney a fătat acum câteva săptămâni, iar ăsta mi s-a părut că are cel mai mult caracter. Tocmai a fost înțărcat și e gata să se mute în casă nouă.

Jude se lăsă pe vine, punând cățelul jos, pentru a se putea cățăra peste picioarele ei, de unde se rostogoli pe spate ca să fie scărpinat pe burtă.

— Pare gata de orice. Cum îl cheamă?

— Asta tu hotărăști.

— Eu? își ridică ea privirea, apoi râse, când cățelușul o mușcă de degete ca să-i atragă atenția. Suntem lacom, da? Vrei să ți-l botez eu?

— Ție să ți-l botezi. Ți l-am adus cadou, dacă-l vrei. M-am gândit că-ți poate ține de urât, aici, pe colina zânelor.

Mâinile ei rămaseră nemișcate.

— Mi l-ai adus mie?

— Ai îndrăgit-o pe cățeaua aceea galbenă a familiei O'Toole, așa că m-am gândit că poate ți-ar plăcea să ai un câine al tău, pornind de la zero, ca să zic așa.

Întrucât Jude îl privea cu ochi mari, tăcută, Aidan bătu în retragere:

— Dacă nu ești pregătită să te ocupi de el, îl iau eu.

— Mi-ai adus un cățel?

Aidan își foi picioarele în loc.

— Cred că mai întâi ar fi trebuit să te-ntreb dacă-l voiai. Am vrut să-ți fac o surpriză, dar...

Se întrerupse, când Jude se așeză brusc pe pământ, luă cățelul în brațe și izbucni în plâns.

De regulă, lacrimile nu-l deranjau, dar acestea începuseră pe neașteptate și habar n-avea ce însemnau. Cu cât se agita mai mult cățelul în brațele ei și îi lingea mai înverșunat fața, cu atât îl ținea mai

strâns și plângea mai tare.

— Of, haide, iubito, nu te ambala așa. Gata, *a ghra,* nu e nevoie de scena asta, se lăsă el pe vine, scoțându-și batista, în timp ce o bătea ușurel pe umăr. Gata, taci, e numai vina mea.

— Mi-ai adus un cățeluș! aproape se tângui ea, făcând cățelul să izbucnească în urlete de simpatie.

— Știu, știu. Iartă-mă. Trebuia să mă gândesc dinainte. Va fi fericit la cârciumă. Nu-i nici o problemă.

— E al meu! cuprinse ea cățelul, ocrotitor, când Aidan întinse mâinile să-l ia. Mie mi l-ai dat, acum e al meu!

— Da... murmură Aidan, prudent. Dumnezeule din ceruri, femeile erau cele mai mari enigme. Deci, îl vrei?

— Toată viața mi-am dorit un cățel, suspină Jude, legănându-se înainte și-napoi.

Aidan își trecu o mână prin păr, dându-se bătut. Se așeză lângă ea.

— Chiar așa? Și atunci de ce nu ai nici unul?

În sfârșit, Jude își ridică fața udă de lacrimi. Ochii continuau să i se umple și să dea pe dinafară.

— Mama mea are pisici, îngăimă ea, cu un sughiț.

— Înțeleg.

Cel puțin, în măsura în care putea să înțeleagă o ceață deasă.

— Mă rog, pisicile sunt drăguțe. Și noi avem una.

— Nu, nu, nu. Astea parc-ar fi de viță regală. Sunt fermecătoare și trufașe, înțepate și sclifosite. Sunt siameze pursânge, foarte frumoase, dar nu m-au plăcut niciodată. Eu nu-mi doream decât un prostănac de câine, care să zgârie mobila, să-mi roadă pantofii și... să mă placă.

— Cred că pe ăsta te poți baza, din toate punctele de vedere.

Ușurat, Aidan îi mângâie obrazul, ud de lacrimi și de pupături câinești.

— Deci, n-ai să mă înjuri când ți-o lăsa băltoace pe podele sau o să-ți roadă cei mai buni pantofi italienești pe care-i admiră mereu Darcy?

— Nu. E cel mai minunat cadou pe care l-am primit în viața mea.

Întinse brațele spre Aidan, prinzând între trupurile lor cățelul încântat.

— Iar tu, ești cel mai minunat om din lume

Și, cam la fel cum îi făcuse ei cățelul, acoperi chipul lui Aidan cu sărutări de adorație.

Poate că-i adusese cățelușul ca s-o farmece, dar ce rost avea să se simtă vinovat că reușise, nu?

Cum ar fi putut ști că îi satisfăcea o profundă jinduire din copilărie, cu un cățel corcit și cu urechi clăpăuge?

Își înlătură senzația neplăcută, reușind să-i acopere gura entuziastă cu a lui.

Voia s-o știe fericită, își reaminti el. Ăsta era lucrul cel mai

important.

— Am nevoie de o carte, murmură Jude.

— O carte?

— Nu știu cum se dresează câinii. Am nevoie de o carte.

Întrucât era o reacție atât de tipică, Aidan zâmbi și se retrase.

— Mai întâi, ți-aș recomanda cât mai multe ziare, ca să reduci băltoacele, și o frânghie solidă, să-ți salvezi pantofii.

— Frânghie?

— Ca s-o roadă pe aia în schimb.

— Deștept gândit, zâmbi Jude. A, și va mai avea nevoie de mâncare, de-o zgardă, de jucării și de vaccinuri. Și...

Ridică din nou cățelul în aer.

— De mine. Va avea nevoie de mine. Nimeni n-a mai avut nevoie vreodată de mine.

Am eu. Cuvintele îi răsunau în minte, chinuindu-se să iasă, dar Jude sări în sus, învârtindu-se în cerc cu cățel cu tot.

— Trebuie să-mi duc lucrurile în casă și să alerg în sat, ca să-i cumpăr toate cele necesare. Poți să mă aștepți și să vii cu mine?

— Da, pot. Duc eu lucrurile. Tu stai afară și familiarizează-te cu noul tău prieten aci de față.

În timp ce mergea spre masă, Aidan expiră nesigur. Era mai bine că nu i-o spusese. Ar fi fost prea devreme pentru amândoi, să schimbe nivelul relației.

Aveau timp destul ca să aducă vorba despre căsătorie.

Timp destul ca să găsească formula cea mai potrivită.

Jude îi cumpără o zgardă roșie și o lesă, și străchini de culoare albastră-vie. Aidan îi găsi o bucată de frânghie, legând-o într-un nod solid. Totuși, Jude umplu un sac întreg cu alte lucruri pe care le considera esențiale pentru fericirea și bunăstarea cățelușului.

Îl duse la plimbare prin sat - sau, încercă să-l plimbe. Cățelul își petrecu aproape tot timpul încercând să scape din lesă, încurcându-se în ea sau rozând-o.

Jude se hotărî să pună mâna pe un manual de dresaj, cât de curând posibil.

O întâlni pe Brenna, în timp ce prietena ei încărca o ladă de scule în bena camionetei, lângă pensiunea satului.

— Bună ziua, Jude, unde-ai fost? Ăsta nu-i unul din cățelandrii familiei Clooney?

— Ba da, nu-i așa că-i minunat? Am să-l numesc Finn, după marele războinic.

— Mare războinic, zici? se lăsă Brenna pe vine, să-l scarpine amical pe Finn. Ie dară, fac rămășag că ești fioros, viteazule Finn, râse ea, când cățelul sări s-o lingă pe față. E plin de viață, nu? Ai făcut o

alegere inspirată. Aș zice că vei avea o companie foarte plăcută, Jude.

— Așa credea și Aidan. El mi l-a dat.

Cu buzele țuguiate, Brenna îi aruncă o privire:

— I-auzi?!

— Da, mi l-a adus acasă azi după-amiaza. A fost așa de drăguț din partea lui, să se gândească la mine. Crezi că lui Betty o să-i placă?

— Sigur, și-i place și ei compania.

După ce-l mai mângâie o dată pe Finn, Brenna se ridică.

— Se va bucura să se joace cu cățelul. Tocmai voiam să trec pe la cârciumă, să beau o halbă. Vii și tu? Hai, că fac cinste.

— Mulțumesc, dar... Nu, trebuie să-l duc pe Finn acasă. Cred că i s-a făcut foame.

În clipa când se despărțiră, Brenna porni ață spre cârciumă. Când o văzu pe Darcy, smuci scurt din cap și alese o masă dintr-un colț, unde aveau mai multă liniște.

Darcy aduse cu ea și un pahar de Harp.

— Ce te arde?

— Stai jos un minut, spuse încet Brenna, urmărindu-l pe Aidan peste umărul lui Darcy. Tocmai am văzut-o pe Jude, plimbându-și pe stradă noul cățel.

— A primit un cățel, zici?

— Șșș. Vorbește mai încet, să n-audă că discutăm despre asta.

— Cine să n-audă că discutăm, și despre ce? întrebă Darcy, într-o șoaptă șuierătoare.

— Aidan va auzi că vorbim despre cum a ales un pui de-al cățelei lui Clooney - și-ncă unul foarte frumos - și i l-a dus lui Jude cadou, acasă.

— I la...

Darcy se opri, când Brenna îi făcu din nou semn să vorbească mai încet, apoi se aplecă înainte, conspirativ.

— Aidan i-a dăruit un cățel? Nu mi-a suflat o vorbă, nici altcuiva, din câte știu.

Întrucât vestea era pe cât de recentă, pe atât de surprinzătoare, Darcy căzu pe gânduri.

— A mai fost văzut dându-le câte-un flecușteț fetelor, din când în când, dar așa ceva e cu totul neobișnuit.

— La fel îmi ziceam și eu.

— Și flori, continuă Darcy. Întotdeauna le oferă flori femeilor care-i plac, dar acum e altceva.

— Cu totul altceva, bătu ușurel Brenna cu palma în masă, subliniindu-și cuvintele. Ăsta-i un cadou viu, permanent. Ca între iubiți, nu doar cu sensul de vai-ce-bine-mă-simt-la-tine-n-pat.

Și, ca să-și puncteze opinia, ridică paharul și bău.

— Mă rog, și ea i-a dăruit tabloul ăla pe care l-a cumpărat de la

Dublin, iar el e entuziasmat peste măsură, dacă vrei să știi părerea mea. Poate se gândea să-i dea ceva în schimb și, întâmplător, s-a nimerit să fie cățelul.

— Dacă eu era să-i dau ceva în schimbul tabloului - și găsesc că e un tablou fermecător - i-aș fi luat un bibelou, o bijuterie ieftină, sau așa ceva. Un simbol pentru alt simbol, întări Brenna. Dar un cățel e cu câteva trepte mai sus decât un cadou simbolic.

— Aici ai dreptate, bătu Darcy cu degetele în masă, îngustându-și ochii spre fratele ei, care lucra la bar. Crezi că e îndrăgostit de ea?

— Aș risca să pariez că într-acolo se-ndreaptă, se foi Brenna pe scaun. Ar trebui să putem afla, iar dacă noi nu, Shawn în orice caz. Iar de la el vom putea scoate totul destul de ușor, că oricum nu se gândește niciodată ce dă pe gură.

— Nu, dar îi e de-o loialitate feroce lui Aidan. Mi-ar plăcea s-o am de soră, medită Darcy. Și mi se pare că se potrivește de minune cu Aidan. Niciodată nu l-am mai văzut uitându-se la o femeie ca la Jude a noastră. Totuși, bărbații din neamul Gallagher sunt de-o încetineală notorie ca să pornească spre însurătoare, după ce le-a fost cucerită inima. Mama mea spunea că aproape a trebuit să-i dea tatei în cap cu flori de portocal, pân-a venit să-i ceară mâna.

— Plănuiește să mai stea aici încă trei luni cel puțin.

— Va trebui să ne grăbim. Amândoi au stofă de cununie, așa că n-ar avea de ce să ne fie prea greu. Trebuie să ne gândim pe îndelete.

Aidan avea dreptate. Finn avea o companie minunată. Se plimba pe dealuri cu Jude, distrându-se când ea se oprea să admire florile sau să culeagă piciorul cocoșului și ciubotica-cucului care înfloreau la sfârșitul lui mai și începutul lui iunie.

Vara sosea în Irlanda cu un fermecător torent de căldură, iar pentru Jude văzduhul era o adevărată poezie. Când vremea era blândă, cu ploi ca mătasea, se plimba pe distanțe scurte, ca să se poată retrage ușor în casă.

Iar în zilele uscate, își făcea de cap cu acele plimbări matinale lungi, în timpul cărora Finn alerga înnebunit în cerc împrejurul indulgentei Betty. Ori ce câte ori se plimba, fie ploaie fie soare, se gândea la omul pe care-l văzuse la venirea dinspre Dublin, plimbându-și câinele. Și își amintea cum visase să facă și ea același lucru, oriunde și oricând dorea.

La fel ca acel câine imaginar, Finn dormea lângă vatră, în timp ce Jude făcea prima încercare cu pâinea de casă. Și scheună, când se trezi singur, la ora trei dimineața. Când începu să-i scurme la rădăcina florilor, fură nevoiți să poarte o discuție serioasă, dar reuși să reziste două săptămâni fără să-i roadă pantofii. Cu excepția unei singure ocazii, pe care se înțeleseră s-o uite.

Îl lăsa să se plimbe și să alerge până se întorcea cu limba scoasă, iar când vremea le-o îngăduia, își instala masa și lucra în curte, după-amiaza, în timp ce el dormea sub scaun. Cartea ei. Era un secret atât de bine păzit, și totuși trebuia să recunoască în sinea ei cât de mult dorea s-o vândă, s-o vadă cu o copertă frumoasă, cu numele ei scris pe ea, în raftul unei librării.

Își ținea îngropată această speranță aproape dureroasă și se adâncea în munca pe care descoperise c-o iubea. Ca s-o îmbogățească și mai mult, adeseori își petrecea o oră, două, seara, schițând ilustrațiile pentru povești. Desenele ei erau în cel mai bun caz naive, după propria sa părere, și diletante, în cel mai rău. Niciodată nu considerase deosebit de fructuoase lecțiile de artă plastică pe care părinții ei insistaseră să le urmeze. Dar desenul o destindea.

Avea grijă să fie puse bine ori de câte ori venea cineva în vizită. Din când în când, era nevoie să facă mari eforturi ca să le ascundă. Se afla în bucătărie, revăzându-și ultima schiță a casei, cea pe care o considera cea mai bună dintr-o serie complet mediocră, când auzi un ciocănit rapid în ușă, apoi zgomotul acesteia trântindu-se.

Sări în picioare, făcându-l pe Finn să izbucnească într-un șir de lătrături, și îndesă repede schițele în mapa unde și le ținea de obicei. Abia apucă s-o închidă și s-o ascundă într-un sertar, când în bucătărie intrară Darcy și Brenna.

— Ia uite-l pe fiorosul dulău războinic, se trânti Brenna pe jos, pentru a-și începe obișnuitul meci de trântă cu Finn.

— Ai ceva rece pentru o prietenă obosită, Jude? se așeză Darcy pe un scaun, la masă.

— Am pregătit niște sucuri.

— Lucrai? o întrebă Darcy, în timp ce Jude deschidea frigiderul.

— Nu, nu tocmai. Am terminat aproape tot ce planificasem să fac în dimineața asta.

— Bine, pentru că Brenna și cu mine avem niște planuri pentru tine.

— Serios?

Jude puse băuturile pe masă.

— Nu se poate să vă doriți încă o expediție la cumpărături, atât de curând.

— Eu sunt gata oricând pentru o expediție la cumpărături, dar nu, nu asta era. Te afli la noi de trei luni.

— Mai mult sau mai puțin, fu Jude de acord, încercând să nu se gândească la faptul că trecuse jumătate din termen.

— Iar Brenna și cu mine am hotărât că a sosit momentul pentru un *ceili.*

Interesată, Jude se așeză și ea. Întotdeauna îi plăcuse să-și asculte bunica vorbind despre *ceili*-urile la care participase când era fată.

Mâncare, muzică și dans prin toată casa. Oameni îngrămădiți în bucătărie, revărsându-se prin curte.

— Vreți să dați un *ceili*?

— Nu, zâmbi Darcy. Tu îl dai.

— Eu?!?

Aproape cu groază, Jude se holbă la ele.

— Nu pot. N-aș ști cum.

— Nu-i nici o scofală, o asigură Brenna. Bătrâna Maude dădea câte unul în fiecare an, prin perioada asta, înainte de a-i fi slăbit sănătatea. Ai lui Gallagher aduc muzica și se găsesc destui care vor fi mai mult decât fericiți să cânte. Mâncare și băutură aduce toată lumea.

— Iar tu nu trebuie decât să le deschizi ușa și să te distrezi, continuă Darcy. Toți te vom ajuta să faci pregătirile și ne vom îngriji ca să se ducă vestea. Ne-am gândit să fie de sâmbătă într-o săptămână, la solstițiu. Noaptea de Sânziene e excelentă pentru un *ceili*.

— O săptămână? horcăi Jude. Da' nu-i timp destul. Nu poate fi destul.

— E mai mult decât destul, îi făcu Darcy cu ochiul. Te vom ajuta cu toate, așa că nu-ți face nici o grijă. Crezi că pot să iau cu împrumut rochia aia a ta albastră? Cea cu bretelițe și jachetă.

— Da, desigur, dar zău că nu pot...

— Ți-am spus să nu te agiți, se așeză și Brenna pe un scaun. Mama mea e hotărâtă să-ți dea și ea o mână de ajutor. Caută cât mai multe diversiuni, ca să mai uite cât o înnebunește Maureen, cu nunta ei. Sfatul meu ar fi să organizăm muzica în salon, cea mai mare parte din ea, oricum, iar butoaiele cu bere să stea afară, lângă ușa din spate. Așa, lumea va circula comod dintr-un loc în altul.

— Va trebui să mutăm mobila, ca să facem loc pentru dans, adăugă Darcy. Și, dacă e o noapte frumoasă, putem pune niște scaune și afară.

— Va fi tocmai lună plină. Maică-mea s-a gândit să aprindem lumânări afară, ca să fie o atmosferă sărbătorească și să nu se împiedice oamenii.

— Dar eu nu...

— Îl poți convinge pe Shawn să facă niște colcannon, Darcy? o întrerupse Brenna, înainte de a-și duce protestul până la capăt.

— Sigur, o să facă destul, iar cârciuma va dona un butoi și câteva sticle. Poate face și maică-ta câteva din plăcintele ei cu carne. Nimeni n-are o mână mai dibace ca ea.

— Le va face cu toată plăcerea.

— Nu, serios...!

Jude avea senzația că se scufundă pentru a treia oară sub apă, iar prietenele ei îi zâmbeau indulgente, după ce îi aruncaseră o ancoră în locul colacului de salvare.

— Nu i-aș putea cere...

— Aidan va închide cârciuma în noaptea aia, așa că va putea veni mai devreme, ca să ajute cu tot ce e nevoie, încheie Darcy, cu un oftat de satisfacție. Poftim, suntem ca și gata.

Jude nu putu decât să-și rezeme capul pe masă.

— Cred că a ieșit bine, comentă Darcy, în timp ce se urca împreună cu Brenna în camion.

— Eu mă simt puțin cam vinovată, că am luat-o așa, în forță.

— Pentru binele ei o facem.

— Am lăsat-o palidă și bâlbâindu-se, dar a ieșit binișor.

Râzând, Brenna porni motorul.

— Mă bucur că mi-am amintit cum i-a cerut tatăl meu mamei mâna, la un *ceili,* chiar aici, în casa asta. E de bun augur.

— Prietenii au grijă de prieteni.

Unii ar fi putut-o declara superficială, dar nu exista o prietenă mai de nădejde decât Darcy Gallagher.

— Este îndrăgostită de el la nebunie și prea timidă ca să-l împingă acolo unde-l vrea. Vom avea grijă să aibă la dispoziție noaptea și muzica, iar eu voi veni destul de devreme ca s-o țin locului și s-o aranjez până va arăta atât de drăguță, încât lui Aidan au să-i cadă ochii-n cizme. Dacă nici așa nu reușim, atunci înseamnă că nu mai e nici o speranță.

— Din câte mi-am dat eu seama, cu bărbații din neamul Gallagher nu ai niciodată speranțe.

Capitolul 16

— Și, întrebă Jude, cum să dau o petrecere când nu știu câte persoane vor veni? Când n-am menu, n-am nici un program clar? Nici un plan?

Întrucât Finn era singurul care o auzea și nu părea să aibă nici un răspuns pregătit, Jude se trânti într-un fotoliu din livingul ei imaculat și închise ochii. Făcea curățenie de zile-ntregi.

Aidan râsese de ea, spunându-i să nu se mai ambaleze așa. Nimeni n-avea să se uite după fire de praf prin colțuri, ca pe urmă s-o pedepsească prin deportare.

Nu înțelegea. La urma urmei, nu era decât un bărbat.

Felul cum arăta casa era singurul aspect al întregii afaceri pe care putea să-l controleze.

— E casa mea, mormăi ea. Iar casa unei femei o reflectă pe acea femeie. Nu mă interesează în ce mileniu trăim, asta e.

Mai primise musafiri și reușise să organizeze petreceri rezonabil de satisfăcătoare. Dar fuseseră plănuite cu săptămâni întregi în prealabil, dacă nu chiar cu luni de zile. Avusese liste, teme și furnizori, muzică și aperitive alese cu mare grijă.

Și galoane întregi de tablete antiacide.

Iar acum, i se pretindea să deschidă pur și simplu ușile, în calea unor prieteni și străini deopotrivă.

Cel puțin o jumătate de duzină de oameni pe care nu-i mai văzuse în viața ei o opriseră în sat, ca să vorbească despre *ceili.* Spera că arătase încântată și răspunsese cum se cuvenea, dar nu simțise decât că i se rostogoleau ochii prin cap.

Era primul *ceili* din viața ei. Prima petrecere adevărată pe care o dădea în casa din Ardmore. Prima oară când primea musafiri, în Irlanda. Se afla într-un alt continent, pentru numele lui Dumnezeu. De unde putea ști ce se făcea și ce nu? Avea nevoie de-o aspirină mare cât Golful Ardmore.

Încercând din nou să se calmeze, să pună lucrurile în perspectivă, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Ar fi trebuit să fie o petrecere neformalistă. Oameni aduceau găleți, platouri și munți de mâncare. Ea nu răspundea decât de decor, iar casa era fermecătoare.

Și pe cine încerca să păcălească? Toată povestea se îndrepta direct spre un dezastru. Casa era prea mică pentru o petrecere. Dacă ploua,

nu se putea aștepta ca oamenii să stea afară, sub umbrele, în timp ce ea le dădea farfurii cu mâncare pe fereastră. Pur și simplu nu avea loc unde să-i înghesuie pe toți, nici dacă veneau măcar jumătate din toți oameni care vorbiseră cu ea.

Nu era destul spațiu, nici în picioare, nici de stat jos. Nu era destul aer în casă, ca să le ajungă tuturor oxigenul, și cu siguranță, nu era nici destulă Jude F. Murray, să circule ca gazdă.

Mai rău, în ultimele câteva zile o absorbise de câteva ori scrisul la carte și neglijase să respecte termenele pe care și le stabilise pe lista de pregătiri.

Fusese hotărâtă, cu toată sinceritatea, să se oprească din scris la ora unu. După ce depășise prima oară termenul, își pusese până și ceasul să sune. Iar când sunase, îl închisese, cu gândul de a termina doar acel paragraf. Iar când se dezmeticise, era trecut de trei și nici una dintre camerele de baie nu era lustruită, așa cum plănuise.

În pofida tuturor acestor lucruri, peste câteva oare, o mulțime de oameni necunoscuți aveau să dea buzna în casa ei, așteptând să fie găzduiți și hrăniți.

Nu avea nici un motiv de îngrijorare. I se spusese asta de zeci și zeci de ori. Dar *cum să nu aibă toate motivele de îngrijorare?* Era datoria ei. Trebuia să se gândească la mâncare, nu? Era casa ei și, fir-ar să fie, avea nervi, așa că ce-i puteau pretinde?

Încercase niște tarte, care ieșiseră tari ca piatra. Nici măcar Finn nu se atinsese de ele. Al doilea efort dăduse rezultate mai bune - cel puțin, câinele le rontăise, înainte de a le scuipa. Dar era nevoită să recunoască un lucru: niciodată n-avea să primească o medalie pentru talentele ei la coptul prăjiturilor.

Reușise să încropească două ghivece simple, după o rețetă din cartea de bucate a bătrânei Maude. Arătau și miroseau destul de bine. Acum, nu-i mai rămânea decât să spere că n-avea să intre nimeni în spital, cu intoxicație alimentară.

Avea o șuncă în cuptor. Deja îi telefonase bunicii sale de trei ori, ca să verifice și să re-verifice procesul de coacere. Era atât de mare, de unde putea ști când era gata? Probabil avea să iasă crudă în mijloc și arsă la suprafață, și tot la indigestie se ajungea.

Dar cel puțin avea să servească într-o casă curată. Slavă Domnului că nu era nevoie de nici un talent ca să frece podelele sau să spele geamurile. Alea, cel puțin, știa că erau bine făcute.

În timpul nopții plouase, iar dinspre mare venise ceață. Dar dimineață atmosfera se limpezise, cu un soare strălucitor și cald, îmbiind păsările și bobocii.

Nu mai putea decât să spere că vremea rămânea la fel de frumoasă.

Deschisese larg ferestrele acelea sclipind de curățenie, ca să aibă casa aerisită și primitoare. Miresmele florilor bătrânei Maude se

combinau și intrau prin plasele contra țânțarilor. Aroma calma cât de cât nervii întinși la limită ai lui Jude.

Flori! Sări de pe scaun ca din pușcă. Nu culesese nici o floare, ca să le aranjeze în casă. Se repezi în bucătărie după foarfece, cu Finn pe urmele ei. Cățelul alunecă pe podelele proaspăt ceruite, derapă și intră cu capul în ușa dulapului.

Evident, după aceea avu nevoie de mângâieri și consolări. Murmurându-i vorbe de alint, Jude îl duse în curte.

— Și-acum, nu ne-apucăm să scormonim prin rondurile de flori, da?

Finn îi aruncă o privire adoratoare, de parcă în veci nu i-ar fi trecut prin minte un asemenea gând.

— Și nu fugărim fluturi prin albăstrele, adăugă ea, punându-l jos, cu o pălmuță la fund.

Apoi luă un coș și începu să aleagă florile cele mai potrivite pentru cules.

Era o activitate care o relaxa întotdeauna. Formele, mirosurile, culorile, găsirea celor mai potrivite combinații.

Hoinărelile printre ronduri și pe cărarea pietruită îngustă, cu colinele întinzându-se la nesfârșit și liniștea de la țară la fel de dulce ca aerul.

Dacă ar fi fost să se stabilească acolo cu locuința, permanent, urma să-și extindă grădina și în spate. Avea să-și construiască un mic zid de piatră pe latura de est, acoperindu-l cu trandafiri cățărători, sau eventual să-și sădească un gard viu de levănțică.

Și, în fața acestuia, putea să planteze un râu întreg de dalii. Și poate avea să instaleze o boltă pe latura de vest și să lase vița de vie cu miros delicat să se cațăre peste ea până o acoperea ca un tunel.

Urma să-și facă o cărare, ca să se plimbe pe-acolo - cu mușețel, mentă și căldărușe risipite prin apropiere. Avea să-și croiască drum printre flori, pe sub ele, prin jurul lor, ori de câte ori pornea la plimbare pe coline și câmpii.

Avea să instaleze o bancă de piatră. Și, seara, când termina munca, urma să se relaxeze acolo, ascultând doar lumea pe care și-o făurise.

Urma să fie scriitoarea americană expatriată, locuind în căsuța de pe dealul zânelor, cu florile ei și câinele credincios. Și cu iubitul ei.

Sigur, totul era o fantezie, își reaminti ea. Timpul trecuse deja pe jumătate. În toamnă, avea să se întoarcă la Chicago. Chiar dacă avea curaj să dea curs ideii de a preda efectiv cartea unui editor, trebuia să-și găsească o slujbă. Nu prea putea trăi la nesfârșit numai din economii. Era... anormal.

Nu? Trebuia să fie un post de profesoară, probabil. Ideea practicii private era prea îndrăzneață, așa că pedagogia rămânea singura șansă. Deși simplul gând făcea s-o cuprindă deprimarea, și-o alungă.

Poate reușea să-și găsească o catedră într-o mică școală particulară. Undeva unde să se simtă mai apropiată de studenți. Așa, ar fi avut timp să continue cu scrisul. Pur și simplu nu putea renunța la el, acum, când îl găsise.

Putea să se mute în suburbii, să-și cumpere o căsuță. Nimic nu o obliga să rămână în condomeniul din Chicago. Acolo, își putea amenaja un studio. Un mic spațiu numai pentru scris, și ar fi avut curaj să-și ofere cartea.

N-avea să-și mai permită lașități în legătură cu un lucru atât de important. Niciodată.

Și putea să se întoarcă în Irlanda. Pentru câte două săptămâni în fiecare vară. Putea să revină, să-și viziteze prietenii, să-și reîntinerească spiritul.

Să-l vadă pe Aidan.

Nu, era mai bine să nu se gândească la asta, se preveni ea. Să se gândească la vara viitoare, și la cea următoare, și la Aidan. Această perioadă, această... fereastră pe care o deschisese era magică și trebuie să fie prețuită pentru ceea ce era. Cu atât mai prețioasă, își spuse ea, cu cât era temporară.

Aveau să meargă înainte amândoi. Fiindcă era inevitabil.

Sau urma să meargă înainte el, iar ea, înapoi. Dar avea plăcerea de a ști că niciodată n-avea să se mai înapoieze la viața dinainte. Nu mai era aceeași persoană. Acum știa că-și putea clădi o viață. Chiar dacă nu era viața din fanteziile ei, putea fi satisfăcătoare și productivă.

Putea să fie fericită. Putea fi împlinită. Ultimele trei luni îi demonstraseră că avea potențialul necesar. Putea și avea să termine ceea ce începuse.

Tocmai se felicita în sinea ei, când Finn lătră voios și se repezi spre poarta grădinii, drept prin panselele ei.

— Bună ziua ție, Jude, intră Mollie O'Toole, lăsându-l pe Finn să iasă ca să sară spre Betty; amândoi câinii o luară la fugă fericiți spre coline. M-am gândit să trec pe-aici ca să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

— De vreme ce tot nu știu ce fac, uită-te și singură.

Coborî privirea spre coș și oftă.

— Deja am tăiat prea multe flori.

— Niciodată nu pot fi prea multe.

Mollie, își spuse Jude cu recunoștință și admirație, știa să dea întotdeauna răspunsul cel mai potrivit.

— Mă bucur mult că ai venit.

Mollie respinse complimentul cu un gest, deși obrajii i se înroșiseră de plăcere.

— Ești tu drăguță, atâta.

— Nu, vorbesc serios. În preajma ta, mă simt întotdeauna mai calmă, ca și cum nu s-ar putea întâmpla nimic rău, când ești tu în

apropiere.

— Mă rog, sunt măgulită. Te temi să nu fi ieșit ceva prost?

— Nu ceva, totul.

Dar o spusese zâmbind.

— Vrei să intri în casă până le pun eu în apă? Apoi, îmi vei putea atrage atenția asupra celor șase duzini de lucruri pe care am uitat să le fac.

— Sunt sigură că n-ai uitat nimic, dar mi-ar plăcea să vin și să te-ajut cu florile.

— Mă gândeam să le răspândesc prin casă, în boluri și sticle diferite. Maude n-avea nici o vază propriu-zisă.

— Și ei îi plăcea să facă la fel. Să pună câteva peste tot. Semeni cu ea mai mult decât îți dai seama.

— Serios?

Ciudat, cât de mult îi plăcea ideea de a semăna cu o femeie pe care n-o cunoscuse niciodată.

— Într-adevăr. Îți răsfeți florile, faci plimbări lungi, te cuibărești în căsuța asta a ta și ții ușa deschisă pentru musafiri. Ai mâinile ei, adăugă ea. Cum ți-am mai spus, și ceva din inima ei.

— A locuit singură, privi Jude în jur, prin căsuța ordonată. Toată viața.

— Așa-i convenea ei. Dar, deși singură, nu era însingurată. N-a mai iubit nici un bărbat după Johnny al ei - sau, cum spunea Maude, n-a mai existat nici un bărbat pe care să-l iubească în viața asta, după ce el n-a mai fost. Hmm, adulmecă ea, în timp ce intrau. Ai o șuncă în cuptor. Miroase delicios.

— Chiar așa? mirosi și Jude, experimental, pornind spre bucătărie. Cred că da. Vrei să-i arunci o privire, Mollie? N-am mai făcut niciodată așa ceva și sunt neliniștită.

— Sigur, bag eu un ochi.

Deschise cuptorul și făcu inspecția, în timp ce Jude lăsa coșul jos și aștepta, rozându-și buza.

— E bine. Și-i aproape gata, declară ea, după ce verifică scurt să vadă cât de ușor se desprindea pielita. După cum miroase, n-o să-ți mai rămână nici o bucățică pentru prânzul de mâine. Muck al meu moare după șunca la cuptor și, cel mai probabil, va fi mai porc decât cel de la care-a venit asta.

— Zău?

Clătinând din cap, Mollie închise cuptorul.

— Jude, în viața mea n-am cunoscut o femeie care să fie atât de surprinsă de fiecare dată când i se face un compliment.

— Sunt nevrotică, spuse ea, cu un zâmbet, mai mult decât ca pe o scuză.

— Mă rog, tu știi mai bine, cred. Și casa asta, ai făcut-o să

strălucească lună, nu-i așa? N-ai mai lăsat nimic de făcut pentru o vecină, decât să-ți dea un sfat.

— Îl primesc.

— Când termini cu florile și-ți scoți șunca la răcit, pune-o destul de sus, ca să nu se poată cățăra cățelul s-o guste. Am avut experiența asta și nu-i deloc plăcută.

— Că bine zici.

— După aia, du-te sus și îngăduie-ți plăcerea unei băi fierbinți, lungi. Pune și spumant în apă. Solstițiul este un moment minunat pentru un *ceili* și chiar mai minunat pentru romantism.

Cu un gest matern, o mângâie pe obraz:

— Diseară, pune-ți o rochie frumoasă și dansează cu Aidan la lumina lunii. Restul, îți promit eu, se va rezolva de la sine.

— Nici măcar nu știu câți oameni vor veni.

— Ce contează? Zece, o sută zece?

— O sută zece? se înecă Jude, pălind.

— Fiecare vine ca să se distreze, continuă Mollie, scoțând o sticlă. Și asta vor face. La urma urmei, un *ceili* nu înseamnă decât ospitalitate. Irlandezii știu cum s-o dăruiască și cum s-o primească.

— Dacă nu va ajunge mâncarea?

— Pe-asta las-o să fie ultima din grijile tale.

— Dacă...

— Dacă sare o broască peste lună și-ți cade pe umăr? ridică Mollie mâinile, cu exasperare amuzată. Ți-ai aranjat casa să arate frumos și primitor. Fă și tu la fel, iar restul, cum ți-am spus, o să se rezolve de la sine.

Era un sfat bun, conchise Jude. Chiar dacă nu credea nici o iotă din el. Întrucât baia cu spumă era o metodă sigură de relaxare, și-o pregăti în iubita ei cadă cu gheare, stând cufundată până i se înroși toată pielea, pleoapele începură să i se îngreuneze, iar apa se răci.

Apoi, desfăcu crema pe care și-o cumpărase la Dublin și se unse cu ea. Întotdeauna reușea să-i dea o senzație de feminitate.

Complet relaxată, începu să cocheteze cu ideea unui pui de somn înainte de petrecere. Intră în dormitor și scoase un țipăt:

— Finn! O, Doamne!

Cățelul era în mijlocul patului, unde purta un război feroce și violent cu pernele. Peste tot zburau fulgi. Se întoarse spre ea, dând triumfător din coadă, în timp ce ținea cu dinții perna învinsă.

— Ești un rău! Răule!

Înlăturând fulgii din fața ei cu mâinile, se repezi spre pat. Simțind că era rost de distracție, Finn sări jos, tulind-o cu tot cu pernă. În urma lui rămase o dâră de fulgi.

— Nu, nu, nu! Stai! Finn, vino imediat aici!

O luă la fugă după el, cu halatul fâlfâind, în timp ce încerca să culeagă penele. Îl ajunse abia jos, unde făcu greșeala de a apuca perna în locul căluțului.

Ideea unui joc de-a care pe care îi lumină ochii. Mârâind jucăuș, cu dinții înfipți, începu să scuture din cap, împrăștiind în jur alți fulgi.

— Dă-i drumul! La dracu' uite ce-mi faci aici!

Dădu să-l apuce și, călcând pe fulgii căzuți pe podelele cernite, alunecă. Cu un țipăt scurt, patină pe burtă prin living.

Auzi ușa deschizându-se în spatele ei și, uitându-se peste umăr, își spuse: *Perfect. Absolut perfect.*

— Ce faci aici, Jude Frances? se rezemă Aidan de tocul ușii, în timp ce Shawn se uita peste umărul lui.

— A, nimic, își suflă ea din ochi părul și fulgii. Absolut nimic.

— Și eu, care credeam că robotești la lustruitul lustrului și frecatul frecușului, cum faci în fiecare zi de-o săptămână-ncoace, și când colo lenevești jucându-te cu câinele.

— Ha ha.

Jude se ridică în șezut, frecându-și cotul cu care se lovise de podea.

Finn sări peste ea și, generos, scuipă perna la picioarele lui Aidan.

— Așa, bravo. Dă-i-o lui.

— Deci, ai omorât-o, așa-i, băiete? E mai moartă decât Moise.

După ce-l mângâie în semn de felicitare, Aidan traversă camera, să-i întindă lui Jude o mână:

— Te-ai lovit, iubito?

— Nu, îi aruncă ea o privire posomorâtă. Și nu-i nimic de râs.

Îi dădu mâna la o parte, încruntându-se și spre Shawn, care începuse să chicotească.

— Peste tot sunt pene. Am nevoie de câteva zile ca să le găsesc pe toate.

— Ai putea începe cu părul, se aplecă Aidan, apucând-o de talie, ca s-o ridice. E plin de fulgi.

— Excelent. Mulțumesc pentru ajutor. Acum, am treabă.

— Am adus niște butoiașe de la cârciumă. Ți le punem în spate.

Îi suflă un fulg de pe obraz, apoi se aplecă să-i miroasă gâtul.

— Miroși perfect, murmură el, când Jude îl împinse. Ia ieși tu puțin afară, Shawn.

— Nu, nici să nu-ndrăznești. N-am timp pentru așa ceva.

— Și închide ușa după tine, încheie Aidan, trăgând-o pe Jude mai aproape.

— Iau și câinele, că tot a terminat aici. Haide, fiară feroce, îl chemă Shawn pe Finn și închise ușa după el.

— Trebuie să fac curat... începu Jude.

— E timp destul pentru asta.

Încet, Aidan începu s-o împingă de-a-ndăratelea.

— Nu sunt îmbrăcată.

— Am observat.

Când Jude ajunse cu spatele la perete, Aidan își trecu mâinile în josul trupului ei, apoi din nou în sus.

— Ia dă-ne un pupic, Jude Frances. Unul care să mă țină cât durează ziua cea mai lungă.

Părea o cerere absolut rezonabilă, cel puțin când ochii lui o priveau atât de intim, iar trupul îi era atât de cald, de dur și de aproape. Ca să-i răspundă, Jude ridică brațele, pentru a-l cuprinde pe după gât. Apoi, animată de un impuls, îl răsuci în jur cu o mișcare rapidă, până ajunse el cu spatele la perete iar ea rezemată apăsat în față, cu gura lipită fierbinte peste a lui.

Sunetul scos de Aidan păru al unui om care se îneca - de bunăvoie. O apucă de șolduri, înfigându-și degetele în carne, pentru a-i aminti de noaptea când își pierduse complet răbdarea și controlul.

Fiorul senzației o biciui prin toată făptura, puternic și intens, cu un spasm posesiv.

Era al ei, atât cât avea să dureze. Să-l atingă, să-l guste, să-l posede. Pe ea o dorea. Spre ea gravita. Ea era cea care-i făcea inima să bată.

Ceea ce, își dădu seama Jude, era cea mai adevărată putere din lume.

Ușa se deschise, apoi se trânti. Jude rămase cu gura sudată de a lui. Nu-i păsa nici dacă ar fi intrat în cameră toți bărbații, femeile și copiii din sat.

— Isuse, Marie și Sfinte Iosife! se plânse Brenna. Voi nu sunteți în stare să vă găsiți și altceva de făcut? Cum întoarce omul capul în altă parte, gata, v-ați și agățat de buze.

— E doar geloasă, comentă Jude, frecându-și nasul de gâtul lui Aidan.

— Am treburi mai importante decât să fiu geloasă pe-o ametită de muiere care sărută un Gallagher.

— Probabil iar s-a înfuriat pe Shawn.

Aidan își îngropă fața în părul lui Jude. Nu era sigur că mai respira. Știa că n-ar fi vrut să se miște de-acolo încă vreo zece ani.

— Toți bărbații sunt căzuți în cap, iar hahalera de frate-tău a căzut mai rău ca oricare.

— Auzi, ia nu te mai tot plânge de Shawn, îi ordonă Darcy, intrând grăbită. Ce s-a întâmplat aici? Sunt fulgi peste tot. Jude, lasă omu-n pace, doar trebuie să te îmbraci, nu? Și eu la fel. Aidan, ieși afară și ajută-l pe Shawn cu butoaiele. Nu-i poți pretinde să le facă numai el pe toate.

Aidan se rezumă să întoarcă puțin capul, atâta cât să se rezeme cu obrazul pe părul lui Jude.

Expresia de pe chipul lui o șocă atât de tare pe sora sa, încât se

holbă la el zece secunde încheiate, după care începu s-o împingă pe Brenna spre bucătărie.

— Noi punem vasele în bucătărie și facem rost de-o mătură.

— Nu mă mai împinge. Fir-aș a naibii, mi-e pân-aici de Gallagheri, pe ziua de azi.

— Taci, taci. Trebuie să gândesc.

Încurcată, Darcy puse pe bufet vasele pe care le adusese și începu să se plimbe încoace și-ncolo.

— E îndrăgostit de ea.

— Cine?

— Aidan, de Jude.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu, Darcy, o credeai încă dinainte. Nu de-asta ne agităm pe-aici, pentru un *ceili*?

— Dar o iubește cu adevărat. Nu i-ai văzut mutra? Cred că trebuie să stau jos.

Se așeză brusc, apoi suflă zgomotos.

— Nu mi-am dat seama, nu cu adevărat. Era mai mult un fel de... joc. Dar adineaori, când o ținea în brațe... N-am crezut să-l văd vreodată arătând așa, Brenna. Un om care se uită așa la o femeie, poate fi rănit, îl poate lovi drept în inimă.

— Jude n-ar lovi nici o muscă.

— Fără voie.

Darcy avea palpitații de îngrijorare.

Aidan era stânca ei și niciodată nu se așteptase să-l vadă lipsit de apărare.

— Sunt sigură că și ea ține la el, și e absorbită de tot romantismul situației.

— Atunci, care să fie problema? E exact așa cum am spus.

— Ba nu e deloc cum am spus.

Nu evitase ea disperarea dragostei timp suficient ca s-o recunoască în momentul când îl pălea pe frate-său în cap?

— Brenna, a primit toată educația aia fandosită, cu inițiale după numele mic, și a trăit toată viața la Chicago. Acolo e familia ei, și munca ei, și casa ei cea elegantă. Viața lui Aidan e aici.

În ochi i se vedea o deznădejde sinceră, pornită din adâncul inimii.

— Nu-ți dai seama? Cum ar putea să plece, iar ea, de ce ar rămâne aici? Ce-oi fi avut în cap, să-i combin așa?

— Nu tu i-ai combinat. Erau combinați dinainte.

Pentru că spusele lui Darcy începeau s-o tulbure și pe ea, Brenna luă mătura. Gândea mai bine când avea mâinile ocupate.

— Ce-o fi, o fi. Noi n-am făcut nimic mai mult decât s-o convingem să dea o petrecere.

— În noaptea solstițiului, îi aminti Darcy. Noaptea de Sânziene. Ispitim soarta, și dacă iese prost, noi vom fi de vină.

— Dacă am ispitit soarta, atunci ea hotărăște. Altceva, nu mai e nimic de făcut, declară Brenna și începu să mănânce.

Jude alese rochia albastră, o altă achiziție din Dublin pe care n-ar fi cumpărat-o în vecii vecilor dacă n-o pisa Darcy. În clipa când o luă pe ea, o binecuvântă și pe Darcy, și propria ei lipsă de voință.

Era lungă și dreaptă, foarte simplă, fără nici un volan sau pensă, coborând vertical de sub corsajul cu bretele înguste, pentru a se evaza abia perceptibil la glezne. Culoarea, un albastru argintiu, reflecta nuanța luminii lunare în miezul verii. În urechi își puse perle mici în formă de lacrimi. Alte simboluri ale lunii, meditâ ea.

Dorea din toată inima să urmeze până la capăt sfatul lui Mollie, dansând cu Aidan la lumina lunii pline.

Dar în acea zi, cea mai lungă a anului, pe când afară se lăsa seara, cerul rămânea senin și fermecător. Dincolo de fereastră pluteau culori irizate, tonuri de albastru și verde dureros de vii. Aerul părea pictat cu miresme.

Natura hotărâse ca Noaptea de Sânziene să fie una dintre victoriile ei.

În timp ce privea, asculta și asimila totul, Jude nu se putea gândi decât că în casa ei răsuna muzică, înălțându-se din living.

Se adunaseră oameni, care dansau și râdeau. Triumful naturii era nimic pe lângă al ei. Șunca fusese deja devorată mai mult de jumătate.

Nimeni nu părea să se simtă rău din cauza ei. Reușise și ea să ia vreo două îmbucături, dar în cea mai mare parte a timpului era prea emoționată pentru a face mai mult decât să ciugulească sau să soarbă când și când din paharul cu vin.

Mai multe perechi dansau în hol, în bucătărie și în curte. Alții se jucau cu copiii sau stăteau comod la bârfă. În prima oră, încercă s-o facă pe gazda, circulând de la un grup la altul pentru a se asigura că toți aveau pahare sau farfurii. Dar nimeni nu părea să aibă nevoie de nimic în mod special. Toți se serveau din banchetul de vase îngrămădite în bucătărie sau înșirate pe scândurile puse peste capre, pe care o minte isteață le instalase în curte, lângă casă.

Copiii se zbenguiau peste tot sau stăteau pe genunchii părinților. Câte un bebeluș se agita, dornic de lapte sau atenție, și i se dădea cu voie bună și una, și alta. Peste jumătate din fețe îi erau necunoscute.

În sfârșit, făcu lucrul pe care își dădu seama că niciodată nu-l încercase la vreuna din propriile ei petreceri. Se așeză, lăsându-se în voia bunei dispoziții.

Stătea înghesuită între Mollie și Kathy Duffy, ascultând pe jumătate conversația și uitând cu totul felia de tort de pe farfuria pe care o ținea pe genunchi.

Shawn cânta la vioară, acorduri repezi și vesele, care o făceau să-și

dorească înnebunită să fi știut să danseze. Darcy, radioasă în rochia roșie de împrumut, smulgea note muzicale din flaut, în timp ce Aidan pompa muzică dintr-un mic acordeon.

Din când în când, schimbau între ei instrumentele, sau aduceau câte unul nou. Fluierașe, o tobiță, o liră, toate trecând din mână în mână fără nici o întrerupere a ritmului.

Cel mai mult îi plăcea când își adăugau și vocile, producând armonii atât de complexe și intime încât o durea inima.

Când Aidan cânta despre tânărul Willie MacBride, care avea pe vecie nouăsprezece ani, Jude se gândi la Johnnie cel pierdut de Maude și nu-i mai păsă că vărsa lacrimi în public.

De la melodiile sfâșietoare, trecură la cele tropăitoare, fără o secundă de răgaz. De fiecare dată când Aidan îi întâlnea privirea, sau îi adresa acel surâs leneș, se simțea la fel de ametită ca o adolescentă.

Când Brenna se așeză la picioarele ei, cu capul rezemat de genunchiul mamei sale, Jude îi dădu ei farfuria cu tort.

— Are un stil, când este cu muzica lui... murmură Brenna. Te face să uiți - aproape - ce căzut în cap e.

— Sunt minunați. Ar trebui să înregistreze melodiile. Să cânte pe-o estradă, nu într-un *living room*.

— Shawn cântă de plăcere. Dac-ar veni ambiția și i-ar da cu ciocanu-n cap, n-ar lăsa nici o urmă.

— Nu oricine vrea să le facă pe toate în același timp, spuse blajină Mollie, mângâind însă părul Brennei. Ca tine și tatăl tău.

— Cu cât încerci, cu atât faci mai multe.

— A, ești bucățică ruptă Mick. De ce nu dansezi, la fel ca surorile tale, în loc să-ți rumegi melancolia? Doamne Dumnezeule, fato, ești o O'Toole până-n măduva oaselor.

— A, am și un strop de Logan în vene, sări Brenna în picioare, înveselită, luându-și mama de mână. Păi atunci, haide, mama, dacă nu cumva te simți prea bătrână și slăbită.

— Pot dansa de să te las fără suflare.

Se înălță un val de ovații, când Mollie începu o serie complicată de pași repezi. Ceilalți dansatori îi făcură loc, cu aplauze și fluierături.

— Mollie a fost campioană de step, la vremea ei, îi spuse Kathy lui Jude. Și l-a transmis moștenire și fiicelor ei. Sunt o familie drăguță, nu-i așa?

— Sigur că da! Uită-te la ele, numai!

Una câte una, surorile O'Toole li se alăturară, până ajunseră trei câte trei față în față. Erau șase femei scunde, un amestec de plete blonde și roșcate, cu mâinile proptite obraznic în șolduri și picioarele zburând. Cu cât curgea muzica mai repede, cu atât li se mișcau mai rapid și picioarele, până când lui Jude i se tăie respirația doar privindu-le.

Nu numai talentul și agilitatea lor îi făceau gâtlejul să se contracte de invidie și admirație, ci și comunicarea. Femeie cu femeie, soră cu soră, mamă și fiică. Muzica nu era decât o verigă de legătură în plus.

Nu numai legendele și miturile formau tradițiile unei culturi. Aidan avusese dreptate. Când scria despre Irlanda, nu putea uita muzica.

Tobe de război și cântece de pahar, balade și hore mari, rotitoare. Trebuia să le cerceteze și pe acestea, cu sursele lor, ironia, umorul și disperarea lor.

Strânse la piept noua inspirație și se lăsă purtată de acordurile muzicii.

Când terminară, camera era plină cu cei care veniseră din alte zone ale casei și de afară. Iar ultima notă, ultimul tropăit apăsat al picioarelor, fură salutate cu aplauze furtunoase.

Brenna se apropie, împleticită, pentru a cădea din nou la picioarele lui Jude.

— Mama are dreptate, nu-i fac față. Femeia asta e o minune.

Oftă, ștergându-și fruntea cu un braț.

— Fie-vă milă și dați-mi careva o bere.

— Ți-o aduc eu. O meriți.

Jude se ridică în picioare, încercând să se strecoare spre bucătărie. Primi mai multe invitații la dans, pe care le refuză râzând, felicitări pentru șuncă, făcând-o să amețească de plăcere, și pentru felul cum arăta, ducând-o cu gândul la faptul că mai mulți oaspeți cam întrecuseră măsura cu savuratul butoiașelor.

Când în sfârșit ajunse la bucătărie, fu surprinsă să vadă că Aidan, aflat în spatele ei, îi prinsese deja mâna într-a lui.

— Vino afară să iei puțin aer.

— Bine, dar i-am promis Brennei că-i aduc o bere.

— Jake, du-i tu Brennei o halbă, vrei? strigă Aidan, în timp ce o scotea pe Jude pe ușa din spate.

— Îmi place să te ascult cum cânți, dar cred că până acum te-ai săturat.

— Niciodată nu mă deranjează câteva ore de muzică. E stilul familiei Gallagher.

Continuă s-o tragă după el, pe lângă grupul de bărbați strânși lângă ușă, spre șirul arcuit al lumânărilor aprinse în iarba din grădină.

— Dar nu mi-a lăsat timp să stau cu tine, nici să-ți spun cât de fermecătoare arăți în seara asta. Ți-ai lăsat părul despletit, remarcă el, încurcându-și degetele în vârfurile șuvițelor.

— Pare să meargă mai bine cu rochia.

Jude își scutură părul pe spate și ridică fața spre cer. Devenise de un albastru intens, foarte închis, culoarea unei nopți care nu avea să devină niciodată noapte deplină, datorită globului alb al lunii.

O noapte magică, a umbrelor și a luminii, când zânele ieșeau să

danseze.

— Nu pot crede în ce stare am ajuns. Toți au avut dreptate. Au spus că avea să se întâmple de la sine, și așa a fost. Cred că așa se întâmplă cu cele mai fericite lucruri.

Se întoarse, când ajunseră în locul unde își imaginase că avea să instaleze o boltă. În spatele lor, casa - casa ei, își spuse Jude, încălzită de mândrie - era luminată ca un pom de Crăciun. Muzica șiroia în continuare pe uși și ferestre, amestecată cu voci și râsete.

— Așa e firesc să fie, murmură ea. În orice casă trebuie să existe muzică.

— Îți voi dărui muzică ori de câte ori dorești.

Când Jude zâmbi și se strecură în brațele lui, începu să danseze cu ea, întocmai așa cum visase că avea să facă.

Era perfect, își spuse ea.

Vrajă, muzică și raze de lună. O noapte lungă când întunericul era doar o scurtă strălfulgerare.

— Dacă ai veni în America și ai cânta un singur cântec, ți s-ar încheia contractul de înregistrare încă înainte să-l termini.

— Nu-i de mine așa ceva. Viața mea e aici.

— Într-adevăr, se lăsă ea pe spate, surâzându-i; nu și l-ar fi putut imagina în altă parte. Aici e viața ta.

Iar magia, muzica și lumina lunii îl împinseră să vorbească înainte de a avea cuvintele pregătite.

— Și viața ta. Nu ai nici un motiv să pleci înapoi. Ești fericită aici.

— Sunt, într-adevăr. Dar...

— Există destule lucruri care să te rețină. De ce nu-ți ajunge să fii doar fericită și atât?

Tonul lui repezit îi făcu zâmbetul să devină întrebător.

— Nimic, desigur, dar trebuie să lucrez. Să-mi câștig existența.

— Poți găsi și aici de lucru, cât dorești.

Găsise, își spuse ea. Își găsise muncă de-o viață, în scris. Dar vechile obiceiuri dispar greu.

— Pe moment, în Ardmore nu prea pare să fie mare cerere de profesori de psihologie.

— Nu ți-a plăcut să faci meseria asta.

Începea s-o neliniștească. Un fior îi străbătu brațele, făcând-o să-și dorească o haină.

— E meseria mea. Cea pe care o cunosc.

— Deci, vei învăța să faci alta. Vreau să rămâi aici cu mine, Jude.

Chiar în momentul când inima ei făcea un salt nebunesc la auzul acelor cuvinte, Aidan continuă:

— Am nevoie de o soție.

Nu era sigură dacă era zgomotul inimii ei căzând din piept, sau doar efectul șocului.

— Poftim?

— Am nevoie de o soție, repetă el. Cred că ar trebui să ne căsătorim, iar restul problemelor le rezolvăm mai târziu.

Capitolul 17

— Ai nevoie de o soție, repetă ea, păstrându-și vocea calmă, cu cuvintele ritmate regulat.

— Am, da.

Nu chiar așa voise să i-o spună, dar acum era prea târziu.

— Avem nevoie unul de altul. Ne potrivim, Jude. N-are nici un rost să te întorci la o viață care nu te satisface, când poți avea aici una cu toate satisfacțiile.

— Înțeleg.

Ba nu înțelegea deloc, își spuse ea. Parcă ar fi încercat să privească prin apă tulbure. Dar încerca să vadă.

— Deci, consideri că ar trebui să rămân aici și să mă mărit cu tine, fiindcă tu ai nevoie de o soție iar eu am nevoie de o... viață?

— Da. Și nu.

Formulase fraza într-un mod nefericit. Ceva nu era în regulă, la tonul pe care vorbise. Dar Aidan era prea fâstâcit ca să înțeleagă ce anume.

— Vreau să spun că te-aș putea întreține destul de bine, până ți-ai găsi genul de ocupație care-ți place, sau dacă preferi ca în schimb să lucrezi la întemeierea unei familii, îmi convine și asta. Cârciuma merge binișor. Nu sunt un sărăntoc și, deși s-ar putea să nu fie stilul de viață cu care te-ai obișnuit, ne-am descurca ușor.

— Ne-am descurca. În timp ce tu... m-ai întreține în stilul de viață cu care nu sunt prea obișnuită. M-ai întreține, până aș descoperi, pe bâjbâite, la ce anume mă pricep?

— Ascultă...

De ce nu putea să înșire cuvintele așa cum trebuia?

— Ai aici o viață, asta vreau să spun. O viață alături de mine.

— Oare?

Întoarse capul, în timp ce se chinuia să rețină ceva negru și clocotitor care încerca să se reverse din ea. Nu știa ce era, nici măcar nu era sigură că o dorea, dar simțea că era ceva periculos. Irlandezii, medită ea, ar fi trebuit să fie poeți, să le curgă de pe limbă cele mai fermecătoare cuvinte.

Și iată că, pentru a doua oară în viața ei, i se spunea că trebuia să se mărite cu un bărbat fiindcă avea să-i prindă bine.

Și William avusese nevoie de o nevastă, își aminti ea. Ca să-l ajute

să-și cimenteze poziția, să primească musafiri, să arate prezentabil. Și, desigur, ea avea nevoie de un bărbat care să-i spună ce, cum și când să facă. O soție pentru el, o viață pentru ea. Ce putea fi mai logic?

Prima dată când i se spusese asta, se conformase.

Docilă, aproape umilă. Amintirea o înfuria și o rușina. O înfuria și o rușina să-și dea seama cât de mult dorea o parte din ea să facă același lucru cu Aidan.

Dar acum era mai mult decât atât. Mai mult decât își dădea seama. Își găsea un nou rost în viață și, pe toți sfinții, era hotărâtă să meargă până la capăt. Fără a fi călăuzită cu blândețe, pentru că era prea nepriceputa ca să-și găsească singură drumul.

— Am stat aici un timp, Aidan.

Cu fața calmă, cu vocea stăpânită, se întoarse să-i studieze chipul în lumina argintie a lunii.

— Am stat un timp cu tine. Lunile astea nu înseamnă o viață, iar cea pe care încerc s-o înțeleg e viața mea, ca să pot clădi ceva pe temelia ei, să-i fac un rost. Vieții mele, și mie.

— Fă-ți-l împreună cu mine.

Șocul scurt de disperare îl năuci, făcându-l să se bâlbâie.

— Ții la mine, Jude.

— Sigur că da.

Cumva, reușise să-și păstreze vocea plăcută, deși acel clocot neguros continua să fiarbă în ea.

— Căsătoria e treabă serioasă, Aidan. Eu am trecut prin ea, pe când tu, nu. Nu e un angajament pe care să am de gând să mi-l asum din nou.

— Dar e ridicol.

— N-am terminat.

Vocea îi devenise rece, oțel acoperit cu gheață.

— Nu e un angajament pe care să am de gând să mi-l asum din nou, repetă ea, înainte de a avea suficientă încredere în mine însămi, în bărbatul respectiv și în situație, ca să pot crede că e pentru toată viața. N-am să mă mai las înlăturată.

— Crezi că ți-aș face una ca asta?

Înfuriat, o apucă de brațe, strâns.

— Poți să mă compari cu ticălosul care și-a călcat jurămintele față de tine?

— Nu am cu cine sau cu ce să te compar. Îmi pare rău dacă te supăr. Dar adevărul e că, în perioada asta, căsnicia nu intră în planurile mele. Îți mulțumesc pentru intenție. Acum, zău că trebuie să mă întorc în casă. Îmi neglijez musafirii.

— Să-i ia dracu' de musafiri! Trebuie să lămurim problema asta.

— Am lămurit-o.

Cu același zâmbet rigid pe buze, îi dădu mâinile la o parte.

— Dacă n-am vorbit destul de clar, mai încerc o dată. Nu, n-am să mă mărit cu tine, Aidan, dar îți mulțumesc că mi-ai cerut-o.

În timp ce o spunea, peste coline bubui un tunet și explodă o lance de lumină, împrăștiind un păienjeniș de crăpături albe și subțiri peste toată bolta cerească. Jude se întoarse să pornească spre casă, în timp ce vântul se întețea, plesnind aerul și făcând clopotele să izbucnească într-un cântec nebunesc, înverșunat.

Ciudat, își spuse ea, că și în inimă simțea același lucru. Nebunie și înverșunare.

Aidan nu făcu decât să privească după ea. Îl refuzase. Pur și simplu nu fusese pregătit pentru posibilitatea unui refuz. Își pusese în minte că aveau să se căsătorească. Ea era aleasa. Pentru el, nu mai putea exista decât una singură.

Furia neașteptată a vântului îi răvășea părul, iar aerul trosnea a ozon, de la următorul fulger. Stătea în mijlocul furtunii ce începea, chinuindu-se să-și limpezească gândurile.

Nu avea nevoie decât de încă puțin timp și muncă de lămurire. Asta era. Asta trebuia să fie, își spuse el, în timp ce-și freca inima cu podul palmei. Senzația pe care o avea acolo era o durere nouă și panicată, care nu-i plăcea deloc. Avea să se răzgândească, sigur că da. Până și orbii vedeau că erau hărăziți să fie împreună.

Tocmai o făcuse să înțeleagă că acolo avea să fie fericită, că el urma să aibă mare grijă de ea. Că nu avea s-o lase de izbelițe, așa cum i se mai întâmplase. Era prudentă, atâta tot. O luase prin surprindere, dar acum, când îi cunoștea intențiile, urma să se deprindă cu ele. Avea să se îngrijească el de asta.

Un Gallagher nu bătea în retragere de la prima rafală. Rezistă pe poziție. Iar Jude Frances Murray era pe cale să afle cât de mult și de îndârjit putea rezista pe poziție un Gallagher.

Cu chipul hotărât, porni înapoi spre casă. Dacă ar fi ridicat privirea, ar fi văzut silueta din fereastra de la etaj. Femeia stătea în picioare, cu părul pal în jurul umerilor, iar pe obraz i se prelingea o singură lacrimă, strălucitoare ca un diamant.

Jude reuși să răzbească până la sfârșitul petrecerii. Râdea, dansa și conversa. Nu avea nevoie de nici un efort pentru a fi încontinuu înconjurată de oameni și a evita o altă confruntare cu Aidan. Dar nu-i fu la fel de ușor să-l împingă spre ușă când oamenii începură să plece, să i se scuze, zâmbitoare, că era frântă de oboseală. Trebuia să doarmă, îi explică ea.

Bineînțeles că numai de somn nu putea fi vorba. În clipa când casa se goli, își suflecă mânecile. Nu voia să gândească, nu încă, și cea mai bună cale de a evita asta era munca sănătoasă, pe brânci.

Adună farfuriile și paharele din toată casa, spălându-le, ștergându-

le și punându-le la loc până la ultima. Dură ore întregi, iar trupul îi era atât de extenuat pe cât afirmase. Dar mintea refuza să i se odihnească, așa că se forță în continuare, ștergând, frecând, făcând ordine.

La un moment dat, i se păru că auzea de pe scară un plânset de femeie, dar nu-i dădu atenție. Disperarea tânguirilor îi umplea și ei ochii de lacrimi, și nu se cădea. Propriile ei lacrimi n-aveau s-o ajute cu nimic pe Lady Gwen. Nu puteau ajuta pe nimeni.

Târî mobilele la locurile lor, apoi scoase mătura mecanică și curăți podelele și covoarele. Era palidă la față de oboseală, cu ochii încercănați, când în sfârșit urca scara spre dormitor.

Dar nu plânsese, iar munca manuală brută îi arsese toate emoțiile, cu excepția unei epuizări fizice totale. Complet îmbrăcată, se întinse pe pat, cu fața în pernă, și-și impuse să adoarmă.

Și visă că dânsa cu Aidan, sub lumina argintie a unei luni magice, din care curgeau flori, colorate și vesele ca zânele, fermecând aerul cu miresmele lor.

Călărea împreună cu el, pe spinarea lată a unui cal alb înaripat, peste câmpii verzi sclipitoare, mări furtunoase și lacuri calme, de un albastru imposibil.

Asta-i oferea. Îl auzise spunându-i. Asta, o țară care fascinează și calmează. Un cămin care așteaptă să fie clădit. O familie care își așteaptă întemeierea.

Ia-le, și pe mine.

Dar răspunsul era nu, trebuia să fie nu. Nu era țara ei. Nu era căminul ei. Nici familia ei. Nu puteau fi, până când nu avea forță în ea însăși, încredere în ele, iubire din partea lui.

Apoi, rămase singură, stând la fereastră, în timp ce ploaia spăla geamul, pentru că în toate făgăduielile făcute de el nu existase nici măcar un singur cuvânt de dragoste.

Când se trezi, soarele strălucea orbitor, iar sunetul plânsului de femeie era al ei propriu.

Mintea îi era tulbure de nesomn și-și simțea trupul firav, ca și cum s-ar fi deșteptat bătrână și bolnavă. Milă de sine însăși, își spuse Jude, recunoscând prea bine simptomele. Depresie incipientă. După ce căsnicia îi fusese smulsă de sub picioare, săptămâni de zile se aflase în starea asta.

Nopți nedormite, zile nefericite care nu se mai terminau, nori de amărăciune și rușine.

Nu și de data asta, își făgădui ea. Acum era stăpână pe situație, își lua singură hotărârile. Și prima era aceea de a nu se bălăci în propria-i compasiune, nici măcar o oră.

Culese flori, le legă cozile cu o panglică frumoasă și, însoțită de

Finn și Betty, porni spre mormântul lui Maude.

Furtuna care amenințase în noaptea trecută nu începuse. Deși se mai vedeau câțiva nori mohorâți la sud-vest, văzduhul era minunat de cald.

Marea își cânta cântecul, iar pe coline florile de piciorul-cocoșului își soreau fețele. Zări un iepure cu coadă albă, înainte cu câteva secunde de a-l mirosi cățeaua galbenă. Betty o tuli din loc, ca un glonț lucios, după pata albă săltăreață, numai pentru a se întoarce peste câteva momente. Limba îi atârna din bot, într-o expresie spășită, ca și cum i-ar fi fost rușine că revenea din nou cu coada între picioare.

Cinci minute în care îl privise pe cățel zburdând în jurul lui Betty, făcând tumbe și lătrând ascuțit fuseseră de ajuns ca s-o mai înveselească.

La vremea când ajunse lângă mormânt, era calmă și se așeză, conform obiceiului ei, pentru a-i spune lui Maude ultimele știri.

— Azi-noapte, am avut un *ceili* minunat. Toată lumea a spus ce bine era că aveam din nou muzică în casă, și oameni. Două dintre surorile Brennei O'Toole au venit cu tinerii lor bărbați. Păreau atât de fericiți, toți patru, iar Mollie se luminează toată la față numai privindu-i. A, și am dansat cu domnul Riley. Pare atât de bătrân și firav, încât mi-era frică să nu-l sparg, dar abia am putut ține pasul cu el.

Râzând, își scutură părul pe spate, apoi se așeză pe călcâie.

— Pe urmă, m-a cerut în căsătorie, așa că știu că sunt acceptată aici. Am copt o șuncă. Era prima oară când făceam așa ceva, și mi-a reușit. Nici măcar fărâmițe pentru câini nu mi-au mai rămas din ea. Mai târziu, Shawn Gallagher a cântat „*Four Green Fields*". Un ochi uscat nu mai rămăsese. În viața mea n-am mai dat o petrecere unde oamenii să râdă și să plângă, să cânte și să danseze. Și-acum, nu înțeleg de ce unii oameni dau petreceri de alt fel.

— De ce nu-i spui nimic despre Aidan?

Jude ridică încet privirea.

Nu se miră să-l vadă pe Carrick stând în cealaltă parte a mormântului lui Maude.

Alt miracol, presupuse ea, că acum așa ceva nu i se mai părea deloc ciudat. Dar înălță din sprâncene, pentru că ochii lui scăpărau de enervare, și-și dezvelise dinții.

— A fost și Aidan, spuse ea, calmă. A cântat superb și a adus de la cârciumă destulă bere ca să poată pluti pe ea un crucișător.

— Și te-a luat la plimbare sub lumina lunii, unde te-a cerut de nevastă.

— Mă rog, mai mult sau mai puțin. M-a plimbat la lumina lunii și a spus că are nevoie de o soție, iar eu corespund cerințelor.

Coborî privirea spre Finn, care amușina cizmele de piele cafenie

moale ale lui Carrick.

— Și care a fost răspunsul tău?

Jude își împreună mâinile pe genunchi.

— Dacă știi atâtea lucruri, înseamnă că știi și restul.

— Nu!

Cuvântul îi explodă din piept, culcând iarba la pământ.

— I-ai spus nu, fiindcă n-ai minte nici cât un morcov!

Împinse aerul cu un deget, spre ea, și cu toate că se aflau la câțiva pași distanță, Jude îi simți vârful apăsând-o pe umăr.

— Te-am crezut o femeie deșteaptă, cu minte ascuțită și maniere elegante, cu inimă tare și bună. Acum, văd că ești neghioabă, slabă de înger și încăpățânată.

— Dacă ai o părere atât de proaste despre mine, nu te voi mai obliga să-mi suporți compania.

Se ridică în picioare, cu bărbia repezită înainte, și în clipa următoare rămase cu gura căscată când, răsucindu-se în loc, se pomeni iarăși față în față cu el.

— Ba ai să stai pe loc, madam, până ți se dă voie să pleci.

Pentru prima oară, auzi în glasul lui tonul regal, amenințarea și puterea. Întrucât îi venea să tremure, se ținu bine pe picioare.

— Voie? Sunt liberă să vin și să plec cum poftesc. Asta e lumea mea.

În momentul când ochii lui scăpărară de furie, cerurile se cutremurară, întunecându-se cu nori de furtună.

— Ba este a mea, de pe vremea când spița ta încă mai orbecăia prin peșteri. Și va rămâne a mea multă vreme după ce voi veți fi oale și ulcele. Ia seama și ține minte asta.

— De ce m-oi fi certând cu tine? Nu ești decât o iluzie. Un mit.

— Un mit la fel de real ca tine, o apucă el de mână; avea carnea tare și caldă. Te-am așteptat, de trei ori cât o sută de ani. Dacă am greșit, și trebuie să mai aștept încă o dată pe-atâta, voi ști de ce. Acum să-mi spui de ce i-ai răspuns nu bărbatului care te-a cerut de nevastă.

— Fiindcă așa am hotărât.

— Ai hotărât, râse el sarcastic, întorcând capul în altă parte. Of, voi, muritorii și binecuvântatele voastre hotărâri. Întotdeauna contează atât de mult pentru voi. Până la urmă, oricum se împlinește voia soartei.

— Poate, dar până atunci ne alegem singuri drumul.

— Chiar și dacă e un drum greșit.

Când Carrick se răsuci din nou spre ea, Jude zâmbi ușor. Chipul lui era un adevărat studiu al nedumeririi sincere.

— Da, chiar și dacă e greșit. Asta-i firea noastră, Carrick. Nu ne-o putem schimba.

— Îl iubești?

Când Jude ezită, fu rândul lui să zâmbească.

— Te-ar deranja să minți, *colleen,* o iluzie și un mit?

— Nu, n-am să te mint. Îl iubesc.

Carrick își aruncă mâinile în sus, gemând:

— Dar nu vrei să fii a lui?

— Nu voi mai fi niciodată proprietatea cuiva, ridică ea vocea, însuflețită de o putere de alt soi. Apartenența, dacă se va mai întâmplă vreodată, va fi reciprocă și totală. M-am dăruit o dată unui om care nu mă iubea, fiindcă așa părea rezonabil și fiindcă...

Închise un moment ochii, dându-și seama că niciodată n-o recunoscuse, nici măcar față de ea însăși.

— Fiindcă mă temeam că nimeni n-avea s-o mai facă vreodată. Mă temeam să nu rămân singură pentru toată viața. Nimic nu mi se părea mai înspăimântător decât singurătatea. Iar acest lucru pur și simplu nu mai e adevărat. Învăț cum să fiu singură și cum să-mi placă să stau cu mine însămi, s-o respect pe cea care sunt.

— Deci, faptul că poți fi singură înseamnă că așa trebuie să fii?

— Nu!...

De astă dată, ea își aruncă mâinile în sus, răsucindu-se pentru a se plimba prin jur.

— Bărbații! bombăni. De ce trebuie să li se explice totul cuvânt cu cuvânt? Nu *trebuie* să mă mărit ca să fiu fericită. Și, cu siguranță, nu-mi voi schimba viața pe care tocmai am început-o, riscând din nou o căsnicie și aruncându-mă în viziunea altcuiva fără să fiu sigură că eu însămi o doresc. Fără să știu că, măcar o dată, *eu* sunt pe primul plan. Eu, Jude Frances Murray.

Ridicând vocea, își lovi inima cu o mână. Iar ochii lui Carrick se îngustară, gânditori.

— Nu accept nici o iotă mai puțin de-atât. Numai fiindcă îl iubesc pe Aidan, numai fiindcă suntem amanți, nu înseamnă că voi leșina înfiorată când mi se spune că a decis c-are nevoie de-o afurisită de nevastă și m-a ales tocmai pe mine. De data asta, eu voi face alegerea, mulțumesc foarte mult.

Roșie în obraji și cu răsuflarea tăiată, îl privi încruntată pe Carrick. Și își dădu seama că-i spusese tot ceea ce înainte nu mai exprimase prin vorbe.

Nu înțelesese ceea ce avea înăuntrul ei, ca să se exprime în cuvinte. Nicicând în viața ei, n-avea să se mai mulțumească vreodată cu mai puțin decât totul.

— Credeam că nu-i înțeleg pe muritori, spuse Carrick, după un moment. Dar acum cred că numai pe femeile muritoare nu le înțeleg. Așa că, explică-mi un lucru, Jude Frances, vrei? De ce nu e de ajuns dragostea?

Jude oftă încet.

— Este, atunci când există.

— De ce vorbești în șarade?

— Fiindcă, până nu rezolvi singur șarada, n-are nici un rost să ți se spună răspunsul. Și când o rezolvi, nu mai ai nevoie să ți se spună.

Carrick murmură ceva în gaelică, apoi clătină din cap:

— Ascultă-mi sfatul - o singură hotărâre poate clădi destine, sau le poate distruge. Hotărăște bine.

Și, dintr-o mișcare a încheieturilor de la mâini, dispăru într-o unduire de aer.

În acel moment, Aidan era la fel de frustrat din pricina femeilor ca și Carrick. Dacă i-ar fi spus cineva că orgoliul său fusese crunt lovit, l-ar fi luat în râs. Dacă cineva i-ar fi spus că panica se tot furișa în sus ca să-l gâdile în gâtlej, l-ar fi blestemat ca pe un mincinos nătâng. Dacă i-ar fi pomenit că junghiurile din jurul inimii erau de durere, l-ar fi dat afară din cârciumă.

Dar simțea toate acestea lucruri însoțite de o mare nedumerire. Fusese atât de sigur că o înțelegea pe Jude. Mintea, inima și trupul. Era umilitor să-și dea seama că, la un moment dat, călcase greșit.

Era destul de adevărat că o luase pe scurtături, ca să zică așa. Dar nu se așteptase să fie atât de rece și nepăsătoare cu răspunsul la cererea lui în căsătorie.

Pentru numele lui Dumnezeu, ceruse în căsătorie o femeie, *acea* femeie, iar ea zâmbise, răspunzându-i „nu, mulțumesc” cât se putea de drăguț, după care se înapoiase la *ceili.*

Dulcea și sfioasă lui Jude Frances nu se bâlbâise, nu roșise, ci îl privise cu o răceală analitică și îl refuzase scurt. N-avea nici un sens, când era la mintea cocoșului că-și aparțineau unul altuia.

Ca două verigi dintr-un lanț lung și complicat. Era un lanț pe care și-l putea imagina perfect, un lanț al continuității și tradiției solide. Între bărbat și femeie, între o generație și alta. Ea era femeia sortită lui, pentru ca împreună să poată făuri următoarele verigi din acel lanț fără început și sfârșit.

Era necesar s-o abordeze într-un cu totul alt mod, își spuse el, în timp ce se plimba prin camere, în loc să termine munca la acte. Știa cum să curteze și să cucerească o femeie, nu?

Mai curtase și cucerise destule. Desigur, atunci o făcuse în scopuri absolut diferite, își spuse Aidan, începând din nou să se îngrijoreze. Dar nu atât de mult - încă - încât să recunoască față de sine însuși că era un ageamiu în materie de a convinge o femeie să-i devină soție.

Auzi pași pe scară, cu câteva momente înainte ca Darcy, conform obiceiului ei, să intre fără a ciocăni la ușă.

— Shawn e la bucătărie și, crezându-mă curiera lui, m-a trimis să văd dacă ai comandat cartofi și morcovi, și dacă la sfârșitul săptămânii

ne mai vine pește de la Patty Ryan, întrucât și-a făcut niște planuri.

— Patty mi-a promis pește proaspăt pentru mâine, iar restul va veni pe la jumătatea săptămânii. Doar n-a început să gătească mâncărurile pentru azi, nu? Este abia unu jumate.

— Nu, dar se fâțâie de colo-colo, studiind nu știu ce rețetă pe care i-a dat-o o cucoană aseară la *ceili* și lăsând greul servitului în seama mea. Vii jos să te ocupi de bar, sau ai de gând să stai mai departe aici, cu ochii la pereți?

— Lucram, spuse el, destul de descumpănit, pentru că petrecuse un timp considerabil privind pereții. Oricând vrei să preiei tu hârțoagele astea, scumpo, nu trebuie decât să spui.

Tonul lui o puse pe gânduri. Știind că-i lăsa pe Shawn și pe ajutorul de după-amiază încurcați, se trânti într-un fotoliu, cu picioarele aruncate peste brațul acestuia.

— Las socotelile în seama ta, de vreme ce ești așa de deștept și înțelept.

— Atunci, lasă-le în seama mea și du-te jos să-ți faci treaba.

— Mi se apropia o pauză de zece minute și, dacă tot sunt aici, mi-o iau acum, îi zâmbi ea, mult prea suav ca să fie demnă de încredere. Ia zi, ce te frământă?

— Nu mă frământă nimic.

Darcy se mulțumi să-și ridică o mână, examinându-și într-o doară unghiile. Aidan merse la fereastră, apoi reveni la birou, și din nou la fereastră, până când tăcerea își făcu efectul.

— În ultimele câteva luni, te-ai apropiat de Jude.

— Într-adevăr, deveni zâmbetul ei mai tăios. Nu la fel de mult ca tine, dintr-un anumit punct de vedere. V-ați certat? De-asta te-nvârți pe-aici cu mutra asta acră?

— Nu, nu ne-am certat. Nu tocmai.

Își înfundă mâinile în buzunare. Of, umilitor mai era, dar avea încotro?

— Ce zice despre mine?

Darcy nu râse sonor, dar capul i se umplu de hohote, în timp ce dădea din gene spre fratele ei.

— Asta ar însemna s-o torn. Nu-s o palavragioaică.

— O oră liberă în plus, sâmbăta viitoare.

Într-o clipă, Darcy se ridică în fotoliu, cu ochii vicleni.

— Păi de ce nu zici așa? Ce vrei să știi?

— Ce părere are despre mine?

— A, te consideră chipeș și fermecător, și orice-aș spune, nu-i pot schimba gândul. Ai luat-o de pe picioare, cu tot romantismul tău. Urcarea aia a scărilor cu ea în brațe a fost o mișcare inspirată.

Când îi văzu expresia chinuită, izbucni în râs.

— Dacă nu vrei să știi ce discută femeile între ele, nu întreba.

Aidan reuși să respire, cu mare grijă.

— N-a vorbit despre... urmări?

— A, fiecare șoaptă și murmur.

Neputându-se opri, Darcy sări în picioare, îl apucă de obraji și-l sărută.

— Normal că nu, tolomacule. Este prea discretă pentru așa ceva, deși Brenna și cu mine am iscodit-o cât am putut noi. Ce te îngrijorează? Din câte-mi dau seama, Jude te consideră că ești cel mai nemaipomenit amant, de când a cucerit-o Solomon pe Regina din Saaba.

— Deci, asta-i tot? Sex, romantism și câteva luni de vrajă? Altceva, nimic?

Amuzamentul se șterse din ochii lui Darcy, când privi într-ai lui.

— Regret, scumpule. Ești cu-adevărat necăjit. Ce s-a întâmplat?

— Azi-noapte, am cerut-o în căsătorie.

— Pe bune?

Se repezi la el cât ai clipi, cuprinzându-l cu brațele pe după gât și cu picioarele peste talie, încolăcită ca un boa constrictor.

— Dar e minunat! Nici n-aș putea fi mai fericită pentru voi!

Râzând, îl sărută zgomotos pe amândoi obrajii.

— Hai jos la bucătărie, să-i spunem lui Shawn, și pe urmă le telefonăm și mamei și lui tata.

— A refuzat.

— Vor dori să vină aici și s-o cunoască înainte de nuntă. Și pe urmă vom... Ce?

În timp ce Darcy îl privea cu gura căscată, inima i se prăbuși și mai jos în piept.

— A zis nu.

Darcy fu complet înghițită de vinovăție.

— Nu se poate. N-a vorbit serios.

— A vorbit foarte clar, foarte politicoasă, și a adăugat un cuvânt de mulțumire.

Of, amară pilulă mai fusese și acea mulțumire.

— Bine, da' ce dracu' a apucat-o? se înfurie brusc Darcy, sărind nervoasă, cu pumnii proptiți în șolduri; furia, cum știa prea bine, era întotdeauna mai comodă decât vinovăția. Normal că vrea să se mărite cu tine.

— Ea a spus că nu. A spus că nu vrea să se mărite cu nimeni. Din vina nenorocitului ăluia împuțit care a părăsit-o. M-a comparat cu el, și când i-am atras atenția, a zis că n-are cu cine să mă compare. Bine, atunci să nu mă compare cu nimeni, pe toți sfinții. Sunt cel care sunt.

— Sigur că ești, și ești de zece ori mai bărbat decât William.

Din vina ei, își spuse ea iarăși. Întrezărise distracția, dar nu prevăzuse durerea.

— Deci, nu e... nu e doar din cauză că nu vrea să-și părăsească viața din America?

— Nici n-am ajuns până la asta. Și de ce n-ar vrea, când aici e mai fericită decât a fost vreodată acolo?

— Păi...

Darcy pufni sonor, încercând să se gândească pe îndelete.

— Nici o clipă nu m-am gândit că nu vrea să se căsătorească.

— Pur și simplu nu gândește dincolo de cele întâmplate în trecut. Știu că a suferit, și îmi vine să-i sucesc gâtul ăluia.

Ochii i se tulburară de emoție.

— Dar ei nu i-aș face nici un rău.

Într-adevăr, ar fi prețuit-o și îngrijit-o, așa cum făcea cu tot ceea ce-i era drag, își spuse Darcy, cu inima frântă de regret pentru el.

— Poate că e, în parte, o rană care încă nu s-a vindecat complet. Dar adevărul e că nu toate femeile vor verighetă-n deget și-un plod sub șorț.

Îi venea să se ridice, să-l îmbrățișeze și să-l consoleze cum putea, dar își dădea seama că în ochii lui era prea multă furie că să accepte mângâierile.

— Îi înțeleg foarte bine sentimentele, Aidan, în legătură cu asta. Cu toate limitele, cu finalitatea căsniciei.

— Nu e un final, ci un început.

— O fi pentru tine, dar nu și pentru toată lumea, se rezemă Darcy de spătar, bătând din degete. Ei, eu mă pricep la oameni, și spun că Jude a noastră este genul de măritat, indiferent dacă pe moment o crede sau nu. Este o femeie de cuib, care până acum n-a avut șansa să clădească acel cuib, dacă vrei să știi părerea mea, înainte de a veni aici de una singură. Poate că ne-am cam pripit.

— Noi?

— Nu, vreau să zic, se corectă Darcy, gândindu-se la planurile pe care le ticluise împreună cu Brenna; nu era nevoie să le menționeze, din moment ce se părea că nu se încurcaseră din vina ei - numai. Dar e prea târziu ca să mai schimbăm asta, așa că nu-ți rămâne decât să mergi înainte. S-o convingi.

Zâmbi din nou:

— Așteaptă câtva timp, dar fă-o să înțeleagă la ce renunță dacă nu primește ce-i oferi tu. Ești un Gallagher, Aidan. Gallagherii obțin ceea ce vor, mai devreme sau mai târziu.

— Ai dreptate.

Unele frânturi din orgoliul lui sfărâmat începeau să se așeze la loc.

— Nu mai e cale de întoarcere. Trebuie doar s-o ajut să se împace cu ideea.

Ușurată să-i vadă brusc licărirea din ochi revenind, Darcy îl bătu ușurel pe obraz:

— Eu pun banii pe tine.

Capitolul 18

N-avea să-l aștepte - nu atât de curând, în orice caz. Dar, din moment ce Darcy era atât de cooperantă, Aidan plecase cu două ore înaintea închiderii, pentru a se plimba pe drumul spre casa lui Jude.

Seara era îmbălsămată de briza mării. Norii pluteau vioi peste cer, astfel încât stelele apăreau pe alocuri, licăreau și dispăreau. Luna era rotundă și grasă, cu o lumină blândă.

O noapte minunată, își spuse Aidan, pentru a-i face curte femeii alese să-i fie soție.

Îi adusese un buchet de trandafiri de un roz delicat, pe care-i șterpelise din grădina lui Kathy Duffy. Nu credea că avea să se supere, când erau destinați unei cauze atât de nobile.

La ferestrele lui Jude ardeau luminile, formând un tablou cald și binevenit.

Își imagina că, în anii viitori, când erau căsătoriți și așezați la casa lor, la fel avea să arate. El urma să vină acasă după muncă, iar ea să-l aștepte cu luminile aprinse, ca să-i călăuzească pașii.

Nu-l mai surprindea cât de mult își dorea acest lucru, nici cât de limpede putea să vadă totul. Seară de seară, an după an, o viață de om.

Nu ciocăni. Între ei, formalismele de acest gen dispăruseră de mult.

Observă că deja făcuse ordine după petrecere. Era un lucru atât de tipic pentru ea, își spuse el, cu afecțiune. Totul era curat și aranjat, întocmai așa cum se cădea să fie.

Auzi muzică de la etaj și porni pe scară într-acolo.

Jude era în micul cabinet, cu radioul pus încet și cățelul sforăind la picioarele ei, sub masă. Avea părul legat la spate, iar degetele îi alergau cu repeziciune pe claviatura computerului.

Îi venea s-o ia în brațe și s-o înfulece toată. Dar nu credea că ar fi fost cea mai înțeleaptă atitudine, în situația existentă.

Convingerea, își reaminti el, nu se realiza cu grabă și fierbințeală, ci încet și cu căldură.

Merse spre ea, fără zgomot, apoi se aplecă să-i depună un sărut pe ceafă.

Jude tresări, dar Aidan se așteptase și, chicotind, o cuprinse cu brațele, astfel încât florile ajunseră sub bărbia ei, iar gura lui, la ureche.

— Ești așa de drăguță cum stai aici, *a ghra,* lucrând până noaptea târziu. Ce poveste depeni?

— Păi, eu...

Inima îi sărise în gât. Într-adevăr, nu-l așteptase. Nu doar atât de devreme, ci deloc. Știa că fusese repezită și grosolană, rece chiar, și se convinsese că tot ceea ce existase între ei luase sfârșit. Începuse chiar să țină și doliu.

Și totuși, Aidan era acolo, aducându-i flori și vorbindu-i încet la ureche.

— Este, ăă, povestea cu pooka și Paddy McNee, pe care mi-a spus-o domnul Riley. Sunt foarte frumoase, Aidan.

Întrucât era departe de a fi gata să-și lase lucrările văzuse de cineva, închise capacul laptopului, apoi mirosi trandafirii.

— Mă bucur că-ți plac, din moment ce sunt de furat și s-ar putea să vină în orice moment *garda* ca să mă aresteze.

— Îți plătesc eu cauțiunea.

Se răsuci în scaun, să-l privească. Nu era supărat, observă ea, cu o ușurare nedumerită. Nici un om n-ar fi putut zâmbi așa, dacă era furios.

— Merg să le pun în apă și să-ți fac un ceai.

Când se ridică, Finn se întoarse pe partea cealaltă, cu un mârâit, și se încovrigă la loc.

— Ca dulău de pază, e un eșec total, comentă Aidan.

— E doar un pui, luă ea florile, în timp ce coborau. Și oricum, n-am nimic de păzit.

Era atât de plăcut, să revină la vechea rutină, la prietenie și flirt. O parte din ea ar fi vrut să aducă vorba despre cele întâmplate în noaptea trecută, dar izgoni gândul. De ce să menționeze un lucru care-i punea în conflict?

Probabil regreta că o ceruse de soție și era ușurat că-l refuzase. Din cine știe ce motiv, acest raționament făcea să fiarbă iar în ea acea stare păcătoasă și neagră. Își impuse să se calmeze și potrivi trandafirii într-o sticlă albastră.

În acel moment, observă ceasul și se încruntă.

— E abia zece. Ai închis cârciuma?

— Nu, mi-am luat două ore libere. Mai am și eu dreptul, din când în când. Și mi-era dor de tine, adăugă el, depunându-și mâinile pe talia ei. Pentru că n-ai venit să mă vezi.

— Lucram.

N-am crezut că vrei tu să mă vezi. Nu ne supăraserăm? se întrebă Jude, chiar în timp ce Aidan se aplecă să-i mângâie buzele cu ale lui.

— Și te-am deranjat. Dar, dacă faptul tot e consumat...

Se retrase.

— Vii cu mine la o plimbare, Jude Frances?

— La o plimbare? Acum?

— Ie dară.

O ocolea deja, spre ușa din spate.

— Serile frumoase sunt făcute pentru plimbări.

— S-a întunecat deja, răspunse ea, dar Aidan ieșise deja pe ușă.

— Avem lumină. Luna și stelele. Cea mai potrivită lumină. Am să-ți spun o poveste despre regina zâna care nu ieșea din palat decât noaptea, când era lună ca să-i îndrume pașii. Căci până și zânele pot fi legate cu descântece, iar al ei o blestema ca în timpul zilei să ia înfățișarea unei păsări albe.

În timp ce se plimbau, cu mâna ei înlănțuită într-a lui, Aidan începu povestea, zugrăvindu-i tabloul cu singuratica regină care rătăcea noaptea și lupul negru pe care-l găsise rănit la poala falezei.

— Avea niște ochi verzi ca smaraldul, care o priveau prudenți, dar inima ei n-a putut rezista și a învins orice frică. L-a îngrijit, folosindu-și puterile și dibăcia ca să-i lecuiască rănile. Din noaptea aceea, lupul a devenit însoțitorul ei, mergând cu ea peste dealuri și stânci în fiecare noapte, până când zorii luminau marea, iar ea pleca într-un fâlfâit de aripi albe, cu un țipăt de jale ce izbucnea din inima ei frântă.

— Nu exista nici o cale de a desface vraja?

— A, întotdeauna este o cale, nu-i așa?

Ridică mâinile împreunate la buze, îi sărută degetele, apoi o trase pe poteca falezei, spre locul unde marea începea să mugească, iar vântul să sufle cu putere.

Lumina lunii spuzea iarba înaltă și sălbatică, și cărarea care o străbătea prin mijloc, transformând pietricelele în monede de argint și pietrele cizelate de intemperii în elfi cocoșați. Jude îl lăsa pe Aidan s-o conducă, în timp ce aștepta continuarea poveștii.

— Într-o dimineață, pe câmp vâna un tânăr, căci îi era foame și nu avea decât arcul și chivăra cu săgeți ca să-și rostuiască de mâncare. Vânatul fusese sărac zile de-a rândul, iar în ziua aceea, ca și în altele, iepurii și cerbii îl ocoliseră, până se făcuse de după-amiază, iar foamea-l chinuia cumplit. O văzu pe pasărea cea albă înălțându-se și, cu gândul numai la burdihan, potrivi săgeata în arc, o slobozi și doborî zburătoarea. Fii atentă pe unde calci, iubito. Pe-aici e drumul.

— Dar nu se poate s-o fi omorât.

— Încă n-am terminat, nu-i așa?

Se întoarse s-o tragă în sus. Apoi o ținu un moment pe loc, nemișcat, de vreme ce se potrivea atât de firesc la pieptul lui.

— Pasărea a scos un țipăt plin de durere și deznădejde, care i-a sfâșiat vânătorului inima, deși i se învârtea capul de nemâncare. A alergat spre ea și a găsit-o privindu-l cu ochii ei albaștri ca un lac. Mâinile îi tremurau, căci cunoștea acei ochi și începea să înțeleagă.

Întorcând-o pe Jude, cuibărită sub brațul lui, porni din nou, sub

lumina lunii și a stelelor.

— Deși era pe jumătate mort de foame, a făcut tot ce putea ca să tămăduiască rana și a dus pasărea la adăpostul acestor faleze. Și, aprinzând un foc ca să-i ție de cald, a rămas veghind-o, în așteptarea asfințitului.

Când ajunseră pe culmea falezei, Aidan o cuprinse cu un braț, ca să privească marea împreună. Valurile se rostogoleau, se retrăgeau, iarăși se apropiau, într-un ritm constant, primitiv, sexual.

Și, înțelegând că și poveștile lui Aidan aveau ritmul lor, Jude ridică o mână peste a lui.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— S-a întâmplat așa. Când soarele a apus, și noaptea a luat locul zilei, ea a început să se preschimbe, și el de asemenea. Așa că pasărea a devenit femeie, iar bărbatul lup, și preț de-o clipă au vrut să se îmbrățișeze. Dar mâna a trecut prin mână, și prefacerea s-a desăvârșit. Și așa a trecut noaptea, ea fiind prea slăbită și chinuită de febră ca să se vindece. Iar lupul n-a plecat o clipă de lângă dânsa, ci a stat să-i țină de cald cu trupul lui și s-o vegheze cu prețul vieții, la nevoie. Ți-e frig? o întrebă, simțind-o că se cutremura.

— Nu, șopti Jude. Sunt emoționată.

— Mai urmează. Noaptea a trecut și s-a făcut din nouă ziuă, iar zilei i-a urmat o nouă noapte, și de fiecare dată nu aveau decât avea clipă ca să se apropie unul de altul și să fie opriți. El nu pleca niciodată de lângă ea ca să mănânce, nici ca om și nici ca lup, așa că ajunsese el însuși în pragul morții. Simțind, ea a folosit ultimele puteri care-i mai rămăseseră ca să-l întremeze, să-l scape mai degrabă pe el decât pe ea însăși. Căci dragostea pe care i-o purta însemna mai mult decât viața ei. Din nou s-au ivit pe cer zorii, și preschimbarea a început. Din nou s-au îndreptat unul spre altul, știind că nu aveau nici o nădejde, iar ea știind că n-avea să mai vadă alt răsărit de soare. Dar, de astă dată, jertfa pe care o săvârșiseră amândoi a fost răsplătită. Mâinile s-au întâlnit, degetele s-au încleștat și s-au uitat unul la altul, în sfârșit, bărbatul la femeie, femeia la bărbat. Și primele cuvinte pe care și le-au rostit au fost vorbe de dragoste.

— Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți?

— Mai mult decât atât. El, care fusese la rândul său rege, într-o țară îndepărtată, și-a luat regina zână cu el, să-i fie soție. Și niciodată n-au mai petrecut un singur apus sau răsărit de soare despărțiți, până la sfârșitul zilelor lor.

— A fost minunată, își depuse Jude capul pe umărul lui. Cum e și locul ăsta.

— E locul meu. Sau, așa îmi spuneam când eram mic și mă cățăram până aici să privesc lumea și să visez la locurile din ea unde aveam să mă duc.

— Și unde voiai să ajungi?

— Peste tot.

Se întoarse cu fața în părul ei, spunându-și că, acum, acel loc era totul pentru el. Pentru ea însă era altceva.

— Tu unde vrei să ajungi, Jude?

— Nu știu. Niciodată nu m-am gândit cu adevărat.

— Atunci, gândește-te acum.

Îi schimbă poziția și se așeză împreună cu ea pe o piatră.

— Dintre toate locurile care există în lume, pe care ai dori să-l vezi?

— Veneția.

Nu știa de unde-i venise acest răspuns și râse de ea însăși, când își dădu seama că-l avusese în minte, gata să iasă la iveală.

— Cred că mi-ar plăcea să văd Veneția, cu clădirile ei minunate, marile catedrale și canalele misterioase. Și regiunea vinurilor din Franța, toate acele pogoane de vii cu struguri pârguiți, vechile ferme și grădini. Și Anglia. Londra, desigur, pentru muzee, pentru istorie, dar mai mult partea de la țară. Cornwall-ul, cu colinele și falezele, ca să respir aerul unde s-a născut Arthur.

Nici o insulă tropicală, plajă fierbinte sau poduri exotice n-o mai chemau acum pe Jude Frances a lui, observă Aidan. Din nou își dorea romantismul și tradiția cu iz de legendă.

— Nici unul dintre aceste locuri nu e foarte departe de cel unde stăm acum. De ce nu vrei să vii cu mine, Jude, ca să le vedem pe toate?

— A, sigur, diseară zburăm până la Veneția, iar la întoarcere trecem prin Franța și Anglia.

— Mă rog, diseară ar fi cam greu, dar restul e la fel cum mă gândeam și eu. Te-ar deranja să așteptăm până în septembrie?

— Despre ce vorbești?

Despre o lună de miere, fu el cât pe ce să răspundă, dar găsi de cuviință să fie mai prudent, deocamdată.

— Despre o călătorie în doi.

O luase din nou de mână, ronțăindu-i ușurel degetele, în timp ce-i zâmbea pe deasupra lor.

— Despre noi doi zburând în locuri pline de romantism, mister și legendă. Te voi duce în Tintagal, unde a fost conceput Arthur în noaptea când Merlin l-a vrăjit pe Uther, astfel încât Ygraine a crezut că-și primea propriul soț. Și vom sta într-una dintre acele ferme din Franța, unde le vom bea vinul și vom face dragoste într-un pat mare, cu saltea de puf. Apoi ne vom plimba pe canalele din Veneția și ne vom minuna de marile catedrale. Nu ți-ar plăcea, iubito?

— Ba da, desigur.

Suna miraculos, magic. Ca o alta dintre poveștile lui.

— Numai că e imposibil.

— Și de ce să fie așa?

— Fiindcă... am de lucru, și tu la fel.

Aidan chicoti, apoi își mută atenția de la degetele ei către maxilar.

— Și crezi că o să mi se dărâme cârciuma, sau că lucrările tale vor dispărea? Ce înseamnă două săptămâni, în marele ansamblu al lucrurilor, la urma urmei?

— Da, așa este, dar...

— Eu am văzut acele locuri despre care vorbești, trecu Aidan la gura ei pentru a i-o seduce încetișor. Acum, vreau să le văd cu tine.

Mâinile lui îi treceau peste față abia atingând-o, și începea să se piardă în ea, în gusturile și texturile ei.

— Vino cu mine, *a ghra,* murmură, trăgând-o mai aproape când Jude se înfioră.

— Trebuie... trebuie să mă întorc la Chicago.

— Nu te întoarce.

Gura îi deveni mai fierbinte, mai posesivă.

— Rămâi cu mine.

— Păi...

Gândurile refuzau să i se mai înșire. De fiecare dată când încerca să pună unul în rând, acesta se răsturna, împrăștiindu-le și pe celelalte.

— Da, cred...

Ce erau două săptămâni, în fond?

— În septembrie Dacă ești sigur...

— Sunt sigur.

Aidan se ridică în picioare, apoi o culese de pe stâncă, zâmbind când Jude scoase un mic țipăt, agățându-se cu brațele de gâtul lui.

— Te temi să nu te scap, acum când te-am prins? Știu să am mai multă grijă de ceea ce-mi aparține.

De ceea ce-i aparținea? Această expresie o cam îngrijora, dar, înainte de a apuca să se gândească la un răspuns, văzu silueta din spatele lor.

— Aidan, abia reuși ea să șoptească.

Aidan se încordă, o potrivi sub braț, ocrotitor, și se întoarse, pentru a se relaxa imediat la loc.

Femeia unduia ușurel aerul, în mers. Dar părul palid îi lucea în lumina lunii, la fel ca lacrimile.

— Lady Gwen, în căutarea iubirii pierdute.

Inima i se frânse de milă, când îi văzu lacrimile sclipind pe obraji.

— Asemenea lui. L-am văzut din nou, azi. Am vorbit cu el.

— Văd că te-ai împrietenit la cataramă cu zânele, Jude Frances.

Jude simțea boarea de vânt pe față, mirosul mării. Brațul lui Aidan era puternic și cald, în jurul ei. Și totuși, părea o iluzie gata să dispară în momentul când clipea din ochi.

— Îmi tot spun că mă voi trezi în patul meu de la Chicago, și că astea, toate astea, n-au fost decât un vis lung și complex. Cred că mi s-ar frânge inima.

— Atunci, inima ta e în siguranță, se aplecă el s-o sărute. Nu e nici un vis, ai cuvântul meu.

— Pesemne o doare să vadă aici îndrăgostiți.

Privi înapoi, părul aurit al femeii flutură, iar obrajii îi erau umezi.

— Ei nu au nici măcar acel moment din zori sau din asfințit, ca să se apropie.

— O singură hotărâre poate să clădească destine, sau să le distrugă.

Când ridică privirea spre el, uimită să-l audă repetându-i cuvintele lui Carrick, Aidan îi mângâie părul:

— Haide, să mergem înapoi. Te întristează.

— Într-adevăr.

Jude se agăță de mâna lui, căci coborârea era mai periculoasă decât urcușul.

— Aș vrea să pot vorbi cu ea și nu-mi vine să cred pe ce ton firesc spun că aș dori să stau de vorbă cu o stafie. Dar ăsta-i adevărul. Aș dori s-o întreb ce simte, ce crede și ce dorește, și ce ar vrea să schimbe.

— Lacrimile ei îmi spun că ar vrea să schimbe totul.

— Ba nu, femeile plâng din tot felul de motive. Ca să schimbe totul, ar trebui să renunțe la copiii pe care i-a purtat în pântec, i-a crescut și i-a iubit. Nu cred că ar putea face asta. Că ar vrea s-o facă. Nu, Carrick i-a cerut prea mult, iar el nu înțelege. Poate că, într-o zi, va înțelege, și atunci se vor regăsi.

— Nu i-a cerut decât ceea ce dorea el și i-a oferit tot ce avea.

— Gândești ca un bărbat.

— Păi, sunt bărbat, cum altfel ai vrea să gândesc?

O făcu să râdă, acea undă de mândrie iritată din glasul lui.

— Exact așa cum gândești. Și fiindcă o femeie gândește ca o femeie, așa se explică de ce cele două sexe sunt la fel de des în contratimp, ca și în sincronizare.

— Nu mă deranjează să fiu uneori în contratimp, întrucât așa viața e mai interesantă. Și, de vreme ce în momentul ăsta gândesc ca un bărbat...

O ridică în brațe, înăbușindu-i cu gura exclamația surprinsă.

Cum putea un sărut să fie blând și pârjolitor în același timp? se întrebă ea. Atât de blând, încât îi umplea ochii de lacrimi, atât de arzător încât îi lichefia oasele. Se lăsă să lunece în voia lui, într-un lac cald cu marginile linse de flăcări.

— Mă dorești, Jude? Spune-mi că mă dorești.

— Da, te doresc. Întotdeauna te-am dorit.

Se scufundase deja până la gât în lacul acela și dispărea dedesubt.

— Fă dragoste cu mine aici, îi mușcă el nervos buza de jos. Aici, la lumina lunii.

— Mmmm... începu Jude să consimtă, apoi ieși la suprafață fulgerător, ca un scufundător imprudent care își agită brațele prin aer. Aici? Afară?

Reacția ei l-ar fi amuzat, dar seducția pe care o începuse se întorsese și asupra lui.

— Aici, pe iarbă, cu noaptea respirând în jur.

Continuând s-o țină în brațe, îngenunche. Și, cutreierându-i fața cu gura, îi murmură:

— Dăruiește-mi-te.

— Dar dacă trece cineva?

— Nu existăm decât noi, în lumea întreagă, nimeni altcineva.

Mâinile i se plimbau peste ea, și gura; când Jude vru să protesteze, continuă:

— Am atâta nevoie de tine. Lasă-mă să-ți arăt. Lasă-mă să te am.

Iarba era așa de moale, iar el, atât de cald. Era un asemenea miracol să fie nevoie de ea, mult mai important decât rațiunea și pudoarea. În mâinile lui care o mângâiau, încet, încet, se simțea o tandrețe nespusă, înfierbântându-i sângele. Gura îi trecea peste a ei, atingând-o cu făgăduieli șoptite.

Și deodată, nu mai există nimeni altcineva pe lume și nici nu mai fu nevoie să existe.

Alene, Jude ridică brațele, în timp ce Aidan îi scotea puloverul. Când își plimbă vârfurile degetelor peste trupul său, ochii ei se îngreunară, trupul îi deveni mai amorțit. O descălță de pantofi, îi scoase pantalonii, dezbrăcând-o fără grabă, lăsându-și mâinile să atingă și să insiste unde pofteau, până când Jude avu senzația că toată pielea îi vibra.

Rămase goală în iarbă, scăldată în lumina lunii. Când întinse brațele spre el, Aidan o ridică.

— Vreau să-ți desfac părul, să-l văd cum se revarsă.

În timp ce i-l elibera, rămase cu ochii ațintiți într-ai ei.

— Îți mai amintești cum a fost prima oară?

— Da, îmi amintesc.

— Acum știu ce-ți face plăcere.

Își apăsă buzele pe umărul ei, după care îi lăsă părul să cadă ca o perdea peste chipul lui, sufocându-l cu mătase și parfum.

— Culcă-te pe iarbă și lasă-mă să-ți dăruiesc plăcerea.

Dinții lui îi zgâriară ușurel latura gâtului, în timp ce o culcă la loc.

— Îți voi dărui tot ce am.

S-ar fi putut ospăta, dar în schimb sorbea numai. Sărutări prelungi, desfătătoare, care cutremurau sufletul și smulgeau din el gemete încete. Și, la fiecare geamăt, Aidan se afunda tot mai adânc.

Ar fi putut s-o prade, dar prefera s-o seducă. Încet, cu mângâieri tandre, care lunecau peste piele, făcând-o să tremure. Și la fiecare tremur, stăruia.

Se pierdea toată într-însul, în amestecul delicios de amețitor al simțurilor și senzațiilor. Iarbă răcoroasă și carne caldă, adieri înmiresmate și șoapte senzuale, mâini puternice și buze răbdătoare.

Privi luna cum se înălța deasupra, de un alb lucitor pe albastrul diafan al cerului, fugărită de zdrențele scămoșate ale norilor. Auzi strigătul unei bufnițe, un țipăt profund, poruncitor, și simți ecoul acestuia ricoșându-i în sânge când Aidan o zorea tot mai sus și mai sus, spre acea primă creastă unduitoare.

Îi intonă numele, plutind pe culmea valului înalt ce se rostogolea printr-însa ca o cascadă.

— Mai sus.

Dorea cu disperare s-o vadă zburând, să știe că o putea trimite atât de sus, încât ochii-i deveneau sălbatici și orbi și tremura din tot trupul.

— Și mai sus, îi ceru el iar și o împinse într-acolo mai nemilos decât intenționase.

Dogoarea se învăpăie înlăuntrul ei ca explozia unei stele. Șocul voluptății fu atât de intens, atât de neașteptat după gingășia dinainte, încât trupul i se cabră, parte în proteste, parte cu delectare. De astă dată, nu-i mai scăpă un geamăt, ci un răcnet.

— Aidan.

Se agăță de el să-și țină echilibrul, în timp ce lumea îșI ieșea din minți și se rostogoleau amândoi.

— Nu pot.

— Încă o dată.

Îi trase capul înapoi de păr, răvășindu-i gura.

— Hai încă o dată, până ne golim amândoi.

Mâinile care fuseseră atât de blânde i se înfipseră în șolduri, ridicând-o.

— Spune-mi că mă vrei în tine. Pe mine și nu pe altul.

— Da.

Era înnebunită, aproape că plângea, în timp ce trupul i se arcuia înapoi.

— Pe tine, nu pe altul.

— Atunci, ia-mă.

O trase în jos până se umplu toată cu el, până când vâlvătaia senzației îi izbucni prin întreaga ființă. Respirația i se smulse din gâtlej când se încordă pe spate, cu trupul argintat de lumina lunii. Părul i se revărsa înapoi ca o ploaie întunecată.

Înălță brațele, într-un gest de abandon, încurcându-și propriile degete în cascada de bucle.

Apoi, trupul începu să i se legene, să se miște, să caute.

Acum, puterea era a ei, stăpânirea asupra fiecărei șfichiuiri de voluptate. În timp ce trupul lui se ridica și cobora în ritmul dorit de ea, se lăsă să primească. Mușchii lui Aidan tremurau, sub mângâierile mâinilor ei. Geamătul gros pe care i-l smulse o făcu să râdă triumfal.

— Mai sus, se încordă Jude deasupra lui. De data asta, eu te duc mai sus.

Cu îndrăzneală, îi luă mâinile, acoperindu-și cu ele sânii.

— Atinge-mă. Atinge-mă peste tot, în timp ce te primesc în mine.

Îi conducea mâinile oriunde le voia, desfătându-se cu senzația lor pe pielea umezită, în timp ce-l mâna tot mai aproape și mai aproape de margine.

Simți cum trupul lui se prăvălea neputincios dedesubtu-i, îi auzi respirația sugrumată într-un gâfâit și, înfiorată la gândul puterii pe care o avea asupră-i, se lăsă să sară în urma lui.

El fu acela care se cutremură, ale lui mâini lunecară moleșite în lături, când Jude se aplecă să-i mângâie gura cu a ei. Când îi apăsă gâtul cu buzele, simți bătăile nebunești ale pulsului.

Apoi, cu un sunet de victorie, se retrase și-și aruncă brațele în sus.

— O, Doamne, ce minunat mă simt! Oamenii ar trebui să facă întotdeauna dragoste în aer liber. E atât de... eliberator.

— Tu însăți arăți ca o regină a zânelor.

— Așa mă și simt.

Își scutură părul înapoi, apoi îl privi, cu un zâmbet.

— Plină de vrajă și secrete miraculoase. Mă bucur atât de mult că nu ești supărat pe mine. Eram sigură că te supărasem.

— Supărat? Cum aș putea fi?

Își adunase destulă energie ca să se ridice în capul oaselor, ținând-o în brațe, piept peste piept.

— Totul, la tine, mă încântă.

Jude se cuibări mai aproape, încă plutind pe valurile de plăcere ale momentului.

— Azi-noapte, n-ai fost deloc încântat de mine.

— Nu, nu pot spune că am fost, dar de vreme ce am îndreptat totul, nu mai avem nici un motiv de îngrijorare.

— Am îndreptat totul?

— Foarte bine. Stai, lasă-mă să-ți pun puloverul la loc, până nu răcești.

— Cum adică...

Se întrerupse, când Aidan îi trase puloverul peste cap.

— Gata, de altceva n-ai nevoie, că oricum am să ți-l scot din nou imediat ce ajungem în casă.

Începu să strângă repede hainele, îngrămădindu-i-le în brațe.

— Aidan, ce vrei să spui, că am îndreptat totul?

— Doar că am rezolvat.

Zâmbind nepăsător, o luă în brațe, pornind cu ea spre casă.

— În septembrie, vom fi căsătoriți.

— Ce? Așteaptă...

— Aștept, până în septembrie, deschise el cu genunchiul poarta grădinii.

— Nu ne căsătorim în septembrie.

— A, ba da, ne căsătorim. Pe urmă, vom merge în locurile pe care vrei să le vezi.

— Aidan, nu asta am vrut să spun.

— Asta am vrut eu să spun.

Îi zâmbi din nou, mulțumit că găsise modul cel mai potrivit ca să rezolve situația.

— Nu mă supăr dacă simți nevoia să zburzi puțin, iubito. Mai ales când știm amândoi ce înseamnă.

— Lasă-mă jos.

— Nu, încă nu.

O duse în casă și porni cu ea pe scară.

— Nu mă mărit cu tine în septembrie.

— Mă rog, mai sunt doar câteva luni, așa că nu vom avea mult de așteptat ca să vedem cine are dreptate.

— E jignitor și revoltător să presupui c-am să mă supun planurilor tale. Și că aș fi prea proastă ca să știu ce-mi doresc pentru mine însămi.

— Nu cred că ești proastă deloc, replică el, mergând spre baie. Adevărul e, iubito, că te consider una din cele mai inteligente persoane pe care le cunosc. Puțin cam încăpățânată, atâta tot, dar nu mă deranjează.

O săltă puțin, ca să poată întinde mâna spre robinetul dușului.

— Nu te deranjează, repetă Jude.

— Deloc. La fel cum nu mă deranjează nici când arunci săgeți din ochi spre mine, ca în clipa asta. Găsesc că e... stimulativ.

— Lasă-mă jos, Aidan.

— Bine.

O așeză în cadă, drept sub torentul de apă al dușului.

— Ce naiba!

— Nu-ți face griji pentru pulover, mă ocup eu de el.

Și, râzând în timp ce Jude se zbătea și se smucea, i-l scoase și-l aruncă pe dușumea, unde căzu cu un plesnet ud.

— Ia mâinile de pe mine! Vreau să ne lămurim.

— Ești gata lămurită, așa cum sunt și eu. Și aș zice că eu vreau să iasă pe placul meu mai mult decât vrei tu, cum crezi că ar fi pe placul tău. Dar...

Îi dădu la o parte de pe față părul ud.

— Dacă ești atât de sigură pe tine, n-ai nici un motiv de îngrijorare și ne putem bucura de timpul pe care-l petrecem împreună.

— Nu asta-i problema...

— Vrei să spui că nu-ți place cu mine?

— Ba da, sigur că-mi place, dar...

— Sau că nu știi ce vrei?

— Știu cu siguranță ce vreau.

Își apăsă buzele încă arcuite pe fruntea ei.

— Ei bine, atunci de ce nu-ți convine să-mi acorzi măcar o șansă de a-ți schimba intențiile?

— Nu știu.

Dar trebuia să fie ceva în neregulă. Nu? „Raționează," își impuse ea. „Judecă la rece." Chiar dacă stătea goală sub duș.

— Aici nu e vorba de un capriciu, Aidan. Iau foarte în serios toată situația asta și nu intenționez să mă răzgândesc.

— Bine, atunci, în bună tradiție irlandeză, vom pune o prinsoare. Pe-o sută de lire sterline că te vei răzgândi.

— Nu pariez pe așa ceva.

Aidan ridică din umeri, cu nepăsare, apoi luă săpunul.

— Dacă ți-e frică să nu-ți pierzi banii...

— Nu mi-e frică deloc! șuieră Jude, încercând să-și dea seama unde răsturnase Aidan lucrurile, prinzând-o în cursă. Pune două sute de lire.

— S-a făcut.

Și o sărută pe vârful nasului, ca să pecetluiască rămășagul.

Capitolul 19

Era ridicol.

Pariase efectiv pe alternativa dacă avea sau nu să se mărite cu Aidan. De râsul lumii. Și enervant. Și nu puțin jenant.

O făcuse într-un moment de iritare, lucru care în sine era ciudat. De obicei, avea un temperament atât de ponderat și ușor controlabil.

Avea să uite complet de pariu, desigur, când sosea momentul.

Ce rost ar fi avut să se facă de râs, sau pe Aidan, amintind despre el?

Deocamdată, avea alte treburi și eforturi asupra cărora să se concentreze.

Trebuia să-l scoată pe Finn la plimbare și să-i ducă înapoi lui Mollie O'Toole vasele pe care i le adusese la petrecere.

Era vremea să sune acasă, pentru a vedea ce-i mai făcea familia.

După care, dacă vremea rămânea frumoasă, urma să-și instaleze locul de muncă în curte.

Voia să scrie povestea pe care i-o spusese Aidan în seara trecută. Avea deja în cap ritmul, precum și imaginile cu pasărea albă și lupul negru.

Se îndoia că avea să le reprezinte cum li se cuvenea, dar trebuia să încerce.

Strânse vasele, împreună cu o cutie de fursecuri cu zahăr pe care le copsese personal.

Gata să pornească, privi în jur după câine, tocmai la timp pentru a-l vedea chircindu-se sub masă din bucătărie, ca să facă pipi - evident, la vreo jumătate de metru distanță de ziar.

— Nu puteai să mai aștepți un minut, așa-i?

Când cățelul dădu vesel din coadă, chicoti, apoi puse din nou vasele la loc, ca să șteargă pe jos.

În timp ce ștergea, Finn începu să se zbenguie lingând-o pe față, așa că uită să-l mai certe.

Întrucât îi plăcea la fel de mult ca și lui să-l dezmierde, petrecu zece minute mângâindu-l, zădărându-l și scărpinându-l pe burtă.

Avea să-l răsfețe, bineînțeles. Dar cine putea ști că avea în sufletul ei atâta iubire care se cerea dăruită?

— Am aproape treizeci de ani, murmură ea, mângâind urechile lungi și mătăsoase ale lui Finn. Îmi doresc un cămin. Îmi doresc o

familie. Doresc să le am împreună cu un bărbat care să mă iubească până la nerușinare.

Se ghemui, în timp ce Finn se răsucea în loc ca să-i lingă mâna.

— Nu mă pot așeza din nou la casa mea. Nu-mi pot construi o viață din bucăți, numai fiindcă de altceva nu par să fiu în stare. Așa că...

Îl luă pe Finn în brațe, frecându-și nasul de al lui.

— Pentru moment, suntem numai noi doi, amice.

În clipa când deschise ușa, Finn o tuli ca săgeata. Se bucură să-l vadă alergând, chiar dacă goana lui se îndrepta direct spre flori.

Se opri, derapând și făcând o tumbă, când îl strigă sever pe nume.

Jude consideră un progres faptul că nu turti decât un singur rând de ageratum.

Finn o zbughi înaintea ei, se repezi înapoi, îi ocoli picioarele în fugă, apoi alergă în zigzag să adulmece tot ce prezenta interes.

Își imagina cum avea să arate când creștea, un câine mare și frumos, cu coada ca un bici cu șfichi în vârf, căruia îi plăcea să gonească pe dealuri.

Ce Dumnezeu putea face cu el la Chicago?

Clătinând din cap, înlătură această grijă. N-avea nici un rost să se gândească la lucruri care-i stricau plăcerea plimbării.

Aerul era limpede ca de cristal, cu soarele lunecând strălucitor printre norii ce pluteau spre Anglia.

Întrezărea crâmpeie din Golful Ardmore, cu valurile verzi închise rostogolindu-se spre mal. Dacă se oprea și se concentra, aproape că le putea auzi muzica, în tăcerea irizată.

În ziua aceea, plajele erau invadate de turiști, și de unii localnici, dacă aveau o oră-două libere.

Tinere mame, își spuse ea, lăsându-și țâncii să-și afunde degetele de la picioare în apa mică, sau să-și umple cu nisip gălețicile de plastic roșu. Aveau să fie construite castele, spălate mai apoi de valurile mării.

Gardurile vii de pe marginea drumului erau pline de boboci vărătici, iar iarba de sub picioarele ei avea firele elastice, scânteind de roua dimineții.

Spre nord, munții se înălțau sub norii ce le învăluiau piscurile. Iar între ei și Jude, colinele verzi păreau să se unduiască la nesfârșit.

Îi plăcea imaginea lor, frumusețea simplă și curată a ținutului, ruinele vechilor castele care fuseseră cotropite nu de mare, ci de dușmani și de timp.

O duceau cu gândul la cavaleri și domnițe, la regi mari și mici, la servitori veseli și spioni isteți.

Și, desigur, la magie, vrăjitorie și cântece ale zânelor. Alte povești de spus, reflectă ea, despre sacrificii pentru dragoste și flori, despre triumful inimii și al onoarei, despre descântece legate și dezlegate.

Într-un asemenea loc, povestitorul putea petrece ani de zile culegând basme, născocindu-le și transmițându-le mai departe.

Putea petrece multe dimineți argintii ca aceasta cutreierând locurile și imaginându-și, și tot atâtea după amiezi ploioase scriind și compilând.

Serile erau destinate ghemuirii pe canapea, după o zi de muncă mulțumitoare, pentru a descoperi imagini în focul de turbă, sau vizitelor la cârciumă, spre a se delecta cu gălăgia, compania și muzica.

Ar fi fost o viață atât de minunată, plină de lucruri interesante, frumusețe și vise.

Se opri brusc, surprinsă de acest gând și chiar mai mirată că îi trecuse prin minte. Putea rămâne, nu doar pentru încă trei luni, ci pentru totdeauna.

Putea să scrie povești. Pe cele care-i erau spuse și pe cele ce păreau să se formeze mereu în mintea ei.

Nu, evident că nu putea. Ce-i venise? Scoase un hohot de râs, dar era nervos și lipsit de convingere. Trebuia să se întoarcă la Chicago, conform planului, să-și găsească de lucru în domeniul pe care-l cunoștea, ca să-și câștige existența în timp ce dădea curs visului. Orice altă ipoteză era complet iresponsabilă.

De ce?

Nu făcuse decât doi pași, când întrebarea i se repetă în minte.

— De ce? rosti ea cu voce tare, încurcată. Sigur că există un motiv. O duzină de motive. Locuiesc la Chicago. Toată viața am locuit la Chicago.

Nici o lege nu spunea că *trebuia* să locuiască la Chicago. N-avea să se pomenească întemnițată pentru că se mută cu domiciliul.

— Bineînțeles că nu, dar... am de lucru.

Și-n ultimele trei luni ce-ai făcut?

— Asta nu e muncă, nu cu adevărat.

Stomacul începea să i se agite convulsiv, inima îi palpita spre gât.

— E mai mult o distracție.

De ce?

Închise ochi.

— Fiindcă îmi place. Îmi place totul la ea, deci nu poate fi decât o distracție. Ceea ce e o prostie incredibilă.

Poate că era un loc ciudat pentru o epifanie, panta unei coline înverzite, în toiul dimineții. Dar părea locul ideal pentru epifania ei.

— De ce nu pot face ceva ce-mi place fără a-mi impune restricții? De ce nu pot locui într-un loc unde să simt mai acasă ca în oricare altul? Cine e stăpân pe viața mea, râse ea cu nedumerire, dacă nu eu?

Cu genunchii cam tremurători, porni din nou. Putea s-o facă.

Dacă reușea să sape, pentru a-și găsi curajul. Își putea vinde condomeniul.

Putea face ceea ce evitase, de teama unui eșec, trimițând o mostră din lucrările ei unui agent literar.

Putea în sfârșit să se oprească la un lucru pe care și-l dorea, asumându-și șansele de a câștiga sau a pierde.

Avea să chibzuiască, serios, cu băgare de seamă. Grăbi pasul, fără să dea atenție vocii din capul ei care o îndemna să acționeze acum, înainte de a mai găsi alte scuze. Ar fi fost o mișcase însemnată, un pas enorm.

Orice persoană rațională își gândea pe îndelete mișcările importante și pașii enormi. Jude fu recunoscătoare când văzu casa familiei O'Toole, dincolo de colină. Avea nevoie de o diversiune, de ceva care să-i mute gândul un timp de la ea însăși.

Pe sârmă se uscau deja haine, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva Mollie spăla douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Grădinile înfloriseră glorios, iar micul hambar era la fel de plin și învălmășit ca întotdeauna. Betty se ridică de la siesta de dimineață, scoțând un lătrat de bun-venit care-l făcu pe Finn să izbucnească în schelălăieli devotate, în timp ce cobora ca vântul panta, spre ea.

Jude îl urmă și tocmai ajunsese la marginea curții, când ușa bucătăriei se deschise.

— Ei, bună dimineața ție, Jude, îi făcu Mollie cu mâna. Azi ești foarte matinală.

— Nu la fel ca tine, după cum se vede.

— Când ai o casă plină de fete guralive și un bărbat care vrea să-și bea ceaiul înainte de a deschide ochii, nu prea ai șanse să întârzii în pat. Intră, ia un ceai și ține-mi de urât până frământ pâinea.

— Ți-am adus vasele, și niște fursecuri cu zahăr pe care le-am făcut ieri. Cred că au ieșit mai bune decât seria dinainte.

— Le vom gusta la ceai și vedem noi.

Îi ținea ușa deschisă larg, iar Jude intră în bucătăria plină de căldură, mirosuri și zdrăngăneli ale sculelor Brennei, sub chiuvetă.

— Sunt aproape gata, mama.

— Ar fi și cazul.

Mollie se apropie de aragaz.

— Îți spun eu, Jude, în casa asta, eu sunt nevasta pantofarului. El o-ntinde, cum face și fata asta aici de față, moșmondind și dregând treburile altora, în timp ce eu rămân cu rufele și mâncarea zi și noapte.

— Păi, tu nu-i plătești nimănui leafă, așa-i? replică Brenna, pentru a se alege cu un mic șut din partea maică-sii.

— Leafă, hai? Și cine-a mâncat un munte de ouă și-un turn de pâine prăjită cu gem, nu mai departe de azi dimineață?

— Am făcut-o numai ca să am gura plină și să nu-i spun lui Maureen să nu ne mai bată la cap cu toate planurile ei de nuntă. Fata

asta ne scoate din minți, Jude, mereu se agită, se smiorcăie și o bușește plânsul fără nici un motiv.

— Măritișul e destul motiv pentru tot ce-ai zis.

Mollie puse pe masă ceaiul și fursecurile, îi făcu semn lui Jude să se așeze și-și înfundă mâinile la loc în bulgărele de aluat pe care îl frământa.

— Iar tu, când ți-o veni vremea, ai să faci și mai urât.

— Ha! Dacă mi-ar sta mie mintea la măritiș, aș târî bărbatul în fața popii, aș turui vorbele și-aș termina cât ai bate din palme, declară Brenna. Toate fandoselile astea - rochii și flori și care cântec trebuie să fie cântat când. Luni de zile ca să pregătești o singură zi și o rochie pe care n-ai s-o mai porți niciodată, flori care se ofilesc și se usucă și cântece pe care le poți cânta când ai naibii chef.

Ieși de sub chiuvetă, gesticulând cu cheia franceză:

— Și totul, la niște prețuri de-a dreptul nerușinate.

— Of, Brenna, neghioabă romantică ce ești, comentă Mollie, presărând făină peste cocă, înainte de a o întoarce. Acea singură zi e începutul unei vieți și merită fiecare minut și bănuț cheltuit cu pregătirea ei.

Dar oftă și ea puțin.

— Totuși, devine obositoare, cu nervii ei.

— Exact, zise și puse cheia în cutia de scule, apoi ridicându-se să înhațe un fursec. Uite-o pe Jude a noastră, aici de față. Calmă cât poftești. N-o auzi pălăvrăgind dacă să-și pună în buchet trandafiri albi sau roz.

Mușcă din fursec și se trânti pe un scaun.

— Tu ești o femeie cu minte.

— Mulțumesc. Încerc. Dar despre ce vorbești?

— Despre acele diferențe dintre tine și năzuroasa de soră-mea. Amândurora vi se apropie nunțile, dar ce, umbli tu prin cameră frângându-ți mâinile și răzgândindu-te din două-n două minute ce aromă să aibă tortul? Normal că nu.

— Într-adevăr, răspunse Jude încet, fiindcă mie nu mi se apropie nici o nuntă.

— Chiar dacă tu și Aidan o să aveți o ceremonie mică - deși, cum veți reuși figura asta, când el cunoaște fiecare suflet de om pe-o sută de kilometri de-aici în jur - tot nuntă se cheamă că e.

Jude fu nevoită să respire adânc, o dată și încă o dată.

— De unde ți-a venit ideea că m-aș mărita cu Aidan?

— De la Darcy, se aplecă Brenna înainte, să mai ia un fursec. Iar ea o știe direct din gura sursei.

— Din curu' sursei, mai bine zis.

La auzul tonului ei răstit, Brenna clipi din ochi, iar Mollie se opri din frământat.

Înainte ca Brenna să spună ceva, Mollie îi aruncă o privire prevenitoare.

— Ia umple-ți gura cu biscuitele ăla, fato, până nu-ți mai ies din ea și alte aiureli.

— Da' Darcy a spus...

— Darcy o fi înțeles greșit.

— Nu, nu, n-aș crede.

Jude simți că i se ridica enervarea în gât. Neputându-și-o înghiți la loc, se ridică de la masă.

— De unde poate un om să aibă un asemenea tupeu, să fie atât de arogant?

— Cei mai mulți îl au din naștere, replică Brenna, după care își feri capul, strâmbându-se, la auzul șuieratului mamei sale.

— Trebuie să-ți spun, Jude, că și eu am crezut că într-acolo vă îndreptăți, văzând cum vă purtați unul cu altul, spuse Mollie pe un ton liniștitor, studiind atentă fața lui Jude. Aseară, la cină, când Brenna ne-a spus, nimeni dintre noi nu s-a mirat, ci ne-am bucurat foarte mult.

— V-a spus... la cină...

Jude se rezemă cu palmele de masă, aplecându-se spre Brenna:

— Ai spus la toată familia?

— Păi, n-am văzut cum să...

— Și mai cui? Câtor oameni le-ai mai spus povestea asta ridicolă?

— Am...

Brenna își drese vocea.

Ea însăși având un temperament legendar, recunoștea semnele de pericol când i se agitau în față.

— Nu mai țin minte precis. Nu multora. Doar câtorva. Aproape nimănui. Înțelegi, eram atât de încântate, Darcy și cu mine. Și ținem așa de mult la tine și Aidan, și știind cât poate el să bâjbâie până ajunge la subiect, am sperat că un *ceili* i-ar fi putut da un mic brânci.

— Un Carrick?

— Noaptea de Sânziene, luna și celelalte. Mai ții minte, mama? se întoarse ea spre Mollie, cu o expresie disperată. Mai știi de câte ori ne-ai spus cum te-a cerut tata de soție când dansați în lumina lunii, la un *ceili*? Și tot acasă la bătrâna Maude.

— Țin minte, da.

Și începea să înțeleagă.

Cu un zâmbet calm, își bătu fiica pe umăr:

— Ați avut intenții bune, nu-i așa?

— Da, am... Au!

Strâmbându-se, Brenna se apucă de nasul pe care maică-sa tocmai i-l răsucise ca pe un tirbușon.

— Asta-i ca să ții minte să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe

oala, oricâte intenții bune ai avea!

— Nu e vina ei, își ridică Jude mâinile în păr, abia rezistând să nu și-l smulgă din cap. Numai Aidan e de vină. Ce-o fi având în cap, să-i spună soră-sii că ne căsătorim. Doar l-am refuzat clar, nu? Și clar, și de mai multe ori.

— L-ai refuzat, repetară Brenna și Mollie într-un glas, cu expresii șocate identice.

— Îmi dau seama ce face. Înțeleg ce urmărește.

Se răsuci în loc, pornind iarăși prin bucătărie.

— Are nevoie de o soție, eu sunt disponibilă, așa că asta e. Trebuie să mă supun fiindcă, la urma urmei, e clar că n-am coloană vertebrală. Ei bine, în privința asta se înșeală. Am. Nu mi-oi fi folosit-o eu prea mult, dar o am. Nu mă mărit nici cu el, nici cu nimeni. Niciodată nu voi mai permite să mi se spună ce să fac, sau unde să trăiesc, cum să trăiesc ori cu cine. Niciodată în viața mea.

Mollie îi studie fața înroșită și pumnii strânși, apoi dădu încet din cap:

— Ei, bravo ție. Ce-ar fi acum să respiri puțin, iubito, să stai jos aici, să-ți bei ceaiul și să ne spui, ca între prietene, ce anume s-a întâmplat.

— Am să vă spun ce s-a-ntâmplat. Și pe urmă tu, adăugă ea, arătând-o pe Brenna cu degetul, poți să te duci în sat și să le spui ce prostănac fără minte e Aidan Gallagher, și că Jude Murray n-o să-l primească nici dacă i-l aduce cineva pe tavă.

— Asta se poate face, fu Brenna de acord, cu un zâmbet precaut.

— Perfect.

Jude trase aer în piept și se așeză să le povestească.

Ușurarea în fața prietenelor o ajută enorm. Îi calmă nervii aproape complet, îi întări hotărârea și-i dădu satisfacția de a vedea încă două femei indignate de comportamentul lui Aidan.

Când plecă, primise bătăi pe umăr, îmbrățișări și felicitări pentru cât de vitejește îi ținuse piept nesimțitului. Desigur, nu avea de unde știi că, în clipa când ieși, mama și fiica scoaseră fiecare câte douăzeci de lire, ca să parieze pe Aidan.

Nu că n-ar fi simpatizat cu Jude, sau ar fi crezut că n-avea destulă minte ca să știe ce voia.

Dar pur și simplu credeau în destin - și în rămășagurile sănătoase. Cu miza în buzunar, Brenna plecă în sat să-i spună lui Darcy ce nătărău era fratele ei - și să deschidă casa de pariuri.

Din fericire fără a avea habar de toate astea, Jude se întoarse acasă, simțindu-și inima mai ușurată și coloana vertebrală mai întărită.

N-avea de gând să se deranjeze cu o confruntare. Nu merita nici timpul, nici efortul. Avea să fie calmă, să rămână fermă și, de astă

dată, Aidan urma să fie cel umilit.

Mulțumită de sine însăși, se duse direct la telefonul din bucătărie și făcu pasul următor, fără un moment de ezitare.

Peste treizeci de minute, se așeză la masă, cu capul rezemat pe brațe.

O făcuse. Chiar o făcuse.

Condomeniul ei era scos la vânzare. Întrucât cuplul căruia i-l închiriase se interesase deja de posibilitățile de cumpărare, agentul era optimist cu privire la o tranzacție rapidă și fără complicații.

Jude își rezervase un bilet pentru sfârșitul lunii, ca să-și adune lucrurile, să le expedieze sau să le depoziteze pe cele de care nu voia să se despartă, iar pe celelalte să le vândă sau să le dăruiască.

Atâta despre o viață pe care și-o clădise bazată pe așteptările altora. Rămânea așa cum era, ținându-și respirația să vadă cu ce stare avea să reacționeze.

Panică? Regret? Deprimare?

Dar nu era nimic din toate astea. O făcuse, și încă atât de ușor, și i se luase o mare piatră de pe inimă. Nu simțea decât ușurare. Ușurare, nerăbdare și un mic fior răutăcios de împlinire.

Nu mai locuia la Chicago. Locuia în Faerie Hill Cottage, Comitatul Waterford, Irlanda.

Părinții ei aveau să leșine. La acest gând, se îndreptă de spate, cu ambele mâini peste gură, pentru a-și stăpâni râsul năvalnic. Aveau să creadă că-și pierduse mințile.

Și niciodată, niciodată n-aveau să afle că, tocmai dimpotrivă, și le găsise. Își găsise și mințile, și inima, și căminul.

Și, își mai spuse ea, cam ametită, scopul în viață.

— Bunico, m-am găsit pe mine.

Am găsit-o pe Jude F. Murray, în șase luni sau chiar mai puțin. Ce zici ce asta?

Telefonul la New York era mai greu de dat. Fiindcă era mai important. Se situa dincolo de simbolul vânzării condomeniului.

Acolo nu fusese vorba decât de bani. Convorbirea cu New York-ul echivala cu viitorul ei, viitorul pe care și-l făurea.

Nu era sigură dacă persoana pe care o cunoștea din colegiu își amintise de ea, sau doar se prefăcuse, din politețe.

În orice caz, îi primise apelul și o ascultase.

Jude nu-și amintea prea bine ce spusese, nici cum îi răspunsese Holly. Atâta numai că Holly Carter Fry, agentă literară, îi spusese lui Jude F. Murray că o interesa foarte mult subiectul cărții și o instruise să-i trimită un eșantion de lucru.

Întrucât gândul de a face asta îi provoca un gol în stomac, Jude își impuse să se ridice și să urce scara. Poate că degetele îi tremurau puțin, când se așeză să scrie scrisoarea de intenție.

Dar își cuplă mintea pe modul logic și compuse un mesaj pe care-l considera atât politicos, cât și profesional.

Nu trebui să se întrerupă, pentru a-și lăsa capul între genunchi, decât o singură dată.

Adună la un loc primele trei povești, prologul, cuvintele la care muncise, în care pusese atâta suflet. Simțea că-i venea să plângă, când introduse desenele într-o mapă și împachetă totul într-un plic căptușit.

Își trimitea inima peste ocean, riscând să-i fie spulberată. I-ar fi fost mai ușor să n-o facă, își spuse, în timp ce mergea spre fereastră să privească afară, frecându-și brațele înfrigurate.

Îi era mai ușor doar să-și închipuie că avea s-o facă, într-o bună zi. Și chiar mai ușor să se convingă din nou că nu era decât o distracție, un experiment fără nici o miză serioasă.

Pentru că, după ce punea plicul la poștă, nu-i mai rămânea cale de întoarcere, nici prefăcătorie, nici o plasă de siguranță.

Despre asta era vorba, tot timpul fusese, își dădu ea seama. Îi era mai ușor să-și spună că nu se pricepea.

Era mai sigur să creadă că nu era abilă sau rapidă. Pentru că, dacă avea destulă încredere în sine însăși că să încerce ceva, trebuia să aibă și curajul de a înfrunta un eșec.

Eșuase în căsnicie și, în ultimă instanță, în pedagogie - două lucruri pentru care era convinsă că avea stofă.

Dar mai existau atâtea altele pe care și le dorise, le visase și singură și le refuzase. Mereu își spunea că fie rațională, fiindcă asta așteptau oamenii din partea ei.

Dar mai adânc, mult mai în adâncul ei, știa că dacă dădea greș, trebuia să accepte situația. Și nu avusese curaj pentru așa ceva.

Privi din nou plicul și-și îndreptă umerii. Acum îl avea. De astă dată, cu acest vis, dacă nu încerca, *nu mai putea* să accepte situația.

— Urează-mi succes, murmură ea spre cine i-o fi plutit prin casă, și luă plicul.

În drum spre oraș, nu-și permise să gândească. Urma să-l pună la poștă și să-l uite.

N-avea să-și petreacă fiecare zi chinuindu-se, frământându-se, speculând. Urma să afle adevărul atunci când îi era dat să-l afle, și dacă nu era cel dorit... cumva, avea să îndrepte ea lucrurile.

Și, în timp ce aștepta, urma să termine cartea. S-o șlefuiască până strălucea ca un diamant. Iar atunci, avea să înceapă alta.

Cu povești inventate de ea, de astă dată. Cu sirene, sticle magice și făpturi care-și schimbă forma. Presimțea că acum, când își scosese dopul imaginației, ideile aveau să se reverse atât de repede încât nu mai putea ține pasul cu ele.

Când opri mașina în fața poștei, urechile îi vâjâiau. Inima îi bătea atât de repede și de puternic, încât o durea pieptul.

Genunchii-i erau moi, dar făcu un efort să traverseze trotuarul și să deschidă ușa.

Diriginta poștei avea părul alb ca zăpada și o piele proaspătă ca a unei fetișcane. O întâmpină pe Jude cu un zâmbet vesel.

— Bună ziua, domnișoară Murray. Cum mai merge treaba?

— Foarte bine, mulțumesc.

Mincinoaso, mincinoaso, mincinoaso, cânta o voce în capul ei. Din clipă-n clipă, avea să piardă lupta cu greața, făcându-se de râs.

— Cu siguranță, este o zi minunată. Cea mai frumoasă vară cum de mulți ani n-am avut. Poate că dumneavoastră ne-ați adus noroc.

— Mi-ar plăcea să-o cred.

Cu un zâmbet pe care și-l simțea ca pe o grimasă cadaverică, Jude puse plicul pe comptoar.

— Deci, îi trimiteți ceva unui prieten din America?

— Da.

Rămase cu zâmbetul pe buze, în timp ce femeia citea adresa.

— O fostă prietenă din colegiu. Acum locuiește la New York.

— Tot în New York City locuiește și nepotul meu, Dennis, cu soția și familia. Dennis lucrează într-un hotel elegant și câștigă bine, ducând bagajele clienților cu liftul. Spune că unele camere parc-ar fi niște palate.

Jude se temea să nu i se crape fața, dar continua să zâmbească. În trei luni de zile, învățase destule pentru a ști că nu se cădea să intre și să iasă din oficiul poștal, sau din oricare alt loc din Ardmore, fără a face puțină conversație.

— Îi place serviciul?

— Asta da, ba bine că nu, iar drăgălașa lui soție a lucrat și ea tot acolo, în salonul de coafură, până li s-a născut al doilea copilaș.

— Ce frumos. Aș dori ca plicul ăsta să ajungă la New York cât se poate de repede.

— Dacă vreți să-l expediați așa, special, va fi puțin mai scump.

— E-n regulă.

Avea senzația că se mișca prin sirop, în timp ce scoase portofelul din poșetă. Ca prin ceață, urmări procesul de cântărire și calculare a costului, dădu banii și luă restul.

— Vă mulțumesc.

— Cu plăcere. Cu cea mai mare plăcere. Vine și prietena dumneavoastră din New York la nuntă?

— Poftim?

— Familia va veni, fără îndoială, dar e plăcut să invitați și vechi prieteni, nu-i așa?

Vuietul din cap se transformă într-un zbârnâit strident.

Enervarea îi fu atât de rapid înăbușită de o furie oarbă, încât nu putu decât să privească fix.

— John al meu și cu mine suntem căsătoriți de... aproape cincizeci de ani, și mai țin minte și-acum, așa de limpede, ziua nunții. Ploua cu găleata, dar mie nu-mi păsa câtuși de puțin. Era acolo toată familia mea, și a lui John, înghesuiți în bisericuță, așa că mirosul de lână udă se lua la întrecere cu cel al florilor. Și tată-meu, Dumnezeu să-l odihnească, a plâns ca un copil când m-a condus prin naos, căci eram singura lui fiică.

— Minunat, îngăimă Jude, când își regăsi respirația. Dar nu mă mărit.

— Ei nu, ați și avut o ceartă între îndrăgostiți? țistui din limbă diriginta, cu înțelegere. Nu pune la suflet, draga mea, e la fel de naturală ca ploaia.

— N-am avut nici o ceartă.

Dar presimțea că nici mult nu mai era, până începea campionatul mondial.

— Pur și simplu nu mă mărit.

— Să-l obligi să plătească, îi făcu cu ochiul diriginta. Nu le face nici un rău și până la urmă iese un soț mai bun. A, să vorbești cu Kathy Duffy despre tort. Face niște torturi delicioase și frumoase ca niște tablouri.

— N-am nevoie de nici un tort, mârâi Jude, printre dinți..

— Ei nu, dacă-i a doua matale nuntă nu înseamnă că nu meriți un tort. Orice mireasă merită. Și pentru rochie trebuie să vorbești cu Mollie O'Toole, a găsit în Waterford City un magazin minunat, pentru a fiică-sii.

— N-am nevoie nici de tort, nici de rochie, insistă Jude, făcând eforturi eroice să nu-și piardă răbdarea, fiindcă nu mă mărit. Vă mulțumesc.

Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă.

Când ieși pe trotuar, trase aer în piept și se uită încruntată spre firma cârciumii *Gallagher's*.

Nu putea să intre acolo, nici pomeneală. Dacă o făcea, l-ar fi omorât pe loc.

Și de ce naiba să n-o facă? O merita. Cu pași lungi și hotărâți, mâncă pământul până ajunse la cârciumă. Și dădu ușa de perete.

— Aidan Gallagher!

Salonul era plin până la refuz cu localnici și turiști care poposiseră la o gustare sau un păhărel. Izbucnirea ei făcu să se lase o liniște mormântală.

La bar, Aidan se opri din trasul berii de la butoi. Când Jude se apropie, aruncând din ochi scântei ca niște raze laser, puse halba deoparte. Nu mai avea nimic din femeia gingașă și somnoroasă de care se despărțise la scurt timp după crăpatul zorilor. Femeia aceea arătase mătăsoasă și satisfăcută.

Iar asta părea gata să ucidă.

— Am o vorbă cu tine, spuse ea.

Presimțea că n-avea să fie deloc o vorbă bună.

— Bine, atunci așteaptă un minut și mergem sus, unde e mai discret.

— I-auzi, acum mai vrea și discreție. Bine, las-o baltă.

Se întoarse spre ceilalți. De astă dată, privirile și expresiile lor pline de interes n-o mai intimidară, nu-i mai provocară acea senzație de gol în stomac.

De astă dată, alimentau o furie deja turbată.

— Sunteți bineveniți cu toții să ascultați ceea ce am de spus, întrucât toată lumea care locuiește în satul ăsta discută de-acum problemele mele. Să fie foarte clar. Nu mă mărit cu maimuțoiul ăsta deghizat în bărbat.

Se auziră câteva pufnete, iar când văzu ușa de la bucătărie întredeschizându-se, se răsuci într-acolo:

— Degeaba asculți la ușă, Shawn, poți să ieși. Nu cu tine am ce am.

— Slavă Domnului, murmură Shawn, deși, fiind un frate loial, veni să stea lângă Aidan.

— Frumoși ca un tablou, amândoi. Și tu, continuă ea, arătând-o cu degetul pe Darcy. Sper că amândoi aveți mai multă minte decât fratele vostru, care pare să creadă că dacă are o mutră frumușică, îi lesină orice femeie la picioare când îi dă primul semn de atenție.

— Ei, Jude iubito...

— Nu mă lua cu iubito! se întinse ea peste bar, pentru a-i da un pumn în piept. Și nu mă numi Jude pe tonul ăsta răbdător și împăciuitor, băi... cretin nenorocit!

În ochii lui se zări o scăpărare, amenințând cu furia, îi făcu semn cu degetul mare lui Shawn să treacă la robinete și dădu din cap spre Jude:

— Mergem sus s-o rezolvăm.

— Nu merg cu tine nicăieri, îi dădu ea încă un pumn în piept, savurându-i violența. Nu mă las brutalizată.

— Brutalizată? Și cine te brutalizează, mă rog, când tu ești cea care dă cu pumnii-n mine?

— Pot și mai mult de-atât.

Dintr-o dată, era fascinant de sigură.

— Dacă-ți închipui că spunându-le tuturor celor care au urechi să asculte că mă mărit cu tine ai să mă forțezi s-o fac, te așteaptă o mare surpriză. Nu am intenția să las să mi se spună ce să fac cu viața mea - nici din partea ta, nici dintr-a nimănui.

Se răsuci iarăși pe călcâie.

— Și ar fi bine s-o înțeleagă toată lumea. Simplul fapt că mă culc cu el nu înseamnă c-am să alerg să cumpăr torturi și rochii de nuntă

numai când pocnește din degete. Mă culc cu cine am eu chef!

— Mă ofer! strigă cineva, provocând hohote de râs.

— Destul, trânti Aidan o palmă în bar, de săriră toate paharele. Asta-i o problemă privată.

Se înghesui pe lângă Shawn, ieșind de după bar.

— Sus, Jude Frances.

— Nu, rămase ea cu bărbia ridicată. Și din moment ce pari să ai probleme cu cuvântul „nu", te întreb ce parte din el nu înțelegi.

— Sus, repetă el, apucând-o strâns de braț. Nu e locul potrivit.

— E localul *tău,* îi aminti ea. Și fapta e tot a ta. Ia mâna de pe mine.

— Discutăm între patru ochi.

— Am terminat cu discuțiile.

Când încercă să-și smulgă brațul, Aidan începu pur și simplu s-o târască spre ușă. Faptul că putea, că oamenii se dădeau la o parte din calea lor, că era destul de puternic ca s-o tragă oriunde avea el chef, făcu să cedeze ceva în interiorul ei. Și ultimul zăvor al acelei fierturi negre care clocotea se desprinse.

— Am spus să iei mâna de pe mine, canalie!

Nu-și mai amintea ce făcuse, cu ceața roșie care-i acoperea vederea, dar simți impactul propagându-i-se prin braț, când pumnul ei intră în coliziune cu fața lui.

— Sfinte Christoase!

În capul lui Aidan explodară stele luminoase, atât de durerea sfâșietoare, cât și în urma șocului. Își duse instinctiv o mână sub nasul care începea să-i sângereze.

— Și ține-ți-le acolo, continuă ea, cu multă demnitate, în timp ce în cârciumă se lăsa din nou tăcerea.

Se întoarse și ieși, cu câteva secunde înainte de a izbucni aplauzele.

— Ia, încearc-o pe-asta, îi dădu Shawn o cârpă. Jude a noastră are o directă de dreapta, de te face praf.

— Foarte bine.

Aidan fu nevoit să se așeze, în timp ce Darcy îl împingea spre un taburet liber.

— Ce naiba a apucat-o?

Nu luă în seamă noile pariuri aruncate în casă, luând recunoscător gheața adusă de Shawn.

Privi cârpa plină de sânge, cu uimire și dezgust.

— Femeia asta a reușit ceea ce nu s-a mai făcut de treizeci și unu de ani. Mi-a rupt naibii nasu'!

Capitolul 20

— Nu mă duc după ea, s-o fugăresc ca un cățel.

Shawn continua să prăjească peștele și cartofii, în timp ce Aidan își ținea gheață pe nasul maltratat, în bucătărie.

— Ai mai spus-o, de zece sau douăspe ori, în ultimele douăzeci de minute.

— Ei bine, nu mă duc.

— Bine. N-ai decât să fii un idiot nenorocit, cu cap pătrat.

— Nu-ncepe și tu, coborî Aidan punga cu gheață. Acuma-ți dau una.

— Te poftesc, cum ai făcut-o de-atâtea ori că nu le mai știu numărul. Dar tot idiot rămâi.

— Și de ce sunt idiot? Ea a dat buzna aici, la o oră de vârf, să caute scandalul cu lumânarea, să mă provoace, să mă împungă și să-mi rupă împuțitu' de nas.

— Asta te doare, nu?

Shawn mută feliile aurii de pește și porțiile de cartofi prăjiți pe farfurii, adăugă câte o lingură de salată de varză și le garnisi cu puțin pătrunjel.

— Că după atâția ani și atâtea lupte, până la urmă a reușit-o o femeie pe jumate cât tine.

— A avut noroc, mormăi Aidan, în timp ce mândria îi pulsa în același ritm cu nasul.

— Norocul fraierului mai degrabă, îl corectă Shawn. Iar fraierul tu ești, adăugă el, în timp ce ieșea pe ușă cu comenzile.

— Halal loialitate familială.

Dezgustat, Aidan se ridică să caute niște aspirină prin dulapuri. Îl durea fața ca o cățea în călduri. În alte împrejurări, probabil ar fi admirat-o pe Jude pentru frumoasa ei demonstrație de temperament și precizia loviturii. Dar pe moment nu găsea resurse pentru așa ceva.

Îl lovise - în față, în inimă, în amorul propriu. Niciodată nu i se mai întâmplase ca o femeie să-i frângă inima, și nu știa ce naiba să facă. Înțelesese, cel puțin parțial, că încurcase lucrurile în noaptea *ceili*-ului. Dar fusese atât de sigur, de convins că dresese totul în noaptea următoare.

Romantism și sâcâieli, perseverență și persuasiune. Ce naiba voia mai mult de atît femeia asta, lua-o-ar dracu' cu mama ei cu tot? Se

potriveau unul cu altul, toată lumea văzuse. Toată lumea, după câte se părea, cu excepția lui Jude Frances Murray.

Cum putea să nu-l vrea, când el o dorea atât de tare încât abia mai putea să respire? Cum putea să nu vadă ce viață și-ar fi făurit împreună, când el o vedea limpede ca prin sticlă?

Totul era din cauza primei sale căsnicii, își spuse Aidan, neguros. Bine, el trecuse peste asta, atunci ea de ce nu putea?

— E doar încăpățânată, îi spuse el lui Shawn, când fratele său reveni.

— Deci, e perechea ideală pentru tine.

— Dacă alergi după ceea ce ți se potrivește, nu înseamnă că ești încăpățânat.

Shawn clătină din cap, începând să pregătească sandvișurile comandate. Localul era o casă de nebuni, își spuse el, oamenii rămâneau mai mult ca de obicei și intrau mereu alții, prinzând de veste despre cele întâmplate.

Îi chemaseră pe Michael O'Toole și Kathy Duffy să le dea o mână de ajutor la bar, iar Brenna era și ea pe drum.

Nu credea că Aidan mai avea chef să umple halbe și să converseze, încă o bună bucată de vreme.

— Nu, nici eu nu cred, spuse el, după câteva momente. Dar cu femeile te poți descurca în feluri și feluri.

— Că multe mai știi tu despre femei.

— Mai multe decât tine, fac pariu, de vreme ce până acum nici una nu mi-a trântit un pumn în mutră.

— Nici mie, până azi.

Chiar și pe jumătate degerat de la gheață, nasul îi bubuia ca o tobă.

— Nu e reacția la care să te aștepți când ceri o femeie de nevastă.

— Cred că nu cererea a contat, ci modul în care i-ai cerut-o.

— În câte moduri se poate cere? întrebă Aidan. Și cu ce sunt eu de vină, poți să-mi spui?

— Cu aia, că e jalnic de vizibil că te iubește, și are nevoie tot de iubire în schimb. Așa că, dacă tu nu încurcai totul, e clar că nici ea n-ar fi spus nu și nu-ți rupea nasul.

În timp ce Aidan se holba la el, Shawn ieși să ducă următoarea comandă.

Dădu să se ridice și să-l urmeze, apoi socoti că răspândise în cârciumă și sat destule știri despre problemele lui personale pentru o singură zi.

Așa că îl aștepta pe Shawn să se întoarcă, plimbându-se nerăbdător.

Shawn aduse niște farfurii goale și le puse în chiuvetă.

— Fă-te și tu util cu ceva și spală-le, bine? Mie mi s-au mai cerut pești cu cartofi prăjiți.

— S-ar putea ca prima dată s-o fi încurcat, începu Aidan. Recunosc.

Până și cu Darcy am vorbit despre asta.

— Cu Darcy?

Shawn nu putu decât să-și dea ochii peste cap.

— Acum pot să spun, fără umbră de îndoială, că ești un idiot.

— E prietena lui Jude, și mai e și femeie.

— Și n-are nici un os romantic în tot trupul. Lasă-le încolo de vase, le spăl eu mai târziu continuă el, în timp ce tăvălea peștele prin făină. Stai jos și spune-mi cum ai făcut.

Aidan nu era obișnuit ca fratele lui mai mic să-i dea dispoziții și nu era nici sigur dacă-i convenea.

Dar ajunsese la disperare și era gata să ia măsuri disperate.

— Când?

— De câte ori or fi fost, începând cu prima.

Shawn puse peștele și cartofii în ulei și începu să toace o nouă porție de varză.

Ascultă fără o vorbă, în timp ce lucra.

Când comanda fu gata, înainte ca fratele lui să fi terminat, ridică un deget, făcându-l pe Aidan să tacă, și se duse s-o servească.

— Așa deci, se așeză el, revenind, cu brațele încrucișate pe masă, privindu-l pe Aidan drept în ochi. Îmi iau zece minute pauză ca să-ți spun care e părerea mea. Dar, mai întâi, am o întrebare. În toată vorbăria asta, cum c-o vrei și cum ar fi și ce-ar fi de făcut, i-ai menționat măcar o singură dată că o iubești?

— Sigur că da.

Nu? Aidan se foi în scaun, ridicând din umeri.

— Doar știe că o iubesc. Nici un bărbat nu cere o femeie în căsătorie, dacă n-o iubește.

— În primul rând, Aidan, nici n-ai cerut-o, ci doar i-ai spus, ceea ce e cu totul altceva. În plus, pare-mi-se că ăla care a cerut-o prima oară n-o iubea, altfel nu și-ar fi călcat jurămintele înainte de a fi trecut un an. Cu siguranță, nici ea nu avusese motive să creadă că o iubea, nu?

— Da, dar...

— I-ai spus sau nu?

— Poate nu i-oi fi spus. Nu-i așa de ușor să dai pe gură una ca asta.

— De ce?

— De-aia, că nu e! bombăni Aidan. Și eu nu-s un nenorocit de yankeu care s-o părăsească în felul ăla. Sunt un irlandez care se ține de cuvânt, un catolic pentru care cununia e o sfântă taină.

— A, atunci e perfect, cu asta ai convins-o. Dacă se mărită cu tine, numai onoarea și religia te vor ține lângă ea.

— Nu asta am vrut să spun.

Începea să i se învârtă capul.

— Spun doar că trebuie să aibă încredere în mine că n-o voi face să sufere așa cum i s-a mai întâmplat.

— Și mai bine ar fi să aibă încredere că o vei iubi așa cum niciodată nu i s-a mai întâmplat.

Aidan deschise gura, apoi se răzgândi și schimbă replica:

— Da' tu când naiba te-ai făcut așa de deștept?

— În aproape treizeci de ai de când văd oameni și evit situațiile ca asta în care te-ai băgat tu. Nu cred că e o femeie căreia să i se fi arătat iubire și respect în egală măsură. Și are nevoie de ele.

— Le am pe amândouă.

— Știu că le ai.

Cuprins de compasiune, Shawn își strânse fratele de braț.

— Numai că ea nu știe. A sosit timpul să te umilești. Ăsta-i cel mai greu lucru pentru tine, știu. Și-l va ști și ea.

— Vrei să spui că trebuie să mă târăsc.

— Nu vor avea de suferit decât genunchii tăi.

— Așa se pare. Nu poate fi mai dureros decât un nas rupt.

— O dorești?

— Mai mult decât orice pe lume.

— Dacă nu-i spui exact asta, dacă nu-i dai inima ta, Aidan, dacă n-o dezvelești în fața ei și nu-i lași timp să aibă încredere în ceea ce vede acolo, atunci n-o vei avea niciodată.

— S-ar putea să mă refuze din nou.

— S-ar putea.

Shawn se ridică, punându-i o mână pe umăr.

— Există și riscul ăsta. Nu țin minte să te fi temut vreodată de asumarea unui risc.

— Atunci, asta-i încă o premieră pentru tine, puse și Aidan o mână pe umărul fratelui său. Sunt îngrozit.

Se ridică, simțind un mic gol în stomac.

— Merg să fac o plimbare, dacă te descurci fără mine aici. Ca să-mi limpezesc mințile, înainte de a mă duce la ea.

— Cât de grav e?

— A, răspunse Shawn vesel, este grav. Și o să se facă și mai grav.

O durea mâna ca șase draci la un loc. Dacă n-ar fi fost atât de ocupată cu blestemele, și-ar fi făcut griji că-și fracturase ceva. Dar, de vreme ce încă mai putea să strângă pumnul, presupunea că i se zguduise deja la contactul cu blocul de beton care-i ținea loc de cap lui Aidan Gallagher.

Primul lucru pe care-l făcu fu să se repeadă le telefon și să-și schimbe rezervarea biletului de avion. Urma să plece chiar a doua zi.

Nu că ar fi fugit de Aidan - vai de mine și de mine. Nu voia decât să ajungă la Chicago, ca să rezolve ce era de rezolvat cât mai repede, eficient și personal, înainte de a se întoarce.

După care, urma să se înfigă în Faerie Hill Cottage și să trăiască

fericită așa cum voia, când voia și cu cine voia. Și singura persoană absentă de pe lista preferințelor era Aidan Gallagher.

Îi telefonă lui Mollie și aranjă să aibă ea grijă de Finn în lipsa ei.

Deja ducându-i dorul și chinuită de remușcări că îl lăsa pe loc, îl luă în brațe.

— Ai s-o duci de minune la familia O'Toole, ai să vezi tu. Iar eu mă voi întoarce înainte să observi că am plecat. Și-am să-ți aduc un cadou.

Îl sărută pe nas.

Întrucât nu mai avea stare să lucreze, urcă la etaj să-și facă bagajul.

Nu avea nevoie de prea multe lucruri. Chiar dacă formalitățile durau o săptămână, două, avea destule haine la Chicago.

Îi ajungea doar geanta de voiaj și laptopul, cu care urma să se simtă foarte cosmopolitană.

Odată ce ajungea în avion, urma să savureze un pahar sărbătoresc de șampanie și să scrie o listă cu tot ce avea de făcut.

Avea s-o convingă și pe bunica ei să se întoarcă împreună cu ea, să petreacă în Ardmore restul verii. Chiar și pe părinții ei voia să-ncerce să-i convingă că se cuvenea să vină în vizită, ca să vadă că se instalase bine și era fericită. Toate celelalte nu erau decât chestiuni practice.

Vânzarea mașinii, expedierea celor câteva lucruri la care ținea.

Era surprinzător, cât de puține din toate cele agonisite în ultimii câțiva ani îi erau dragi.

Închiderea conturilor bancare, medită ea, în timp ce-și punea geanta lângă ușa dulapului.

Finalizarea actelor. Aranjarea unei schimbări permanente de adresă. O săptămână, calculă. Cel mult zece zile, și totul rămânea în urmă. Vânzarea condomeniului se putea încheia prin poștă și prin telefon.

Totul era stabilit.

Dimineață urma să-l ducă pe Finn și cheile casei la Mollie, apoi să plece la Dublin.

Privi în jur, întrebându-se ce mai putea să facă până dimineață.

Deocamdată, avea să lucreze în grădină, ca s-o poată lăsa în perfectă ordine, fără nici o buruiană sau uscătură.

Pe urmă, îi mai făcea o ultimă vizită lui Maude, ca s-o anunțe că pleca doar pentru câteva zile.

Mulțumită de idee, Jude își adună uneltele de grădină și mănușile, își trânti pălăria pe cap și ieși să se apuce de treabă.

Aidan nu intenționase să se plimbe pe lângă mormântul lui Maude - dar, de obicei, își ascultă impulsurile. Când picioarele îl purtară într-acolo, le urmă, probabil sperând să-și găsească inspirația - sau, măcar, un strop de compasiune.

Se lăsă pe vine, pentru a-și plimba degetele peste florile pe care le lăsase acolo Jude.

— Vine adesea să te viziteze. Are o inimă bună și generoasă. Trebuie să sper că e destul de bună, destul de generoasă, ca să rămână și pentru mine puțin. E sânge din sângele tău, adăugă el. Și deși nu te-am cunoscut în tinerețe, am auzit povești din care știu că erai iute la mânie și încăpățânată - iertat să fiu. Am ajuns să înțeleg că te moștenește și sunt nevoit s-o admir pentru asta. Acum, am s-o văd din nou și am s-o mai cer odată.

— Atunci, nu face aceleași greșeli ca mine.

Aidan ridică privirea, pentru a vedea o pereche de ochi verzi și pătrunzători. Se îndreptă încet.

— Deci, și tu ești real.

— La fel de real ca ziua, îl asigură Carrick. De două ori a spus nu. Dacă o va spune și-a treia oară, nu-mi mai ești de nici un folos și mi-am pierdut vremea.

— N-o cer de nevastă ca să-ți fiu ție de folos.

— Și totuși, nu mi-a mai rămas decât o singură șansă. Așa că, ia seama, Gallagher. Aici nu pot urzi farmece. E interzis, chiar și pentru mine. Dar am un sfat să-ți dau.

— Am primit destule sfaturi pe ziua de azi, mulțumesc.

— Primește-l și pe ăsta. Iubirea, chiar și când este juruită, nu e de ajuns.

Nemulțumit, Aidan își împinse o mână prin păr.

— Atunci, ce dracu' e de-ajuns?

Carrick zâmbi:

— Un cuvânt care încă mi se cam oprește în gât. Se cheamă compromis. Și du-te chiar acum, cât mai este fermecată de florile ei. S-ar putea să fii în avantaj.

Zâmbetul deveni și mai larg.

— După cum arăți în clipa asta, ai nevoie de tot ajutorul care se poate găsi.

— Mii de mulțumiri, mormăi Aidan, în timp ce apariția se mistuia într-o unduire argintie a aerului.

Cu umerii aduși, porni spre casa de pe colină.

— Propriul meu frate mă face cap-pătrat. Zânele mă insultă rânjind. Femeile îmi cară la pumni în mutră. Câte mai am de înghițit, în ziua asta nenorociră?

În timp ce vorbea, cerul se întunecă și un tunet bubui amenințător.

— Așa, sigur, dă-i bătaie, ridică Aidan privirea, încruntat. Agită-ți pumnul. De viața mea e vorba aicea.

Își îndesă mâinile în buzunare, încercând să uite că toată fața îl durea ca un dinte uriaș, stricat.

Intră prin spate, aproape ciocnindu-se de ușa bucătăriei, când își

aminti ce-i spusese Carrick, că lucra cu florile. Nefiind aici, însemna că era la cele din față.

Respirând încet, ca să-și calmeze nervii, dădu ocol casei.

Jude cânta. În tot timpul de când o cunoștea, nici măcar o dată nu o auzise cântând.

Și deși susținea că o făcea numai când era nervoasă, nu credea că asta îi scosese acum vocea la iveală.

Le cânta florilor ei, și-l înduioșa până-n adâncul inimii.

Avea o voce dulce și nesigură, care-i spunea că nu avea încredere în ea, nici măcar când credea că n-o auzea nimeni. Era un tablou fermecător, Jude îngenuncheată lângă boboci, cântând încet despre o sală de bal în care era singură, cu pălăria de paie trasă peste ochi și cățelul dormind încovrigat pe cărare, în spatele ei.

Nu părea să observe norii negri care se adunau deasupra, amenințând cu furtuna. Forma o pată de culoare stabilă într-o mică lume magică și, dacă n-ar fi iubit-o deja, s-ar fi îndrăgostit chiar în acel moment. Dar nu știa cum să explice motivul.

Pur și simplu, inima lui era a ei. Știa, când păși înainte fără nici o gardă, că era cel mai mare risc pe care și-l putea asuma un om.

Făcu un pas și-i rosti numele.

Capul ei se ridică scurt și ochii li se întâlniră. Îi păru rău să vadă acea expresie calmă și mulțumită dispărându-i de pe față, pentru a lăsa locul unei furii reci, de oțel. Dar nu era complet neașteptată.

— Nu mai am ce discuta cu tine.

— Știu.

Finn se trezi din somn și, cu un lătrat vesel, îi alergă în întâmpinare.

Asta așteptase de la ea, își dădu seama Aidan. Să fie întotdeauna fericită când îl vedea, să se repeadă în calea lui, dornică să-i dea atenție.

Nici nu era de mirare, își spuse, că-i dăduse papucii, când o tratase cam ca pe un cățeluș.

— Am să-ți spun câteva lucruri. Primul fiind că îmi pare rău.

Aceste cuvinte o descumpăniră, dar nu destul ca s-o îmblânzească. Puteau fi necesari ani de zile pentru a se obișnui să-și folosească șira spinării, dar știa cum.

— Perfect. Atunci, îmi prezint și eu scuzele pentru că te-am lovit.

Nasul i se umflase, iar vânătaia de întindea deja pe sub ochi. Chiar îi făcuse una ca asta? Jude găsea faptul înfricoșător și rușinos de încântător.

— Mi-ai rupt nasul.

— Serios?

Șocul o izbi mai întâi, și făcu un pas spre el, înainte de a se opri brusc.

— Ei bine, ai meritat.

— Da, așa e, încercă el să zâmbească. Ani de zile, va vorbi despre tine tot satul.

Întrucât descoperise înlăuntrul ei o zonă întunecată care se desfăta cu aceste lucruri, răspunse înțepată:

— Sunt sigură că, în curând, vor găsi ceva mai interesant de comentat. Acum, dacă asta e tot, va trebui să mă scuzi. Vreau să termin aici și să mai rezolv alte câteva lucruri, până mâine, când plec.

— Pleci?

Acum, când panica îl apucă de gât, o recunoștea.

— Unde te duci?

— Merg înapoi la Chicago, dimineață.

— Jude...

Porni, se opri după un pas, avertizat de un fulger din ochii ei. Îi venea să îngenuncheze, s-o roage, s-o implore.

— Ești hotărâtă?

— Da, sunt. Am făcut toate aranjamentele.

Aidan se întoarse cu spatele, ca să se reculeagă. Privi spre coline, peste sat, către mare.

— Vrei să-mi spui dacă pleci din cauza mea, sau pentru că așa vrei?

— Pentru că așa vreau. Plec doar...

— În regulă, atunci.

Shawn îi spusese că avea să se simtă umilit, și avusese dreptate. Se întoarse, pornind încet spre ea.

— Am mai multe lucruri de spus, ție am să ți le spun. Nu-ți cer decât să asculți.

— Ascult.

— Încep să înțeleg, murmură el. Poți pune omul în situația de a-și schimba viața chiar sub ochii tăi. Îți cer încă o șansă, chiar dacă n-o merit. Îți cer să uiți cum am procedat de două ori înainte și să asculți cum procedez acum. Ești o femeie puternică. Ăsta-i un lucru pe care tocmai îl descoperi, dar încăpățânată nu ești. Așa că îți cer să lași la o parte furia doar o clipă, ca să-ți poți da seama...

Când lăsă fraza în aer, cu o expresie perplexă și încurcată, Jude clătină din cap.

— Nu știu despre ce vorbești. Ți-am acceptat scuzele, tu le-ai acceptat pe ale mele.

— Jude.

O apucă de mână, strângând-o destul de tare pentru a o face să-și dilate ochii, surprinsă.

— Nu știu cum să încep. Mi se face stomacul noduri-noduri. Înainte, n-a contat niciodată, nu înțelegi? Am cuvinte. Am butoaie întregi de cuvinte, dar nu le știu pe cele pe care să le folosesc cu tine, fiindcă de asta atârnă viața mea.

Îl făcuse să sufere, înțelese Jude. Nu doar fizic. Îi lovise orgoliul, îl umilise în fața prietenilor și a familiei. Și totuși, lui îi părea rău. O parte din ea începu în sfârșit să se îmbuneze.

— Ai mai spus-o odată, Aidan. O lăsăm la o parte, cum spuneai, și vom uita că s-a întâmplat.

— N-am spus-o niciodată, tocmai asta e problema.

În ochi i se trezise din nou temperamentul, făcându-i glasul mai tăios. Deasupra tunetele bubuiau ca niște globuri de plumb.

— Cuvintele conțin magie. Vrăji și blesteme. Unele dintre ele, cele mai bune, odată rostite, schimbă totul. Așa că nu le-am spus, sperând, ca un laș, că tu aveai să te schimbi prima, iar pe urmă eu urma doar să am grijă de tine. Și pentru asta îmi cer iertare. Vreau, într-adevăr, să am grijă de tine.

Ridică o mână spre obrazul ei.

— N-am ce face. Vreau să-ți dăruiesc o mulțime de lucruri, să-ți arăt atâtea locuri și să te văd fericită.

— Ești un om bun, Aidan... începu ea.

— Asta n-are nici o legătură cu bunătatea. Te iubesc, Jude.

Îi văzu ochii schimbându-se, iar faptul că în ei se citea șoc și teamă nu făcu decât să-i demonstreze cât de amarnic greșise. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să-și dezgolească inima.

— Sunt pierdut în iubirea pentru tine. Cred că așa am fost din clipa când te-am văzut, poate cumva chiar dinainte. Tu ești totul pentru mine. Înainte, n-a fost nimic, iar după tine, nimic nu va mai rămâne.

Jude simțea o nevoie disperată să se așeze, dar nu avea la dispoziție decât solul, iar acela părea mult prea departe.

— Nu-s sigură... nu știu... O, Doamne.

— N-am să te grăbesc, ca data trecută. Îți las tot timpul de care ai nevoie. Nu-ți cer decât să-mi mai dai o șansă. Îmi rezolv problemele aici și pe urmă vin și eu la Chicago. Pot deschide un bar acolo.

Fu nevoită să-și apese o mână pe cap, ca să fie sigură că-i rămânea pe umeri.

— Ce?

— Dacă acolo trebuie să stai, n-am nimic împotrivă.

— La Chicago?

Capul nu mai avea nici o importanță. Nimic nu mai conta, numai omul care o ținea de mână și o privea în ochi ca și cum tot ce-și dorea în lume ar fi fost adunat acolo.

— Ai pleca din Ardmore, ca să vii la Chicago?

— Aș pleca oriunde, numai să fiu cu tine.

— Las-mă un minut, își smulse ea mâna, pentru a porni spre poarta grădinii, de care se rezemă în timp ce-și trăgea respirația.

O iubea. Și, datorită acestei iubiri, era gata să renunțe la casa lui, la moștenire, la țara lui, ca s-o urmeze. Nu-i cerea să fie ceea ce voia el,

ce aștepta de la ea. Fiindcă îi era de ajuns așa cum era.

Și, mai mult, îi oferea să devină el ceea ce dorea ea. Ce aștepta.

Un miracol.

Nu, nu, n-avea să se gândească la a iubi și a fi iubită în schimb la fel de tare, la fel de profund, la fel de disperat ca în miracole. Se meritau unul pe altul, și viața pe care aveau s-o făurească.

Deci, putea să considere că totul era firesc.

O găsise pe Jude Murray, într-adevăr. Și mult mai mult decât atât.

Când se întoarse spre el, inima îi era din nou sigură.

Sigură, liniștită și calmă.

Aidan nu prea știa ce să înțeleagă din micul surâs de pe buzele ei.

— Ai spus că ai nevoie de o soție.

— Da, și am, atâta vreme cât vei fi tu. Voi aștepta oricât de mult timp ai nevoie să aștept.

— Un an? înălță ea sprâncenele. Cinci ani, zece?

Nodurile din stomacul lui se răsuceau ca niște șerpi.

— Mă rog, spre să te pot convinge mai curând.

Visele presupuneau riscuri, reflectă Jude. Și curaj.

Cel mai adânc vis al ei îi stătea în față, așteptându-i răspunsul.

— Mai spune-mi odată că mă iubești.

— Din toată inima, cu tot ce sunt sau voi fi vreodată, te iubesc, Jude Frances.

— Ești foarte convingător.

Cu ochii ațintiți într-ai lui, porni înapoi pe cărarea din grădină.

— Când mi-am dat seama că erai atras de mine, am crezut că urma să am o aventură, o relație toridă, nepăsătoare și îndrăzneață. N-am mai avut niciodată așa ceva, iar acum apăruse un ditamai irlandezul fermecător și mai mult decât dispus să coopereze. Nu asta voiai și tu?

— Ba da... așa am crezut.

Panica îl cuprinse din nou.

— La naiba, nu e de-ajuns.

— Cu atât mai bine, fiindcă problema era... este, se corectă ea, că pur și simplu nu sunt croită pentru aventuri nepăsătoare, cel puțin pe termen lung. Așa că, încă dinaintea acelei prime nopți, când m-ai dus sus, am fost îndrăgostită de tine.

— *A ghra...*

Dar, când întinse mâinile spre ea, Jude clătină din cap, retrăgându-se.

— Nu, nu e numai atât. Mă întorc la Chicago, nu ca să rămân acolo, ci pentru a-mi vinde condomeniul și a-mi rezolva problemele, ca să mă pot muta aici definitiv. Nu pentru tine am hotărât să fac asta, ci pentru mine. Vreau să scriu. Am *început* să scriu, preciză ea. O carte.

— O carte?

Chipul lui se lumină complet, cu o mândrie, își dădu ea seama, care

o uimea. Și care pecetluia totul.

— Dar e minunat. Ăă, e ceea ce ți-este destinat să faci.

— De unde știi?

— Fiindcă simplul fapt că o spui te face fericită. Se vede. Și ai un stil fermecător de a povesti. Ți-am mai spus-o și înainte.

— Da, răspunse ea, încet. Într-adevăr, mi-ai spus-o. Ai spus-o înainte ca eu s-o fi putut spune.

— Mă bucur atât de mult pentru tine.

— Dintotdeauna am dorit-o, dar n-am avut curaj s-o fac, nici măcar să mă gândesc. Acum, îl am.

Acum avea curaj pentru orice. Pentru toate.

— Vreau să scriu, și o voi face cu talent. Vreau să scriu aici. Acum, ăsta e locul meu. Asta-i casa mea.

— Nu plecai?

— Nu pentru multă vreme, dar eram hotărâtă să nu mă mai întorc la tine. Mi-am găsit aici locul. Locul *meu,* Aidan. Trebuia să fie mai întâi al meu. Și mi-am găsit un scop. Și acela trebuia să fie al meu.

— Te înțeleg, întinse el mâinile, abia atingându-i vârfurile șuvițelor de păr. Înțeleg, pentru că și eu am fost la fel. Poți accepta ideea că știu asta și că te doresc, și încă mai doresc și tot restul?

— Pot accepta ideea că mi-am găsit locul, scopul, iar acum te-am găsit și pe tine. Așa că, la tine am să mă întorc. Și voi fi pricepută, foarte pricepută, la toate.

De astă dată, întinse mâna și i-o apucă pe-a lui.

— Mi-ai rostit cuvintele, Aidan, cu vraja lor. Ți le voi rosti și eu. Pentru că ceea ce începem acum, aici, începem pornind de pe poziții egale.

Se opri, așteptând toate temerile și îndoielile, dar nu simți decât bucurie.

— Niciodată n-a mai existat nici unul, spuse ea, încet. Deși aș fi vrut, am încercat să mă transform în altcineva, pentru mi-era frică de singurătate. Acum, am învățat cum să fiu singură, să am încredere în mine însămi și să mă plac pe mine însămi. N-am să mă întorc la tine slabă și maleabilă, dornică să fac întotdeauna ceea ce mi se spune, ca să nu creez dificultăți.

Cu inima trepidându-i, Aidan își atinse ușurel cu un deget nasul lovit.

— Cred că partea asta am înțeles-o, iubito.

Jude râse, fără nici cea mai mică urmă de regret.

— Și după ce te voi lua pe tine, nimeni altul nu va mai fi.

Îi întinse și cealaltă mână:

— Pentru totdeauna, Aidan, sau niciodată.

— Pentru totdeauna.

Aidan îi luă mâinile, ridicând-o mai întâi pe una la buze, apoi și pe

cealaltă, după care, respirând adânc, îngenunche la picioarele ei.

— Ce faci?

— Fac ceea ce se cuvine, în sfârșit. Aici nu mai încape mândrie, îi spuse el, iar în ochi i se vedea inima pe care i-o dăruia. Nu am un sac de nestemate luate din soare ca să le vărs la picioarele tale. Nu am decât asta.

Și scoase din buzunar un inel. Banda de aur era îngustă și veche.

Micul diamant din centru prinse o rază răzleață de lumină și scânteie între ei, ca o făgăduială odată ținută, așteptând să fie din nou făcută și din nou respectată.

— A fost al mamei mamei mele, iar piatra e mică, într-o montură simplă. Dar a dăinuit. Îți cer să-l primești, și pe mine, căci iubirea mea pentru tine e nemăsurată. Să fii a mea, Jude, așa cum și eu sunt al tău. Să-ți construiești o viață cu mine, pornind de la zero. Oricare ar fi viața aceea, oriunde ar fi, este a noastră.

Jude își promise că n-avea să plângă. În asemenea momente, voia să aibă ochii limpezi. Omul pe care-l iubea îngenunchea la picioarele ei și-i oferea... totul.

Îngenunche și ea în fața lui:

— Îl primesc, și pe tine, și vă prețuiesc pe amândoi. Îți aparțin, Aidan, așa cum și tu îmi aparții mie.

Ridică mâna, pentru ca Aidan să-i pună inelul în deget, ca o făgăduială în cerc pentru inimă.

— Iar viața pe care o clădim începe din clipa asta.

În timp ce Aidan îi potrivea inelul pe deget, norii se risipiră iar soarele începu să-și reverse lumina strălucitoare ca giuvaerurile.

Și, cum stăteau îngenuncheați între flori, nu observară silueta care-i privea de la fereastră, nici expresia de nostalgie cu care se uita la ei.

Se întinseră unul spre altul. Buzele li se întâlniră. Și, când un nou val de durere explodă, Aidan își trase respirația.

— Au! Doare.

Jude se retrase, străduindu-se să nu râdă, în timp ce el își mângâia obrazul.

— Hai în casă, să-ți pun puțină gheață.

— Am eu un leac mai bun.

Se ridică și o culese în brațe.

— Doar puțină îngrijire, și ne vom simți minunat.

— Ești sigur că ți s-a rupt?

Aidan îi aruncă o privire piezișă:

— Ie dară, din moment ce, întâmplător, e prins pe fața mea. Și nu e nevoie să faci mutra asta încântată.

Îi depuse un sărut pe frunte, când se opri la ușa din față.

— Și mă gândesc, din moment ce o faci, că ar putea fi vremea de a-ți aminti, Jude Frances, că-mi datorezi două sute de lire sterline.

— Și *eu* mă gândesc că ai făcut să merite toate eforturile.
Ridică mâna, privind cum scânteia în soare micul diamant.
Apoi, întinzând o mână, deschise ea însăși ușa.

C U P R I N S

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20